

ДЖЕЙН ФИЙДЪР БРАЧНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Част 2 от „Почти“

Превод от английски: Ваня Пенева, —

chitanka.info

1

Тихото плъзгане на картите по зелената филцова покривка на игралната маса, звъntenето на монетите, когато играчите правеха залозите си, приглушените гласове на персонала, който съобщаваше печалбите — това бяха единствените шумове в изискания игрален салон на Брок. Шестима мъже седяха на масата за фараон — петима играчи и банката. Носеха кожени престилки, за да не повредят дантелените волани на ризите си, и кожени козирки, за да се предпазват от ярката светлина на полилеите — безбройните свещи хвърляха ослепително сияние върху филцовата покривка. Мъжът, който държеше банката, имаше невъзмутим вид, докато раздаваше картите, следеше залозите, изплащаше сумите и след всяка игра прибираще парите с палката си. Събраните в салона зрители останаха с впечатлението, че Джак Фортескю, дук Сен Жюл, не се интересува печели ли, или губи.

Сред тях обаче имаше и няколко души, които знаеха, че това не е вярно. В елегантното помещение, където въпреки късния час се усещаше горещината на лятото, смесена с миризмата на пот, парфюми и разляно вино, не просто се играеше фараон — тук ставаше въпрос за нещо съвсем друго. Всички около масата бяха съсредоточени върху ясно доловимото напрежение между банката и един от играчите. Постепенно другите играчи се оттеглиха — парите им се бяха стопили, а страстта към хазарта трябваше да отстъпи на заден план пред една съвсем друга битка, разиграваща се пред очите им.

Само Фредерик Лейси, граф Дънстън, продължаваше да залага трескаво. Когато губеше, хвърляше рулото с монети към банката и залагаше наново. Все така спокоен и невъзмутим, херцогът откриваше картите, поставяше печелившите отдясно и губещите отляво. Един-единствен път студените му сиви очи блеснаха и огледаха преценяващо седящия насреща му противник. В следващия миг погледът му отново се устреми към масата. Никой от двамата не говореше.

— Дявол да го вземе, днес Джак е обсебен от дявола — промърмори Чарлз Джеймс Фокс, който следеше играта от входа на салона. Подобно на повечето присъстващи, и той беше облечен извънредно елегантно: яркочервената жилетка на златни ивици го стягаше непоносимо, а върху яркосинята напудрена перука бе нахлупил сламена шапка, украсена с панделки.

— Доколкото виждам, има дяволски късмет — отвърна също така тихо придружителят му. Неговият костюм, макар и богат на дантели, волани и златни ширити, изглеждаше почти дискретен. — От месеци насам има дяволски късмет.

— Непрекъснато играе срещу Лейси — продължи замислено Фокс и отпи голяма глътка бургундско. — Вчера бях свидетел, когато спечели от него десет хиляди гвинеи на вист.

— А в понеделник му взе двацет на зарове. Според мен Джак не играе само за удоволствие. Има си по-сериозна причина. Играе с определени намерения — намеси се Джордж Кевъна. — Аз мисля, че е решен да унищожи Лейси. Но защо? Там е въпросът.

Фокс не бързаше да отговори, замислен за стария скандал. Никой не знаеше как е започнала историята, толкова отдавнашна, че вече не беше от значение за присъстващите. След малко поклати глава.

— Джак се върна от Париж ужасно променен. — Повдигна леко рамене и продължи: — Не мога да го определя по-точно, защото изглежда безгрижен и очарователен както винаги. Но понякога усещам у него нещо... нещо сурово и заплашително. Преди го нямаше.

— Нищо чудно. Който е успял да избяга от онзи ад на кървава анархия, остава белязан за цял живот — кимна сериозно Джордж. — Казват, че се отървал на косъм, но той упорито отказва да ни разкаже историята. Само се смее като дявол и сменя темата.

Младите мъже подадоха чашите си на минаващия лакей да ги напълни отново. Разговорът замря. Вниманието на всички бе привлечено от играта.

Пред Фредерик Лейси имаше само едно руло монети. Ръката му спря за малко върху него — първият признак на колебание за тази вечер. Сен Жюл плъзгаше пръсти по столчето на чашата с вино. Дълга и тясна ръка, тънки бели пръсти, безупречен маникюр... пръстенът с огромен сапфир разпръскваше син огън под светлината на свещите. Той чакаше.

Лейси пое шумно въздух и заложи на асо. Херцогът извади последната карта от кутията и показа първата — губещата. Асо. Въпреки че бе изпил няколко чаши вино и лицето му пламтеше, Лейси изведнъж стана блед като платно. С безизразно лице херцогът подреди асото при губещите карти и посегна към следващата карта от купчината. Обърна я — десетка пика. Чиста подигравка за преbledнелия граф. Херцогът прибави рулото с монети към купчината пред себе си и погледна мълчаливо своя противник. Оставаха само три карти.

Фредерик Лейси трябваше да се пребори със стягането в гърдите си. През последния месец бе загубил цялото си състояние от този мъж с невероятен късмет в картите. Дук Сен Жюл, открай време страстен играч, на млади години бе загубил цяло състояние на игралната маса. Отиде в чужбина и след няколко години се завърна с още по-голямо състояние. Оттогава почти не губеше. Играеше редовно, но предпазливо и непрестанно увеличаваше състоянието си. Макар и роден играч, никога вече не повтори грешките на младостта си. Почти не се случваше в края на вечерта да си тръгне губещ.

Лейси се взираше с мътни очи в двете купчинки открити карти от двете страни на раздаващия. Погледът му се насочи към трите останали карти в кутията. Като всеки, който бе проследил отварянето на картите и запомнил последователността им, той знаеше кои са трите карти. Ако заложи на последователността на излизането им, шансът му беше едно към пет. В този случай банката щеше да му плати четири към едно. С една-единствена сериозна печалба можеше да си възвърне загубеното. Вдигна поглед и се взря в сивите очи на мъжа, когото мразеше от дън душа. Знаеше какво е намерението на Сен Жюл. Единствен в препълненото помещение той знаеше причината. Ако късметът му преработи един-единствен път, играта ще се обърне. Ако Сен Жюл се съгласи със залога му и изгуби, край с него. Ще се принуди да му плати четири към едно и ще фалира.

Сен Жюл ще се съгласи. Лейси беше уверен в това.

Бавно свали пръстените от пръстите си, после и диамантената игла, която крепеше пищното дантелено жабо на ризата му. Съвсем спокойно нареди украшенията в средата на масата. Също така спокойно каза:

— Залагам на поредността.

— Това ли е залогът ви? — В гласа на херцога имаше учудване. Като се имаше предвид какво бе спечелено и изгубено тази вечер, залогът беше почти неприлично нисък. По лицето на Лейси пропълзля червенина.

— Не. Това е само част. Аз залагам всичко, милорд. Лейси Корт и къщата на Олбърмарли стрийт с всичко вътре в нея.

Няколко мъже въздъхнаха шумно. Други си размениха несигурни погледи.

— С всичко, което се намира вътре? — попита с тиха настойчивост херцогът. — Жив и нежив инвентар?

— Всичко — гласеше окончателният отговор.

Джак Фортескю премести цялата купчина монети пред себе си към средата на масата.

— Съмнявам се, че тази сума ще е достатъчна да покрие загубите ми, милорд — изрече той тихо и замислено. Плъзна поглед към приятелите си и попита: — Как да оценим залога на граф Дънстън? Ако трябва да му платя едно към четири, искам да знам точно какво рискувам.

— Да кажем, че се събират общо около двеста хиляди фунта — прецени Чарлз Фокс. Страстен играч, той бе загубил всичко, което притежаваше, и бе докарал много от приятелите си до ръба на фалита, защото безсрамно заемаше пари от тях без изгледи някога да ги върне. С времето се беше научил да оценява много точно. — Което означава, че дългът на Джак ще възлезе на осемстотин хиляди.

В салона се възцари мъртвешка тишина. Сумата беше наистина огромна! Дори за мъжете, които се бяха отдали изцяло на хазарта и за една нощ губеха или печелеха състояния. Всички бяха стъписани — с изключение на Фокс, в чиито очи светеше страстта на играча. Всички погледи бяха устремени към Сен Жюл, който седеше облегал назад и все още плъзгаше пръсти по столчето на чашата си, докато по устните му играеше тиха усмивка. Погледът му беше впит в лицето на противника и следеше всяка негова реакция.

— Приемате ли сумата, Лейси? — Тонът му беше съвсем спокоен.

— Можете ли да я покриете? — попита противникът му и ядосано установи, че гласът му трепери.

— Съмнявате ли се? — Студената увереност, която струеше от думите, не остави и сянка от съмнение сред събралите се.

— Приемам. — Дънстън щракна с пръсти и веднага дотича прислужник с лист хартия, перо и мастилница. Граф Дънстън записа условията на облога и доста време дращето на перото беше единственият шум в салона. Лейси изсуши мастилото с пясък и взе от купчинката с накити своя пръстен с печат. Прислужникът капна върху листа разтопен восък и Лейси удари печата си. После безмълвно бутна документа към херцога, за да го подпечата и той.

Сен Жюл се огледа търсецо наоколо и кимна на Джордж Кевъна.

— Джордж, ще съхраняваш ли документа?

Младият мъж кимна и пристъпи към масата. Прочете договора и го обяви за изряден. Хвърли бърз въпросителен поглед към неразгадаемото лице на приятеля си, после грижливо сгъна документа и го прибра във вътрешния джоб на жакета си.

Херцогът кимна, отпи глътка вино и изрече официално:

— А сега благоволете да назовете поредността, милорд.

С бързо, неосъзнато движение на езика Лейси облиза пресъхналите си устни. Наведе се, устреми поглед към останалите карти в кутията, сякаш можеше да проникне през картоната, и изрече бавно:

— Асо купа... десетка спатия... петица пика.

Всички затаиха дъх и в салона ясно се чу внезапното съскане на разтопен восък върху масичката за сервиране. Сен Жюл обърна първата карта. Асо купа.

Тишината стана още по-тежка. Граф Дънстън се наведе още напред и устреми поглед в тясната бяла ръка на противника си, която тъкмо бе посегнала към следващата карта. Изражението на херцога не се промени. Обърна картата. Петица пика.

Лейси се отпусна назад и затвори очи. Хлътналото му лице побеля почти като изкусно накъдрената и напудрена перука. Не погледна, когато херцогът обърна последната карта. Тя нямаше значение. Петица пика бе решила съдбата му. Мина доста време, докато отново отвори очи и погледна противника си.

Сен Жюл, в чиито хладни сиви зеници не се четеше нито задоволство, нито триумф, срещна погледа му.

— Е, мон ами, това е проклятието на злото — изрече тихо.

Граф Дънстън бутна стола си така рязко, че той изскърца шумно по излъсканите дъбови дъски на пода. Зрителите безмълвно се разстъпиха да му сторят път, когато закрачи към широко отворената двукрила врата. Излезе на малкия балкон, от който се виждаше цялата улица Сейнт Джеймс и тежките завеси се разлюляха зад гърба му.

Чарлз Фокс нададе вик и се втурна след него, но преди да стигне до вратата, отекна оглушителен pistolетен изстрел. Чарлз дръпна завесите и коленичи до рухналото тяло на граф Дънстън. Нямахше смисъл да търси пулса му. Фредерик Лейси беше мъртъв. Под главата му се бе образувала локва кръв. По балкона течеше вадичка и капеше на улицата.

В салона настана блъсканица. Всеки искаше да види тялото. Дук Сен Жюл остана сам в помещението. Събра бавно картите, смеси ги и ги прибра в кутията за раздаване.

— Джак, ти си в съюз с дявола. — Гласът на Джордж Кевъна прозвуча дрезгаво.

— Играта свърши, Джордж — отвърна Джак и вдигна рамене. Посегна към чашата си и я изпи до дъно. — Лейси беше страхливец и умря като страхливец.

— Какво друго би могъл да направи? — попита глухо Джордж. — Ти му отне всичко.

— Той взе решението, драги мой, не аз — отговори провлечено херцогът. — Той избра да рискува. Аз само се съгласих.

Той стана и прислужникът се втурна да му свали филцовата престилка — униформата на страстния играч. Без да бърза, херцогът облече червения си жакет върху сапфирено синята жилетка. После махна кожените наръкавници от китките си и оправи дантелените маншети. Накрая свали и кожената козирка, която предпазваше очите му. Косата му, черна като нощта, не беше напудрена. Панделка от сапфирено синьо кадифе я стягаше на опашка на тила. Впечатляващ бял кичур изскачаше от корените в средата над широкото чело. Джордж, който познаваше херцога още от Уестминстърското училище, помнеше как този впечатляващ белег често вгорчаваше живота на малкото момче. Разглезените аристократчета се опитваха да дразнят и обиждат Сен Жюл, но скоро им стана ясно, че той не беше лесна жертва. Биеше се без скрупули и задръжки, изправяше се пред всяко

предизвикателство и излизаше от битките окървавен, но винаги победител.

Някъде, някога Фредерик Лейси, граф Дънстън, бе влязъл в смъртоносен дуел с Джак Фортескю, дук Сен Жюл.

— Защо стигна дотук, Джак? — попита без заобикалки Джордж.

Джак отново разтърси маншетите си, сякаш бе недоволен от състоянието им.

— Това е моя лична работа, приятелю, но повярвай, беше необходимо. Светът трябва да се освободи от негодници като Фредерик Лейси.

— Сега си собственик на цялото му състояние — отбеляза Джордж, докато двамата вървяха навън. — Живо и неживо. Какво ще правиш с него? Две къщи, обори, кучета, вероятно слуги, арендатори и... — той млъкна за малко, преди да добави — ... и сестра му, естествено.

Джак спря на първата площадка на широкото стълбище към партера.

— А, да... сестра му. Почти я бях забравил. — Поклати глава и в очите му светна учудване. — При дадените обстоятелства тя може да се превърне в сериозен проблем.

— Какво значи при дадените обстоятелства? — попита изненадано Джордж, но получи в отговор само вдигане на раменете и загадъчна усмивка. — Момичето ще остане съвсем без средства — не се отказа така лесно Джордж. — Ако, разбира се, не е наследила нещо от майка си. Доколкото си спомням, графинята почина, когато дъщеря ѝ беше още дете.

— Да, знам — каза Джак и направи пренебрежителен жест. — Оставила е нещичко на дъщеря си, но с него не може да се живее.

Двамата заслизаха в мълчание. Джордж през цялото време се питаше защо Джак е така добре запознат с финансовата ситуация на една непозната жена, появила се за малко в лондонското общество, преди завинаги да се оттегли на село. Клатеше глава и тайно проклинаше своя загадъчен приятел, който винаги запазваше хладнокръвие и действаше с такава студена премисленост, че шокираше и най-закоравелите циници. Ала в нужда нямаше по-добър приятел от Джак, по-силна опора. Близките му знаеха, че могат да разчитат на помощта му, че никога няма да чуят от устата му лъжи и

преструвки. Само глупак би посмял да се изправи срещу него. Само отчаян човек, загубил желание да живее, би го направил свой враг.

— Какви намерения имаш спрямо момичето? — попита Джордж, когато излязоха на улицата. От три седмици не бе валяло и в Лондон беше потискащо задушно, макар да беше малко след четири сутринта. Гадната миризма от канавките, пълни с боклуци, конски тор и човешки екскременти, беше навсякъде.

Джак спря, обърна се към придружителя си и за първи път през този ден очите му се озариха от спонтанна усмивка. Пълната, чувствена уста също се усмихна.

— Уверявам те, драги приятелю, че намеренията ми са напълно почтени. Абсолютно почтени. — Тупна го леко по рамото и добави: — Прощавай, но сега искам да остана сам.

Джордж го проследи с поглед, докато зави зад ъгъла. Ръката му почиваше спокойно върху дръжката на сабята. Оглеждаше се бдително наляво и надясно, за да не пропусне нито една сянка, нито един тъмен отвор по опасните тесни улички.

Джордж вдигна рамене и се върна в клуба. Трябваше да се свършат някои неща. Един човек бе намерил смъртта си.

Арабела Лейси беше толкова заета със скъпоценните си орхидеи в оранжерията зад къщата, че не чу пристигането на госта... тропота на конски копита по настланата с чакъл входна алея, търкалянето на тежките, обковани с желязо колела на парадната карета, теглена от четири коня. Не чу дори вика на пощальона, който призова слугите, нито ударите на тежкото чукче с лъвска глава по вратата.

Беше толкова задълбочена в работата си, че не забеляза кога кучетата ѝ се надигнаха от слънчевото местенце в ъгъла на помещението и се запътиха към стъклената врата на задната стая. Там спряха с наострени уши и вдигнати рунтави опашки. Тя не чу и отварянето на вратата, защото тъкмо проверяваше листата на един рядък екземпляр и се вълнуваше от едно мъничко черно петно, което вчера не бе забелязала.

— Простете, че нахлувам така, мадам.

Тихите, леко провлечени думи я стреснаха. Арабела скочи и градинската ножица падна от ръцете ѝ. Тя притисна с две ръце сърцето

си и прошепна объркано:

— Ама че ме уплашихте...

— Да, виждам. Съжалявам... не знаех как иначе да покажа присъствието си.

Гостът влезе в оранжерията и Арабела забеляза с учудване и гняв, че води със себе си двете кучета. Ръцете му почиваха върху главите им и те се подчиняваха на натиска, сякаш бяха свикнали с него. Обикновено Борис и Оскар бяха недоверчиви към непознатите и тя бе свикнала да разчита, че ще ѝ съобщават за всеки посетител, все едно чужд или познат. По същия начин можеше да разчита и на иконома Франклин. Къде ли беше изчезнал в тази ранна сутрин?

Арабела огледа непознатия с неприкрито любопитство. Ненапудрената му коса беше вързана на тила с черна кадифена лента. Погледът ѝ спря върху възхитителния бял кичур точно над широкото чело. Мъжът носеше костюм за езда. В едната си ръка стискаше триъгълна шапка със златен ширит, в другата — камшик за езда със сребърен обков. Камшикът леко се удряше в ботуша, ясните, пронизващи сиви очи срещнаха погледа ѝ съвсем спокойно.

— Мисля, че не се познаваме, сър. — В гласа на Арабела прозвуча леко високомерие. Наклони леко глава и с неудобство отбеляза, че на челото ѝ са избили капчици пот, а косата ѝ виси на влажни кичури от двете страни на лицето. В оранжерията беше ужасно задушно...

Посетителят направи елегантен поклон и черните поли на жакета му се разтвориха.

— Джак Фортескю, на вашите услуги, милейди. — Изправи се и ѝ протегна ръка за поздрав.

Арабела смутено сведе поглед към собствената си ръка. Когато работеше в оранжерията, никога не носеше ръкавици. Дланите ѝ бяха мръсни, под ноктите имаше черно. Затова не пое протегнатата ръка, а направи реверанс. Сутринта беше облякла най-старата си муселинена рокля, изтъняла и избеляла, и това я смути още повече. В присъствието на безупречно облечения джентълмен се чувстваше като прислужница, а това не беше добре за душевния ѝ мир. Ала името я накара да застане нащрек.

— Вие сте негова светлост Сен Жюл? — попита остро.

— Същият, милейди. — Мъжът отново се поклони и вдигна градинската ножица, за да я сложи на работната масичка.

— Съжалявам, но брат ми отсъства — каза Арабела. — Мисля, че ще го намерите в Лондон.

Явно информацията не го заинтересува.

— Орхидеите ви са прекрасни — отбеляза той тихо.

— Обичам да се занимавам с тях — отвърна тя, решена да не показва любопитство, в случай че той не заговори веднага за причината за посещението си. Щракна с пръсти, кучетата се отделиха от херцога — колебливо, както ѝ се стори, — и дойдоха при нея, за да се отпуснат послушно в краката ѝ.

— Красиви кучета.

— Да. — Арабела приглади влажните кичури, нападали по челото ѝ, притеснена от зачервеното си лице.

— Не би било зле да отидем на по-хладно място — предложи загрижено херцогът. — Нали няма да ми се разсърдите, ако кажа, че изглеждате малко... сгорещена.

— Августовският ден е ужасно горещ, а аз работя в оранжерия — отвърна гневно тя. По него всяко косъмче беше пригладено, а рюшовете на ризата изглеждаха толкова свежи, сякаш току-що са били огладени. Макар че и той стоеше под стъкления покрив, който буквално поглъщаше слънчевите лъчи.

Мъжът наклони глава, отиде до вратата и я отвори. После направи подканващ жест. На минаване Арабела усети аромат на чист лен и лавандула. *Аз сигурно мириша като оборски ратай*, каза си тя и се ядоса още повече. В облицованата с плочки зала, където беше относително хладно, тя въздъхна облекчено. Кучетата също въздъхнаха доволно и се отпуснаха на хладния под.

— Всичко наред ли е, милейди? — Икономът излезе от сянката. Тонът му беше много загрижен. — Обясних на негова светлост, че лорд Дънстън отсъства и че вие сте заета, но той... — Изречението остана недовършено, ала за всички беше ясно, че херцог Сен Жюл не му е позволил да предупреди господарката си.

— Честно казано, нямам представа какво става, Франклин — отговори с лека усмивка Арабела и хвърли поглед към странния посетител. — Не би било зле да отведете негова светлост в салона. При тази горещина чаша бира ще му се отрази добре. За мен лимонада,

ако обичате. А сега ви моля да ме извините, милорд. Само след няколко минути ще сляза при вас. — Арабела се поколеба малко и добави: — Освен ако не искате веднага да ми кажете причината за внезапната си поява в дома ми. Предполагам, че не сте дошли просто ей така? Възможно ли е бързо да ми обясните какво се е случило?

По лицето на мъжа пробяга одобрителна усмивка. За момент очите му блеснаха. Предизвикателството в тона на младата дама беше недвусмислено.

— За съжаление обяснението ще трае доста дълго, милейди — изрече учтиво той. — Ще ви очаквам в салона.

Арабела смръщи чело, любопитна, учудена и изпълнена с лошо предчувствие. После вдигна рамене и с щракане на пръсти даде знак на кучетата, преди да се обърне и да тръгне по задната стълба към своята стая. Борис и Оскар я последваха послушно.

— Моля те, Беки, донеси ми гореща вода — каза тя, когато влезе и свали влажната кърпа от косата си. — Ръцете ми са мръсни, а имам посетител.

— Да, милейди, знаем — отговори момичето с неприкрито любопитство. — Смятате ли, че носи вест от господаря?

— Предполагам — промърмори Арабела и разсеяно се огледа в голямото огледало на гардероба. — Брат ми е споменавал името му. — По дяволите, изглеждаше ужасно! Запотеното ѝ лице беше като посипано с пръст, а косата ѝ бе ужасно разрошена. — Побързай с водата, Беки, но първо ме разкопчай, ако обичаш. — Тя застана с гръб към момичето и Беки сръчно разкопча редицата ситни копченца на гърба. — Благодаря ти... а сега водата.

Арабела смъкна роклята, седна пред тоалетката и грабна четката. Тъмнокестенявите ѝ къдрици бяха ужасно разбъркани. Докато четкаше косата си, тя размишляваше усилено. Между веждите ѝ се вдълба бръчка, Фредерик често споменаваше Джак Фортескю, херцог Сен Жюл, и то винаги с враждебност. Но може би това не беше учудващо. Несъщият ѝ брат не обичаше хората, а след краткото си пребиваване в Лондон Арабела знаеше, че обществото му отговаряше със същото. Честно казано, тя също не харесваше Фредерик. Смяташе го за слаба, посредствена личност, изпълнена с омраза, и не изпитваше към него сестрински чувства.

Но какво търсеше Сен Жюл в Лейси Корт, на трийсет мили от Лондон, сред черешовите градини на Кент?

Беки донесе медна кана с топла вода и я изля в легена. Арабела изми грижливо ръцете и лицето си, после почисти с четчица мръсотията под ноктите.

— Извади зелената утринна рокля от индийска коприна, моля те, Беки. Но да знаеш, че не искам корсет и кринолин. Много е горещо.

Посетителят ѝ не беше облечен чак толкова официално и не носеше напудрена перука — значи и тя можеше да си позволи да го посрещне в по-непринуден вид.

— Днес косата ми е невъзможна — оплака се тя, докато се бореше с гъстите къдрици. — От влажния въздух в оранжерията още повече се накъдря и слепва.

— По-добре оставете на мен, милейди. — Беки взе четката от ръцете ѝ и грижливо разреса тъмните кичури. Спусна по няколко къдрички около лицето ѝ и сръчно събра останалата коса на тила. — Ще сложим онова хубаво френско боне и ще изглеждате чудесно. — Закрепи дантеленото боне на главата на господарката си и кимна доволно. — Прекрасно. — И отстъпи назад, за да се възхити на делото си.

— Ти правиш истински чудеса с главата ми, Беки — засмя се Арабела, стана и облече скромната утринна рокля, приготвена от момичето. — Имам нужда и от малко розова вода — добави тя. Разтри ароматната течност на китките, в лакътните свивки и зад ушите. Не знаеше защо полага толкова усилия да се представи достойно пред непознатия гост, но не можеше да се отърси от недоброто си предчувствие и реши, че е важно по време на предстоящия разговор да бъде равностойна на херцога.

Слезе долу с опасението, че е отсъствала най-малко половин час. Двата сетера вървяха от двете ѝ страни по грижливо излъсканите дъски на стълбището. Франклин я очакваше в предния коридор.

— Негова светлост предпочете библиотеката пред салона, милейди.

Арабела вдигна вежди.

— Да не би да е огледал всички помещения на първия етаж, Франклин?

— Хвърли по един поглед в приемните салони, милейди. — Думите прозвучаха като безпомощно оправдание.

Арабела се намръщи още повече. Обикновено посетителите се придържаха към поканите на домакините и не обикаляха самоволно чуждите домове, за да си изберат място, което им харесва. Постъпката на херцога можеше да се определи като невъзпитана и дръзка и тя се запита що за човек е дошъл в дома ѝ. Лошото и предчувствие се засили.

— Занесохте ли му ейл?

— Той пожела бургундско, мадам. Занесох гарафата и каничка лимонада за вас.

Арабела кимна и прекоси залата, за да влезе в библиотеката — малко помещение, много различно от просторния салон, тъмно и интимно. Зиме и лете дъхащо на книги, стара кожа и пчелен восък.

Негова светлост Сен Жюл стоеше до прозореца и се взираше в градината навън. В ръката си стискаше чаша вино. Тривърхата шапка и камшикът за езда бяха захвърлени на близкото кресло. Арабела забеляза едва сега, че на колана му висеше тънка рапира в скъпа ножница. Не украшение, а истинско оръжие. По гърба ѝ пробягна тръпка.

Мъжът чу влизането ѝ и се обърна. Кучетата веднага скочиха към него.

— Вероятно любовта ви към орхидеите включва и грижите за градината като цяло?

Арабела затвори вратата след себе си и кимна кратко.

— Да.

— Вижда се, че разбирате от градинарство — установи с усмивка мъжът и спокойно се отпусна в креслото до празната камина. — Алпинеумът е великолепен.

— Благодаря — отговори просто Арабела и си наля чаша лимонада от каната на позлатената масичка. — Харесва ли ви виното?

— От добра реколта е — отговори той. — Брат ви имаше добра изба.

Ръката ѝ спря по пътя към устата.

— Имаше?

Мъжът я погледна втренчено и отговори тихо:

— За съжаление нося лоши вести, лейди Арабела.

Без да каже дума, Арабела остави чашата си на масичката и скръсти ръце. Обхвана лактите си и се загледа в празното пространство.

Джак изчака спокойно тя да осъзнае смисъла на думите му. През това време наблюдаваше с удоволствие прекрасните тъмнокестеняви къдрички, които обрамчваха лицето и, и възхитителния златнокафяв блясък в очите ѝ. Все още не можеше да реши дали очите ѝ са повече златни или повече кафяви. Тенът ѝ беше сметаново светъл. Въпреки това не би могъл да я нарече красавица в обичайния смисъл на думата. Не беше и просто хубава, нито мила. Първо, дните на младежката свежест бяха отминали. Лицето ѝ беше остро изсечено, безкомпромисно, с високи скули, твърда брадичка и благороден прав нос. Тъмните вежди бяха по-гъсти, отколкото го изискваше модата, устата беше пълна, с прекрасно извита горна устна.

Най-сетне Арабела пусна лактите си и ръцете ѝ паднаха безсилно отстрани на тялото.

— Как загина брат ми?

Макар да остана учуден от директния въпрос, Сен Жюл си каза, че той ѝ подхожда. Тази млада дама явно не се боеше от неприятности и не приказваше много.

— От собствената си ръка — отговори спокойно той.

Погледът ѝ моментално се изостри. Преждевременната смърт на Фредерик не я бе шокирала. В действителност винаги беше очаквала подобен изход като неизбежно последствие от порочния му живот и от лошите хора, с които общуваше. Беше виждала него и приятелчетата му пияни и знаеше на какво са способни в това състояние. Беше ги виждала да упражняват насилие върху беззащитни. Не би се учудила, ако Фредерик бе умрял от пиянство или като последствие от сбиване. Но самоубийство? Никога не би очаквала от несъщия си брат да вдигне ръка срещу себе си.

— Защо? — Въпросът бе поставен по-скоро към самата нея, отколкото към посетителя.

— Загуби всичко на игралната маса.

— Всичко? — Арабела прехапа устни.

— За съжаление да.

Ноздрите ѝ се издуха леко, тя докосна устни с върховете на пръстите си. Това обясняваше защо брат ѝ е избрал самоубийството. Тя

го познаваше, Фредерик можеше да живее безчестно, но не и в бедност. Потърси в сърцето си съчувствие, но не го намери. Загубата на цялото им състояние означаваше горчиво бъдеще за нея. От само себе си се разбираше, че Фредерик не е нарушил отдавнашния си навик и не е помислил нито за миг за несъщата си сестра.

Защо именно херцогът ѝ бе донесъл тази лоша вест? Огледа го скритом и установи, че лицето му е безизразно, но сивите очи следят реакциите ѝ. Защо тъкмо той? Със сигурност не беше от приятелите на Фредерик, нито дори от добрите му познати. Наистина беше странно. Всъщност... не.

— Предполагам, че Фредерик е загубил от вас, милорд?

— Предположението ви е напълно правилно. — Мъжът извади от джоба на жакета си документа, написан от брат ѝ на масата за фараон, стана и ѝ го подаде.

Арабела разгъна листа и се обърна с гръб към посетителя. Прочете мълчаливо документа, сгъна отново листа, обърна се и му го върна.

— Поздравления, ваша светлост — изрече с равнодушно лице. — Кога трябва да напусна дома си?

Мъжът прибра документа в джоба си.

— Вероятно ще ви се стори странно, милейди, но аз не съм дошъл да ви изхвърля от дома ви. — В гласа му не личеше и най-малко вълнение. — Дойдох да ви предложа закрилата си.

На лицето ѝ се появи невярваща усмивка, а в тона ѝ ясно се усети презрение.

— Въз основа на неограничените си пълномощия, предполагам... Колко любезно от ваша страна, милорд. За съжаление ще отхвърля великодушното ви предложение.

Мъжът вдигна отбранително ръка и поклати глава.

— Без прибързани заключения, лейди Арабела. Вече си имам любовница и тя задоволява всичките ми потребности. Не ми е нужна втора. Имам нужда от съпруга.

2

Арабела отметна глава назад и избухна в смях. Спонтанен изблик на веселие, който я изненада не по-малко, отколкото херцога. Той я зяпна смаяно и напразно се опита да каже нещо. Трудно беше да го смае човек, но тя бе успяла.

Най-сетне Арабела престана да се смее. Забелязала, че във веселието и има леко истерични нотки, веднага стана сериозна.

— Милорд, вашето чувство за хумор е необикновено, но ако ми позволите тази забележка, никак не е подходящо за случая. Донесохте ми вестта за смъртта на брат ми, а в следващия момент ми направихте предложение за женитба. Не прозвуча особено възпитано. — Тя поклати глава и го огледа критично.

— Не се шегувам. — Отговорът прозвуча сковано.

Арабела зяпна смаяно.

— Не може да говорите сериозно! Признахте, че сте тласнали брат ми към смъртта, а ми предлагате да стана ваша съпруга!

Мъжът отпи глътка вино и се постара да си възвърне самообладанието и да обмисли внимателно отговора си.

— Погледнете на предложението ми като форма на обезщетение — рече той спокойно и разумно. — Аз ви лиших от закрилата на брат ви и ви предлагам своята. От само себе си се разбира, че ще сключим брак по разум, но предложението ми е съвсем почтено. Предлагам да обмислите на спокойствие предимствата му. Моля, не бързайте да го отхвърлите.

Този път Арабела не се засмя. Вместо това в очите ѝ пламна гняв, устните ѝ се присвиха. Кучетата, които се бяха разположили удобно на килима, веднага станаха и отпавиха подозрителни погледи към херцога. Арабела сложи ръце на главите им, за да ги успокои.

— Много ви благодаря за загрижеността, сър — изрече тя с леден сарказъм. — Простете, но аз не виждам никакви предимства в брака с един напълно чужд човек. Вие сте довели брат ми до самоубийство, за да си присвоите богатството му. Освен това аз не съм

заслужаваща съжаление личност, която се нуждае от закрилата на мъж. Може би ще се учудите, милорд, но има жени, които стоят на собствените си крака.

Тя го погледна втренчено и той прочете в погледа ѝ окончателност.

Отново отпи глътка вино и потъна в мислите си. През цялото време я гледаше, уверен, че тя ще размисли и ще изрази съжаление за необмислените думи, които бе хвърлила в лицето му. Вероятно трябваше да ѝ остави известно време, за да осъзнае грешката си и да му се извини. Полуспуснатите клепачи го правеха да изглежда ленив, но острите сиви очи ги изобличаваха в лъжа. Контрастът между черните вежди и белия кичур над челото излъчваше заплаха, предупреждаваше за опасност.

— Ще ми трябва около час, за да подготвя заминаването си — продължи Арабела със същия леден тон. — Днес не мога да събера целия си багаж, затова ще помоля Франклин да го прибере на тавана. Щом уредя живота си, ще изпратя да вземат нещата ми. Надявам се, че нямате какво да възразите, ваша светлост.

— Разбира се, че не възразявам. — Херцогът си наля втора чаша вино. — Както вече казах, нямам никакво намерение да ви изхвърля от дома ви. Останете колкото искате.

Арабела смръщи чело.

— Не ви разбирам. Наистина ли искате да кажете, че мога да продължа да живея тук?

Той се обърна отново към нея и в сивите очи блесна усмивка, която рязко промени лицето му. Белият кичур и черните вежди вече не изглеждаха заплашителни.

— Но разбира се. Аз не съм чудовището, за което ме смятате, лейди Арабела.

Усмивката му беше заразителна и Арабела усета как чертите ѝ се отпуснаха. Вероятно не го е преценила правилно. Той бе признал какво е извършил, а и Фредерик ѝ беше само полубрат, към когото не изпитваше сестрински чувства. Този мъж явно не подозираше, че между нея и Фредерик цареше равнодушие, дори враждебност, но въпреки това съобщението за смъртта на брат ѝ прозвуча безчувствено, едва ли не между другото. Изобщо не се заинтересува от чувствата ѝ.

И все пак... тази усмивка беше знак, че притежава и някои приятни черта на характера.

Арабела реши да избере неутрален тон.

— Простете, ако ви се струвам неучтива, милорд. Новината ме шокира. Благодаря ви за предложението.

Мъжът се поклони.

— Удоволствието е изцяло мое, мадам. — Улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. Арабела усети лекото му докосване. Не беше обичайно мъжете да целуват ръцете на жените, особено след толкова кратко познанство. Едно леко накланяне над пръстите ѝ би било напълно достатъчно, но Арабела си каза, че сега не е време да мисли за формалности. Щом той беше склонен да я остави в къщата, докато подготви заминаването си, тя ще се възползва от предложението. По-добре да не го настройва срещу себе си.

— Желаете ли да хапнете нещо, преди да се върнете в Лондон? — попита тя и скри ръката зад гърба си, когато той я пусна. — Време е за обяд. Вероятно сутринта сте тръгнали много рано.

— Да, тръгнах на разсъмване — отговори небрежно той. — Но нямам намерение да се върна в Лондон, мадам.

— Така ли? — Арабела вдигна вежди. — Вероятно имате приятели в Кент?

Лордът поклати глава и блещукането в очите му отново предизвика у нея усещане за надвиснала заплаха.

— Нямам приятели, затова пък имам къща в Кент — обясни той все така небрежно. — Изглежда ми доста приятна. — Широкият жест беше недвусмислен. — Имам намерение да остана известно време тук и да опозная имота си. Трябва да се видя с управителя, да се запозная с арендаторите... и, естествено, с персонала. Лятото е много горещо и на село е доста по-приятно, отколкото в Лондон. Надявам се, че сте съгласна с мен.

Арабела изпита чувството, че земята под краката ѝ се е разтворила, за да я погълне.

— Днес очевидно схващам бавно — изрече бавно тя. — Сигурно е от горещината. Бях останала с впечатлението, че ми разрешавате да остана, докато си намеря друго жилище.

Джак Фортескю се поклони.

— Точно така. Можете да останете, колкото желаете.

— Но... Прощавайте, има нещо, което не разбирам... Наистина ли смятате да живеете под един покрив с мен? — Арабела отново вдигна вежди.

— Точно така. Възхитен съм колко бързо схващате, милейди. Оценихте ситуацията напълно правилно. — Усмивката му, макар дружелюбна и привлекателна, не успя да разсее лошите ѝ предчувствия.

В златнокафявите очи отново блесна гняв.

— Явно се наслаждавате на играта, милорд. Не разбирам с какво съм го заслужила. Извинете ме. — И направи крачка към вратата.

Джак я изпревари и сложи ръка на бравата. Двете кучета изръмжаха заплашително. Козината им настръхна.

— Шшт. Долу! — заповяда сърдито тя и те се подчиниха, макар че не изпуснаха от очи непознатия мъж. Арабела изпита леко разочарование от подчинението им.

— Аз не играя с вас, Арабела — проговори меко мъжът. — Никога не бих направил подобно нещо, повярвайте. Вие сте споделяли тази къща с несъщия с брат, нали?

Арабела не обърна внимание на почти интимното обръщение, както бе пренебрегнала целувката по ръката, и скръсти ръце под гърдите в опит да покаже, че е господарка на ситуацията. Че нищо не би могло да я свари неподготвена. В действителност всеки нерв по тялото ѝ беше опънат до болка, готов да реагира на следващото му предизвикателство.

— Брат ми беше гост в тази къща. Много нередовен гост — отговори сухо тя. Спомни си посещенията на Фредерик, придружен от ужасните му приятели, и потръпна. Компанията завземаше цялата къща и тя се заключваше в покоите си. Излизаше едва когато всички си заминаха. Въпреки това многократно бе ставала свидетелка на пиански оргии и насилие...

— Никой не ви е обвинил, че живеете под един покрив с него, нали? — попита меко дукът.

— Не, разбира се, че не. Фредерик беше мой брат, аз бях под негова закрила, живеях в дома му като храненица. — В гласа ѝ прозвуча лека горчивина. Брат ѝ само я търпеше, но сега не беше време да обяснява това на херцога.

— Добре тогава, представете си, че аз съм на мястото на Фредерик — предложи в най-добро настроение Сен Жюл. — Вашият брат ви предостави на моята закрила. — Потупа документа в джоба си и обясни: — Тук пише, че граф Дънстън ми прехвърля всички свои активи и пасиви. — Усмихна се леко и заключи: — Според мен вие, лейди Арабела, принадлежите към активите.

Арабела запази безразличното си изражение и усмивката му угасна. Нямахте защо да хаби очарованието си за равнодушна публика.

— След като съм заел мястото на брат ви, аз ще гледам на вас като на своя подопечна — продължи той със спокоен тон. — Щом никой не е възразявал да живеете под един покрив с Фредерик Лейси, значи никой няма да възрази, че оставате в дома на заместника му, прав ли съм?

Абсурдната логика на думите му беше твърде много за Арабела. Изведнъж очите ѝ станаха огромни, тя издаде странно задавен звук, обърна се и отиде до прозореца. Сложи ръка на устата си и втренчи поглед в любимата си градина. Джак видя как раменете ѝ затрепериха и се уплаши. Да не би да плаче? С два скока се озова зад нея.

— Арабела...

Тя се обърна към него и той се смяя. Цялата се тресеше от смях, очите ѝ святкаха като топази.

— Вече съм абсолютно сигурна, че никога не сте имали случай да се срещнете с лейди Олсъп — изрече тя с дрезгав глас и отново се разтресе от смях.

Той поклати глава и в очите му светна веселие, макар да нямахте представа за какво говори тя и защо бе реагирала така на думите му.

— За съжаление не съм имал това удоволствие. Какво съм пропуснал?

— Лейди Олсъп е съпругата на виконт Олсъп от Олсъп Манър — обясни сериозно Арабела. — Дама със значителни размери и непоколебим морал. В кръг от двайсет мили последната инстанция по отношение на модата и доброто поведение. Никой не смее да предизвика недоволството ѝ.

Джак кимна бавно и сиянието в очите му се засили.

— Май чувам неодобрение в гласа ви, мадам? Явно споменатата дама държи твърде много на мнението си.

— Отгатнахте. Лавиния Олсъп е дъщеря на провинциален адвокат, но непрекъснато изтъква важността на аристократичния произход. Освен това прилага тактика за сплашване и тиранизиране и е успяла да убеди всички дами в околността — а те не са много — в своята важност. — В гласа на Арабела прозвуча повече презрение, отколкото веселие. — Щом узнае за смъртта на Фредерик и пристигането ви в Лейси Корт, ще връхлети като буря. Очаквам посещението ѝ най-късно утре сутринта.

— Ще се радвам да се запозная с достойната дама и да ѝ обясня ситуацията — рече сериозно Джак.

Арабела отново избухна в смях. Открай време имаше предпочитание към смешното в живота и беше склонна да се смее дори в неподходящите моменти. Този май беше най-неподходящият досега. Но представлението беше великолепно. Тя беше единствената дама в областта, която не се подчиняваше безпрекословно на лейди Олсъп, а сега, с обединени сили... заедно с дук Сен Жюл... ще се разрази грандиозна престрелка, нямаща равна на себе си.

— Знаете ли — заговори тя с колеблива усмивка, — почти съм готова да се съглася с плана ви, само за да видя лицето на Лавиния, когато ѝ обясните, че няма разлика дали една самотна жена споделя къщата със своя брат или с напълно чужд мъж.

— Е? — Той разтвори подканващо ръце.

Като си представи реалността, която буквално ѝ се натрапваше, Арабела се поколеба. Нямахше никакво желание да напусне дома си, градината, орхидеите — или поне не без подготовка. Орхидеите изискваха ежедневно внимание. Вярно, главният градинар Уивър щеше да спазва точно указанията ѝ, но все пак... Само тя притежаваше безкрайна любов и усет към детайла, необходими за развитието на тези крехки цветя. Знаеше, че семейство Барат ще я приемат с отворени обятия. Мег Барат беше най-добрата ѝ приятелка още от детските години, а сър Марк и лейди Барат я имаха почти за втора дъщеря. Но това беше само временно решение, защото Баретови бяха с ограничени средства. Можеше да се подслони и в дома на свещеника. Дейвид и съпругата му ще я приемат с радост, но само за известно време. Те имаха шест деца и почти не оставаше място за гости. Никак не ѝ беше приятно да мисли, че ще се мести от къща в къща и ще моли за милостиня.

Трябваше да бъде честна пред себе си и да признае, че след внезапната загуба на дома ѝ ще ѝ трябва известно време, докато намери най-доброто решение. През този преходен период се налагаше да прави компромиси. В Корнуол живееха далечни роднини на майка ѝ, но след нейната смърт връзката почти прекъсна. Можеше да им пише... Още една молба за милостиня, помисли си тя горчиво.

Джак се облегна на перваза на камината и се вгледа в замисленото ѝ лице. То беше толкова изразително, че не му беше трудно да следи мислите ѝ. Беше очаквал, че тя ще прилича на Фредерик, но не откри нищо, което да показва роднинството им. Беше се надявал приликата да е очевидна и това да му помогне да остане на разстояние и да спазва прагматичните рамкови условия на предложената връзка. Сега обаче съзнаваше, че е по-скоро облекчен, отколкото разочарован, дето Арабела не прилича на брат си. Подобна реакция не е особено разумна, укори се той. Трябва да действам по-енергично.

— Е? — попита отново.

Арабела вдигна очи, малко стресната от резкия въпрос. На лицето ѝ падна сянка. Блясъкът в очите му беше приглушен, стоманен, студен и неприятно пронизващ. Той усети веднага, че тя го е заловила в момент на лоши мисли, и чертите му се промениха. Усмихна се и очите му отново светнаха.

— Признавам, че мисълта двамата заедно да се преборим с лейди Олсъп е много привлекателна, Арабела. Би трябвало да знаете, че предложението ми не е безпочвено. Има подобни прецеденти. Ако бях ваш настойник, никой не би посмял да оспори приличието на връзката ни. Да не говорим, че в къщата има цял куп „компаньонки“ — икономки, камериерки, стара бавачка...

— Отдавна съм минала възрастта, в която ми се полага настойник или компаньонка, милорд — отговори с усмивка Арабела. — Навърших двайсет и осем години. Всички ме смятат за стара мома. Отписали са ме.

Думите ѝ прозвучаха така самодоволно, че той избухна в смях.

— Това означава, че имате пълното право да вземате самостоятелни решения, драга моя. Кой би посмял да възрази, ако заявите, че в нашата връзка няма нищо неприлично?

— Лейди Олсъп — отговори бързо тя, смръщи чело и добави: — След като вече не съм на възраст за женене, няма нужда да пазя доброто си име, нали?

Решението бе взето. Необичайно, нетрадиционно, но тя открай време пренебрегваше изискванията на така наречения обществен морал. Освен това къщата беше достатъчно голяма и двамата можеха да живеят, без да се срещат. Какво ѝ пречеше да се ограничава в собствените си стои — като при посещенията на Фредерик?

Арабела кимна леко и каза:

— Съгласна съм. А клюкарките да говорят, каквото си искат. Но бъдете уверен, милорд, че няма да претендирам нито за времето, нито за вниманието ви. Освен това веднага ще почна да търся друго решение. Вероятно ще минат няколко седмици, защото пощата е бавна и не се знае кога ще получа отговор.

Тя се обърна отново към вратата, когато се сети за една дребна, но много досадна подробност. През следващите седмици ще се налага да се приспособявам към новата ситуация, каза си с известна болка.

— След като брат ми вече... не е жив, ще бъдете ли така добър да слагате марки на писмата ми, ваша светлост?

— Можете да разчитате на мен. Във всяко отношение.

— Благодаря ви. — Думите бяха напълно искрени. Тя сложи ръка на бравата и кучетата се надигнаха в очакване.

— Ще позволите ли да ви отнема още малко време? — попита Джак точно в момента, когато тя отвори вратата.

Арабела се обърна, без да свали ръка от бравата.

— За какво става дума, сър?

Той отговори с официалност, съответстваща на нейната:

— Не познавам къщата, мадам. Ще бъдете ли така добра да ми покажете къде да се настаня? Бих желал също да се погрижат за конете ми, да намерят място за кочияша и каретата ми. Камериерът ми трябва да се запознае с икономката и икономата.

— Убедена съм, че конете ви вече са получили всичко необходимо, милорд — кимна Арабела. — В моето домакинство... — Тя спря и се поправи с известна тържественост: — Домакинството се ръководи от Франклин и мисис Елиът. Вярвам, че няма да имате причини да се оплаквате.

— Нямах предвид това — протестира меко той. — Просто ви помолих да ме разведете из къщата. Освен това бих се радвал, ако следобед излезете с мен на езда, за да обиколим имота.

Плановете му нямаха нищо общо с представите ѝ за бъдещия им живот под един покрив. По-добре веднага да изясни нещата. Отговорът ѝ прозвуча хладно:

— Мисис Елиът ще ви разведе из къщата, а Франклин ще изпрати вест на управителя Питър Бейли да дойде следобед. Той ще ви покаже сметководните книги, ще ви разведе, ще ви обясни всичко, което желаете да узнаете.

— Разбирам. — Сен Жюл се изправи гъвкаво. — Предполагам, че не разбирате много от управлението на имението.

Както очакваше, тази забележка я накара да се изчерви.

— Напротив — възрази сковано тя. — Брат ми не проявяваше никакъв интерес към управлението на имотите. Аз работя почти наравно с Питър... — Осъзнала, че е паднала в капана, тя спря. — Питър ще ви даде цялата необходима информация. Днес съм много заета... Нали трябва да подготвя отпътуването си.

— Разбрах. — Херцогът кимна бавно. — Въпреки това се надявах да ми отделите няколко минутки, за да ми покажете къщата. Да ме заведете до стаята ми...

Арабела понечи да откаже, но доброто възпитание не ѝ позволи да бъде неучтива. Тя беше домакинята и беше съвсем естествено да го разведе из къщата. Всъщност не. Той беше новият собственик и представата, че трябва да му покаже къщата, в която бе живяла през целия си живот и след смъртта на баща си бе смятала за своя, макар официално да принадлежеше на Фредерик, беше доста неприятна. Въпреки това бе по-добре да се съгласи с предложението му, макар че мотивите му вероятно не бяха особено почтени. Той искаше да я накара да повярва, че взема присърце интересите ѝ, но тя не можеше да се отърве от подозрението, че вярно е обратното. Дук Сен Жюл нямаше намерение да ѝ прави никакви услуги.

Обзеха я съмнения. Май си играеше с огъня. Но дори да е така, каза си решително, аз съм достатъчно умна, за да не си изгоря пръстите. Освен това — какво друго ѝ оставаше?

Усмихна се хладно.

— Но, разбира се, сър. Да вървим. — И излезе от библиотеката, следвана от кучетата.

Залата с квадратно подредени покривни греди беше празна, но Арабела беше сигурна, че няколко чифта очи ги наблюдават скритом. Във въздуха тежеше неясно предчувствие. Прислугата беше любопитна какво ще се случи. Веднага щом свърша с тази неприятна задача, ще говоря с Франклин и мисис Елиът, каза си решително тя. Новият собственик имаше пълното право да се запознае с Лейси Корт. Когато погледна през рамо, дукът стоеше на прага, облян от яркото обедно слънце.

— Виждам, че вече са се погрижили за придружителите ми — отбеляза той и се върна в залата.

— Съмнявахте ли се? — попита остро тя. — Казах ви, че ще бъде направено всичко необходимо.

— Радвам се — кимна той с безгрижна усмивка. — Но нали разбирате, исках да се уверя сам.

При тези обстоятелства с радост ще се хвърля в обятията на роднините от Корнуол, каза си сърдито Арабела.

— Предполагам, че ще се настаните в помещенията на брат ми, ваша светлост? — попита тя, стараейки се да говори неутрално, сякаш темата не я интересуваше особено.

— Това е апартаментът на господаря на дома, нали?

— Да — отвърна тя със здраво стиснати устни.

— Тогава нямам друг избор, освен да се настаня там — отбеляза любезно той и прекоси залата с бързите, гъвкави стъпки на ловуващ ягуар. Не, че някога беше виждала как ловуват ягуарите, но си ги представяше точно така: с играещи под кожата мускули, с измамно отпуснати тела... и с трудно определямата заплаха, която от време на време святкаше в сивите очи. Ягуар, който се прозява, отваря нокти и показва силните си бели зъби...

От мрака под стълбата се чу дискретно покашляне и Арабела нетърпеливо се отърси от фантастичните си мисли, Франклин излезе под слънцето и изрече тържествено:

— Милейди, от камериера на негова светлост узнах, че господарят му възнамерява да нощува в Лейси Корт. Позволих си да предложа подходящ подслон на придружителите на негова светлост. — Всяка черта от мършавото лице на Франклин изразяваше обида и

потиснатост. Очевидно срещата със слугата на херцога го бе извадила от равновесие. Чувството му за приличие го караше да се възмущава от представата, че един непознат ще нощува в дома на граф Дънстън без изричното му съгласие.

— Много добре, Франклин — отговори Арабела съвсем спокойно. — Знам, че ще се постараете да осигурите всичко необходимо за придружителите на негова светлост. — Тя сложи ръка върху гладкия дървен парапет на стълбището и това добре познато усещане ѝ помогна да продължи: — Лорд Дънстън е починал преди няколко дни в Лондон. Негова светлост е новият собственик на Лейси Корт. Вярвам, че в скоро време той лично ще говори с персонала и ще обясни новата ситуация. — И се обърна към херцога, сякаш търсеше потвърждение.

Той кимна и се обърна учтиво към достойния иконом:

— Франклин, ще ви бъда много благодарен, ако вие — и мисис Елиът, разбира се — се явите в библиотеката точно в три, за да обсъдим какви промени възнамерявам да направя във воденето на домакинството. Ако се налага, разбира се.

Франклин погледна безпомощно Арабела. Лицето му изрази бездънно отчаяние.

— Лорд Дънстън е мъртъв? — промълви той стъписано.

— Да — отговори Арабела.

— Значи трябва да сложим траур — продължи Франклин като упоен. Както винаги в кризисни периоди, бързо намери утеха в практически детайли. — флагове с траурни ленти над вратата... веднага... слугите да сложат черно... милейди ще посрещат дошлите да изкажат съболезнования... Ами погребението? Тук ли ще го погребем или в Лондон?

Арабела пое дълбоко дъх. Досега не беше помислила за традиционните ритуали около погребението. Какво щяха да говорят хората за смъртта на Фредерик? Самоубиецът нямаше право да почива в осветена земя. Истината щеше да опозори семейното име, но как биха могли да я запазят в тайна?

Херцогът се покашля и тя се обърна въпросително към него.

— Вашият брат... лорд Дънстън ми остави ясни указания за погребението и траура, лейди Арабела. Като на свой наследник, нали разбирате? Не желаете да ви замесвам. Поиска тихо погребение

непосредствено след смъртта си и преди да тръгна насам, аз го погребях в Лондон. Желанието му беше никой да не слага траур. Сигурен съм, че няма да откажете на тази последна молба, изразена на смъртното му легло.

Франклин зяпна смаяно.

— От какво умря негово благородие, ваша светлост?

— На дуел — отговори спокойно Сен Жюл. — Ранеха го и почина от раната си. Остави изрични указания за погребението и траура.

— Разбирам. — Икономът се намръщи и сведе глава. Двата мисис Елиът често бяха предсказвали подобна смърт за граф Дънстън, но все пак не беше редно да пренебрегнат обичайните ритуали, Франклин помисли още малко и поклати глава. — Това е... абсолютно нетрадиционно, милейди.

— Прав сте, Франклин, но сме длъжни да се съобразим с последното му желание — отговори тя, обзета от безкрайно облекчение. Разбира се, Фредерик никога не би изказал такава молба, но тя нямаше никакво намерение да постави под въпрос обясненията на херцога.

Франклин все още не изглеждаше убеден. Погледът му потърси лицето на херцог Сен Жюл, но в последния момент се овладя и се поклони примирено.

— Добре дошли в Лейси Корт, ваша светлост. — Тонът му беше скован.

— Благодаря Франклин. — Джак помълча малко и добави съвсем тихо: — Бъдете уверен, че моето пристигане тук е в пълно съответствие с правото и закона и че никой в къщата не бива да се страхува за мястото си. Моля, предайте думите ми на персонала и обяснете ситуацията.

Франклин се поклони с видимо облекчение.

— Мисис Елиът и аз ще дойдем в библиотеката точно в три, милорд.

Джак кимна и последва Арабела по стълбата. Когато окуражително сложи ръка на кръста ѝ, усети как тя потръпна под почти интимното докосване. Какво си позволява той? Отново я обзеха съмнения и тя забърза по дървените стъпала. Той я следваше спокойно. Арабела зави по коридора за източното крило.

— Тук е апартаментът на Фредерик, ваша светлост. — Отвори двукрилата врата в края на коридора, но не влезе. — Надявам се, че ще се чувствате добре.

— След вас — покани я той с учтив жест. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го послуша. Въпреки това се възпротиви.

— Смятам, че ще намерите в спалнята всичко необходимо. — Веднага си пожела да беше използвала друга дума. — Ако имате нужда от нещо, до камината има звънче. Ще изпратя камериера ви с багажа.

— Смятате ли, че последното желание на брат ви ще бъде прието и разбрано от лейди Олсъп и подобните ѝ? — попита той с безгрижен светски тон, когато влезе в помещението.

Арабела остана на прага. Темата и разстоянието помежду им бяха безопасни. Сърцето ѝ отново биеше нормално.

— Разбира се, че не, но тя не може да направи нищо... само ще злорадства. И без това смъртта на брат ми ще е вкусна хапка за клюкарите...

Мъжът се усмихна злобно.

— Но ние с вас ще се постареем да им вгорчим вкусната хапка, нали?

— Не искам клюките да ме преследват до Корнуол — заяви тя, без да отговори на съзаклятническата му усмивка. Вече беше убедена, че очарованието на херцога е само маска. Този мъж беше опасен. Опасен като оръжието на колана му. Тя беше длъжна да се съпротивлява решително на чара му и да отблъсква неподходящите му интимности.

— До Корнуол? — повтори учудено той. Това я накара да изпита задоволство.

— Там живее семейството на майка ми — благоволи да обясни тя. — Щом уредя всичко тук, ще се преместя при роднините си. — Тонът и намекваше, че този въпрос е решен.

— Звучи скучно — отбеляза той, докато обикаляше помещението. — Не бихте ли предпочели да живеете в Лондон? Там има най-различни развлечения. Ще имате възможност да обогатите ума си.

— Не мога да си позволя да живея в Лондон — възрази спокойно тя. — Особено сега.

— Като моя съпруга ще можете да живеете където и както искате.

— Благодаря, но предпочитам Корнуол — заяви твърдо тя. — Климатът там е най-подходящ за отглеждане на орхидеи.

— Можете да имате най-добрата оранжерия в Лондон. — Когато се изтръгна от съзерцанието на градината и се обърна, на прага нямаше никой. Вдигна рамене и стисна устни. Не беше очаквал, че сестрата на Фредерик ще се съпротивлява така решително. Имаше всички основания да предполага, че тя ще приеме с готовност предложението му, все едно дали го харесва или не. Какво друго ѝ оставаше? Колко жени, да не говорим за тази бедна като църковна мишка стара мома, биха отблъснали предложението на херцог? На един от най-богатите мъже в страната!

Корнуол. Каква глупост. Сен Жюл избухна в тих смях. Лондон, неговият обичан Лондон би бил най-подходящото място за тази необикновена жена. Там бързият ѝ ум и необичайната ѝ красота имаха богати възможности за изява.

— Що за мисли? — упрекна се той и невярващо поклати глава. Да види как Арабела Лейси блести в обществото — това беше последното, което искаше. Женитбата за нея беше само средство към целта, последната брънка във веригата на разплатата. Беше очаквал да срещне лишена от очарование, безинтересна стара мома, която ще продължи да си живее в Кент и няма да му пречи. Която ще изпълнява брачните си задължения само когато той пожелае и при малко повече късмет ще го дари с желания наследник. Естествено, знаеше, че тя няма да прояви особено желание за интимност, но той и не го очакваше. Самият той не желаше да изпита удоволствие в брачното легло. Само удовлетворение, че е отнел на Фредерик Лейси всичко, дори онова, което единствено сестрата можеше да му даде.

Надяваше се необикновената жена, която неочаквано бе срещнал, много скоро да разбере, че няма друг изход, освен да приеме предложението му. Защото той нямаше намерение да я ухажва и да ѝ предлага каквото и да било.

В помещението беше ужасно топло и той отвори всички прозорци. Съблече черния жакет, разхлаби дантеленото шалче на шията си и свали колана с рапирата. Остави го внимателно на пейката под прозореца и отново се загледа към градината, която се губеше в

далечината. Графство Кент беше известно с овощните си градини, а тази местност изглеждаше особено плодородна. Дърветата се превиваха под тежестта на плодовете, зрялото жито по нивите светеше златно.

Шарлот обичаше земята... предпочиташе провинцията пред Лондон. Меките хълмове на Бургундия отговаряха на нейния мек, равен натюрел, докато съпругът ѝ, виконт дьо Вилфранш, държеше на мястото си в двора на Луи XVI. Това бе принудило Шарлот да стане придворна дама на кралица Мария Антоанета.

Вилфранш бе гилотиниран заедно с Орлеанския дук, а Фредерик Лейси се бе погрижил Шарлот да последва съпруга си в смъртта.

Джак се хвърли на леглото и скръсти ръце под главата си. Когато го обземаха спомени, той не се противеше. Оставяше ги да се разливат свободно, защото знаеше, че иначе тъмните мисли ще го завладеят и вече няма да е в състояние да разсъждава ясно и да действа разумно. Когато затвори очи и се пренесе мислено в онзи горещ следобед, за пореден път преживя всичко отново, подхрани отмъщението си и подкрепи решителността си.

Жадна за кръв, тълпата следваше колите с осъдените, които трополяха по паважа към гилотината на площада пред Бастилията. От стария затвор беше останала само купчина развалини и ревящото множество се катереше по тях, за да вижда по-добре екзекуциите. Непрестанното свистене на падащия нож, когато разсичаше човешки кости, будеше гадене, а мекото плъосване на отсечената глава в голямата кошница се чуваше само от хората, стоящи близо до окървавения ешафод.

Джак носеше облеклото на санколютите, а на шапката му имаше триколюр. Спокойно си пробиваше път през навалищата, за да се отдалечи от гилотината, да стигне до края на площада. Никой не му обръщаше внимание. Никой не забелязваше, че санколютът е англичанин, който всеки ден идва да отбележи смъртта на приятели и познати, за да уведоми отчаяните им близки и приятели, които чакаха вести. Той не се различаваше от тълпата, сред която се движеше. Все по-трудно му ставаше да понася миризмата на кръв. Въздухът вечно тежеше от воня на пот, лук, кисело вино, но кръвта беше над всичко.

Погледът му откри трима тайни полицаи в един ъгъл на площада. Един от мъжете, застанали до тях, беше модно облечен, но явно

жестоко измъчен господин. Напудрената перука се беше разместила, дантелите на маншетите му бяха смачкани, шалчето на врата бе посивяло. Причината личеше ясно. Един от тайните полицаи размаха смарагдова игла и другарите му избухнаха в смях. После заедно поведоха мъжа към окървавения ешафод.

Джак, който безизразно наблюдаваше сцената, стисна до болка дръжката на скритата под мръсния жакет рапира. Заловеният беше англичанин, което означаваше, че не е от обичайните жертви на тайната полиция. Повечето пребиваващи в тези смутни времена в Париж британци се стараеха да останат незабелязани и избягваха да излизат по улиците. И най-вече не носеха смарагди и не се разхождаха облечени в кадифе и коприна. Само някой глупак, някой дързък глупак би се изложил на такава опасност. Фредерик Лейси, граф Дънстън, беше точно такъв глупак, открай време. Каквото и да го е довело в Париж, каза си Джак, със сигурност не замисля нищо добро.

Ако сега се опита да спаси пленника, със сигурност ще го заловят и убият. Сега трябваше да мисли с хладна пресметливост. Нищо няма да спечели, ако и двамата се разделят с живота. Макар че в това би имало известна ирония. Направи крачка към групата и пленникът го погледна право в очите. В обезумелия му поглед пламна искра — явно го бе познал. Нищо чудно, каза си Джак, човек винаги познава онзи, когото веднъж едва не е убил. Какво от това, че съм предрешен...

Дънстън се замята в хватката на полицаите, размаха ръце и заговори възбудено. Явно привлече вниманието им, защото го пуснаха и го обсипаха с въпроси. После отново го хванаха от двете страни и го изведоха от площада.

Джак се плъзна незабелязано след тях. Каквото и да е казал Дънстън, то му е осигурило последна отсрочка — това беше съвсем ясно. Жалко, че не можа да разбере какво е, но сега си имаше работа в другия край на града.

На смрачаване се върна на улица „Маре“, където беше дюкянчето на винопродавеца. Вратата беше заключена и зарезана, кепенците на прозорците спуснати. Той спря за малко и устреми поглед към фасадата, усещайки в сърцето си студен страх. Погледна към единственото таванско прозорче и видя, че е заковано с дъски. В този момент зад него се отвори врата и той се обърна светкавично. На

прага на отсрещната къща застана старица в избеляла вдовишка одежда и го погледна втренчено. Той се приближи бавно. Тя се върна обратно в тъмната вътрешност на къщата и той я последва.

— Какво се е случило със съседите ви отсреща, мадам?

Кършейки мършавите си ръце, старата жена обясни как дошли хора от тайната полиция, придружени от някакъв модно облечен мъж, нахлули в магазинчето за вино и отвели всички намиращи се в къщата. И жената.

Когато сцената избледня и миризмата на кръв, запечатала се в паметта му, се разсея, Джак отвори очи. Все още усещаше студения страх, сковал сърцето му, когато видя закованите прозорци на дома на улица „Маре“.

Само след два дни щеше да изведе Шарлот от Париж. Рибарската лодка от Корнуол щеше да ги чака на необитаемия скалист бряг в Бретан. Всичко беше готово. Трябваше да издържат още съвсем малко.

Докато чакаха, най-сигурното място беше в гнездото на осите — в Париж. Затова бяха намерили убежище над магазинчето за вино на улица „Маре“. Ходеха преоблечени като прости граждани, лоялни, активно участващи в събитията санколоти, готови да танцуват около колите с осъдени, да се подиграват с вързаните аристократи — с жените, оставени само по ризи, и с мъжете с отворени яки, за да облекчат работата на палача.

В последния ден от чакането, когато Джак беше навън, за да събере информация за последното прочистване на парижките затвори, тайната полиция бе дошла в магазинчето за вино. Полицаяте са знаели каква жертва търсят. Когато Джак се върна, Шарлот я нямаше. Проследи я до затвора Ла Форт, но през онази страховита септемврийска нощ пазачите се бяха нахвърлили върху затворниците и бе започнало масово клане. Дворът, на който бяха натрупани обезобразените тела на мъже и жени, плуваше в кръв.

Джак напразно се опита да прогони сцената, която се бе запечатала в съзнанието му. Отчаяно бе търсил тялото на Шарлот между зверски убитите, отчаяно бе викал името ѝ, докато една възрастна жена от простолюдието, една от многото, които всеки ден се радваха на екзекуциите, с нескрита злоба му съобщи, че жената с очебийния бял кичур на челото била една от първите извлечени от подземията и убити с ножове от надзирателите.

Джак извади камата си да прониже старицата, но се намериха добри приятели, които го измъкнаха от опасното място. Почти не си спомняше как избяга от Париж... опасното пътуване през страната, рибарската лодка, която го свали на корнуолския бряг... Вече знаеше кой е предал Шарлот на

тайната полиция, Фредерик Лейси. Той бе спасил кожата си за сметка на Шарлот — и за да си отмъсти за отдавнашното унижение, което му бе нанесъл Джак Фортескю.

През следващите години Лейси си плати скъпо и прескъпо за подлостта. Цялото му състояние премина в ръцете на отмъстителя — само с едно изключение. Лейси бе лишил Джак от любимата му сестра, затова Джак искаше да вземе сестрата на Лейси и да получи от нея онова, което му липсваше, за да увенчае отмъщението си. Фредерик Лейси вече се пържеше в пъкъла, но дори адският огън беше нищо в сравнение със знанието, че е тотално унищожен от ръцете на мъжа, когото беше презирал през по-голямата част от своя жалък живот.

Както винаги, тази представа изпълни Джак с дълбоко удовлетворение. Арабела Лейси не беше това, което очакваше, но как би могъл да предвиди, че усамотено живеещата в провинцията стара мома е толкова смела, решителна и самоуверена? И толкова войнствена. Не че това променяше нещо в плановете му. Така или иначе щеше да се ожени за нея.

Когато искаше да постигне нещо, той беше способен да прояви невероятно търпение.

3

— Това е положението — заключи Арабела и удостои икономата и икономката с топла и, надяваше се, окуражителна усмивка.

— Простете, мадам, но не е справедливо. Просто не ми го побира умът — рече с треперещ глас мисис Елиът. — Толкова внезапно... смъртта на негово благородие... Искам да кажа, той беше млад човек. — Тя се намръщи. — Естествено, при живота, който водеше... е, не ми се полага да го критикувам. — Тя погледна многозначително Франклин, който кимна.

Арабела се въздържа да отговори. Насилствената, преждевременна смърт на брат ѝ със сигурност щеше да бъде главната тема за разговор в кухнята през следващите седмици и месеци. И предмет на какви ли не спекулации.

По-добре да върне разговора към настоящето.

— Негова светлост каза, че не възнамерява да прави промени в къщата и никой не бива да се страхува за мястото си.

— Все пак ще има промени, мадам — възрази мисис Елиът и изтри ръце в престилката си. — Това се разбира от само себе си.

Арабела въздъхна.

— Да, сигурно ще има, но бих се учудила, ако херцогът прекарва много време на село. Лондон вероятно е много повече по вкуса му. Възможно е да го виждате твърде рядко.

— Бих казала, че като цяло е много изискан джентълмен — рече икономката. — А пък камериерът му е още по-изискан. — Отново смръщи нос и обясни недоволно: — Само ми създава ядове с нахалството си... Негова светлост има нужда от това, това не се прави така, онова не бива да е иначе, негова светлост не е свикнал с тези работи... Трудно ще го издържа. Права ли съм, мистър Франклин?

— Права сте, мисис Елиът — въздъхна достойният иконом. — Хлапакът си придава важност.

Арабела с мъка потисна въздишката си. За разлика от брат си тя се държеше с персонала непринудено и приятелски — такъв беше

характерът ѝ. В момента обаче не беше в настроение да слуша оплаквания. Имаше си свои грижи.

— Е, с времето всичко ще се уреди — отговори успокоително. — Както казах, не мога да си представя, че негова светлост ще се задържи дълго в имението. Освен това съм сигурна, че като си замине, ще вземе със себе си и слугите си.

— Но какво ще стане с вас, милейди? — попита загрижено икономката. — Къде ще отидете?

— Още не съм сигурна — отговори Арабела. — Вероятно при роднините в Корнуол. Ще мине известно време, докато се подготвя за заминаване, и херцогът беше така любезен да ми позволи да остана тук.

Мисис Елиът поклати глава.

— Позволете, но това не е прилично, милейди. Неомъжена дама... — Отново поклати глава и промърмори: — Какво ли си е мислил лорд Дънстън... да не се погрижи... — Тя се изчерви и замлъкна. Знаеше, че няма право да обсъжда действията на господарите си.

Арабела тръсна глава и отговори рязко:

— Няма да общувам с херцога. Ще се ограничавам със стаите си, няма да излизам от моето крило. Вие ще поднасяте храната на негова светлост в покоите му, а аз ще се храня в моя салон. Оттук нататък ще получавате нареждания от негова светлост. Ще съобщавате за посетителите направо на господаря на дома. Той е длъжен да им разяснява каква промяна е настъпила. О, разбира се, с изключение на приятелите ми — добави бързо тя.

— Ако дойде например мис Барат, не е нужно да съобщавате на херцога. Разбрахме ли се, Франклин?

— Много добре, мадам. — Икономът направи поклон, за да скрие недоволството си, че тя си позволяваше да му припомня един толкова естествен факт.

Арабела стана, за да сложи край на разговора.

— Има ли още въпроси?

— Мисля, че не, мадам — отговори икономът с нов поклон. Икономката направи реверанс и двамата излязоха от салона.

Е, свършихме и тази работа, помисли си облекчено Арабела. Беше останала делова и равнодушна, доколкото ѝ беше възможно, но

отлично си представяше как персоналът приема тази внезапна смяна на господаря. С арендаторите щеше да е същото. В имението всичко зависеше от добрата воля и великодушието на собственика на Лейси Корт. Неговите настроения и капризи можеха да направят живота на хората непоносим, Фредерик беше небрежен господар и изобщо не се интересуваше от живота на своите арендатори, от начина, по който обработваха земята... практически от всичко, с изключение на доходите, които получаваше. За щастие Питър Бейли беше много добър управител, а Арабела се занимаваше с чисто човешките проблеми. Можеше само да се надява, че Джек Фортескю ще оцени подобаващо Питър и ще го задържи. В същото време беше възможно и да назначи свой доверен човек.

Дори само мисълта за това ѝ причини главоболие. Денят изглеждаше безкраен. Тя седна зад дъбовото си писалище и извади лист хартия. Как да започне писмото до роднините, които почти не познаваше? Как да ги помоли за помощ? Тук не ставаше въпрос за безобиден малък заем или за подслон за една нощ. Осигуряването на траен подслон беше нещо много по-различно.

Тя потопи перото в мастилото и започна да пише. Написа един ред, но не го хареса и започна отново. Борис и Оскар се разхождаха между писалището и вратата. Обикновено по това време Арабела излизаше на езда и кучетата тичаха доволно от двете страни на коня.

Конят ѝ... На кого беше сега Рене — неин или на Джек Фортескю? Арабела спря да пише. Конят ѝ беше роден и израснал тук, значи беше част от имота. Преди пет години Фредерик ѝ бе казал, че може да го язди, когато иска...

Перото падна на пергамента и пръсна мастило. Какво друго и принадлежеше? Дрехите ѝ... да, със сигурност, макар да бяха ушити с доходите от имота. Какъв абсурд. Борис и Оскар заръмжаха недоволно и тя ги прогони с необичайно нетърпение. Двете кучета със сигурност ѝ принадлежаха. Сър Марк Барат ѝ ги подари за рождения ден. И двете бяха родени от неговата любима Ред Лейди.

Малкото накити също си бяха нейни. Между тях имаше няколко украшения от майка ѝ и перления комплект, подарък от баща ѝ за дебюта ѝ в двора. Само си хвърлих парите на вятъра, разгневи се той, когато момичето се върна у дома без нито един обожател на хоризонта. Но не ѝ взе перлите.

Макар че, юридически погледнато, и те принадлежаха към имота. Разбира се, тя имаше малък доход от наследството на майка си. Дали беше достатъчен, за да се издържа? Май не. Не можеше да й осигури независим живот.

По дяволите! Каква невъзможна ситуация! Главата ѝ се завъртя, горещината в помещението внезапно стана непоносима и тя скочи.

— Добре, излизаме на езда!

Кучетата зарадвано замахаха с опашки. Арабела отиде в спалнята си и нетърпеливо съблече утринната рокля. Бързо нахлузи бричовете и пола за езда от практично зелено платно. Намери подходящ по цвят елек, но се отказа и го хвърли на леглото. Енергично напъха скромната бяла ленена риза в колана на полата. Беше много горещо за елек, камо ли пък за жакет. Освен това нямаше да се показва пред никого, нямаше да прекрачва границите на имота. Седна да обуе ботушите си и с усмивка погледна кучетата, които чакаха с изплезени езици до вратата. Грабна ръкавиците и камшика, огледа се за шапката, но се отказа и от нея. Искаше да усети вятъра в косите си.

— Хайде, момчета. — Тя отвори вратата и кучетата се втурнаха надолу по стълбата. Беше почти три и херцогът вероятно беше вече в библиотеката с Франклин и мисис Елиът. Това означаваше, че няма опасност да се срещнат. Въпреки това мина по задната стълба и излезе от къщата през пералнята.

— Днес Рене е малко заспал, милейди — посрещна я оборският ратай. — Сигурно е от горещината. Всички се чувстваме изтощени.

Арабела кимна с бърза усмивка и се настани на една обърната бъчва за вода, за да изчака да оседлаят коня ѝ.

— Днес пристигна едно великолепно животно — събщи ратаят, когато изведе Рене от обора. — И красива карета с четири коня. Първокласни коне. — Той ѝ хвърли многозначителен поглед и метна седлото върху гърба на Рене.

— Убедена съм, че херцог Сен Жюл избира само най-доброто — отбеляза Арабела с хладно кимване. — Сигурна съм, че е познавач на конете.

— Вероятно сте права — промърмори младежът. — Не би било зле да им хвърлите един поглед, милейди. Скопеният кафяв кон е в четвъртия бокс... другите са в края на втората редица.

Арабела се плъзна от бъчвата и се запъти към обора, опитвайки се да покаже, че интересът ѝ към новодошлите е само повърхностен. В действителност умираше от любопитство. Неспokoйно потрепващият тъмнокафяв кон беше великолепно животно, но можеше да бъде яздено само от човек със силни ръце и още по-силна воля. Тя си представи тесните, елегантни ръце на херцога и шокирано осъзна, че са се запечатали в съзнанието ѝ, без изобщо да го иска. Въпреки това си спомняше всяка подробност — от грижливо изпилените нокти до гладката светла кожа над кокалчетата и фините китки, подаващи се между дантелите на маншетите му. Тесните ръце не са непременно слаби, каза си тя и си представи силата, която се криеше в тях. Щом носеше смъртоносно оръжие на колана си, вероятно умееше да си служи с него — по всички правила на изкуството.

Я не ставай смешна, каза си сърдито тя и излезе от обора. Като я видя, Рене вдигна глава, а Борис и Оскар се втурнаха към нея. Ратаят отведе коня при стъпалото за качване и Арабела се метна на седлото. Наведе се и помилва шията на коня.

— Събуди се, Рене. — Животното изпръхтя, разтърси глава и спокойно се запъти към изхода.

Арабела прекоси пасището и тръгна по брега на реката, която течеше през тясна долинка. Равномерният ритъм я успокои, вятърът, който вееше в лицето ѝ, я ободри и повдигна настроението ѝ. Главата ѝ се проясни. Вече беше в състояние да прецени трезво положението си.

Може би в имението на роднините ѝ в Корнуол ще има някоя празна къщичка. Не е нужно да е голяма. Две помещения ще са ѝ достатъчни. С парите от майка си ще си купува храна и ще отглежда зеленчуци в градината. Хубаво е да има градинка, може би дори няколко овощни дървета. Ще разменя зеленчуци срещу брашно, месо и тям подобни... и няма да зависи от милостинята на чужди хора. Ще намери начин да печели достатъчно, за да живее. Трябва само да си намери покрив над главата. Ако ѝ позволят да вземе орхидеите, ще продължи да си грижи за тях и да ги продава. Досега цветята бяха само хоби, но можеха да се превърнат в основен източник на доходи.

Постепенно Арабела се успокои отново намери своя вътрешен мир. Вече знаеше, че има сили да уреди бъдещето си и да живее добре. Обърна Рене и се запъти обратно към къщи. Борис и Оскар се влачеха след нея. Жегата ги бе изтощила. Точно когато влязоха в обора,

Арабела видя херцога и Питър Бейли, задълбочени в сериозен разговор, и изрече тихо проклятие.

Когато я чува, и двамата се обърнаха. Питър Бейли свали шапка. Дружелюбното, интелигентно лице изразяваше дълбока загриженост.

— Лейди Арабела, позволете да изразя съболезнованията си за смъртта на сър Фредерик. — Сложи ръка на седлото и вдигна поглед към нея.

Тя кимна с празна усмивка.

— Стана внезапно, Питър. Надявам се, че херцогът ви е обяснил какво става.

— Да, мадам, много подробно. — Лицето на Питър потъмня още повече, гласът му се снижи до шепот. — Ако позволите да кажа, земите и богатството на Дънстън са били обект на лоша сделка.

Арабела кимна отново.

— Не разбирам как е могло да се стигне дотам, но вие знаете, че брат ми следваше само своите собствени закони и имаше право да се разпорежда със семейното имущество, както намери за добре.

Питър направи лек поклон. За мъртвите не биваше да се говори лошо. Като всички други в имението той не си правеше илюзии за характера на Фредерик Лейси, а онова, което бе научил от херцога за обстоятелствата около смъртта му, не беше в състояние да промени мнението му.

Джак изчака дискретно настрана. Не желаше да пречи на водения шепнешком разговор. Никога не беше срещал дама от висшето общество, която да обръща толкова малко внимание на външността си. Без жакет, без шапка, с разрошени от вятъра коси, с тъмно петно на носа, с капчици пот на челото — лейди Арабела изглеждаше като селянка. Все едно беше дъщеря на арендатор, която се връща от работа. Представи си Лили, своята хладна, елегантна любовница, която дори в леглото беше винаги със сложна прическа. По неznайна причина тази представа извика усмивка на устните му.

Той се покашля, за да предупреди двамата, и се запъти към тях през двора.

— Мислех, че днес сте твърде заета, за да излезете на езда, мадам — рече със суха усмивка. Погледът му се плъзна по тялото ѝ и спря за момент върху гърдите, издуващи тънката риза. Красив контраст с тясната талия и закръглените хълбоци под зелената пола.

— Извеждането на кучетата е между обичайните ми следобедни занимания — отвърна Арабела, леко смутена от бързия, възхитен поглед. Защо се бе отказала от елека? Сигурно приличаше на циганка — също така мръсна и запотена както сутринта в оранжерията, докато херцогът отново беше безупречен. Сигурно беше сменил ризата си.

Той сложи ръка върху гладката, топла шия на коня и обхвана внимателно кадифените ноздри.

— А кучета не се извеждат в компания — отбеляза замислено и с лек намек на въпрос.

— Когато съм с кучетата, яздя много бързо и нямам време за разговор, ваша светлост — обясни хладно тя и заби колене в хълбоците на Рене, за да го насочи към стъпалото за слизане. Колкото по-скоро приключи този разговор, толкова по-добре — и без това беше в неизгодно положение.

Джак се отстрани от коня, но продължи редом с нея.

— Красив кон — отбеляза спокойно.

— Да. — Арабела скочи от седлото и се отдалечи от херцога. — Питър, бихте ли дошли при мен, след като привършите разговора си с негова светлост? Трябва да обсъдим някои неща.

— С удоволствие, мадам. — Управителят се поклони.

Арабела му благодари с усмивка, хвърли юздите в ръцете на ратая, подсвирна на кучетата и излезе от обора, без да удостои Джак Фортескю с поглед.

Той се загледа след нея, отбеляза красивата извивка на хълбоците, докато се отдалечаваше с бързи, енергични крачки. След малко поклати глава, сякаш се бе отказал да разгадае загадката.

Питър наруши напрегнатото мълчание, като отбеляза с леко колебание:

— Арендаторите много обичат лейди Арабела. Новината за заминаването ѝ ще ги съкруши. Тя познава всеки по име, както и децата им... Те знаят, че при всеки проблем могат да се обърнат към нея за помощ... Помага им с храна и пари, позволява им да забавят изплащането на арендата, когато реколтата не е добра. Сигурно няма да знаят какво да правят без нея.

Джак не реагира.

След кратка пауза управителят продължи:

— Когато стана ясно, че лейди Арабела няма намерение да се омъжи, се опитах да убедя баща ѝ да ѝ припише част от имота, но...

— Той отказа — завърши изречението Джак и хвърли бърз поглед към сериозното лице на събеседника си.

— Не беше точно така. Не отказа директно, но го домързя да направи необходимите стъпки. Според мен не е можел да си представи, че ще се стигне до ситуация като тази. Вярваше, че лорд Фредерик ще се грижи за сестра си, щом поеме наследството.

— Той обаче не се е грижил за нея.

Питър поклати глава.

— Опитвах се да му обясня, че трябва да вземе предпазни мерки, но... — Помълча малко и обясни натъртено: — Ще бъда честен, милорд, и ще ви кажа, че граф Дънстън и лейди Арабела изобщо не се разбираха.

— Разбирам. — Джак леко наклони глава. Изобщо не беше изненадан. Не би могъл да си представи, че на света има човек, който да се разбира добре с Фредерик Лейси. Арабела нямаше нищо общо с брат си.

Питър се покашля и продължи:

— Лорд Фредерик изобщо не се интересуваше от управлението на имота. Простете, ваша светлост, но за мен е престъпление, че единственият член от семейството, който се грижи за стопанисването на земите и за доброто на арендаторите, е лейди Арабела, която няма никаква изгода. — Погледна херцога със смесица от упорство и страх и пошепна: — Простете откровеността ми, сър.

— Няма нищо — отговори Джак. — Но ако това е молба да осигуря финансово лейди Арабела, ще ви кажа открито, че няма да го направя.

Ако предложеше на дамата приемлива алтернатива на предложението си за женитба, щеше да осуети хубавия си план.

При тези студени, трезви думи Питър се стъписа. Новият господар беше още по-несимпатичен от стария. Граф Дънстън поне беше имал неотменимо право да разполага с наследството си.

— Искам да ви уверя, че не съм равнодушен към живота на арендаторите си и оценявам високо доброто управление на имота — продължи херцогът. — Надявам се да ми направите тази голяма услуга и да останете на поста си.

Бързият поглед му бе показал, че Питър Бейли е верен до смърт на лейди Арабела и не знае как да постъпи.

— Ще остана, докато ваша светлост желае — отговори сковано управителят.

— Благодаря. — Херцогът се усмихна и Питър изпита странното усещане, че внезапно се е изправил пред напълно променен човек. — Повярвайте ми, мистър Бейли, аз не желая злото на лейди Арабела. Няма да ѝ покажа вратата, докато тя сама не изрази желание да си отиде.

Питър видимо се отпусна.

— Значи ще се настаните в селския хан. Пощенската ни станция е много прилична.

Джак поклати глава.

— Не. Ще остана в Лейси Корт.

Управителят зяпна смаяно.

— Но... ваша светлост, това е в разрез с приличието и...

— Според лейди Арабела няма нищо неприлично — отвърна тихо Джак. — Аз заемам мястото на брат ѝ, това е всичко. — И рязко смени темата: — Искам сега да ми обясните как арендаторите се издължават на господаря си в натура.

Малко след пет Джак се върна в къщата. Питър се извини и отиде при Арабела и херцогът трябваше сам да обиколи имението.

Накъдето и да погледнеше, виждаше резултати от усърдна работа. Великолепните цветни градини свидетелстваха за много знания, грижи и любов, а мелницата беше образцова. В езерото плуваха патици, оборът беше пълен с птици, имаше и няколко гълъбарника, в кошерите бръмчаха пчели. Дърветата в овощната градина бяха натежали от плод, сеното по поляните беше готово за прибиране. Кравите в оборите очакваха вечерното доене.

Докато обикаляше, херцогът се срещаше непрекъснато с хора от имението и беше обект на страхливо наблюдение. Момичетата, които биеха масло в млекарницата, спряха и плахо сведоха очи. Червенобузата жена, която обираше маслото, им се скара сърдито и те продължиха работата си. Малката прислужничка, която береше фасул в зеленчуковата градина, се изправи и зяпна изискания посетител на картофите и зелето с отворена уста. Джак ѝ кимна с усмивка, тя се изчерви и отново се наведе над фасула.

Ако можеше да се вярва на Питър Бейли, заслугата за доброто водене на имението беше изцяло на Арабела. Вярно е, че провинциалните имена даваха добиви и без добри управители, но значителните постижения бяха възможни само с работата на ангажирани хора. Питър Бейли без съмнение беше добър управител, но той беше само служител, а Лейси Корт, стопанските сгради и нивите показваха, че тук някой работи с цялото си сърце. Че влага всичко от себе си.

Арабела обичаше своя дом — това беше извън всяко съмнение. Може би това ще я накара да приеме всяко предложение, което ще ѝ даде възможност да остане тук, каза си той. Това беше още една стрела в джоба му. Доволен от тези мисли, херцогът се запъти обратно към къщата. Беше време за вечеря. От закуска не бе хапвал нищо и беше гладен като вълк. Сети се, че Арабела му бе предложила да обядва, смятайки, че има намерение да се върне в Лондон, но точно тогава се скараха и въпросът за обяда отиде на заден план. Не бе попитал кога вечеря господарката на къщата. В Лондон се хранеше към шест, но предположи, че домакинята — доколкото можеше да я нарече така — следва провинциалните обичаи. Ще почака и ще види.

В залата беше приятно хладно, Франклин веднага изникна от полумрака под стълбището. Поклони се и попита:

— Кога желае негова светлост да вечеря?

Джак го дари с дружелюбна усмивка, надявайки се да пробие студената му фасада, и отговори:

— Веднага щом си сменя ризата, Франклин. Няма да трае и четвърт час.

Недостъпен за усмивката му, икономът се поклони сковано.

— Много добре, ваша светлост. След четвърт час ще сервирам в трапезарията. — Обърна се и изчезна в тъмния коридор.

Джак вдигна рамене и забърза нагоре по стълбата. Никога досега не се беше замислял дали персоналът го харесва или не. Беше му абсолютно безразлично, стига хората да си вършат работата, но сегашната ситуация беше доста неприятна. Тези хора не си бяха избрали господаря. Оставаха в къщата, защото бяха принудени. Той би предпочел да го направят доброволно, а не защото нямат друг избор.

Камериерът го очакваше в просторния апартамент, принадлежал на граф Дънстън.

— Извадих жакета от турскосиньо кадифе, ваша светлост. И златната жилетка. — Той посочи избраните дрехи с четката, с която тъкмо обработваше кадифения жакет, обточен със златни ширити.

— Добре — кимна Джак и бързо свали костюма за езда. Съблече се по бельо и изми потта и праха от деня с топла вода от каната. Смяташе да прекара приятна, интимна вечер с лейди Арабела и искаше да сложи добро начало на отношенията им, като бъде точен.

След десет минути вече стоеше пред огледалото и подреждаше воланите на жабото. Както винаги, косата му не беше напудрена, но това бе единственото нарушение на вечерния тоалет. Как ли се беше облякла Арабела? В зелената утринна рокля изглеждаше доста добре, но преди и след това кратко интермецо можеше да я опише само като „твърде небрежна към облеклото си“. Дано поне за вечеря се постарее повече.

Закопча жабото с диамантена игла и с усмивка си каза, че много би искал да ѝ даде няколко съвета относно тоалетите ѝ. Необичайните цветове и съвършената фигура бяха две решаващи точки, които изискваха новаторски, дори малко рискован стил. Можеше да предвиди, че най-известните лондонски модисти ще водят ожесточени битки за правото да обличат дукеса Сен Жюл.

— Нещо ви развесели ли, ваша светлост? — попита камериерът и му подаде богато украсената сребърна табакера за емфие.

— Нищо интересно, Луис. — Херцогът плъзна табакерата в джоба на жакета си. Как стана така, че мислеше за предстоящия си брак с удоволствие и го планираше като съвсем нормална женитба? Запъти се към вратата с намръщено чело и очи, от които бе изчезнала всяка веселост. — Надявам се, че са ви подслонили в прилична стая?

— Горедолу, ваша светлост — отговори камериерът и артистично смръщи нос. — Ако позволите да кажа... провинциалният персонал няма представа как се води домакинството на един изискан дом.

Джак спря с ръка на бравата и се обърна към камериера си. Лицето му остана напълно спокойно, но погледът накара младия мъж да се свие притеснено.

— Искам да запомните, драги мой, че без нашата намеса тези хора водят образцово домакинство. Не желая това да се промени, разбрахме ли се?

Луис се поклони така дълбоко, че носът му почти докосна коленете.

— Разбира се, ваша светлост. Това беше само едно наблюдение.

— Престанете да наблюдавате — посъветва го херцогът и излезе.

Влезе в трапезарията точно след петнадесет минути. Вратата към салона беше отворена и той спря за миг, за да види дали Арабела вече го очаква. Помещението беше празно, но присъствието ѝ се усещаше съвсем ясно. Големи купи с едри рози разпръскваха сладко ухание, през отворените прозорци влизаха аромати и хладен въздух от градината. Женската ръка се усещаше навсякъде. Какво приятно усещане.

Шарлот имаше такава ръка, помисли си меланхолично Джак. Лили не я притежаваше. Къщата ѝ — по-точно къщата на съпруга ѝ — се смяташе за извънредно елегантна и се поддържаше отлично. Нито една дреболия не нарушаваше общото впечатление за изискан стил. Лили никога не би заповядала да сложат рози в купи, защото това беше нарушение на реда. Но тя не разбираше нищо от градинарство. Отново се улови, че се усмихва.

— Ваша светлост?

Поканен учтиво от Франклин, херцогът влезе в трапезарията. Икономът придържаше вратата.

— Вечерята е сервирана, сър.

Благодаря Франклин. — Херцогът влезе в трапезарията с приветлива усмивка. Помещението бе потопено в мека вечерна светлина, през прозорците долиташе птича песен. Върху блестящата махагонова повърхност на голямата маса се отразяваха свещници със запалени свещи, блестеше кристал, матово сияеше сребро. Сладката миризма на печено месо напълни устата му със слюнка.

На масата имаше само един прибор. Пред него беше поставен резбован стол с мека седалка. Чаши, прибори, порцелан — всичко необходимо за изискана вечеря. Явно трябваше да се храни сам.

Франклин отмести стола и каза, че се надява херцогът да одобри червеното вино, което бил избрал за вечерята. Джак примигна и отговори спокойно:

— Ще почакам лейди Арабела.

Франклин се покашля дискретно.

— Тя е горе в салона си. Каза ми да отворя виното и...

— Знае ли, че вечерята е сервирана? — прекъсна го херцогът. — Моля, съобщете й. Очаквам я в салона. — И се запъти към предната стая.

— Милейди вече вечеря, ваша светлост.

Херцогът се обърна рязко.

— Как така е вечеряла?

— Да, ваша светлост, предпочете да се нахрани в своя салон. Милейди вечеря винаги в пет и не искаше...

Икономът млъкна смутено. Лейди Арабела бе оставила у персонала впечатлението, че херцогът одобрява желанието и да остане независима, да води свой живот, различен от неговия. Явно не беше така. Изразът в сивите очи на херцога никак не му харесваше.

Много скоро изнервящите искри угаснаха и гласът на господаря прозвуча съвсем спокойно:

— Моля, предайте на лейди Арабела, че желая компанията й на чаша вино, докато вечерям. — Върна се до масата и се отпусна на стола, все още придържан от иконома. Франклин се поколеба само миг, преди да се обърне към вратата, но херцогът го спря.

— Не, почакайте.

Франклин въздъхна облекчено.

— Ваша светлост?

Джак бутна стола си и стана.

— Размислих... По-добре сам да отправя поканата. Къде е салонът на милейди?

Франклин се възмути от дън душа:

— Но ваша светлост, това е частният салон на лейди Арабела!

— Май забравихте, че обстоятелствата се промениха, Франклин. В момента лейди Арабела е моя гостенка. — Гласът му прозвуча опасно тихо. — Единствените частни покои в къщата са моите. — Направи крачка към иконома и Франклин моментално отстъпи назад, макар че в приближаването на херцога не личеше заплаха. Със същия тих глас Джак нареди: — Моля, Франклин, покажете ми салона на лейди Арабела.

Достойният иконом не беше склонен да отстъпи така бързо. Искаше му се да защити господарката си, но разумът му каза, че подобна битка би била без всякакви изгледи за успех. Безмълвно се

обърна и тръгна към стълбището. Поне ще запази формата, като съобщи на лейди Арабела, че има посетител.

Джак го последва по дългия коридор към крилото, което беше точно срещу неговото. Направи му впечатление, че апартаментът на Арабела е възможно най-далече от този на брат ѝ. Наистина можеха да живеят спокойно под един покрив, без да се срещат често. Сега разбра защо тя се бе съгласила с предложението му без особена съпротива.

Франклин почука на двукрилата врата, съвсем същата като вратата към покоите на херцога, и когато тих глас го покани да влезе, отвори едното крило и препречи входа.

— Милейди, негова светлост ще се радва, ако му правите компания в трапезарията.

Арабела остави перото.

— Не му ли казахте, че вече съм вечеряла?

— О, да, Арабела, каза ми. — Джак отстрани иконома от пътя си съвсем спокойно, без да приложи насилие, но с решителност, която не позволяваше съпротива. Арабела седеше зад голямо писалище, облечена в бяла домашна рокля, избродирана с рози. Дрехата беше само за личните покои и в никакъв случай не бе предназначена за чужди очи. Косата ѝ беше разпусната, а когато се обърна към него, Джак развеселено установи, че е боса.

— Това е моят салон, сър — заяви тя, без да крие възмущението си от нахлуването му. — Не си спомням да съм ви поканила.

— Искам да ви обърна внимание, мадам, че господарят на дома няма нужда от покана, за да влиза в което и да е помещение. — Гласът му беше тих и делови, сякаш казаното не излизаше от рамките на приличието.

Цветът се отдръпна от бузите ѝ. Това беше неприятната истина. Тя вече нямаше абсолютно никакво право върху това помещение. Нищо, че винаги ѝ бе принадлежало. Никога вече нямаше да може да заключи вратата с увереността, че никой няма да смути покоя ѝ. Вече не можеше да седи леко облечена и боса зад писалището си, сигурна, че личната ѝ сфера е недосегаема.

Без да каже дума, тя се обърна отново към писалището, поръси писмото с пясък и сгъна листа. Капна малко восък от свещта, която гореше в свещника, запечата писмото и написа адреса. Стана и прекоси салона.

— Бяхте така любезен да ми обещаете, че ще франкирате писмото ми, ваша светлост. — Подаде му запечатания лист и се извърна настрана.

Джак взе писмото и го пусна в джоба на жакета си. Поклони се леко и отговори:

— За мен е удоволствие, мадам. А сега ще позволите ли да ви придружа в трапезарията?

— Извинете, но съм много уморена и предпочитам да си легна — отговори тя.

Мъжът вдигна вежди и хвърли многозначителен поглед към часовника на камината.

— Часът е шест и половина, Арабела. В този час не си лягат дори децата.

Учтивите претексти се бяха изчерпали. Ако продължи да упорства, да отказва и да се цупи, той ще стои на вратата и ще настоява и двамата няма да постигнат нищо. Очевидно не беше обяснила достатъчно убедително решението си двамата да живеят под един покрив, но независими един от друг. Той беше заблуден и тя трябваше да изясни намеренията си. Срещата в трапезарията на чаша вино беше напълно цивилизована и неутрална. Добър повод да си изяснят отношенията веднъж завинаги.

Огледа го от глава до пети и неволно се възхити на комбинацията от турско-синьо кадифе и златна жилетка. За разлика от него тя беше облечена абсолютно неподходящо за вечеря в трапезарията. Когато заговори, в гласа ѝ се промъкна сарказъм:

— Ако позволите, ще сляза след пет минути. Виждате, че не съм облечена за официална вечеря, и вероятно ще ми разрешите да обуя поне обувки.

Джак се поклони в знак на съгласие и се оттегли. За миг спря в коридора и се вслуша дали Арабела ще спусне резето на вратата. Нищо такова не се случи. Арабела Лейси не би избрала пътя на най-малката съпротива. Сигурно ще се изправи срещу него на собствена територия, със собствените му оръжия.

Не слезе направо долу, а мина през покоите си. Извади писмото от джоба си и го прибра в касетка, обкована с желязо. Нямаше никакво намерение да го изпрати на роднините в Корнуол. Кой знае, може би те бяха готови да приемат Арабела.

Нарочно не бе обещал веднага да плати марката за писмото и да го изпрати — така можеше да почака няколко дни.

И това ако не е измама, каза си той със самоиронична усмивка и се запъти към трапезарията. Настани се спокойно на масата и помоли Франклин да му налее чаша вино. Облегна се удобно и зачака гостенката си.

4

Мина почти половин час, докато чуе леките ѝ стъпки в салона. Когато Арабела влезе, той се надигна. Огледа я и кимна одобрително. Тя бе използвала добре времето, с което разполагаше. Носеше кремава муселинена роба върху тъмнозелена пола от сатен. Шалчето на шията ѝ беше хванато с аметистова брошка. Косата ѝ беше сплетена със зелена сатенена панделка, краката ѝ бяха обути в обувки от козя кожа с ниски токове. Явно умее да се облича, отбеляза доволно той. Невинаги е небрежна.

Херцогът се поклони и я покани на стола вдясно от себе си. Тя прие с леко кимване и каза:

— Не биваше да чакате с вечерята, сър. Аз не мога да хапна нищо повече, а мисис Елиът ще се притесни ужасно, ако не харесате ястията ѝ. — Хвърли бърз поглед към вратата, където чакаше Франклин, и нареди: — Незабавно сервирайте вечерята на негова светлост.

Джак ѝ наля вино и отбеляза меко:

— Не посмях да започна без вас. Вече съм виновен за една груба неучтивост и не исках да я повторя.

Арабела го изгледа учудено.

— За какво говорите, сър?

Той се засмя леко и се настани на стола си.

— Забравих да попитам какво желаете за вечеря и ви оставих да се храните сама. Моля за извинение. — Вдигна чашата си и ѝ кимна.

Арабела трябваше да отговори на тоста.

— Не сте проявили неучтивост, ваша светлост — каза тихо тя. — Не съм очаквала да ме поканите на вечеря. Просто трябва да кажете на Франклин кога желаете да се храните и той ще се погрижи. Аз следвам моя обичаен ритъм и в никакъв случай няма да ви преча.

Франклин постави пред херцога голям супник и се оттегли до вратата. Джак потопа лъжицата в супата, погледна към иконома и каза:

— Не искам да ме обслужвате, Франклин. Ще ви позвъня, когато дойде време за следващото ястие.

Икономът хвърли бърз поглед към лейди Арабела, но когато тя не възрази, направи поклон и се оттегли в салона.

— Надявам се да харесате супата, ваша светлост — отбеляза учтиво Арабела. — Мисис Елиът е превъзходна готвачка и икономка. Сигурна съм, че ще останете доволен от нея.

Джак изгреба супата до последната лъжица и се облегна назад.

— Супата е отлична. Кухнята на мисис Елиът ми харесва. Цялото домакинство е по мой вкус. Е, след като се разбрахме по този въпрос, можем да минем към същественото.

— Към същественото? — повтори неразбиращо Арабела, смръщи чело и отпи глътка вино. Залязващото слънце бе потопило прозорците зад херцога в светлооранжево сияние, под което светлината на свещите се губеше. — Какво може да има между мен и вас, ваша светлост?

Той завъртя чашата между дългите си пръсти и погледът на Арабела падна върху рубина и смарагда, които ги украсяваха. Великолепни камъни, помисли си тя. Този мъж очевидно беше много богат. За какво му е било имуществото на брат й? Защо е искал смъртта му?

Въпросът я разтрепери. За пръв път си го задаваше. За пръв път бе осъзнала, че зад обезчестяването и смъртта на Фредерик се крие нещо повече от обикновена игра на карти.

— Е, ще ми кажете ли за какъв въпрос става дума, ваша светлост? — повтори тя, обезпокоена от мълчанието му.

— Драга моя, не вярвам, че сте толкова трудно схватлива, колкото искате да ме накарате да повярвам — отвърна той. — Първо, аз си имам име и ще се радвам да го използвате. Обръщението „ваша светлост“ е много досадно. От този момент нататък ме наричайте Джак, ако обичате. И второ, аз съм убеден, че ако желаете и за в бъдеще да наричате тази къща свой дом, не е твърде висока цена да ме удостоите с компанията си. — Сякаш за да подчертае силата на думите си, той разклати звънчето до чинията.

Арабела мълча, докато Франклин отнесе празната чиния и донесе ястие с гъби и артишок, пастет от фазан, печено пиле и две пресни пъстърви.

— Сигурна ли сте, че не искате едно парченце от този великолепен пастет? — попита той, когато икономът се отдалечи.

— Не... много благодаря — отговори с известно смущение тя. — Казах ви, че вече съм вечеряла. — И то много по-скромно, добави наум. Мисис Елиът бе подготвила за херцога вечеря, каквато предпочиташе Фредерик. За разлика от него Арабела се задоволяваше с две яденета.

— Тогава пийнете още малко вино. — Той посегна към чашата ѝ, за да я допълни.

Арабела пое дълбоко въздух.

— Ваша светлост...

— Джак, моля — прекъсна я той и се намръщи заплашително.

Около устата ѝ се очерта решителна линия.

— Вижте, сър, ако цената за оставането ми тук е да ви правя компания, предпочитам да се откажа. Ще напусна къщата най-много след час. — Тя понечи да бутне стола си, но той сложи ръка върху нейната и я спря. Арабела се почувства като пеперуда, хваната в кутията на зоолог, и потрепери.

— Позволете — каза той и притисна ръката ѝ малко по-силно. — Моля ви, Арабела, разсъждавайте разумно. Аз не искам от вас нищо повече от това да ми правите компания на масата и да ме посветите в живота на имението. Какво лошо има в това да ме представите на арендаторите? Да ми разкажете за реколтата, за проблемите? Бейли каза, че всички ви обичат, и ако един вид гарантирате за мен, това ще ми бъде от голяма полза. Надявам се, разбирате, че това би било в интерес на всички?

Арабела издърпа ръката си от неговата и я скри в скута.

— Какво имате против мен? — попита той с безгрижен тон и се зае с пъстървата.

Тя не можа да се сдържи и избухна:

— Вие тласнахте брат ми към смъртта. Взехте му всичко, което притежаваше. Вие ме лишихте...

Джак вдигна ръка и я накара да млъкне.

— Не, това не. Нямаме никакви основания да ме обвинявате, че съм ви отнел дома, Арабела. Предложих ви да станете моя жена, което означава, че не само ще останете да живеете тук, но и ще имате достъп до моето богатство. Предлагам ви живот изцяло по ваш избор. Можете

да останете тук и да си живеете преспокойно с любимите си орхидеи, но можете и да завладеете Лондон. Каквото и да решите, аз няма да кажа не. Ако пожелаете да откриете политически салон и да подкрепяте торите, няма да ви попреча, макар да съм горещ привърженик на витите. — В очите му светна смях. — Аз съм достатъчно богат, скъпа моя, и мога да ви осигуря желанието от вас живот. Кажете ми, това може ли да се нарече ограбване?

Без да бърза, той се зае с пъстървата. Арабела сведе поглед към блестящата повърхност на махагоновата маса. Не беше глупачка и разбираше, че той ѝ предлага света на сребърна табла. Но защо, защо? Той не я познаваше. Е, това не беше непременно условие за предложение за женитба. Повечето брачни двойки във висшето общество не се познаваха истински и сключваха брак само защото семействата имаха полза от това. Но какво печелеше Джек Фортескю с това предложение? Вече имаше всичко, което тя притежаваше, с изключение на малкото пари, останали от майка ѝ.

— Защо? — попита задавено тя. — Защо ми предлагате да стана ваша жена? Какво имам аз, та вие го искате?

— Трябва ми жена — отговори той, докато си вземаше от гъбите. — И наследници.

— Можете да имате всяка млада жена, която пожелаете. Вие сте аристократ, имате голямо богатство, изглеждате добре... — Тя го гледаше така настойчиво, сякаш можеше да проникне през елегантното облекло и да открие белези или други нередности по тялото му.

Джек избухна в смях.

— Младите момичето се плашат от мен — обясни той. — А майките им ме смятат за олицетворение на дявола.

— Съмнявам се, че това би ги спряло да ви хванат на въдицата — отговори остро тя. — Дори да сте по-лош от Хенри Синята брада, ще направите дъщеричката херцогиня, а това е най-важното.

— Ето това ми харесва у вас — кимна херцогът. — Винаги сте откровена. Празните ласкателства не ви вълнуват.

— Как можете да ме харесвате, като изобщо не ме познавате? — попита тя с известно пренебрежение.

— Ето ни пак в началната точка. — Джек остави вилицата и ножа. — Предлагам да прекарваме повече време заедно, за да се опознаем. Нима това не е разумно предложение? — Той вдигна чашата

си и ѝ кимна. Изражението му беше толкова важно, че тя избухна в смях. Ала се овладя бързо и отговори:

— Нямам впечатлението, че ми предлагате да прекарваме повече време заедно, сър. Вашите думи преди ми показаха, че гледате на моята компания като на условие за оставането ми в Лейси Корт.

Мъжът смръщи чело.

— Условие... не харесвам тази дума. Не бих я употребил.

— А как ще наречете действията си?

— Предложението ми е съвсем сериозно — отвърна веднага той. — И съм сигурен, че ще разберете предимствата му, ако само за минута се постараете да го оцените с разума си, вместо да вадите прибързани заключения.

Слънцето бе паднало под нивото на прозореца и свещите заблестяха с цялата си сила. Белият кичур над челото му се оцвети в сребърно, когато отново се наведе над чинията си.

Какво имам да губя, каза си трезво Арабела. Докато пристигне отговорът от Корнуол, трябваше да остане в Лейси Корт — поне така и подсказваше здравият разум. Дук Сен Жюл можеше да се окаже интересен и информиран събеседник — образован, опитен, познаващ политическата и обществената сцена. Новините от света бяха рядкост сред овощните градини на Кент. От време на време научаваше по нещо от съседите си, които често посещаваха Лондон и носеха вестници и списания, но новините не бяха нито нови, нито актуални, Фредерик също не ѝ помагаше. Той не се интересуваше от политика и рядко си правеше труда да отговаря на въпросите на сестра си.

— Не казахте ли, че сте от вигите? — попита небрежно тя и посегна към едно хлебче.

Забележката ѝ го развесели.

— Да, от тях съм.

Тя кимна.

— Значи сте приятел на Уелския принц?

— Случайно. — Той отмести чинията си и посегна към чашата с вино.

— Това означава, че кралят не е приятелски настроен към вас — отбеляза Арабела и си отчупи малко хляб.

— Права сте. — Той я погледна усмихнато над ръба на чашата.

— Значи и кралица Шарлот не ви харесва. Чух, че изгонила от салона си всички упорити вити.

Джак кимна.

— Може да е късогледо от моя страна, но тя и съпругът ѝ не са в състояние да виждат отвъд кралските привилегии. — Между веждите му се вдълба бръчка, която изличи веселието в очите. — Какво се крие зад тази политическа дискусия, Арабела?

— Позвънете — предложи тя. — Мисис Елиът гори от нетърпение да сервира десерта. Не, зад въпросите ми не се крие нищо, милорд, просто ми хрумна, че бихте могли да задоволите любопитството ми относно политическия живот... Мисля, че ми го дължите, след като аз ще задоволя любопитството ви по отношение на имението.

Това прилича на мълчаливо споразумение, размишляваше Джак. Политиката не беше сред предпочитаните му теми, но сега нямаше да проявява дребнавост.

— Много почтена размяна — кимна той и разклати звънчето. Франклин разчисти масата и донесе кошница с пресни тортички и стомничка с освежителна напитка от мляко и подправено вино.

— Мисис Елиът се извинява за ограничения избор, ваша светлост. Ако знаеше за пристигането ви... — Икономът се поклони.

— Това е повече от достатъчно — засмя се Джак. — Моля, предайте на мисис Елиът моята благодарност за положените усилия. Уверявам ви, че ги оценявам високо. — Той посочи Арабела и помоли: — Донесете чиния и за милейди.

— Не, благодаря — поклати глава тя и помете трохичките от хляба, сякаш се чудеше откъде са дошли.

Джак прие възражението ѝ и посегна към една тортичка.

— Е, милейди, предвиждам много интересни вечери, посветени на политическото ви образование.

— Сигурна съм, че ще имаме много поводи за дискусия. Но сега ви моля да ме извините, сър, имам да уредя някои неща. — Тя се надигна и този път той не я спря.

— Това значи ли, че няма да ми окажете честта да изиграем партия табла или пикет? — попита разочаровано.

Арабела го погледна изненадано, после избухна в безрадостен смях.

— Уважаеми Джак, нима вярвате, че ще седна да играя карти или да хвърлям зарове с човека, станал причина брат ми да загуби имуществото и живота си?

Лицето му потъмня, но той отговори съвсем спокойно:

— Не се заблуждавайте, Арабела. Брат ви действаше съвсем съзнателно. Знаеше какво залага... и защо. — Последната дума прозвуча глухо и Арабела не беше сигурна, че го е разбрала правилно. В момента обаче нямаше никакво желание да му задава още въпроси. Очите му бяха абсолютно безизразни, дори празни, а неподвижната му фигура излъчваше някаква безутешност, която я уплаши. Тялото му беше като празна, заплашителна обвивка, през която можеше да се гледа.

Искаше да стане и да напусне трапезарията, но докато той седеше насреца ѝ с толкова мрачно и отнесено изражение, не беше в състояние изобщо да се помръдне.

Джак виждаше пред себе си Шарлот, каквато беше сутринта през онзи последен ден. Чу песента ѝ. Тя обичаше да пее и той често се шегуваше, че чурулика като птичка. После погледът му се концентрира и той видя пред себе си запалени свещи, златни петна върху полираната маса, рубиненочервено вино в кристална чаша между пръстите си. Видя и жената от дясната си страна.

В златните ѝ очи светеше уплашен въпрос, но той не можеше и не искаше да му отговори.

Когато видя, че той се е овладял, Арабела въздъхна облекчено и стана от стола си.

— Желая ви лека нощ, сър.

Този път той не направи опит да я спре. Надигна се и я изпрати до вратата. Сложи ръка върху бравата, но не отвори. Със свободната си ръка вдигна пръстите ѝ до устните си и ги целуна, без да отмести поглед от лицето ѝ. Заплашителният чужденец бе изчезнал напълно. В следващия миг се наведе и съвсем леко притисна устни в ъгълчето на устата ѝ. Когато се изправи, без да пуска ръката ѝ, се усмихна на безкрайното учудване, изписало се на лицето ѝ. Началното учудване и объркване бързо отстъпиха място на негодувание. Златните ѝ очи засвяткаха.

Джак изпревари гневните думи, които напиреха на устните ѝ.

— Според мен е невероятно никой досега да не ви е целувал, Арабела. Казахте ми, че сте на двайсет и осем години. — В погледа и усмивката му имаше въпрос.

— Във всеки случай не без мое съгласие — отвърна тя. — Какво си въобразявате? Дори да сте господар на тази къща, това не ви дава право на „първата нощ“. Моля, пуснете ме да мина.

Той се засмя и отвори вратата със замах. Тя мина покрай него и се направи, че не забелязва поклона му.

— Лека нощ, Арабела — извика подире ѝ той. — Вече се радвам на утрешния ден.

Тя се обърна и изсъска:

— Аз обаче не се радвам. — И се отдалечи със съзнанието, че не е дала задоволяващ отговор.

За свое учудване Арабела спа дълбоко и без сънища и се събуди в обичайното време. Ярката светлина на утрото вече заливаше стаята ѝ, а кучетата, които бяха на мнение, че е време за разходка, внимателно я побутваха с влажните си муцуни.

— Добре де, ставам — промърмори тя, прозя се и се надигна. Кучетата се запътиха към вратата и тя стана от леглото, за да им отвори. Знаеше, че те ще слязат в кухнята, някой ще им отвори, Беки ще разбере, че господарката ѝ е станала и ще донесе шоколад и гореща вода. *Обичайните утринни занимания.*

Тя се върна в леглото, облегна се на възглавниците и се замисли както правеше всеки ден. Обикновено прекарваше сутрините в оранжерията, следобед излизаше с кучетата, разговаряше с Питър Бейли всеки четвъртък, посещаваше приятелките си... Мег... да, Мег щеше да ѝ липсва. Двете бяха като сестри, може би дори още по-близки. Животът ѝ, бъдещето ѝ бяха като пъзел с изгубени части, които никога няма да се намерят.

Беки почука на вратата и застана на прага с табла в ръце.

— Добро утро, милейди — поздрави бодро и остави таблата на масичката. — Денят ще бъде горещ. Да ви наля ли? — И посегна към сребърната каничка.

— Да, моля, Беки. — Арабела пие глазираната керамична чашка с ароматен шоколад и въздъхна блажено. — Днес смятам да посетя семейство Барат. Ще бъдеш ли така добра да ми приготвиш роклята от индийски муселин?

— Оранжевата ли, мадам? — Беки отвори гардероба.

— Да, тя е лека и държи хладно.

Докато пиеше шоколада си, Арабела планираше деня и размишляваше как да стои далече от новия „съквартирант“. Ако прекара сутринта при семейство Барат, кучетата ще тичат на воля и следобед няма да е нужно да излиза с тях. Това означава, че ще може да поработи в оранжерията. Никой разумен човек, дори инат като херцога, не би прекарал следобеда в задушната оранжерия само за да й натрапи компанията си. Оставаше само вечерята. Е, веднъж на ден можеше да се храни с него. И да се държи цивилизовано. *Стига да стои на разстояние от мен*, добави тя и направи гримаса.

— Има ли нещо, лейди Арабела? — попита загрижено Беки. — Да не ви боли зъб? — Наскоро самата тя бе страдала от зъбобол и оттогава постоянно се страхуваше от тази напаст.

— Не, Беки, нищо не ме боли. — Арабела се усмихна принудено. — Мислех си какво трябва да направя и се сетих за някои неприятни неща.

Беки тръсна муселинената рокля и я огледа критично.

— Най-добре да я изгладя, мадам. Доста е смачкана.

— О, не е нужно — отвърна безгрижно Арабела. — Ще мина през полето и ще я измачкам още повече.

— О, не бива така, милейди — възрази упорито Беки. — Поне излезте от къщата огладена, пък после...

Арабела се засмя, но се сети за херцога и бързо стана сериозна. Винаги безупречен, блестящи бели дантели, колосани, без нито една гънчица, дори след езда, дори в потискащата задуха на оранжерията. Всяко косъмче от косата му — на мястото. А тя изглеждаше занемарена и мръсна като захвърлена на дъжда парцалена кукла. Нищо чудно, че още първия ден бе започнал да се държи снизходително. Отнесе се към нея като към слугиня — с обидна натрапчивост. Най-добре да го избягва до вечерта, защото при всяка случайна среща ще бъде в неизгодно положение.

Още едно неудобство, докато живеем под един покрив, заключи тя и енергично изрита завивката. Вече дори не можеше да се облича, както си искаше.

— Е, добре, Беки, изглади я, щом смяташ за нужно. — Свали нощницата си и отиде да се измие. Огледа се в огледалото на

тоалетката и установи, че косата ѝ има нужда от миене.

— Беки, днес следобед трябва да се изкъпя. Ще се погрижиш ли за достатъчно гореща вода?

Беки, която усърдно гладеше муселинената рокля, промърмори нещо неразбрано.

— Пригответи и лимонов сок за косата ми — продължи Арабела, докато сапунисваше ръцете си.

— Да, милейди. И лавандула и розова вода за ваната — довърши Беки и вдигна роклята, за да я огледа от всички страни. Очевидно остана доволна, защото я разпростря грижливо върху един стол.

— Много добре изглежда — усмихна се Арабела и облече тънка бяла риза.

— Ще сложите ли корсет, милейди? — попита Беки.

— В тази горещина? — взмути се Арабела и навлече батистената фуста. Беки прибра корсета в гардероба и подаде на господарката си памучни чорапи, но и те бяха отхвърлени с възмущение. Дойде ред на муселинената рокля. Подплатата придаваше известна форма на полата, но не и тясната талия, която създава само корсетът, ала след бърз поглед в огледалото Арабела реши, че днес е пожертвала достатъчно удобство в интерес на модата и приличието.

— Да ви среща ли, милейди? — попита Беки и взе сребърната четка.

— Не, аз ще го направя. — Арабела взе четката от ръката ѝ. — След пет минути ще закуся в салона.

— Много добре, мадам. — Беки излезе и Арабела седна пред тоалетката си. Разреса нетърпеливо тъмнокестенявите къдрици и уви косата на стегнат кок, който откриваше тила ѝ. С какво удоволствие щеше да се изложи на свежия бриз... ако се появи такъв. Нахлузи кожените си сандали, подходящи за разходка навън, макар да не подхождаха много на роклята — но все пак беше по-добре, отколкото да ходи боса. На пръв поглед изглеждаше прилично.

Закуси в салона до спалнята си — любимото ѝ място, нейната светая светих още от времето, когато бе напуснала детската стая. Тук бяха любимите ѝ книги... непременно щеше да ги вземе със себе си в Корнуол... Какъв ли щеше да е новият ѝ живот? Орхидеите на прозореца си бяха само нейни, както и акварелите с изгледи от Венеция, които ѝ беше донесла Мег.

Арабела намаза хляба си дебело с масло и си отрязва парче шунка. Един ден Мег бе учудила всички с желанието си да преживее приключение. Приятелката ѝ имаше бърз ум и буден дух, но оставяше впечатлението, че е покорна и се съобразява с изискванията на приличието. Само огненочервената коса загатваше за истинския ѝ темперамент. От двете приятелки Арабела се считаше за непредвидимата, неприспособимата. И тогава Мег се влюби в гондолиер, който свиреше на мандолина.

Родителите се намесиха и отведоха плачещото момиче в родината, далече от развлеченията на Канал Гранде. Само Арабела знаеше, че тези развлечения са включвали нещо повече от звездното венецианско небе и изпълнените с копнеж песни на красивия гондолиер. Той бе посветил Мег в изкуството на любовта. За щастие лорд и лейди Барат вярваха, че дъщеря им е станала жертва на разбираемо, макар и глупаво влюбване в неподходящ човек и че те са се намесили навреме. Солидни, малко тромави провинциалисти като тях не биха помислили и в най-смелите си мечти, че детето им може да преживее кратка страстна афера. За щастие лудостта на Мег бе останала без последствия и само Арабела знаеше, че някогашната Мег вече я няма.

Само от Мег можеше да очаква непредубедена и откровена оценка на настоящата ситуация. Мег щеше да намери мястото и на онази смешна целувка.

Арабела изпи чая си и стана. Въпреки ранния час всички от семейство Барат бяха вече будни, а и пътят дотам щеше да продължи почти час. На кон можеше да стигне много по-бързо, но днес имаше настроение за разходка.

Мътна светлина падаше в помещението, когато Джак се събуди малко преди разсъмване и отчетна завивката в същия миг, в който отвори очи. Отиде до отворения прозорец и се загледа към градината, окъпана от лунната светлина. След половин час звездите ще избледнеят, каза си той, но в момента светът — или тази малка част от него — все още спи своя нощен сън. Ако беше в Лондон, сега щеше да довърши последната партия карти, заобиколен от играчи и зрители, твърде пияни, за да продължат. В помещението, изпълнено с дим от пури

и миризма на разляно вино. Подземният свят още не се беше изпокрил по убежищата си и правеше мръсните лондонски улици още по-несигурни. Тук обаче имаше пред себе си градина, лунна светлина, утринна свежест, далечни крясъци на сова... Пълно спокойствие.

Родината на Шарлот. Страната, която тя обичаше с цялото си сърце. Ала тишината, пълната неподвижност и потребността му от действие го правеха неспокоен. Селската идилия беше поносима само до време. Нахлузи бричове и риза и напусна къщата през кухненската врата. Часовникът над вратата на конюшнията показваше малко след пет, когато той прекоси пасището и слезе към реката, границата на Лейси Корт. Искаше му се да повика кучетата, но не ги видя никъде. Пък и не му се вярваше, че спят в обора. Сигурно нощуваха до леглото на Арабела.

Арабела. Опърничава, трудна, своенравна, особена. Безкрайно интересна. Шарлот притежаваше дух и разум, но се подчиняваше на традицията — омъжи се, както изискваше дългът ѝ, и зае мястото си във френския двор. Лили пък беше олицетворение на традицията. Докато подреждаше света според желанията си, тя много внимаваше дори полъх от скандал да не засенчи доброто ѝ име. Поддържаше доброто настроение на досадния си, но снизходителен съпруг, а любовникът ѝ удовлетворяваше по-специалните ѝ желания. Връзката ѝ с него беше възбуждаща и неконвенционална. И дълбоко скрита. Джак ѝ се наслаждаваше. Двамата се наслаждаваха един на друг. Знаеше, че тя за нищо на света не би се отказала от връзката си с него. Е, той възнамеряваше да се ожени, но не и да се откаже от любовницата си.

Стигна до брега и спря. Беше вървял почти час и слънцето вече се подаваше над източния хоризонт. Загледа се във водата и видя в сенките на камъните няколко пъстърви, застинали неподвижно. Да, имаше селски радости, които го привличаха, и сега съжали, че не се е сетил да вземе въдица. Утринният здрач беше най-доброто време за риболов.

Фредерик Дънстън сигурно имаше въдици. И пушки. Не може да не е ходил на лов и на риболов. Ала Джак знаеше, че никога не би взел в ръце Дънстънова въдица или пушка. Използването на личните му вещи не беше част от цената, която негодникът бе платил за смъртта на Шарлот.

А сестрата на Дънстън? Да, тя беше част от цената. Джак се обърна и се отдалечи от брега. Тя беше последната монета от разплатата. Съпруга, зависима от своя повелител, който я спасяваше от бедност и я правеше своя вечна длъжница. Струваше му се, че това е ирония на съдбата — нейната свобода срещу тази на Шарлот... но вече не беше толкова сигурен.

Джак стигна до къщата, обляна от меката светлина на изгряващото слънце, замислен над единствения неочаквано появил се проблем в своя умел план. Избраната от него съпруга не желаше да се примири със зависимост от своя благодетел.

Арабела свирна на кучетата и слезе с бързи стъпки по стълбата. Борис и Оскар я последваха въодушевено и в бързането си се хлъзгаха по излъскания под. От муцуните им капеше мляко. В кухнята винаги ги посрещаха с радост и ги хранеха добре. Арабела отдавна бе престанала да се кара на работещите в кухнята и да изисква спазване на определени правила в храненето на двата сетера. Те бяха много мили животни и всички ги обичаха и глезеха. Пък и купичка мляко от време на време нямаше да им навреди — движеха се достатъчно, за да изразходват обилната храна.

— Отиваме у семейство Барат — каза им тя, когато отвори входната врата. Кучетата размахаха дългите си опашки и се втурнаха напред. У семейство Барат бяха майка им и куп братя и сестри. Добра цел в този ранен час.

— Добро утро, Арабела.

Неочакваният поздрав я накара да спре на най-долното стъпало. Тя се обърна бавно. Какво правеше той тук толкова рано? Нали беше гражданин? В този час гражданите си лягаха, а не се появяваха така внезапно, за да я смутят. Грижливо фризиран, елегантно облечен в черно кадифе и сребърни дантели, перфектен във всички подробности., дори рапирата висеше на колана му.

Тя отговори на поздрава, без да се усмихне.

— Добро утро, ваша светлост.

Той се спусна с леки стъпки по стълбището.

— Нали се бяхме разбрали да се откажем от тези абсурдни формалности?

— Аз предпочитам да запазя официалното обръщение — отговори Арабела.

— О, така ли? — Той я огледа замислено и очевидно остана недоволен от небрежния кок на темето и босите крака в прости кожени сандали. — Личи ви.

— Моля да ме извините, сър — продължи Арабела, сякаш не бе чула последната забележка. — Трябва спешно да свърша нещо.

— О, тогава ще ви придружа, където отивате. — Той се усмихна благосклонно.

— Мис Елиът ви е приготвила закуска — възрази тя.

— О, аз вече закусих — отговори той със същата усмивка. — Много вкусно беше. Е, накъде сте се запътили?

— Имам работа, която не изисква придружител.

— Ако има нещо общо с имението, би трябвало да взема участие. — Усмивката му беше предизвикателна. Сивите очи гледаха пронизващо.

— Няма нищо общо с имота — заяви тя. Усещаше, че е паднала в капан. — Чисто лично е. Затова ви моля да ме извините. — И продължи напред.

— Ще дойда с вас, докъдето отивате. — Той я настигна с лекота. — Може би по пътя ще ми покажете граничните камъни на имота.

Арабела осъзна, че няма как да се отърве от него — освен ако не насъска кучетата, но те подскачаха весело около него и лаеха радостно, така че нямаше шанс. Той им хвърляше пръчки и те се втурваха да ги гонят. Не й оставаше нищо друго, освен да крачи мълчаливо и да се прави, че не го забелязва.

— Доколкото знам, сте прекарвали един сезон в Лондон — заговори Джак.

Невъзможно беше да реагира с мълчание на този толкова нормален и разумен въпрос.

— Да, преди десет години. — Тя вдигна пръчката, която Борис бе оставил в краката ѝ, и я хвърли надалеч.

— И Лондон не ви хареса? — На свой ред Джак хвърли пръчка за Оскар.

— Не.

Резкият отговор го накара да се замисли. Тя не предлагаше изходна точка за дълъг разговор, затова той попита направо:

— Защо?

Арабела го погледна за първи път от началото на разходката и красивите ѝ вежди се вдигнаха високо към косата.

— Това е глупав въпрос, сър. Погледнете себе си, а после и мен. Можете ли да си представите, че ще живея във вашия свят? Аз не се интересувам от мода, от клюки, интригите и лицемерието ме отвращават. За брат ми всичко това вероятно е било важно, за вас със сигурност е важно. Вие не ме познавате, сър, но вероятно през последните двайсет и четири часа сте забелязали, че всички тези неща не означават нищо за мен.

— Арабела, в света има място и за онова, което излиза от рамката — настави меко той. — Има място за всичко неконвенционално.

— Аз съм жена — заяви тя, сякаш думата обясняваше всичко.

— Жените също имат право да нарушават правилата — отвърна тихо той и отново хвърли пръчка на кучетата.

— Моят опит показва, че това е невъзможно. — Разговорът започна да става интересен и това я ядоса.

— Осмелявам се да твърдя, че опитът ви е доста ограничен, като се има предвид, че сте прекарали само един сезон в Лондон... Освен това дебютантките трябва да се държат по строго определен начин.

Аргументите звучаха разумно, но тя не се въздържа да отговори остро:

— Един сезон е напълно достатъчен.

— А какво ще кажете за интереса си към политиката? — попита настойчиво той. — Кога се събуди — когато живеехте в Лондон или по-късно?

— В Лондон — отговори кратко Арабела и ускори крачка.

Той я настигна и попита меко:

— А какво ще кажете за изкуствата, Арабела? Театър, музика, опера... вероятно не се затваряте пред красивите преживявания?

— Не се затварям — отговори тя, без да крие, че ѝ е неприятно да я разпитва.

— Простете, но смятам, че точно това правите — възрази все така меко той. — Затваряте се пред възможността да преживеете редица интересни неща и да се наслаждавате на живота. Защо?

Отговорът ѝ очевидно го интересуваше. Арабела спря и го погледна право в очите.

— Ваша светлост, вие забравяте, че за да се отворя към всички тези прекрасни преживявания, би трябвало да се омъжа за вас. Това е, което не искам.

Арабела продължи напред и полите ѝ се развяваха при всяка енергична крачка. Джак вдигна вежди. Намерението ѝ да запази колкото може по-голяма дистанция между себе си и нежелания придружител беше недвусмислено. Е, и той можеше да бъде упорит като нея. Закрачи по-бързо и скоро я настигна, макар че тя вървеше възможно най-бързо, без да подтичва.

— Питър Бейли ми разказа за някакъв съседски спор за имот от другата страна на селото — отбеляза той, сякаш току-що воденият разговор не се беше състоял. — Господарят на Лейси Корт ли решава тези спорове, или това е работа на местния съдия?

— Господарят на Лейси Корт е местният съдия — отвърна тя и забави крачка. Вече беше твърде горещо, за да бърза, а и съзнаваше, че каквото и да каже или направи, няма да се отърве от придружителя си. — Поделя си съдийската длъжност със сър Марк Барат и лорд Олсъп.

— Разбирам. Тогава би било целесъобразно да се запозная с колегите си съдии — отбеляза Джак.

— О, не се съмнявам, че скоро ще дойдат да се запознаят с вас — отбеляза тя сухо. — Обзалагам се, че в момента лейди Олсъп се е изправила пред леглото на измъчения си съпруг, който едва се е събудил, и настоява веднага да се облекат и моментално да потеглят към Лейси Корт.

— Той ще се подчини ли?

Арабела избухна в смях.

— О, Лавиния трябва само да щракне с пръсти и бедничкият скача като кученце.

— Това звучи като мъж под чехъл.

— Както вече ви казах вчера, още не познавате Лавиния Олсъп. — Арабела се отклони от пътя покрай висок жив плет.

— Аз ще мина оттук. Вие можете да продължите по пътя.

— Защо да не ви придружа? — попита изненадано той.

— Облеклото ви не е подходящо за прекачване през оградата, нито за минаване през ровове — обясни вразумително тя.

— А вие? — Учудването му нарасна.

— Аз съм свикнала. — Тя сложи крак върху първото стъпало.

— Позволете да мина напред. — Той сложи ръце на кръста ѝ и я вдигна от първото стъпало. После със забележителна сръчност се прехвърли през оградата, без да му попречи дори дългата рапира. — Сега е ваш ред — каза, щом стъпи на земята. — Щом се изкачите горе, ще ви помогна да се прехвърлите.

— Много галантно, но напълно ненужно — заяви Арабела. — Моля ви, махнете се от пътя ми. — И стъпи спокойно върху грубо издяланото стъпало.

На устните му се появи усмивка.

— А ако не се отстраня?

— Тогава аз ще тръгна по пътя, а вие си се разхождайте до безкрайност по пътеката между нивите — изфуча разярено тя.

Джак избухна в смях и се отстри.

— Както желаете.

Трябваше да признае, че тя се прехвърли през оградата със забележителна гъвкавост, като умело придържаше полите си. Жалко, не можа да види прасците ѝ. Сигурно бяха свършено оформени.

Арабела скочи и продължи по края на нивата с узряло жито, което ѝ стигаше почти до хълбоците и се поклащаше под лекия бриз. Кучетата бяха на седмото небе. Непрекъснато лаеха и тичаха с вдигнати опашки след подплашените зайци.

— Жътвата ще започне скоро — отбеляза Джак, който не изоставаше нито на крачка.

— Следващата седмица. Ако сте още тук, ще организирате празненство.

— Какво означава това?

Така продължи и през остатъка от пътя. Джак задаваше неоспоримо интелигентни, сериозни въпроси за живота в селото и управлението на имота и Арабела даваше прости отговори. Той не се стремеше да прониква в личната ѝ сфера, само веднъж сложи ръка на рамото ѝ, когато тя стъпи в една заешка дупка и едва не загуби равновесие. Ала това не беше нищо осъдително.

Наближиха четвъртитата тухлена къща с фронтони. През ниска порта с колони от двете страни се излизаше на малка площадка и само след две стъпала беше входната врата. Широка алея водеше към оборите и навеса за карети зад къщата. Скромнен дом на човек с непретенциозен вкус и без усет към представителност, определи Джак.

— Тук ви напускам — каза Арабела с ръка на колоната. — Продължете по пътя и ще стигнете до кръстовище. Ако завиете наляво, ще стигнете до Лейси Корт. Надясно е пътят към селото.

— Разбрах — кимна сериозно той и се облегна небрежно на другата колона. — Колко време смятате да останете тук?

— Нямам представа. Може би целия ден. — Това беше вярно. Двете с Мег често прекарваха заедно цели часове.

— Искате ли да взема кучетата? — попита учтиво той, макар да беше ясно, че Борис и Оскар, които се бяха изправили и се опитваха да отворят портата, бяха стигнали до целта.

Арабела поклати глава.

— Тук е семейството им — обясни. — Би се наложило да ги отведете със сила.

Джак се засмя и кимна.

— Да, виждам.

Арабела отвори портата и кучетата се втурнаха към къщата. Появиха се две други червени стрели, разнесе се възбуден лай.

— Това са сестрите им — обясни Арабела. — Ей сега ще дойде и майка им. Наскоро роди нови кученца.

Красива кучка зави зад ъгъла на къщата, за да поздрави новодошлите.

— Ще кръстосате ли Борис и Оскар със сестрите им? — поинтересува се Джак.

Арабела поклати глава.

— Не. Сър Марк е противник на подобни кръстоски. Той отглежда кучета за удоволствие, не за печалба.

Значи това беше домът на бъдещия му колега. Отглеждането на ловни кучета е много доходно, каза си Джак. Само много умен и разумен мъж се отказва от предимството да развъжда сетери със собствените им роднини.

— Желая ви приятно утро, ваша светлост. — Арабела очевидно искаше да го отпрати. Дори направи нещо като реверанс.

Джак я изгледа слисано.

— Мислех, че ще ме представите на сър Марк.

— Не — отговори решително тя. — Дошла съм при приятелката си Мег. Нямам представа дали сър Марк е вкъщи, а дори да е тук, не е моя работа да обяснявам как сте се сдобили с нашата къща... — Тя направи безпомощен жест. Положението ѝ наистина беше абсурдно. — Сам трябва да си проправите път, сър. — Обърна се и забърза към входната врата.

Джак се поклонил иронично зад гърба ѝ и пое към селото.

Арабела кимна на икономата, който ѝ отвори.

— Добро утро, Харкорт. Горещ ли е мис Барат?

— Още е в стаята за закуска, лейди Арабела, със сър Марк и милейди.

По дяволите, каза си разочаровано Арабела. Надеждата ѝ да обясни на Мег случилото се, преди да говори със сър Марк и съпругата му, не се осъществи. Е, това не можеше да се избегне. Икономът вече отваряше вратата към малката стая за закуска на първия етаж.

Тримата на масата вдигнаха учудено глави. Последваха сърдечни поздравии. Арабела веднага се почувства като у дома си. Тук наистина гледаха на нея като на собствена дъщеря.

— Виж ти, Бела, скъпа, колко рано си станала! — извика лейди Барат и кръглото ѝ розово лице грейна в усмивка. Колосаното ленено боне се килна настрана. — Ела, изпий чашка кафе с нас. — Посочи стола до дъщеря си и попита: — Закусила ли си?

— Да, мадам, още преди час — отговори Арабела, целуна лейди Барат по бузата, заобиколи масата и отиде при сър Марк. Висок мършав мъж с приведен гръб — като човек, свикнал да се навежда, за да мине през вратата. Продълговатото лице бе прорязано от дълбоки бръчки. Зелените очи гледаха остро и умно под гъстите вежди. Затова пък на главата си почти нямаше коса, само няколко сиви кичура около ушите. Вкъщи никога не криеше голата си глава под напудрена перука, слагаше си я само в обществото. Като видя Арабела, той се изправи и бащински я целуна по челото.

— Добро утро, скъпа Бела. Надявам се, че си добре. — Въпросителният тон на сърдечния поздрав не я учуди. Сър Марк забелязваше всичко, а появата ѝ наистина беше малко ранна.

— Добре съм, сър — отговори с известно колебание.

Мег вдигна вежди и стана, за да прегърне приятелката си.

— Бях решила след закуска да се разходя до Лейси Корт, преди да стане много горещо, но ти ме изпревари. — Настани Арабела до себе си и ѝ наля кафе.

— Е, какво се е случило, мила моя? — По обичая си сър Марк мина направо на въпроса, след като Арабела отпи глътка освежително кафе. — Щом си дошла толкова рано сутринта, значи има нещо необичайно.

Арабела се опита да подреди думите в главата си. Сър Марк и жена му трябваше да чуят простите факти, нищо повече. В момента нямаше сили да им довери, че е получила предложение за женитба. Достатъчно беше да каже на Мег.

— Не знам откъде да започна — рече тя, разтърси глава и съобщи: — Фредерик е мъртъв.

Простите думи увиснаха тежко във въздуха. Арабела не бе намерила друг израз, с който да опише смекчено един толкова ужасен и фундаментален факт. Усети лекото докосване на Мег по коляното си и изпита облекчение.

— О, мила моя — прошепна ужасено лейди Барат и бързо изтри устни със салфетката. — Бедното ми дете. — Посегна през масата и помилва ръката на Арабела, положена върху тъмната повърхност от розово дърво.

Съпругът ѝ се покашля. Сър Марк държеше фактите да не се смесват с чувства.

— При какви обстоятелства, Бела?

Дали да се придържа към версията за дуел, или да им каже истината? Кратък поглед ъ загрижените лица ѝ показа, че не бива да лъже тези добри хора. Те се грижеха за нея още от детските ѝ години, подкрепяха я, беше станала практически част от семейството. Тя не помнеше майка си, а баща ѝ се държеше на разстояние и равнодушно. Още като дете беше търсила бащинска утеха и съвет от сър Марк и той никога не я разочарова.

Започна да разказва и не спря, докато не им каза всичко. Гласът ѝ звънеше във внезапно утихналото помещение. Никой не се сещаше да яде, кафето изстиваше в чашите.

— О, мила моя — повтори безпомощно лейди Барат, когато Арабела свърши, но не посмя да я погледне. — Това е... невероятна

история.

— Всъщност не — отсече сър Марк и неспокойно бутна стола си. — Фредерик не е първият идиот, който губи всичко на игралната маса, и няма да е последният. Страстта към хазарта е проклятието на нашето общество. — Той се изправи, скръсти ръце на гърба си и закрачи между прозореца и камината. — Трябва да се погрижим за Арабела.

— О, да — кимна жена му с внезапно пламнало съчувствие. — Какво ще правиш сега, мило дете? Възможно ли е никой да не се е погрижил да осигури бъдещето ти? — Тя не продължи, но тонът ѝ издаваше искрено възмущение.

Мег потърка острата си брадичка и заби показалец в прелестната дупчица в средата — това беше знак, че размишлява усилено.

— Може би ще успеем да убедим херцога да те осигури — предложи след малко.

— Това беше първата ми мисъл — кимна баща ѝ. — Ако е почтен човек, ще постъпи почтено. Веднага ще го потърся. Къде е отседнал, Бела?

— В Лейси Корт, сър. — Арабела беше подготвена за онова, което щеше да последва.

Сър Марк спря рязко и се обърна към нея.

— Прекарал е нощта в Лейси Корт?

— Да, сър. В източното крило, в апартамента на брат ми.

— А ти? — Въпросът прозвуча безпомощно — явно вече знаеше невероятния отговор.

— В стаята си, сър. В западното крило. — Арабела стисна здраво ръце в скута си, за да скрие лекото треперене на пръстите. Доброто мнение на Баретови беше твърде важно за нея и недоволството им никога не я оставяше равнодушна.

— Всемогъщи боже! — За момент сър Марк загуби ума и дума. Плъзна пръсти по голия си череп и попита: — Защо остана там, Арабела? Защо веднага не дойде при нас?

Лейди Барат се съвзе учудващо бързо.

— Дано никой не е разбрал за станалото. Просто ще останеш тук, скъпа, и готово. Няма да се върнеш в онази къща — заяви енергично и посегна към ветрилото си. — Ще кажем, че си дошла вчера, когато онзи... онзи... о, нямам думи! Когато херцогът е

пристигнал и те е принудил да напуснеш дома си. Този човек е чудовище! — извика възбудено тя и размаха ветрилото си с удвоена енергия. — Веднага ще изпратя да вземат нещата ти... Франклин и мисис Елиът знаят какво да опаковат.

— Не е нужно, мадам — заговори предпазливо Арабела. — Херцогът ми обясни, че в момента той е заел мястото на брат ми. Кой би могъл да възрази, след като живеем в две отделни крила на къщата? Не се срещаме дори по коридора. Освен това — добави бързо тя, когато ѝ стана ясно, че лорд и лейди Барат имат куп възражения — имам предостатъчно компаньонки. Мисис Елиът например. Или старата ми бавачка.

— Старата бавачка отдавна не е на себе си и няма да забележи дори ако къщата се запали — отвърна сър Марк. — А икономката не може да бъде компаньонка. Ако не те познавах добре, Арабела, щях да кажа, че новината за смъртта на Фредерик е помътила разума ти. — Той втренчи поглед в лицето ѝ и нетърпеливо поклати глава. — Не искам да чувам повече възражения. Веднага ще се преместиш при нас. — Направи няколко крачки към вратата и заяви: — А аз незабавно ще се срещна с дук Сен Жюл, за да уредим нещата.

— Познаваш ли го? — попита изненадано лейди Барат.

Не лично. Не се движим в едни и същи кръгове — обясни кратко сър Марк. — Носи му се славата на светски лъв и развратник. Никоя жена, която уважава себе си, не би останала в едно помещение с него.

— Интересно... според мен има надежда — пошепна Мег, за да я чуе само Арабела. Приятелката ѝ с мъка потисна усмивката си. Мег беше непоправима. Винаги можеше да разчита, че Мег ще я развесели, все едно колко мрачна беше ситуацията. Освен това в думите ѝ имаше истина — каквото и да говореха за дук Сен Жюл, той беше много интересна личност.

— Мисля, че в момента негова светлост не е вкъщи, сър Марк — каза тя, когато баронетът натисна бравата. И излъга смело:

— Когато тръгнах за насам, вече беше излязъл на езда.

— Тогава ще отида при Олсъп, за да обсъдим проблема. — Вратата се затвори зад гърба му с решително щракане.

— Остави всичко в ръцете на сър Марк. Той ще намери начин да уреди нещата, скъпа — каза лейди Барат с неизменното си доверие към съпруга си. — Разбира се, че ще останеш при нас.

Колкото и да не ѝ се искаше да събужда недоволството на приятелите си, Арабела знаеше, че няма да им позволи да контролират живота ѝ. Каквото и да ѝ готвеше бъдещето, то си беше нейно. Колкото и трудно да ѝ беше, тя щеше да взема решенията сама и беше решена да не тежи никому.

— Много сте добра, мадам, но в момента не мога да напусна дома си — опита се да обясни тя. — Очаквам нова пратка орхидеи от Суринам. Много чувствителни... скъпоценни екземпляри. Трябва лично да ги приема. Бяха много скъпи, нали разбирате. — Усмихна се извинително и продължи, преди лейди Барат да е успяла да възрази: — Освен това имам две поръчки за кръстоските, които трябва бързо да изпратя. Само аз мога да ги уредя.

— Орхидеи! — извика възмутено лейди Барат. — На първо място трябва да стои доброто ти име!

Примирителната усмивка на Арабела не успя да прикрие вътрешната ѝ решителност.

— Доброто ми име не е в опасност. Трябва да признаете, че вече не съм в първа младост.

— Това няма никакво значение, скъпа — отвърна достойната дама със загрижено смръщено чело.

— Не виждам с какво ще навредя на доброто си име, ако живея под един покрив с наследника на брат си — възрази твърдо Арабела. — Херцогът също не е в първа младост. — Дали се надяваше да остави впечатление, че става въпрос за посивял джентълмен в напреднала възраст? Естествено, думите ѝ не успяха да убедят лейди Барат. Интересно как ще реагира, когато застане лице в лице с дук Сен Жюл. Представата я накара да се усмихне.

— Освен това няма да е за дълго, мадам — продължи тя все така твърдо. — Вече писах на семейството на мама в Корнуол. Много се надявам, че в имението им има някоя малка къщичка, където ще мога да се подслоня.

— О, миличка, какво щеше да каже майка ти? — Лейди Барат продължи трескаво да си вее с ветрилото. Червените бузи издаваха колко е развълнувана.

Арабела се запита дали щеше да попадне в тази неловка ситуация, ако майка ѝ беше живяла по-дълго. Сигурно тя щеше да се погрижи за дъщеря си, да настоява момичето да получи всичко

необходимо. Нямаше представа какъв човек е била майка ѝ. Силна и независима? Или слаба и потискана от мъжа си? Лейди Барат така и не успя да създаде у нея жива представа за Вирджиния Лейси.

Арабела потисна въздишката си и каза:

— Можете да бъдете уверена, че ще се държа безупречно, мадам.

— Да, разбира се, знам това... но онзи мъж, херцогът... Марк го нарече развратник... светски лъв... ох, какво да правим? — Тя разтърси глава и дантеленото боне се килна на другата страна.

Мег вдигна пръст до устните си. Виждаше, че фронтите се втвърдяват, и знаеше по-добре от родителите си, че когато си е наумила нещо, Арабела върви по своя път, без да се съобразява с никого. Можеше само да се надява, че приятелката ѝ не е взела окончателно решение.

— Според мен човек трябва да взема решения само когато знае повече — каза тя и между тънките ѝ вежди се вдълба дълбока бръчка. — Най-добре е да изчакаме вълнението да се уталожи, за да можем да разсъждаваме разумно. — Стана, отиде при майка си и нежно целуна сгорещената ѝ буза.

Лейди Барат въздъхна дълбоко.

— Да, мила. Ще почакаме да се върне баща ти.

Мег изрече още няколко успокоителни думи и двете с Арабела излязоха от стаята за закуска. Веднага се качиха в старата учебна стая на Мег, която сега ѝ служеше за салон.

Няколко поколения деца бяха обитавали малкото, облицовано с дърво помещение с изтърган дъбов под и издраскани пейки под прозорците. Във въздуха все още се усещаше миризма на тебешир и дъска за писане. Мебелите бяха вехти, възглавниците и килимите — избелели от слънцето, книгите носеха следи от често прелистване, но като цяло салонът на Мег внушаваше уют и спокойствие. Медна купа с яркооранжеви невени красеше празната камина, една от екзотичните орхидеи на Арабела цъфтеше на малката масичка. Мег затвори вратата зад гърба си и въздъхна облекчено.

Двете седнаха на пейката под прозореца, Мег намести тънкото си тяло на възглавниците и се обърна към приятелката си. В интеллигентните зелени очи святкаше любопитство.

— А сега, Бела, искам да чуя всичко, което не каза долу.

Арабела замислено подръпваше крайчето на ухото си.

Мег, естествено, бе разбрала, че тя бе изложила само сухите факти. Нямахше намерение да крие нищо от приятелката си. Някога двете имаха обща гувернантка и общ домашен учител. Сър Марк им даде възможност да се образуват, което беше необичайно за младите момичета по онова време, от които се очакваше само да сключат добър брак. Годишите на общо възпитание бяха довели дотам, че всяка можеше да чете мислите на другата.

— Започвай, Бела — изкомандва Мег, когато мълчанието се проточи.

Арабела започна от самото начало.

— Бях в оранжерията. Запотена, рошава, не съвсем чиста, когато херцогът се появи без предупреждение. Безупречно ухаещ и излъскан. — В гласа ѝ звънна отвращение. — Можеш да си представиш как изглеждах.

— Живо си представям — промърмори съчувствено Мег. До известна степен споделяше пренебрежението на Арабела към външните неща. — Но това не го засяга. Ти си работила, освен това се намиращ в собствения си дом.

Арабела се усмихна. Импулсивният отговор беше типичен за Мег.

— Той не каза нищо. Само ме гледаше.

— Погледнал те е, решил е, че външността ти е не особено добра, и ти е признал, че е убил брат ти и възнамерява да те изхвърли от къщата. Възможно ли е това?

— Е, не беше особено тактичен и деликатен — опита се да обясни Арабела. — Но нито веднъж не каза, че трябва да напусна къщата. Напротив, веднага ми заяви, че мога да остана колкото искам.

Острият зелен поглед на Мег я накара да се изчерви. Приятелката ѝ присви очи.

— Това звучи като неприлично предложение.

Арабела напразно направи опит да се засмее.

— Такава беше и моята реакция. Ала веднага стана ясно, че негова светлост възнамерява да направи друго предложение.

— Тя млъкна и се замисли.

Мег чакаше със затаен дъх.

— За бога, Бела! — извика най-после. — Защо млъкна на най-интересното място? Кажы какво стана!

— О, извинявай — стресна се Арабела. — Накратко казано, получих предложение за женитба.

Очите на Мег се окръглиха като чинийки.

— Падна на колене и помоли за ръката ти?

Арабела поклати глава. Каква абсурдна представа — елегантният, винаги овладян Сен Жюл на колене пред непозната дама с вехта рокля и мръсни ръце.

— Нищо подобно не се случи — обясни през смях. — Предложението беше съвсем практично: „Аз имам нужда от жена и наследник, а ти имаш нужда от покрив над главата.“

— Виждал ли те е друг път? Искам да кажа, познавате ли се изобщо? — Мег още не можеше да проумее станалото.

— Не — отвърна беззвучно Арабела. — Той беше така любезен да ми заяви, че си има любовница, която напълно го задоволява. Всичко, което желае от мен, е законен наследник.

— Арогантен тип — промърмори Мег, искрено възмутена. — Надявам се, че си се спасила с нищо незначещ отговор.

— Разбира се — отговори натъртено Арабела. — Ти за каква ме смяташ?

Мег сведе глава към ръцете в скута си. Докато очертаваше контурите на едно цвете върху роклята си, изрече бавно:

— Мисля, че при дадените обстоятелства този брак би имал известни предимства.

— Обстоятелствата би трябвало да са съвсем различни — отвърна горчиво Арабела. — Но не мисли, че съм сляпа за предимствата на законния брак с богат херцог. Макар да ми се ще да съм стигнала до такъв брак по традиционния начин.

— Освен това е виновен за смъртта на брат ти — промърмори Мег. — Никога не съм харесвала Фредерик, знам, че превръщаше живота ти в ад, когато беше тук, но в такава смърт има нещо... дяволско. — По лицето ѝ пробяга тръпка.

Арабела кимна сериозно.

— И аз се чувствам така. Като видиш Сен Жюл, ще разбереш, че у него наистина има нещо дяволско.

Мег вдигна глава и в очите ѝ блесна искра.

— Представата да си играя с огъня винаги ми е харесвала.

— Знам, знам — засмя се Арабела и стана. — само че има разлика дали играеш с огъня, или пламъците те поглъщат. — Направи няколко крачки по стаята и муселинената пола се уви около краката ѝ.

Мег я проследи с поглед и попита с интерес:

— Възможно ли е вече малко да си се опърлила, Бела?

Арабела спря, помисли малко и заяви уверено:

— Мег, той нахлу в къщата ми, превзе я с щурм, настоя да му правя компания на вечеря и накрая ме целуна. Ти как би реагирала?

— Според мен това е най-важната точка. — Мег кимна бавно. Искрите в очите ѝ се превърнаха в пламък. — Хубава ли беше целувката? — попита любопитно.

Арабела грабна най-близката възглавница и я хвърли по нея. Мег се наведе, за да я избегне, и се извъртя, за да хване възглавницата, която се удари в прозореца зад нея.

— Я виж ти — каза учудено и погледна през прозореца. — Херцогът идва да те вземе.

— Какво? — Арабела изтича до прозореца. Сен Жюл се бе облегал на колоната, лицето му беше обърнато към слънцето. Картина на пълно задоволство.

— Той е невероятно елегантен и красив мъж — установи веднага Мег.

— Не съм казала, че е грозен — разсърди се Арабела. — Но това не променя фактите. Той е светски лъв и развратник, както каза баща ти. Непоправим играч, готов да тласне изгубилия играта към смъртта, без да му мигне окото...

— Наистина е красив като дявол — промърмори замислено Мег. — Но има и нещо друго...

— Заплаха — каза веднага Бела. — От него струи заплаха.

— Разбирам какво мислиш — промърмори замислено Мег и притисна лице към стъклото, за да вижда по-добре. — Хм... може би заради белия кичур. Придава му особено излъчване.

— Този човек е опасен като рапирата си — отсече Арабела. — Според мен има друг мотив да дойде тук, не за да ми направи предложение за женитба... не за да се извини, че е причинил смъртта на Фредерик. Убедена съм в това.

Мег кимна.

— Да, сигурно си права. О! — извика внезапно. — Става интересно.

— Какво? — Арабела се присъедини към приятелката си и също притисна чело до прозореца. Сър Марк Барат вървеше към непознатия, застанал на портата му. Два дога го следваха с настръхнала козина. Арабела знаеше какво ще последва — херцогът щракна с пръсти и двете едри кучета се приближиха мирно към него и се оставиха да ги погали.

— Бог да ни е на помощ — пошепна Мег. — Тези чудовища вдъхват страх на всички хора с изключение на баща ми.

— Позволи да ти кажа, Мег, че ако Джак Фортескю успее да омагьоса и баща ти, значи той наистина е дяволът в човешки образ — изсъска Арабела. — Кучетата го признават за свой господар.

Мег се изсмя тихо, без да сваля очи от сцената край портата. Не можеха да чуят какво се говори, но херцогът, който очевидно се чувстваше като у дома си, се усмихна. После обясни нещо и сър Марк изобщо не направи опит да го прекъсне. Двата дога лежаха в тревата, тихи и мирни като пуделчета. От време на време баронетът ги поглеждаше, видимо учуден от необичайното им послушание.

— Бедният татко! Явно е много объркан — отбеляза Мег. — Какво ли му казва твоят херцог?

— Не е мой херцог — възрази автоматично Арабела.

— Виж какво става — извика Мег. — Ти се оказа права. Той е дяволът в човешки образ.

Сър Марк разтърси ръката на посетителя си и с широк жест го покани в къщата.

— Татко е укротен — засмя се тихо Мег. — Ако не го бях видяла със собствените си очи, нямаше да повярвам.

— Не съм казвала, че не може да бъде очарователен, когато иска — промърмори Арабела. — Но можеш ли да ми обясниш защо трябва да се омъжа за човек, който упражнява такъв натиск над мен? Защо изобщо трябва да се омъжа? И защо изборът на Джак Фортескю падна точно върху мен?

— Един вид компенсация — предположи Мег.

— И той така каза. Но аз не вярвам. Зад тази работа се крие нещо друго. — Арабела скочи и отново се заразхожда из стаята. — Но аз няма да позволя да гледат на мен като на бедно, безпомощно същество,

лишено от защитата на семейството си и принудено да приеме закрилата на мъжа, който я е лишил от тази защита.

— Не, разбира се, че не — побърза да се съгласи Мег. — Перспективата е ужасна. И двете знаем, че никога не бихме се примирили. Ако искахме, можехме да се омъжим още преди години, но отказахме да правим компромиси. Разбирам, че не искаш да се откажеш от независимостта си, но се опитай да погледнеш на случващото се с други очи.

— Не виждам как — отговори Арабела. — Предлагат ми проста размяна: да бъда отзивчива съпруга, да оставя съпруга си да прави каквото иска, да го приемам в леглото си, когато пожелае. — Тонът ѝ беше леден.

Мег я изгледа замислено.

— Само теоретично, защото знаем, че няма да приемеш предложението... Ако той очаква да не обръщаш внимание на любовниците му, ти можеш да поискаш същото за себе си. — Между веждите ѝ отново се вдълба бръчка. — Разбира се, ако имаш желание да си вземеш любовник.

— Мег, аз нямам твоя опит — отговори през смях Арабела. — Онова, което знам за любовта, съм научила от теб.

Мег въздъхна театрално.

— Това беше толкова отдавна, че почти забравих.

— Ако ти се удаде случай, можеш да опресниш спомена.

— И кого ще намеря в това забравено от бога място? Прекарах един сезон в Лондон, но не се получи нищо и сега съм осъдена да си търся партньор между пъпчивите младежи и вечно пияните земевладелци в Кент.

— Да, или да водиш живота, който те задоволява — подчерта Арабела. — Помниш ли, бяхме на десет години, когато дадохме свещена клетва, че ще пазим независимостта си и мъжете ще трябва да го приемат.

Мег се засмя и поклати глава.

— На десет години момичетата имат право да мислят по този начин, Бела, но нито ти, нито аз срещнахме мъж, който би приел нашите условия. Моят проблем е, че не съм сигурна дали искам да прекарам остатъка от живота си като непорочна девица. А ти?

— Май и аз не искам. — Гласът на Арабела прозвуча обезкуражено. Трудно ѝ беше да си представи как живее като бедна роднина в самотна къщурка някъде в Корнуол. Повече от мрачна перспектива.

Чукане на вратата прекъсна замисленото мълчание.

— Влез! — извика Мег.

На прага застана малка прислужничка.

— Извинете, мис Мег, но сър Марк помоли да попитам дали вие и лейди Арабела бихте дошли в библиотеката.

Двете млади жени се спогледаха въпросително. Ако херцогът бе успял да си осигури подкрепата на баронета само за половин час, значи беше по-страшен, отколкото се бяха опасявали.

— Ще слезем след пет минути, Мидж — кимна Мег и когато вратата се затвори зад момичето, каза на Арабела: — Явно е успял да спечели баща ми на своя страна.

— Предполагам, че е изтъкнал всички предимства на предложението си за женитба — отвърна сухо Арабела. — Сър Марк винаги се е държал като мой баща — още преди смъртта на баща ми. След като татко умря, баща ти не криеше презрението си към Фредерик. Сигурно и той, и майка ти са убедени, че съществува перфектно решение на моя проблем и че херцогът е отлична партия.

— Нищо, че е светски лъв и развратник — промърмори Мег, която се бе надигнала на пръсти пред огледалото и оправяше буйната си червена грива.

— Според мен Джак вече е убедил родителите ти, че е истински ангел — процеди през зъби Арабела.

Мег стрелна приятелката си с въпросителен поглед. Как така Арабела бе споменала съвсем естествено малкото име на херцога? Ала се въздържа от забележки. Не искаше да се меси. Арабела сама трябваше да реши какво ще прави. Мег беше готова да ѝ окаже всяка помощ и подкрепа, да смекчи натиска от страна на родителите ѝ. И двете знаеха, че Арабела ще трябва да води истинска битка.

Тя хвана приятелката си подръка, целуна я бързо по бузата, за да я окуражи, и двете тръгнаха към библиотеката.

6

— О, Бела, мило дете, Мег, скъпа, влезте, влезте — посрещна ги сърдечно сър Марк, когато отвориха вратата на библиотеката. Съпругата му седеше в най-удобното кресло, ветрилото почиваше затворено в скута ѝ. Изглеждаше като човек, внезапно озовал се на друга планета.

Джак остави канчето с бира и стана.

— Дъщеря ми Маргарет — изрече тържествено сър Марк. — Мег, скъпа, позволи ми да ти представя негова светлост херцог Сен Жюл.

Джак се наведе над ръката ѝ.

— Радвам се да се запозная с вас, мадам.

— Сър. — Мег направи реверанс, издърпа ръката си и без да се притеснява, го подложи на обстоен оглед.

Джак отговори на погледа ѝ със замислена усмивка. Външно приятелката на Арабела беше нейна пълна противоположност — тънка и ъгловата, с остри черти, крехки кости и дребна фигурка, докато Арабела беше висока, с ярки черти и добре закръглена фигура. Цветовете на Арабела бяха кремаво и златно, докато много светлият, леко обсипан с лунички тен на Мег образуваше ярък контраст с яркочервените къдрици.

Дали външните противоречия се проявяват и в характера, запитва се той. Предизвикателният оглед от страна на Мег му даде повод да се съмнява. Арабела го гледаше по същия начин. Без да бърза, той се обърна към Арабела и неволно се възхити на самообладанието ѝ.

— Седнете, деца мои. — Сър Марк посочи дивана. — Знам, че не обичате ейл. Ако желаете лимонада или кафе...

Арабела поклати глава.

— Благодаря, сър, не искам нищо.

Мег също отказа освежителна напитка. Сър Марк застана със сериозно изражение пред празната камина и скръсти ръце на гърба си.

— Херцогът ми описа обстоятелствата, довели до смъртта на брат ти, Арабела.

— О, така ли? — Младата дама невинно вдигна вежди. — Аз не останах особено доволна от разказа му. Не може просто да тласнеш човек към смъртта... без основателна причина.

Баронетът смръщи чело. Херцогът взе канчето с бира и се запъти към отворения прозорец, който гледаше към градината. Лейди Барат играеше с ветрилото си.

— Знам, Арабела, за жените е трудно да разберат, но дългът от игра на карти е различен от всеки друг. — Тонът на сър Марк не търпеше противоречие. — Мъжът е длъжен да плаща дълговете си и когато не може, не му остава нищо друго, освен да... — Той млъкна и в стаята се възцари мълчание. След малко завърши с леко смущение: — Освен да отиде в изгнание или да умре. Извинявай, мила моя, но бях длъжен да говоря открито. Каквото и да е мнението ни за неписаните закони на обществото, трябва да ги следваме и брат ти го знаеше.

— Разбирам ви напълно, сър Марк. Онова, което не разбирам, е обстоятелството, че единственият кредитор на починалия ми брат е бил негова светлост. — Тя направи неясен жест към херцога, който я наблюдаваше над ръба на чашата си. — Бих разбрала, ако Фредерик беше задлъжнял на половината лондонски играчи, на лихварите и на кого ли още не. Но вече знам, че дългът му е бил само към дук Сен Жюл. Това не ви ли се струва странно?

Джак остави канчето си на перваза и изрече ледено:

— Тогава ми позволете да обясня. Щях да го направя веднага, ако ме бяхте попитали.

Арабела му кимна подигравателно да говори, а баронетът, който се чувстваше видимо облекчен, седна и вдигна канчето към устните си.

Джак продължи със същия леден тон:

— Още преди няколко месеца поех всички дългове на брат ви. Затова съм единственият му кредитор.

Арабела смръщи чело.

— Защо брат ми се е съгласил да поемете дълговете му? Или живеете от лихварство, милорд? Каква лихва му поискахте?

— Арабела! — Сър Марк не намери сили да спре тази чудовищна обида. Лейди Барат изохка уплашено. Без да им обръща

внимание, Арабела се вгледа в лицето на херцога.

Джак Фортескю вдигна рамене.

— Брат ви не знаеше, че съм изкупил дълговете му от кредиторите. Узна само, че някакъв непознат е изплатил всичко. По принцип лихварите нямат навика да продават дългове. Те се считат за ценно капиталовложение. Брат ви бе закъснял с изплащането на лихвите и аз нямах интерес да го притеснявам.

— Защо сте му направили тази услуга? Ако съдя по малкото, което съм чувала от устата му, не ви е смятал за свой приятел.

Арабела издържа на погледа му, знаейки, че в противен случай ще изгуби битката.

— Познавахме се. Движехме се в едни и същи кръгове...

— На картоиграчи — прекъсна го рязко тя.

Той потвърди с иронично накланяне на главата.

— Правилно. В клубовете е обичай да си помагаме. — Изведнъж очите му станаха непроницаеми. Отново го връхлетя вълна на злобно вълнение, отново преживя всяка грижливо планирана стъпка от унищожението на Фредерик Лейси. Всяка нова сума, която поемаше, беше камък в гробницата на отмъщението. Дънстън изобщо не забелязваше меча, надвиснал над главата му, преди да го покоси.

Значи сте се погрижили да си получите лихвите — установи Арабела с цинична усмивка. Джак отново вдигна рамене.

— Това е в природата на играта. Човек залага, губи или печели. — Студената забележка сякаш внесе студ в помещението. Сега в сивите, вече не непроницаеми очи светеше остротата на рапира.

Сър Марк се покашля и опънатият конец, свързващ Арабела и Джак, се скъса. Тихата библиотека и напрегнатите слушатели отново излязоха на преден план.

— За съжаление това е истината — потвърди баронетът. — Играта е опасно нещо, а брат ти й се отдаваше напълно. Знаел е какво прави. Не го защитавай.

Арабела не отговори. Подозираше, че Фредерик е знаел в каква опасна игра се впуска, но е попаднал на майстор, който играе съвсем различна игра със съвсем различни правила. Бедният глупак, каза си тя в прилив на съчувствие и примирение. Не биваше да вижда само грозните му, понякога жестоки черти. Да, той беше негодник и се

интересуваше единствено от себе си, но бе платил извънредно висока цена.

Докато размишляваше, тя не сваляше поглед от херцога. Той изглеждаше толкова спокоен, толкова овладян, усмивката му беше самоуверена. Неопределима и опасна. Само глупак би се осмелил да излезе срещу Джак Фортескю.

И все пак... Защо да не опита? Мисълта я удари с голяма сила. Откъде ѝ хрумна това? Защо да не помисли сериозно и да приеме предложението на херцога? Мили боже! Очевидно си е загубила ума. Несъзнателно поклати глава.

— Бела? — прошепна Мег и я побутна по ръката. — Изглеждаш, като че говориш с някого.

Арабела погледна неразбиращо приятелката си, после вдигна рамене и се усмихна извинително.

— Прощавай, но за момент се пренесох в друг свят.

— Това е разбираемо, мила моя — обади се съчувствено лейди Барат. — Но не забравяй, че си между приятели.

— Знам, мадам, и съм ви вечно благодарна — отговори Арабела и стисна ръката ѝ с искрена привързаност.

— Нека да поговорим какво може да се направи — каза бързо сър Марк, преди жена му да пролее винаги готовите сълзи. Отпи голяма глътка ейл и се обърна замислено към Арабела: — Скъпа моя, херцогът има добро предложение за излизане от тази нещастна ситуация. — И я погледна с очакване.

Арабела искаше да разбере какво точно е казал Джак, затова не отговори. Погледът, отправен към сър Марк, изразяваше само учтиво внимание и леко любопитство.

Мег се зае да подрежда рози във вазата на ниската масичка до дивана. Много ѝ беше любопитно как ще се справи Арабела. Приятелката ѝ очевидно бе решила да осуети намерението на херцога — или поне да го изправи пред трудно преодолими пречки. Според Мег това беше умна стратегия. Въпреки че се стараеше да гледа на херцога с хладен и леко враждебен интерес, тя също попадна под магнетичната сила, която излъчваше той. Излъчването му беше достатъчно да преодолее всяка съпротива. Все едно дали бе склонна да го приеме или не, Арабела щеше да има нужда от помощ, за да запази

поне до известна степен независимостта, на която толкова много държеше.

В последвалата тишина лейди Барат отвори ветрилото си, а сър Марк каза с учудено смръщено чело:

— Мислех, че негова светлост е говорил с теб, Бела?

— О, да, разговаряхме — отвърна невинно тя. — Би било трудно да не се говори, когато абсолютно чужд човек нахлува в къщата ти и те лишава от собственост.

Джак стисна устни, остави празното канче и облегна рамене на рамката на вратата. Сър Марк го погледна въпросително.

— Фортескю, ако съм ви разбрал правилно, вие сте обсъдили въпроса с Арабела...

— Разбира се, сър. — Мъжът сведе поглед към ръцете си, прокара палци по дланите, завъртя няколко пъти четириъгълния смарагд на левия безименен пръст. За всички стана ясно, че дук Сен Жюл се бори да овладее чувствата си.

Арабела не знаеше дали е изправена пред изблик на гняв или пристъп на смях, затова реши, че е време да сложи край на играта на заблуждаване.

— Сър Марк, да не би да говорите за смешното предложение на херцога? Нито за секунда не повярвах, че е истинско. Абсурдна идея.

— Арабела, мила моя, моля те да помислиш много сериозно — намеси се лейди Барат, преди съпругът ѝ да е казал и една дума. — Херцогът е много изгодна партия. А при тези обстоятелства... според мен решението е много разумно. — Тя се усмихна колебливо. — Предложението е много великодушно.

— Мисля, че мога да мина и без подобно великодушие, мадам — отговори Арабела с неосъзнато високомерие. — Вече писах на роднините си в Корнуол и съм сигурна, че ще ме приемат. Ще печеля пари с орхидеите си, ще отглеждам зеленчуци за собствена употреба. Ще бъда независима и напълно доволна.

Херцогът издаде звук — дали на презрително неверие или потискан смях, Арабела не можа да разбере. Тя го удостои с мрачен поглед.

— Казахте ли нещо, ваша светлост?

— Не, нито дума. — Очите му отново светнаха опасно.

— Разбирам, че, е много трудно — призна с въздишка сър Марк. — Не можем да очакваме, че Арабела ще реши веднага. Но те моля да обмислиш нещата много добре, мила моя. Предложението крие много предимства. — Отиде при нея и я потупа по рамото. — Както каза лейди Барат, ти имаш нужда от време за размисъл. Помисли за алтернативите. Нервите ти са напрегнати и... — Той се обърна рязко, стреснат от звука, който бе издала дъщеря му. — Какво имаш да ни кажеш, Маргарет?

В очите на Мег затанцуваха светли точки.

— Кога си виждал Бела с опънати нерви, татко? Нейните нерви са от стомана!

Сър Марк изгледа мрачно дъщеря си. Познаваше Арабела от детските ѝ години и знаеше, че Мег е права. Затова се покашля и изрече сърдито:

— Е, каквото и да е, смъртта на Фредерик е ужасен шок за всички ни.

В погледа му, отправен към херцога, се четеше съмнение. Джак наблюдаваше сцената с подигравателна усмивка. Този мъж хладнокръвно е спечелил от смъртта на Лейси, каза си с известна неловкост сър Марк. Нещо не е наред. Ала баронетът се постара да прогони тази ужасна мисъл. Неговият дълг изискваше да намери най-доброто решение за Арабела, а бракът със Сен Жюл беше най-добрият, ако не и единственият изход от лошата ѝ ситуация. Затова се обърна към Арабела и каза:

— Мила моя, докато обмисляш предложението на херцога, трябва да дойдеш у нас. Имаш нужда от майчина подкрепа и съвет, а лейди Барат е готова да ти даде и двете.

Арабела прехапа устни. Не искаше да бъде неблагодарна, но съзнаваше, че трябва да се справи сама. Топлината и привързаността на Баретови се усещаха като непоносим натиск, докато тя търсеше изход от бъркотията. Затова се усмихна разкаяно и поклати глава.

— Вие сте много мили с мен... — Посегна отново към ръката на лейди Барат и продължи: — И двамата... но аз ще си остана в Лейси Корт, докато получа вест от Корнуол. Не мога да си представя, че херцогът ще издържи дълго при нас. — И го погледна предизвикателно.

— О, напротив — отговори спокойно той, пригладжайки маншетите си. — Имам твърдото намерение да прекарам остатъка от лятото в тази прекрасна част на Кент. Климатът тук ми понася.

Арабела отново прехапа устни.

— Това решава въпроса, мила моя — рече лейди Барат. — Трябва веднага да дойдеш у нас. Цяла сутрин ти повтаряме, че не можеш да останеш под един покрив с негова светлост без компаньонка.

— Мисис Елиът и старата ми бавачка са напълно достатъчни, мадам — изрече Арабела с тон, твърде добре познат на присъстващите. — Не искам да се проявя като неблагодарна, оценявам високо съвета ви, но нямам намерение да напусна дома си. Ще остана, докато съм готова за промяна. — Стана с решително изражение и подаде ръка на баронета. — Благодаря ви най-искрено, сър.

— Винаги трябва да наложиш твоето, Бела — промърмори той и стисна ръката ѝ.

Арабела се усмихна разкаяно.

— Желая ви приятен ден, сър... лейди Барат. — Целуна дамата, която клатеше загрижено глава, но въпреки това отговори на целувката.

— Ще дойда с теб при кучетата — извика Мег и скочи. — Още не си видяла малките на Ред Лейди. — Направи реверанс в посока на херцога и се сбогува. — Желая ви приятен ден, ваша светлост.

Той се поклони тържествено.

— И аз ви желая хубав ден, мис Барат. Очаквам ви на портата, Арабела.

— О, не е нужно, сър — отвърна тя с пренебрежителен жест. — И сама мога да намеря пътя към къщи.

— Въпреки това ще ви очаквам. Аз ви доведох и съм длъжен да ви върна обратно. — Думите му не търпяха противоречие.

Арабела знаеше, че няма смисъл да спори с него, затова се обърна безмълвно и излезе след Мег.

— Битката на титаните — отбеляза през смях приятелката ѝ, когато излязоха през страничната врата навън и се запътиха към оборите.

— Какво означава това?

— Сблъсък на две еднакво упорити сили. Не зная на коя от двете да заложа.

— Аз не бих го нарекла битка — каза Арабела и въздъхна доволно, когато влязоха в хладния, ухаещ на сено обор, където бяха настанени малките кученца. Или все пак? Тя си припомни отново миговете, когато се бе замислила сериозно дали да не приеме предложението на херцога. Сигурно се беше побъркала.

Мег приседна на пейката и загледа очаровано кученцата, които се притискаха около майка си.

— Глупости — заяви след малко. — Нали виждам какво става. Не можеш да останеш и пет минути в едно помещение с него, без да се хванете за косите.

Извади едно кученце от купчината и го сложи в скута си.

Арабела седна на близката купчина сено и също взе в скута си едно кученце. Не се опита да обори твърдението на Мег. Вместо това каза:

— Кажи сега какво мислиш за херцога, след като вече се познаваш с него?

Почеса кученцето между смешните дълги уши и то облиза ръката ѝ. Другите кученца вече се бяха събудили и се катереха едно през друго, за да излязат от кошарката. Борис и Оскар, които в този миг влязоха в обора, трябваше да спрат, за да не стъпчат подскачащите кученца. Двата големи сетера подушиха недоверчиво малките и обърнаха няколко по гръб. Мег избухна в смях.

— Честно казано, не знам. Не мога да кажа, че го харесвам. Той не е от хората, което се харесват. Думата е твърде банална. — Хвърли бърз поглед към Арабела и продължи: — Мога да си представя, че се чувствам привлечена от него. В този човек има нещо магнетично.

— Хм... — промърмори Арабела. — Трябва да си вървя. Имам много работа с орхидеите.

Сложи кученцето между другите и стана. Борис и Оскар изскочиха в обления от слънце двор. Мег я хвана подръка и двете излязоха навън. Мег усещаше, че приятелката ѝ се бори със силни чувства, че е необичайно смутена и объркана, ала не настоя Арабела да ѝ се довери. Знаеше, че ще го направи, когато е готова. Двете се сбогуваха пред къщата, размениха си целувки и Мег се прибра, за да проведе дълъг разговор с майка си, посветен на бъдещето на Арабела.

Джак стоеше точно там, където я чакаше и преди. Създаваше впечатление на човек, който чака търпеливо и без да се сърди.

Кучетата се хвърлиха към него и той се наведе да ги почеше между ушите, а после им метна по една пръчка. Борис и Оскар се отдалечиха с радостен лай, а Сен Жюл се изправи и поздрави Арабела с дружелюбна усмивка.

— Пак ли ще минем през полята? — попита той спокойно. — От кръстовището пътят е много приятен и сенчест.

— Вие какво предпочитате?

Джак я погледна с добре изиграно учудване.

— Наистина ли ме питате?

— Защо не? Имам намерение да се съобразя с предпочитанията ви. Мисля, че досега не съм проявявала неучтивост.

— Как тогава ще наречете представлението пред Баретови? Защо се престорихте, че нямате понятие за какво говори сър Марк? — В тона му имаше раздражение и Арабела реши, че звука, който беше чула, е бил израз на гняв, не на смях.

— Не ми харесва, когато в мое присъствие обсъждат бъдещето ми, сякаш нямам право на решение. От хора, които нямат право да решават вместо мен. Сър Марк и лейди Барат ме познават от детските ми години и аз ги смятам за свои истински приятели, но те нямат никакви права върху мен. Аз нямам настойник, ваша светлост, и не се нуждаю от такъв.

— Ето, стигнахме до кръстовището. Ще вървим по пътя, щом така предпочитате.

Тя мина пред него и се наведе да вдигне пръчката, която Оскар бе оставил в краката ѝ. Хвърли я надалеч, отвъд живия плет, който ограждаше тесния път. Кучетата се промушиха през гъсталака и изчезнаха от поглед.

Джак я настигна и посегна към ръката ѝ.

— Момент, Арабела. Виждам, че е станало недоразумение. Трябваше да обясня на Баретови защо съм тук, нали? Все пак те ще бъдат мои съседни. Мисля, че постъпих разумно, като изразих намеренията си спрямо вас пред хора, които са загрижени за интересите ви.

Арабела отблъсна ръката му.

— Това е лъжа. Вие нямате намерение да живеете в Лейси Корт и да бъдете истински съсед на Баретови. Щом постигнете целта си, каквато и да е тя, ще се върнете в игралните салони на Лондон. Просто

се опитахте да си осигурете подкрепата на хора, които са готови да ви я дадат.

Тя понечи да продължи, но Джак я улови за раменете. Погледна в златно-кафявите очи, които пламтяха като на котка, и се възхити на решително стиснатата уста и непоколебимата брадичка.

— Виждам, че полагате всички усилия да ме разгневите — изрече почти замислено. — Искам да ви предупредя, скъпа моя, че не постъпвате особено умно. Когато се разгневя, мога да стана много лош. Досега се стараех да се показвам в най-добра светлина, защото искам да ви харесам...

Арабела избухна в безрадостен смях. Мег го бе казала много точно: „харесване“ беше твърде банална дума за магнетичната привлекателна сила на Джак Фортескю.

— Това е най-дребното условие за що-годе нормален брак.

Имаше чувството, че той е изрекъл предупреждението сериозно, и реши за момента да прекрати конфронтацията. Хватката около раменете ѝ не беше страшна, но топлината на ръцете и близостта на тялото му бяха изнервящи. Въпреки това не посмя да го отблъсне и да отстъпи назад. Кожата му беше топла — макар да изглеждаше имунизиран срещу парещата горещина, докато тя усещаше слънцето като пламтящ диск върху непокритата си глава.

— Права сте, двамата би трябвало да се харесват — кимна сериозно той. — Но има и още нещо, Арабела. — Освободи едното ѝ рамо и повдигна брадичката ѝ. Наведе се и я целуна по устата. Този път устните му не минаха леко по ъгълчето на устата ѝ както вечерта. Това беше истинска целувка. Арабела затвори автоматично очи и се сгуши в него. Усети с огромна сила аромата на кожата му, вкуса на езика, горещия натиск на тялото му. Свободната му ръка се спусна към талията ѝ и я притисна към него. Езикът му затанцува около нейния и зад клепачите ѝ пламна жарава.

Джак бавно вдигна глава, без да свали ръка от талията ѝ. Другата му ръка остана под брадичката ѝ. В сивия му поглед пламтеше копнеж.

— Това е другото, мила моя. Бракът без страст е само тъжна афера.

Арабела преглътна. Страст? Не намери думи да отговори, само приглади косата си зад ушите.

— Не бива да стоим под слънцето — изрече Джак с внезапно променен тон. — Не биваше да излизате без шапка. — Хвана ръката ѝ със спокойна, съвсем естествена интимност и продължи напред. Беше му непонятно как целта, която го бе довела в Кент, само за няколко часа ангажира цялата му личност. Вече не беше толкова важно да завърши похода на отмъщението. Колкото по-упорито се съпротивляваше Арабела, толкова по-голяма ставаше решителността му да я победи.

Той я наблюдаваше скритом как крачи енергично редом с него и от време на време хвърля пръчки на кучетата, които лудуваха около тях. Когато усети погледа му, тя извърна глава за миг, после отново се обърна право напред.

Арабела се опитваше да си внуши, че ако престане да мисли за целувката и не я споменава, ще я забрави. Все едно, че никога не се е случила. За съжаление не умееше да се самозаблуждава.

Наближиха Лейси Корт през малка горичка. Когато излязоха на входната алея, Арабела спря.

— Можеше да се очаква — въздъхна примирено.

Джак видя, че пред стълбището е спряла карета. Вратичката се отвори. Появи се жена в разкошна рокля с огромен кринолин и стегнат корсет. Джентълменът, който бе слязъл преди нея и сега я придържаше грижливо, беше с червено лице и напудрена перука, облечен в скъп костюм от бургундско-червено кадифе.

— Обзалагам се, че лорд и лейди Олсъп възнамеряват да ни направят визита на учтивост — рече развеселено Джак.

— Отгатнахте. — Арабела подсвирна тихо на кучетата. — Ако се скрием тук, може да си отидат — предложи с надежда.

— Аз пък си мислех, че искате да се насладите на срещата — възрази Джак. — Обещахте ми да се позабавляваме.

— Това беше вчера. Тогава се поддадох на изкушението да подразня лейди Олсъп, но бързо осъзнах, че действителността е друга.

— Е, що се отнася до мен, аз се радвам, че ще се запозная с бъдещия си колега и неговата съпруга — заяви Джак, измери Арабела с внимателен поглед и поклати глава. — Можете ли да се промъкнете незабелязано в къщата?

— Разбира се. — В гласа ѝ прозвуча уплаха. — Но защо?

— Мила моя, задните ви части са украсени със сламки и стръкчета трева, а полата ви е цялата в кучешки косми. Обувките ви са крайно неподходящи за посрещане на гости. Не би било зле да промените и прическата си. — Ръката му помилва нападалите кичури.

Арабела се погледна и се опита да изтърси червеникавите кучешки косми от полата си.

— Малките кученца постоянно се скубят.

— Права сте. Докато вие се преоблечете, аз ще поздравя лейди Олсъп и съпруга ѝ.

Арабела го погледна нерешително.

— Как ще обясните присъствието си?

— Мисля, че няма да се наложи — засмя се той.

Очите ѝ засвяткаха.

— Искам непременно да стоя до вас, когато влезете в бой с Лавиния, Джак.

Той се усмихна одобрително.

— Това прозвуча много добре.

Арабела се усети, че го е нарекла на малко име, но не се развълнува особено.

— Настоявам да ме почакаете, преди да се запознаете с Лавиния. Кажете на Франклин да поднесе в салона освежителни напитки и да обясни, че скоро ще слезем да поздравим гостите си.

Джак се поклони.

— Давам ви двацет минути.

— След четвърт час в библиотеката.

Арабела прихвана полите си и забърза към задната страна на къщата, без да се обърне нито веднъж.

Херцогът остана на мястото си. Намести рапирата, изтърси праха от полите на жакета си и поправи воланите на маншетите и жабото, след което се запъти към страничната врата. Изражението му беше на мъж, комуто принадлежи целият свят.

Едва влязъл през страничния вход, Джак бе посрещнат от Франклин, чието лице изразяваше загриженост.

— Имаме гости, ваша светлост. Лорд и лейди Олсъп. Опитах се да обясня, че не сте си вкъщи, но милейди... — Той разпери безпомощно ръце.

— ... не ви позволи да я отпратите — довърши изречението херцогът. — Вече знам от лейди Арабела. — Удостои иконома с бегла усмивка и добави: — Щом лейди Арабела се преоблече, ще поздравим гостите заедно. Междувременно можете да им занесете освежителни напитки и да съобщите, че сме пристигнали преди малко и ще се явим след двайсетина минути.

— Разбира се, ваша светлост. — Видимо облекчен, Франклин се отдалечи с много по-сигурна крачка, за да изпълни поръчението.

Джак отиде в библиотеката, наля си мадейра от гарафата на масичката и зачака Арабела. Както бе обещава, тя се появи след четвърт час.

Той я огледа изпитателно от горе до долу. Тя бе облякла ябълково зелената утринна рокля, косата ѝ бе скрита под дантелено боне.

— Е, ваша светлост, приличен ли е видът ми? — попита тя след ироничен реверанс.

— Горе-долу. Много бих искал да се погрижа за гардероба ви. В тази пустиня сте олицетворение на пропилените шансове.

— Какво означава това? — попита несигурно тя. Не знаеше дали да тълкува думите му като обида или като скрит комплимент.

— Означава, мила моя, че ако се облечете както трябва, и фризирирате косите си при истински фризьор, всички ще се обръщат подире ви. — Той остави чашата си. — Може би звучи странно, но много искам да преживея този миг. Е, хайде, да се изправим срещу дракона.

Отвори вратата и я пропусна да мине първа.

Защо ми говори така, питаше се Арабела, докато вървеше пред него към салона, Франклин ги очакваше пред двукрилата врата и като видя господарката си, отвори тържествено.

— Благодаря, Франклин — усмихна се Арабела, влезе в салона и направи почтителен реверанс. — Лейди Олсъп, милорд, каква приятна изненада. Много мило от ваша страна да ни дойдете на гости.

Лейди Олсъп се надигна от мекото кресло и притисна едната си ръка към гърдите. Двойната ѝ брадичка затрепери, тя се залюля леко на високите си токове. Препарираният гълъб, възседнал изкусно направената и обсипана с пудра фризура, се разтрепери на трона си.

— Значи е вярно — изрече тя с дълбоко възмущение. — Не можах да повярвам на ушите си, лейди Арабела. В отсъствие на брат си сте приели в къщата си мъж.

— Виждам, че новините се разпространяват бързо — отговори Арабела с принудена усмивка. — Но вие вероятно не знаете, мадам, че моят брат... че лорд Дънстън си отиде от този свят. — Тя посочи спокойно чакащия до нея Джак. — Позволете да ви представя негова светлост дук Сен Жюл, наследник на брат ми.

Дамата нямаше как да не е чула кой стои пред нея, но не реагира на представянето.

— Мъртъв! — извика потресено. — Граф Дънстън е починал? Как е възможно? — Обърна се към мъжа си и повтори още по-високо: — Олсъп, как е възможно? Как е станало така, че ти не знаеш нищо?

Джак преспокойно си взе щипка емфие, без да сваля поглед от гостенката. Виконтът отчаяно се стараеше да намери отговор на въпроса на съпругата си.

— Кой е този мъж? — Лавиния размаха ветрилото си в посока към херцога. — Какво прави тук?

— Простете, мислех, че вече съм го представила. — Гласът на Арабела звучеше абсолютно равнодушно. — Позволете да ви представя още веднъж наследника на моя брат, новия собственик на Лейси Корт. — Очите ѝ блеснаха за миг — по лицето на Лавиния пролича уплаха, даже шок. Арабела повтори високо и ясно: — Негова светлост херцог Сен Жюл.

В салона се възцари потиснато мълчание. Джак прибра табакерата си в джоба и направи лек поклон.

— Ваша светлост... — промърмори лейди Олсъп. Рядко беше общувала с херцози. — Дук Сен Жюл... — Неволно вдигна ръка да попипа гълба в косата си, сякаш искаше да се увери, че си е на мястото.

— Същият, мадам. — Джак направи нов поклон.

— Ами... много се радвам... Ваша светлост. Каква чест! Олсъп, веднага се поклони на херцога. — Тя направи реверанс и махна заповеднически в посока на нещастния си съпруг.

Лорд Олсъп се поклони послушно, притискайки шапката до гърдите си.

— Ваша светлост.

Джак кимна едва-едва. Сивите очи гледаха студено от равнодушното лице.

Лейди Олсъп размаха ветрилото си.

— Нямах представа, че негова светлост е роднина с граф Дънстън. При тези обстоятелства, разбира се, няма нищо нередно лейди Арабела да живее в дома на своя роднина. Нали, Олсъп? — И направи заповеднически жест в посока към съпруга си.

— Ами да, при тези обстоятелства — промърмори виконтът и за нещастие добави: — Нямах представа, че между двете семейства има роднински връзки.

Жена му изгледа остро Арабела.

— Негова светлост има роднинска връзка с вас, нали, лейди Арабела?

— Абсолютно никаква — отговори преспокойно Джак.

Моралното възмущение на Лавиния се събуди отново.

— Тогава... как стана така, че сте негов наследник?

— Това засяга ли ви по някакъв начин, мадам? — попита Джак с едва забележима, но ледена усмивка.

Лейди Олсъп се изчерви, като червенината я заля откъм тила и се разпространи по дебело намазаните с руж и напудрени бузи — сигурен знак, че възмущението ѝ е достигнало върха.

— Разбира се, че ме засяга. На карта е заложено доброто име на нашата малка общност. Една от нашите съседки е обезчестена, името ѝ е погазено... все едно дали сте херцог или не — заключи тя с твърд глас.

— Мили боже, мадам, възможно ли е за двацет и четири часа да съм предизвикал такова опустошение? — попита с искрено учудване Джак. — Наистина ли случаят е такъв, лейди Арабела?

Устните на младата дама затрепериха, но тя се овладя, макар и с мъка. Опита се да примири двете страни:

— Лейди Олсъп, моят брат направи херцога свой наследник и ме повери на неговите грижи и закрила. В момента дук Сен Жюл заема в този дом мястото на орат ми.

— Не виждам къде е разликата — заяви все така твърдо дамата. — Освен ако не е скрил тук някъде жена си. Такъв ли е случаят, сър? — Тя заплаши Джак с показалец.

Арабела изпита още по-силно съчувствие към дамата, която не знаеше с кого се захваща, и каза бързо:

— Мадам... лейди Олсъп, моля ви... не е нужно да се държите така. Личните дела на негова светлост засягат само него... а моите — мен.

— Вие нямате представа, мила моя, колко ще пострада доброто ви име. — Гласът на Лавиния зазвуча пискливо. — Няма да допусна да останете в тази къща. Олсъп, заповядай да приготвят колата ни. Лейди Арабела идва с нас.

Виконтът погледна безпомощно Арабела и тя поклати глава. Нещастният човечец намести перуката си, покашля се в шепа и напразно се опита да каже нещо. Джак се обърна и си наля чаша мадейра от гарафата на масичката. После безмълвно я предложи на лорд Олсъп, който с благодарност му протегна чашата си за доливане.

— Олсъп! — извика възмутено жена му. — Не бива да пиеш с този човек. Какво ме е грижа, че е херцог? Кажи веднага на лейди Арабела да вземе нещата си. Тя идва с нас.

Джак вдигна чашата към устните си. Виконтът се опита да обясни:

— Миля моя, това е изключено. Въпросът не ни засяга... Лейди Арабела не принадлежи към нашето семейство. Наистина не мога да ѝ заповядвам.

— Вашият съпруг има право, лейди Олсъп — подкрепи го Джак. — Вашата загриженост за доброто име и морала на лейди Арабела е похвална, но аз вярвам, че тя е напълно в състояние да се погрижи и за

двете. Но да изразявате загриженост за моето добро име и моя морал — това е недопустимо... и не особено умно.

Лавиния примигна стреснато — явно беше видяла заплахата в сивите очи. Не беше първата, загубила ума и дума под сивия поглед. За момента устата ѝ бе затворена. Когато се овладя, се завъртя към Арабела и кринолинът ѝ за малко не събори една позлатена масичка.

— Ще съжалявате затова, лейди Арабела. — Това беше всичко, което можа да каже. — Да вървим, Олсъп. Дойдох тук с най-добри намерения, а получих само присмех. — Ново завъртане на кринолина, поредното разтреперване на високата фризура, на което гълъбът реагира с усърдно кимане, и дамата се изнесе. Съпругът ѝ погледна безпомощно херцога и Арабела, изпразни чашата си, направи дълбок поклон и промърмори няколко извинителни думи, след което последва съпругата си.

Арабела се хвърли на дивана и се разтресе от смях.

— Мег ще умре от мъка, че е пропуснала това малко представление.

Джак се засмя и отпи от мадейрата си.

— Е, сложихме ли край на клюките?

— Разбира се, че не — отговори тя и попи очи с кърпичката си. — Наистина ще съжалявам, че се подиграхме с нея. Злобата на Лавиния не знае граници. Това не бяха празни заплахи. Скоро цялото графство ще узнае, че аз съм „лекомислена девойка“, която живее в грях. Обзалагам се, че обществото ще ме изключи.

— Барат ще им каже истината.

— Съмнявам се, че в този случай протестите на сър Марк ще дадат някакъв резултат. Но съм уверена, че приятелите ми няма да ме изоставят. А за другите не ме е грижа.

— Кой са приятелите ви? — Джак я наблюдаваше внимателно.

— Мег и Баретови, разбира се, освен това Дейвид Кайл и жена му. Дейвид е нашият енорийски свещеник, най-младият син на граф Дънлеви, истинско съкровище. Толкова е добър, че сигурно не мисли лошо дори за Луцифер. А Мери е прекрасен човек. Двамата са толкова мили, че редом с тях често се чувствам като жалък червей.

Арабела се изправи рязко. Следващият посетител със сигурност щеше да е Дейвид. Лавиния щеше да излее възмущението си първо пред местния духовник. Запъти се към вратата и съобщи през рамо:

— Отивам в оранжерията. Имам много работа.

— В пет ви очаквам в трапезарията. Нали не сте забравили споразумението ни?

— Както желаете — отговори равнодушно тя и затвори вратата.

Арабела прекара целия следобед в оранжерията и когато свърши, беше мръсна и уморена, по челото ѝ течеха вадички пот, тънката рокля бе залепнала на гърба ѝ. Както винаги, работата с орхидеите проясни ума ѝ, защото докато пресаждаше, подреждаше, режеше и връзваше, мислите ѝ вървяха по свои пътища. Щом свърши с орхидеите, излезе в градината да подреже розите и да оплеви алпинеума. Докато пълзеше между камъните, вдишваше дълбоко тежката миризма на хумус и ръцете ѝ се ровеха в пръстта, тя си зададе въпроса, който я дебнеше то сутринта: Наистина ли бракът с Джак Фортескю беше по-лош от алтернативата?

Двете с Мег често бяха разменяли мисли за брачната институция. И двете бяха на мнение, че бракът е измислен, за да потиска жената и че това положение няма да се промени скоро. Или поне не докато законите се правеха от мъже. Малко жени имаха късмета да уредят брака си в своя полза. Имаше жени, които си вземаха любовници, отваряха литературни и политически салони, ставаха известни меценатки, оказваха влияние върху властимащите. След като Уелският принц беше приятел на Джак, ако станеше херцогиня, тя неизбежно щеше да се запознае с него и да го посреща като домакия в къщата си. Защо да не станат приятели? Защо да не се вслушва в съветите ѝ? Тя ще се научи да ги формулира така, че да му се понравят.

Тя беше на двайсет и осем години, девица, всички я смятаха за стара мома. Сама по себе си тази съдба не беше лоша... само че старите моми не бяха независими.

Арабела се отпусна на топлата земя и ножицата падна от ръцете ѝ. Корнуол, къщичка в имението на роднините ѝ, зеленчукова градина, снизходителни хора... как си го представяше? Подобно бъдеще не беше розово. Щеше да бъде напълно зависима. Бедна роднина, разчитаща на добротата и милостта на хора, които почти не познаваше. Не е ли по-добре да поеме по път, който поне ѝ обещаваше интересни преживявания?

Джак Фортескю, дяволите да го вземат, знаеше много добре, че тя няма друг избор, освен да приеме предложението му. Това я

вбесяваше, но още повече я вбесяваше фактът, че не знаеше защо той се стреми към тази връзка. Беше унищожил брат ѝ и някак си не ѝ изглеждаше логично да иска да спаси сестрата. Нито за секунда не беше повярвала, че предложението е замислено като компенсация. Той имаше други причини да се обвърже с нея и докато не ги знаеше, тя беше в неизгодно положение.

Разбира се, че ще получи обезщетение. В най-различна форма... Борис зарови муцуна в скута ѝ и тя нежно подръпна ушите му. Този живот си беше неин и тя не искаше да го изгуби. Кучетата, градината, къщата, всички малки удобства и притежания, които никога преди не беше поставяла под въпрос.

После идваше възможността да разшири хоризонта си в области, за които инстинктивно знаеше, че ще я развълнуват. Брактът с Джек Фортескю беше цената, която трябваше да плати. Колко висока беше тази цена в действителност?

Арабела посегна към мотичката и енергично изрови няколко плевела, които бяха убягнали от вниманието ѝ. Изпита злобно задоволство, когато изтръгна бурените с корените и ги хвърли в кофата, която носеше.

Символично захвърляне на миналото? Арабела сърдито поклати глава. Все още не беше взела решение. Вдигна лице към слънцето и се наслади на топлината, която се плъзна по клепачите ѝ и слезе към устните и брадичката.

Страст. И това ѝ бе предложил.

О, не. Тя разпери ръце, сякаш искаше да отблъсне от себе си тази мисъл. Не сега. Не точно сега, макар да бе запомнила думите на Мег за безутешността на добродетелния живот. Дали перспективата да опознае страстта си струваше да обмисли предложението на Джек Фортескю?

Тя отпусна напрегнатите си рамене и издиша дълбоко. Кучетата бяха полегнали до нея и дишаха тежко. Късният следобед беше непоносимо горещ, Фредерик бе загубил богатството и живота си по вина на Джек Фортескю. Сигурно и душата си. Защо, за бога, защо? Херцогът със сигурност нямаше намерение да вземе живота ѝ. Нито богатството и, защото нямаше такова.

Душата ѝ обаче беше съвсем друга работа.

Арабела извика сърдито и дръпна ръка от бодила, който бе понечила да изтръгне. Знаеше, че трябва да бъде предпазлива с бодливите растения. Клекна на пети и погледна капчицата кръв на пръста си. Да, душата ѝ беше застрашена. Имаше чувството, че ако не е постоянно нащрек, Джак Фортескю ще я погълне цялата.

Тя изсмука кръвта от пръста си, прибра инструментите в кофата и се надигна. Косата бе полепнала по челото ѝ и тя сърдито я приглади назад. Бе помолила Беки да приготви ваната. Сигурно беше малко преди четири. Дано да успее до вечерята в пет.

Даде знак на кучетата и се запъти към къщата. Изпитваше облекчение. Вероятно скоро щеше да вземе решение. Точно тогава си спомни жалкия сезон, който беше прекарала в Лондон, и помръкна. Наистина ли си въобразяваше, че ще стане част от високомерния, изпълнен с презрение свят, съставен от красиви жени и мъже?

Но нима имаше нещо по-лошо от това да прекара остатъка от живота си като зависима от милостинята на далечните си роднини?

Кое беше най-доброто решение? Арабела притисна слепоочията си, макар че ръцете ѝ бяха мръсни. Имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне.

Беки я чакаше в спалнята ѝ с вана, пълна с гореща, ухаеща на лавандула вода. Бе приготвила всичко необходимо.

— Би било хубаво да облечете роклята от розова дамаска, милейди — предложи тя, защото вече бе изгладила роклята и я бе разпростряла на леглото. — Негова светлост винаги изглежда много елегантен.

— Да, права си — съгласи се неохотно Арабела, докато се оглеждаше в огледалото.

— Ще сложите ли корсет, мадам? А кринолин? — В гласа на Беки звънна надежда.

Корсетът беше необходим, иначе роклята нямаше да стои добре. Но нищо повече. Кринолинът не беше необходим. Спомни си забележката на херцога, че много би искал да подбере гардероба ѝ, и се ядоса. Няма да допусна да се държи като благодетел, реши тя. Сегашният ѝ гардероб може би беше излязъл от мода и изглеждаше селски, но той отговаряше на стила ѝ. Защо беше подчертал, че ще ѝ избере необичайни дрехи? Тази дума не беше ли малко обидна?

— Само корсет — отговори решително Арабела.

Беки изглеждаше разочарована и господарката ѝ обясни примирително:

— Дори за корсет е много горещо, Беки. Въпреки това ще го сложа и ще ти позволя да ме срешиш, както ти харесва.

Очите на Беки засвяткаха.

— Пудра, милейди? Веднага ще донеса кутийката.

— Не — отговори натъртено Арабела. — Не, Беки, всичко ти е позволено, само не пудра. — Тя си припомни чудовищната фризура на Лавиния Олсъп и потрепери. — Достатъчно е, че има лимонов сок. С него косата ми ще блести. Ти си много сръчна и знам, че ще се справиш.

Докато помагаше на господарката си да свали замърсените от работата в оранжерията дрехи, Беки бърбеше безгрижно:

— О, да, милейди. Вие имате прекрасна коса. За мен е радост да ви фризирам.

Арабела влезе в медната вана и се отпусна с доволна въздишка. Вдигна колене и положи глава върху ръба, за да даде възможност на Беки да измие косата ѝ.

— Би ли ти харесало да живееш в Лондон, Беки? Беки спря да я мие.

— Мили боже, милейди... в такъв голям град... май не бих отишла там.

— Би ли дошла с мен, ако реша да отида там? — попита небрежно Арабела. Беки беше едва на шестнадесет години и май още нямаше обожател.

Ох, не знам... — Беки започна да изплаква кестенявите къдрици. — Наистина ли ще отидете в Лондон, лейди Арабела?

Тъкмо размишлявам над този въпрос. В случай че отида, бих искала да си до мен. Разбира се, само ако няма никой, който сериозно да те задържа тук, Беки. Убедена съм, че не мога да се справям без теб.

— Ох, милейди... ами мама? — попита Беки и изля вода с лимон върху косата на господарката си.

— Ще се връщаме за Коледа и през лятото — обясни Арабела. — В Лондон има прислужници, коняри, все добри възможности... Според мен мисис Фит няма да иска да те лиши от тези възможности. — *Май искам да убедя повече себе си, отколкото нея*, каза си тя.

— Не знам — повтори Беки, но вече не бе толкова сигурна.

— Помисли си, Беки. — Арабела стана и посегна към голямата кърпа. — След няколко дни ще поговорим пак.

Беше готова няколко минути преди часовникът да удари пет. Беки бе увила косата ѝ на кок на тила. Страничните къдрички бяха намазани с помада и блестяха в наситено шоколадово-кафяво. Кокът беше оплетен с тъмночервени копринени панделки. Корсетът подчертаваше извивката на гърдите ѝ в дълбокото деколте на роклята от розова дамаска, правеше талията ѝ още по-тънка и разкриваше красотата на широката пола.

— Много добре изглеждате, лейди Арабела — извика възхитено Беки. — Ще сложите ли перлите? — И ѝ поднесе кутията за скъпоценности.

Арабела я отвори и извади огърлицата от безупречни бели перли. Баща ѝ, който иначе не ѝ обръщаше внимание, бе избрал най-доброто за единствения си подарък. Когато сложи огърлицата на шията си, перлите поеха розовия оттенък на тежката коприна и засияха с нежен блясък. Твърде много усилия за една най-обикновена вечеря у дома, каза си сухо тя и помоли Беки да я закопчее. Не беше нужно да се конкурира със сътрапезника си. Макар че, ако не го направи, ситуацията ѝ ще стане още по-неизгодна.

Взе рисуваното китайско ветрило, приготвено от Беки, сложи дантелена кърпичка в деколтето, кимна си одобрително в огледалото и слезе на партера.

Джак, който чакаше на вратата към трапезарията, чу шума от стъпките ѝ по стълбите и прекоси залата, за да я посрещне на стълбата. Застана пред нея и се поклони със замах. Сивите му очи засвяткаха. Бързо обходи с поглед променената ѝ фигура и спря върху белоснежната гръд в деколтето.

— Добър вечер, мадам. Моите комплименти.

Арабела го погледна подозрително, но не откри нищо неприлично в изражението му, нито намек за подигравка в церемониалния поздрав. Затова реши да следва примера му.

— Добър вечер, ваша светлост — отговори с грациозен реверанс.

Херцогът бе облякъл копринен жакет на светли и тъмни зелени ивици, с висока яка и сребърни копчета. На шията му светеше колосано снежнобяло шалче. Изглеждаше невероятно елегантен. Косата му, както винаги ненапудрена, бе хваната на тила. Когато се

изправи, Арабела не можа да не забележи, че отвореният жакет подчертаваше силната извивка на бедрата под опънатия тъмнозелен панталон, закопчан под коленете. Днес не носеше рапира.

— Да седнем на масата. — Той ѝ предложи ръката си. Франклин бе наредил дългата трапеза празнично — както винаги, когато семейството се хранеше заедно. В двата края на излъсканата махагонова повърхност бяха сложени два прибора. На равни разстояния се издигаха четириръки сребърни свещници със запалени свещи. Икономът, облечен в най-добрата си ливрея, чакаше готов да намести стола на Арабела. Един слуга чакаше зад стола на херцога начело на трапезата.

Арабела промърмори някаква благодарност, седна, и отвори салфетката си. Погледна през масата и в очите ѝ светна злобно удовлетворение. Разбираше, че херцогът няма да хареса това подреждане. Той предпочиташе интимна вечеря, а така все едно вечеряше сам. Сен Жюл продължаваше да стои прав, без да поглежда слугата зад себе си.

— Не — заяви изведнъж. — Няма да стане така. — Мина по дължината на масата и застана до Арабела. — Сложете моите прибори тук, Франклин — нареди и зае място вдясно от Арабела. — Нямам намерение да крещя по цялата дължина на масата.

Франклин погледна безпомощно Арабела и тя каза:

— Както желае негова светлост, Франклин.

— Милейди, лорд Дънстън, вашият баща, винаги настояваше...

— Това вече няма значение, Франклин — напомни му Джак — ненужно, прецени Арабела и в гърдите ѝ лумна недоволство.

— Да, разбира се, ваша светлост — отговори сковано икономът и даде знак на прислужника да донесе приборите.

— Сами ще се обслужваме — добави Джак, вече с по-дружелюбен тон.

Объркването на Франклин нарасна, но той само се поклони и постави на масата между двата прибора сребърен супник. Вдигна капака и отново се поклони, преди да се оттегли достойно и да притвори вратата зад себе си.

— О, боже — пошепна Арабела. — Бедният Франклин с ясно изразеното му чувство за приличие и морал. Баща ми винаги настояваше на масата да се спазва строг церемониал.

— А брат ви? — попита Джак и вдигна вежди.

— Той беше различен — отвърна кратко тя. — Франклин помни старото време.

— Е, да се надяваме, че всички ще свикнат с новия ред — рече безгрижно Джак и напълни чинията ѝ със супа. — Мм, колко хубаво ухае!

Арабела си спести забележката, макар да не ѝ стана приятно от това безчувствено пренебрежение към мнението на стария служител. Предполагаше, че като бе настоял на привичния ритуал, Франклин се опитваше да убеди сам себе си, че няма нищо лошо лейди Арабела да вечеря насаме с един непознат. Ако бе успяла да се оттегли в своите помещения, персоналът щеше да има чувството, че изискванията на приличието се спазват... поне до известна степен. А сега... след тазсутрешното посещение на Лавиния клюката щеше да се разнесе в цялото графство.

Докато размишляваше така, Арабела се взираше със смръщено чело в чашата с вино.

— Какво не е наред с виното ви? — попита Джак, като видя, че тя не вдига поглед.

— Всичко е наред — отговори с лека принуда тя. — Виното е великолепно. — Посегна към лъжицата и помоли: — Моля да ми обясните основната разлика между вигите и торите.

Джак изпълни молбата ѝ, макар че би предпочел да се посвети на други теми.

— По принцип торите са партията на краля и се застъпват за абсолютна власт на монархията и парламента. Докато вигите защитават по-скоро правата на народа. — Разчупи едно хлебче и го натъпка в устата си.

Арабела смръщи чело.

— Това означава ли, че вигите симпатизират на революцията във Франция? Тази революция бе насочена срещу тиранията на монархията, духовенството и аристокрацията. Не казахте ли, че сте от вигите? Какво ви е мнението за революцията? — В погледа ѝ блестеше неподправен интерес.

Мина доста време, докато Джак отговори на този интелигентен въпрос. Не искаше тя да узнае какво е изстрадал в хаоса на

революцията, затова му трябваша няколко минути, докато подреди чувствата и спомените си.

— Твърде малко виги подкрепят кървавото господство на тълпата, в което се превърна революцията. И никой не одобрява убийството на краля.

Арабела кимна отново, този път много сериозно. Екзекуцията на Луи XVI и Мария Антоанета миналата година бе сложила началото на терора във Франция. В страната цареше анархия и вестниците, които стигаха до нея, разказваха за френски емигранти, които просят по улиците на Лондон.

— Познавате ли някой, който е бил в Париж при пламването на революцията?

Въпросът беше съвсем нормален. Имаше толкова много женитби между френски и английски аристократични семейства, че повечето представители на висшето общество имаха роднини отвъд Ламанша.

— Мисля, че преди няколко месеца Фредерик беше там — продължи замислено тя. — Когато го видях последния път, каза, че имал някаква работа във Франция. — Поклати глава и промърмори замислено: — Не мога да си представя какво би могъл да прави там... освен да играе, естествено. — *Сигурно е бягал от кредиторите си*, допълни наум тя.

Джак вдигна чашата до устните си.

— Не мога да си представя, че все още има хора, които се осмеляват да преминат Ламанша, за да отидат във Франция. — Отпи голяма глътка и добави: — Но вашият брат, скъпа моя, винаги е бил глупак. — Гласът му звучеше дрезгаво, почти скърцащо, а погледът му беше студен и празен като арктически лед. Изпи виното на един дъх и веднага си наля пак.

Въпреки оранжевия диск на залязващото слънце в салона изведнъж стана хладно.

Какво е направил Фредерик, за да си навлече вечната омраза на Джак Фортескю? Арабела бе готова да попита, но бързо затвори уста. Не беше в състояние да зададе такъв личен въпрос, не и в тази хладна атмосфера. Зае се отново със супата си и се опита да пренебрегне мълчанието, все едно, че беше нещо напълно нормално. Когато свърши, разклати звънчето.

Франклин влезе, следван от слуга, понесъл тежка табла. Мисис Елиът беше приготвила еленов бут с картофи и шаран в магданозен сос. Слугите донесоха още гарнитурни — зелен фасул с масло, артишок и купичка с желе от цариградско грозде.

— Мисис Елиът се надява, че е достатъчно, лейди Арабела — каза сковано Франклин. — Ако негова светлост желае птица, можем да му сервираме сварен петел с каперси.

Джак вдигна отбранително ръце.

— Не... не искам нищо повече, Франклин. Моля, предайте благодарностите ми на мисис Елиът. Тази вечер имаме истинско празнично ядене. — Удостои икономата с топла усмивка, но тя падна върху камениста почва.

— Вероятно не е това, на което сте свикнали в Лондон, ваша светлост — отговори Франклин, докато подреждаше празните съдове върху таблата. — Да нарежа ли дивеча, милейди?

— Да, ако обичаш. — Арабела видя, че трябва да поеме инициативата. Знаеше, че херцогът предпочита да продължат вечерята без икономата, но присъствието на трети човек в помещението щеше да ги принуди да изберат неутрална тема за разговор. — С нетърпение чакам времето да се промени — рече бодро. — Досега не сме имали толкова дълга гореща вълна. Мислите ли, че ще има буря, ваша светлост?

Джак я погледна над чашата си. Отчаянието бе изчезнало от очите му. Устата му се изкриви в лека усмивка.

— Не ми се вярва, мадам — отвърна сухо. — Но дъждът ще е полезен за вашата градина.

— Със сигурност — кимна Арабела и се облегна удобно на стола си. Изчака Франклин да постави пред нея чинията с дивеч и продължи: — Моравата е почти изсъхнала.

— Тогава да се надяваме скоро да завали — отговори сериозно Джак и пое чинията си. — Благодаря, Франклин. Вече можете да се оттеглите. Ще се обслужваме сами.

Икономът се поклони и излезе.

— Желаете ли желе от цариградско грозде, ваша светлост? — Арабела посегна към купичката.

— Е, добре, Арабела, сключваме примирие — каза той и пое купичката. — Сигурно вече ви е ясно, че между мен и брат ви нямаше

добри чувства. — Насипа желе върху дивеча и продължи: — Не мога да понасям глупците и не го крия. — Погледна я и заключи: — Мисля, че и вие сте като мен, Арабела.

— Да.

— Ще ми кажете ли още нещо... Бяхте ли привързана към брат си? — Тонът му беше спокоен, но ръката, която стискаше лъжицата, остана неподвижна, докато чакаше отговора.

— Не — отвърна тихо тя.

— Имате ли нещо против да оставим нещата дотук?

Арабела кимна неохотно и той разбра, че тази вечер трябва да се задоволят с този половинчат резултат.

8

Някой удари с чукчето по вратата и Арабела не можа да каже нищо повече. Шумно, енергично чукане, свидетелство за бързана и спешност. Арабела погледна сътрапезника си отстрани и той каза спокойно:

— Необикновено време за гости.

— Гостите не чукат така силно — отговори тя и бутна стола си с намерение да стане.

— Не, останете на мястото си — спря я с енергично движение Джак. — Днес вече имахме едно неприятно посещение. Ако това е второто, нека го посрещне Франклин. Нали не искате да изглеждате виновна и зачервена?

Арабела седна и посегна към вилицата си. Той беше прав. След като бе приела сегашната ситуация, колкото и необичайна да беше, трябваше да изтърпи. Въпреки това наостри уши, като чу как Франклин вдигна тежкото резе.

— О! — извика тихо, когато гласовете се чуха ясно. — Това е Дейвид.

Франклин отвори вратата на трапезарията и съобщи:

— Свещеникът, милейди. Преподобният Дейвид Кайл — добави натъртено, сякаш се надяваше появата на свещеника да върне нормалността в това излязло от рамките домакинство.

Арабела стана и поздрави сърдечно приятеля си Дейвид, който влезе забързано след иконома:

— Арабела, скъпа моя, какво става тук? Вярно ли е, че Фредерик е мъртъв? — Дейвид устреми поглед към херцога, който също бе станал, за да го поздрави.

— Да, за съжаление — отговори Арабела. — Доста сложна история, Дейвид. Заповядай, седни да вечеряш с нас. Франклин, донесете прибор за викария.

— Не... не, благодаря, Арабела, не съм дошъл на вечеря — отклони поканата Дейвид, без да изпуска херцога от поглед.

— Глупостите, които разпространява Лавиния Олсъп, се носят навсякъде. Току-що прекарах доста неприятен половин час с достойната дама и апетитът ми се развали. — Пристъпи към масата и помоли: — Представи ме, ако обичаш. — Враждебността в добрите очи беше твърде необичайна.

Джак реши, че е по-добре сам да се представи.

— Джак Фортескю, сър. — И направи поклон, без да напуска мястото си.

— Сен Жюл? — Дейвид не отговори веднага на поклона.

— Същият. Мисля, че бащите ни се познаваха. — Джак изглеждаше напълно спокоен. С нищо не показваше убеждението си, че трябва да спечели приятелите на Арабела, главно Мег Барат и Дейвид Кайл. Непременно трябваше да си осигури застъпничеството на свещеника.

— Моля те, Дейвид, седни и изпий поне чаша вино — помоли Арабела и даде знак на Франклин да напълни една чаша. — Защо не доведе и Мери?

— Решихме, че е по-добре да дойда сам — отвърна викарият. Погледът му все още беше мрачен, пълен с враждебност.

— Как е починал Фредерик?

— Искате ли аз да обясня? — предложи Джак.

— Не, по-добре аз — отвърна Арабела. — Хайде, Дейвид, хапни с нас. Знам, че имаш слабост към дивеча.

Дейвид имаше слабост към всички радости на трапезата и това му личеше. В момента обаче остана упорито на мястото си, загледан враждебно в херцога, и повтори:

— Не съм в настроение, Арабела. Е, какво става тук?

Вместо отговор Арабела посочи близкия стол. Макар и неохотно, Дейвид седна и посегна към чашата. Джак и Арабела също седнаха.

Арабела обясни ситуацията кратко и ясно — надяваше се, че за последен път повтаря какво се е случило. Всички, които означаваха нещо за нея, имаха право да я чуят от устата ѝ.

Дейвид я изслуша, без да я прекъсне, като през цялото време местеше поглед между нея и херцога. Когато Арабела свърши, той остана известно време мълчалив, после отпи глътка вино. Накрая рече:

— Съжалявам за смъртта на Фредерик. Моите съболезнования, Бела.

Тя му отговори с празна усмивка. Дейвид беше наясно с характера на граф Дънстън и често го беше укорявал за разпуснатия живот и лошите отношения с арендаторите. Арабела знаеше, че съболезнованията се отнасят не толкова до смъртта на брат ѝ, колкото до ситуацията, на която я бе осъдил Фредерик.

Дейвид се намръщи отново и се обърна към херцога, който поливаше шарана си с магданозен сос, сякаш разговорът не го засягаше. В следващия миг се опря с две ръце на масата и се изправи.

— Бих искал да поговоря с теб на четири очи, Бела.

Тя се надигна веднага.

— Да отидем в библиотеката. Ще ни извините, нали, Джак?

— Но разбира се. — Херцогът се изправи учтиво и ги изчака да излязат. После отново седна и продължи вечерята си без външни признаци на несигурност. Нямаше никакво желание да направи Дейвид Кайл свой враг.

Дейвид последва Арабела в библиотеката и затвори вратата. Застана пред нея и заговори направо:

— Знаеш ли каква е славата на този човек, Бела?

— Да, разбира се. Страстен картоиграч и освен това развратник — отговори безгрижно тя. — Истински светски лъв. — Отпусна се в един шезлонг и подреди грижливо колосаните си поли. — Необходим ми е твоят съвет, Дейвид. Херцогът помоли за ръката ми.

Дейвид издиша шумно.

— Нямах представа, че го познаваш.

Арабела поклати глава.

— Едва от вчера.

— Защо тогава, за бога... защо ти е направил предложение?

— В погледа му се четеше обърканост.

— Не знам — отговори просто тя. — Мег го нарече един вид компенсация. Може би иска да действа почтено.

— Много бих искал да е вярно — отзова се презрително викарият. — Ти, естествено, си му отказала.

Тя завъртя ветрилото между пръстите си, докато обмисляше думите си.

— Първоначално да... не... — Вдигна глава и помоли: — Дейвид, остави ме да обясня. Цял следобед размишлявах. Обмислях алтернативите. Всъщност, каква алтернатива имам?

— Имаш приятели, които с радост ще ти осигурят дом. Ще те приемат в семейството си.

Тя се усмихна с много обич и меланхолия.

— Знам, мили приятелю, но не искам да подлагам на изпитание добросърдечията на приятелите си. Знам, че с радост ще споделите с мен малкото, което имате, но не бих могла да живея така.

— Стига, Арабела, не можеш да се пожертваш! Не и с такъв мъж — извика сърдито Дейвид и почеса главата си под перуката.

— Няма да е жертва — обясни замислено тя. — Особено като имам предвид какво друго ми остава. Не искам да завися от милостта на роднините ми по майчина линия. Няма да го понеса, Дейвид. По-скоро ще посегна на себе си или... О, не! — извика тя, като видя ужасения му поглед. — Не исках да кажа това. Но ти знаеш, че не мога да живея, ако не съм самостоятелна.

— А каква самостоятелност ще имаш в брака със Сен Жюл? — попита недоверчиво той.

— Ще настоявам за известна степен на независимост — изрече бавно тя. — Ще сключим брачен договор, който ще ми я гарантира. Знам какво се говори за Джак в обществото, но според мен той не е олицетворение на дявола... макар че понякога се държи точно така.

Тя погледна Дейвид и погледът ѝ беше спокоен. Той не каза нищо. Отиде до прозореца и скръсти ръце зад черните поли на жакета. Една от най-силните му страни беше способността и волята да погледне на собствената си позиция от дистанция и да я провери.

Като забеляза, че е разместил напудрената си перука, Дейвид я оправи и попита тихо:

— Как можеш да имаш доверие на човек, когото не познаваш?

Арабела вдигна рамене.

— Питам те, Дейвид — колко жени се омъжват за мъже, с които се познават добре? Женитбата се осъществява само защото е изгодна за някого. Аз размислих и стигнах до извода, че Джак е добра партия.

Макар и духовник, Дейвид Кайл познаваше света. Знаеше, че Арабела казва истината и че много от уредените бракове се развиват добре. Арабела не беше глупаво младо момиче.

— Може би си права — промълви той.

— По този начин ще запазя дома си, орхидеите... всичко, Дейвид.

— Но защо, защо той иска да се ожени за теб? — попита направо викарият. — Прощавай... изразих се неучтиво. Всеки мъж би трябвало да бъде щастлив, че може да има жена като теб, но не ми се вярва, че ще бъдеш убедителна като херцогиня.

Арабела избухна в смях и атмосферата се разведри.

— Знам, знам. Но не мисля, че това има значение за Джак.

— Какво иска от теб? — Дейвид я погледна втренчено и между веждите му се вдълба дълбока бръчка.

Арабела пое дълбоко дъх и отговори:

— Какво може да иска един мъж? Той не си направи труда да го отрече. Каза ми, че има любовница, но иска жена с безупречен произход, която да го дари с наследници. Според него аз съм най-подходяща за целта.

Дейвид отново се обърна към вече тъмната градина.

— Срещу това не мога да възразя нищо — заговори след кратко мълчание. — Жената трябва да има мъж и деца. Но бих се радвал повече, ако беше срещнала мъж, когото харесваш и уважаваш, за да можеш с времето да го обикнеш.

— Не съм казала, че не мога да го понасям.

— Ами любовницата му?

Арабела вдигна рамене.

— Това не е необикновено. Подобни връзки са обществена тайна.

— Може би — отвърна намръщено Дейвид, — но ако той те направи нещастна?

— Не вярвам да стане така — отговори тя, сама учудена, че беше толкова сигурна. — Но ако го направи, ще го напусна.

— Не е толкова просто — възрази Дейвид. — Според закона жената е притежание на мъжа. Той може да прави с теб каквото иска — само няма право да те убие.

Арабела направи гримаса. Този възмутителен факт беше една от причините да отлага толкова дълго женитбата.

— Имам намерение да изтръгна от него специални условия в брачния договор — повтори уверено. — Във всеки случай трябва да имам известна финансова независимост.

— Защо мислиш, че ще се съгласи? Ти не внасяш нищо.

— Напротив... незнайно по каква причина тази женитба е много важна за него. Ще се възползвам от това обстоятелство. — Тя стана от дивана и отиде при него. — Дейвид, скъпи Дейвид, имам нужда от теб... от твоята благословия.

Той сложи ръка на рамото ѝ и я целуна по бузата.

— Искам да се радвам за теб, мила моя, знаеш го. Но не бих понесъл да те видя нещастна.

— Аз съм на двайсет и осем — достатъчно възрастна, за да правя грешки, и при всички случаи достатъчно зряла, за да вземам решенията си сама.

Дейвид въздъхна.

— Е, добре. — усмихна се малко виновно и заяви: — Мери сигурно ще каже, че това е връхът на романтиката. Можеш да бъдеш сигурна, че тя вижда бъдещия ти път настлан с рози.

— Ще се постарая да избягвам тръните — обеща Арабела и отговори на прегръдката му. — Много те моля да отидеш при сър Марк и да му разкажеш какво сме си говорили. Той няма да се учуди особено, но аз имам нужда от неговата помощ и съвети за изготвянето на брачния договор. Освен това разчитам да ме отведе до олтара — добави тихо тя.

— Веднага отивам. Тревор е добър адвокат. Знам, че ще състави стабилен договор. — Дейвид я погледна все още със страх и учудване. — О, Арабела, наистина ми се иска да се зарадвам. Но женитбата ти е толкова прибързана. Сигурна ли си, че си обмислила тази важна стъпка от всички страни?

— О, да — отговори убедено тя. — Бъди сигурен, че обмислих всички аспекти и проверих всяка алтернатива. Трябва да го направя, разбираш ли, трябва! — В ясните, спокойни очи светеше решителност.

Дейвид кимна.

— Утре сутринта ще дойда със сър Марк и Тревор. Кажи на херцога да ни чака. — Посланието беше ясно. Арабела можеше да разчита на приятелите си. Херцогът не биваше да остава с впечатление, че тя е слаба и беззащитна.

На устните ѝ изгря усмивка.

— Май първо трябва да му кажа, че съм решила да приема предложението му.

Дейвид разпери ръце.

— Нима още не знае?

Арабела избухна в смях.

— Не. Исках първо да обсъдя решението си с теб. След като ти не успя да ме убедиш, че съм на грешен път, значи имам всички основания да встъпя в брак.

— Ако знаех, нямаше да съм толкова отстъпчив — промърмори Дейвид и поклати глава.

— Това само щеше да укрепи решителността ми — засмя се тя и го целуна по бузата. — Ще те изпратя.

Арабела застана на прага и изчака Дейвид да се метне малко тромаво на гърба на коня, вързан до стълбището. Махна му за довиждане и се върна в трапезарията.

Когато влезе, Джак тъкмо белеше круши.

— Нима добрият викарий си отиде? — попита той с вдигнати вежди и бавно разряза крушата на четири.

— Да — отговори Арабела и седна. — Не беше в най-доброто си настроение. — Опря брадичка на ръцете си и впери поглед в него.

— Така ли? — Погледът му се изостри. — Вероятно е обзет от обичайното морално възмущение?

— Не съвсем. — Арабела продължи да го гледа замислено. След като бе взела най-важното решение в живота си, можеше да се наслаждава на играта. И без това скоро щеше да свърши.

Джак присви очи.

— Да отгатна ли?

Арабела реши, че играта не е истински забавна и че не ѝ доставя удоволствие да я играе.

— Не беше особено щастлив от решението ми да ви направя най-щастливия мъж в Англия — изрече с комична тържественост тя. Не искаше той да забележи, че е наясно, че не всички изгоди са на нейна страна.

Джак не каза нищо. Само нареди парченцата круша на чинийката пред нея. Сведе поглед, за да скрие доволните пламъчета в очите си. Сърцето му триумфираше. Игра и спечели. Походът на отмъщението приключи.

Стана и взе ръката ѝ.

— Ти наистина ме направи най-щастливия мъж в Англия. Чувствам се почетен и поласкан. — Поднесе ръката ѝ към устните си и

срещна погледа ѝ. В сивите зеници се четеше въпрос. Беше убеден, че тя замисля нещо. Зад тази внезапна капитулация се криеше определена цел.

— Благодаря, сър — пошепна тя с най-мекия си тон.

Джак пусна ръката ѝ и се настани обратно на стола си.

— Желаяш ли да определим датата, мила моя?

— Първо ще сключим брачен договор. Утре ще дойдат Дейвид, сър Марк и адвокатът му Тревор, за да обсъдите условията... всичко необходимо.

Джак си наля малко вино от гарафата, за да има време да обмисли думите ѝ.

— Значи брачен договор... — промърмори той замислено.

— Доколкото знам, това е обичайна практика — отвърна Арабела и хапна едно парченце круша.

Джак я изгледа над ръба на чашата.

— Темата ме интересува. Ще задоволиш ли любопитството ми?

— Разбира се — кимна тя и хапна още малко круша. — Мисля, че ще имам нужда от годишна издръжка в размер на около дванайсет хиляди фунта. Достатъчно ли е това за дама, която желае да заеме полагащото ѝ се място в модния свят?

— Повече от достатъчно — отвърна сухо херцогът, докато си мислеше, че Арабела Лейси е най-смелата, най-дръзката жена, която е срещал някога. — Но аз си мислех, че ще изпращаш сметките си на мен, за да ги плащам.

Арабела смръщи чело.

— Не, това не ми е достатъчно. Това не означава независимост. Не съм съгласна. По-добре да отида в Корнуол.

— Съмнявам се, че там ще ти е по-добре.

— Сумата няма да ви притесни — обясни тя с тон на хладен разум. — Доходите от земите на Лейси ще я покрият напълно.

— О, така ли? — Възхищението му нарастваше. — Преди да се съглася, би трябвало да видя сметководните книги. Какво още искаш?

— Собствена кола и коне. Най-добре ландо. Четох, че били много на мода. Разбира се, ще ми трябва и кочияш. Собствена конюшня и момче за Рене. Искам да дойде с нас в Лондон.

Джак вдигна вежди.

— Та това е цял каталог, мила моя! Но бъди спокойна — ще ти предоставя достатъчно място и персонал. Ще имаш и кола, и коне. В момента каретата ми е тук, готова да те отведе в Лондон. Там ще можеш да я използваш по свое усмотрение.

— Може би, но аз продължавам да твърдя, че имам нужда от собствена кола и коне. Би било крайно неприятно, ако искам да изляза, а колата не е на мое разположение. Не смятате ли, че съм права?

Джак остави чашата си.

— Само един въпрос... Защо, според теб, трябва да се съглася с всички тези условия?

— Защото твърдите, че аз съм подходящата жена за ваша съпруга и майка на децата ви. Обещавам, че ще направя всичко, за да останете доволен от мен — обеща тя. — Но вие ми дължите ответна услуга. Искам да имам известна самостоятелност.

Джак зарови пръсти в белия кичур над челото си.

— Значи името ми не ти е достатъчно? Нито това, че ще запазиш дома си?

— Не и ако това ще означава загуба на независимост. Искам да имам известна свобода. Това е цената ми, милорд. — Твърдият тон не издаваше нервността ѝ. Ала в минутите мълчание, последвали искането и, стомахът ѝ се разбунтува. Може би бе играла и загубила...

Джак отпи глътка вино. Беше готов да отстъпи. В крайна сметка тя искаше дреболии. А той бе получил, каквото искаше.

— Наистина ли желаеш да заемеш място в елегантния свят? — попита той с интерес.

— Предложението беше ваше. Но има и още нещо. Казахте, че мога да имам оранжерия в Лондон. Предполагам, че имате голяма къща, където може да се построи необходимото помещение. Ще е трудно да пренесем орхидеите, но все някак ще се справим.

— Още нещо?

— Само едно. — Арабела се запита дали пък не е по-добре да заговори за това след сватбата, но това би означавало измама, а тя искаше споразумението им да бъде чисто.

— Слушам те. — Той въртеше чашата между пръстите си и следеше как светлината на свещите потъва в рубиненочервената течност.

— Вие имате любовница — изрече тихо тя. — Пръстите му стиснаха по-здраво тънкото стъкло. — И искате нашата женитба да не затруднява връзката ви?

— Арабела захапа един захаросан бадем и шумът я стресна.

Джак я гледаше безизразно.

— Точно така. Нямам намерение да сложа край на тази връзка.

Арабела сдъвка бавно бадема и едва когато глътна и последното парченце, отговори:

— Така си и мислех.

— Сега не е подходящо да говорим за това — каза Джак. — Ще установиш, че самото споменаване на подобни теми в доброто общество се посреща в най-добрия случай с подигравка, но в най-лошия означава отхвърляне.

— О, аз нямам намерение да предизвикам публична дискусия — отвърна тя и посегна към купичката с ядки. Този път си избра орех. — Разбира се, няма да се меся във вашите частни връзки. Сигурно любовницата ви е очарователна дама и ще се разбирам добре с нея. Вероятно принадлежи към доброто общество. — Подхвърли ореха във въздуха и го улови.

Джак протегна ръка и й взе ореха. Счупи черупката и сложи ядката в чинията й.

— Какво цели този разговор, ако може да се нарече така?

— Искях само да знам дали любовницата ви и аз ще се движим в едни и същи кръгове — изрече невинно тя и захапа ореховата ядка.

— Зависи в кои кръгове имаш намерение да се движиш.

— Само в най-добрите — отговори рязко Арабела и го погледна с добре изиграно учудване. — Да не би вашата любовница да принадлежи към класата на платените жени?

Джак си представи Лили и се засмя леко. Графиня Уърт. Жена, сигурна в обществената си позиция, непогрешима по отношение на вкуса и мненията. Изправи я пред Арабела и усмивката му стана поширока. Цялата пола в сламки и кучешки косми, пръст под ноктите... Трябваше му време, за да се овладее — толкова абсурден беше контрастът между двете жени. Реши, че няма да отговори на дръзкия въпрос на бъдещата си невеста, и потъна в упорито мълчание.

— Аха — промърмори тя. — Разбирам, че разговорът не ви е по вкуса.

— Мислех, че го казах достатъчно ясно. — В сивите очи светнаха опасни искри.

— Въпреки това трябва да го довършим — заяви тя и отпи глътка вино. Нямахте да му позволи да я сплаши.

Джак чакаше с привидно търпение. Арабела се опря на страничните облегалки на стола си, изправи гръб и повтори:

— Значи се разбрахме, че аз няма да се месея във вашите дела...

— Благодаря. — Отговорът изскърца като суха шума.

— Обаче — продължи тя, — би трябвало да се уговорим, че аз ще имам същите привилегии. Искам да се съгласите, че няма да се месите в живота ми.

Джак скочи.

— Какво?

Арабела го изгледа с присвити очи.

— Поправете ме, ако се лъжа, но аз изхождам от факта, че любовницата ви е омъжена жена. Искам същата свобода, с която се ползва тя... с която вие се ползвате, сър.

— Отиваш твърде, далеч — заяви мрачно Джак.

Арабела поклати глава.

— Не вярвам. Ако се съглася на тази сделка, то ще е при равни условия. Как мислите, защо съм още неомъжена?

— Предполагам, би било твърде неучтиво да ти заявя, че не се е намерил глупак да те поиска — изсъска той.

— Да, прав сте, но това не отговаря на истината.

Джак отново потъна в мрачно мълчание. После обаче отметна глава назад и избухна в луд смях.

— О, Арабела, в каква каша се забърквам!

Смехът му я обърка. Беше й направило впечатление, че той се смее винаги когато ситуацията става особено неловка. Това я объркваше и тя имаше чувството, че той го знае и нарочно се смее. Но днес през цялото време беше нащрек.

— Забърквате се в нещо, към което се стремите, сър.

— Точно така. — Станал отново сериозен, той се наведе напред и опря ръце на масата. — Е, добре, след като говорим откровено, ще кажа кратко и ясно: Ще се закълнеш във всичко свято, че ще се подчиниш на железните закони на обществото и няма да си вземеш любовник, преди да си ми родила наследник.

— Заклевам се — отговори просто тя. — В противен случай споразумението ни е анулирано. — Надигна се и заяви: — Е, след като уредихме въпроса, смятам да се оттегля. Мисля, че сър Марк и останалите ще дойдат скоро след закуска. Приемете ги в библиотеката.

Тя се запъти към вратата, но Джак я спря и вдигна чашата си. Не че и двамата бяха еднакво доволни, но все пак беше добре да вдигне тост.

— Хайде да прием за нашето споразумение, мила моя — каза той и заобиколи масата. — Вдигни чашата си. — Погледът му беше настойчив, устата — решителна.

Арабела го послуша. Нямаше как да се противопостави на този непоколебим, свикнал да заповядва човек. Той се усмихна и я хвана под ръка. Дватамата стояха съвсем близо един до друг, почти притиснати, с чаши в ръце. Той поднесе чашата към устните си, Арабела последва примера му. Пиха заедно. Близостта му я накара да усети силата на тялото му и решителността в главата му. Виното имаше вкус на къпини и слънце. Ароматът на кожата му я обгърна — дълбока, земна миризма, смесена със свежестта на лимон. Също като в градината ѝ. Не беше в състояние да отвърне поглед от очите му и когато той взе чашата ѝ и я остави на масата, пръстите ѝ бяха изтръпнали и безводни. Той обхвана брадичката ѝ и вдигна лицето ѝ към своето. Тя се подчини на неизбежното с лека въздишка, която можеше да изразява и удоволствие, и гняв. В действителност сама не знаеше какво изпитва.

Устните му завладяха устата ѝ и когато се отвори под натиска на езика му, тя вкуси хладното вино, още по-приятно сред топлината на устата му. Той обхвана лицето ѝ с две ръце, задълбочи целувката, започна да изследва устата ѝ. Без да иска, тя го обгърна с ръце, притисна се към тялото му, за да го усети цялото. Пенисът му запулсира в слабините ѝ и тя потръпна. В края на съзнанието ѝ блесна мисълта, че може би, може би този брак ще ѝ донесе още някои неподозирани предимства.

Джак бавно отдели устата си от нейната и плъзна ръце по тялото ѝ, очерта тънката талия и спря на извивката на хълбоците.

— Упоритата стара мома на двацет и осем години крие в себе си страст — промълви дрезгаво той и на лицето му изгря усмивка.

— Защо се учудваш? — попита тя. Тонът ѝ нямаше нищо общо с нормалния ѝ глас.

— О, не знам — промърмори той. — Явно съм бил късоглед.

— Дано не откриеш и други области, за които си бил късоглед — отвърна тя и отстъпи крачка назад. — А сега ви моля да ме извините, сър. Желая ви лека нощ!

— Лека нощ — отговори тихо той.

На следващата сутрин сър Марк, Дейвид Кайл и адвокатът Тревор пристигнаха малко след осем, и тримата много сериозни. Дейвид изглеждаше още по-мрачен от предишната вечер, а адвокатът, с дебела папка под мишница — объркан.

Сър Марк целуна по бузата Арабела, която посрещна гостите на вратата.

— Добро утро, мила моя.

Тя направи реверанс и покани господата в библиотеката, където херцогът вече ги очакваше. Когато групата влезе, Джак се изправи учтиво.

— Добро утро, джентълмени. — Последваха поклони, донесоха освежителни напитки, всички насядаха.

— Да започнем с клаузите на брачния договор — каза спокойно Джак, веднага поел ръководството. — Лейди Арабела ми назова условията си и аз ще гарантирам изпълнението им. Надявам се, че ще се разберем бързо.

Сър Марк се покашля.

— Един от аспектите на планирания брак все още е неизвестен на лейди Арабела. Мисля, че трябва да я уведомим. Аз също нямах представа, докато Тревор, подготвяйки документацията за разговора, не прегледа семейните документи на Дънстънови.

Арабела се наведе напред. Нещо не беше наред. Баронетът се обърна към адвоката.

— Тревор ще ти го обясни най-добре, мила моя.

Джак седеше с грациозна небрежност в креслото пред празната камина, облечен в костюм за езда, праметнал крак връз крак, с ръка върху дръжката на рапирата. Иглата със скъпоценен камък, която крепеше колосаното му шалче, искреше под слънчевите лъчи, които падаха през прозореца насреща му. Погледът му остана спокоен, но тя

усети внезапна острота в дълбините на очите му и почти незабележимо стягане в позата му.

Тревор се покашля и разлисти документите в скута си.

— Ситуацията е следната, милейди: След обявяването на първия граф Дънстън през 1479 година е казано, че ако някой граф Дънстън умре без завещание и без наследници от мъжки пол, земите, богатството и титлата преминават през пряката наследница от женски пол в ръцете на съпруга ѝ. По този начин титлата няма да изчезне.

Той спря и в библиотеката се възцари дълбока тишина. Арабела не помръдваше. Погледът ѝ остана прикован в лицето на Джак.

— Никога досега не се е наложило да се приложи тази клауза — продължи след ново изкашляне адвокатът. Гласът му си остана сух и пращен. — До нещастната кончина на деветия граф винаги е имало пряк потомък от мъжки пол, който да наследи титлата.

Тревор извади кърпичка и си издуха носа.

— Доколкото знам, последният граф не е умрял без завещание. Земите и богатството му преминават в ръцете на херцог Сен Жюл. — След тези думи адвокатът се извърна и направи безизразен поклон в посока към херцога. Джак дори не трепна. Погледът му беше прикован в лицето на Арабела.

— Знам — отговори просто тя. — Нали това е причината за срещата ни. — Отмести поглед от Джак и огледа сериозните лица на приятелите си. — Какво искате да ми кажете — че въз основа на тази клауза наследниците от женски пол не могат да получат титлата, а са само средство, чрез което всичко отива в ръцете на съпруга?

— Точно така, милейди.

— Възмутително — промърмори като на себе си Арабела и продължи: — Е, след като брат ми е намерил за добре да завещае наследството си, аз губя това право и няма да дам нищо на никого. Но правилно ли ви разбирам, като казвам, че дук Сен Жюл ще наследи чрез мен титлата на моето семейство?

— Точно така, милейди. — Тревор кимна сериозно. — Така нареченото наследяване *sub jure* е рядкост, мадам, но се среща.

Арабела наклони глава и погледна херцога със странно усещане, което много приличаше на страх. Тази човек беше олицетворение на дявола. Какво ли му беше сторил Фредерик? Несъщият ѝ брат би дал всичко, цялото си богатство, само не името и титлата си. Това беше

абсолютно, невъзвращаемо лишаване от собственост, Фредерик ще се обърне в гроба, каза си Арабела. Но защо не е помислил за това, когато се е самоубил? Или не беше редно да го обвинява? Той сигурно не е знаел за тази стара клауза, след като никога не е била използвана. След като бе поел наследството си, брат ѝ със сигурност не си беше направил труда да проучи правните въпроси около него.

Вече триста години мъжете от семейство Лейси бяха носили титлата граф Дънстън. Първият Лейси бил в свитата на норманския завоевател, спомни си Арабела. Титлата му била първо рицар, после баронет, виконт и накрая граф. Името и титлата бяха прастари и Фредерик ги носеше с голяма гордост. Както и баща им. Сега граф Дънстън вече няма да е от семейство Лейси. Титлата ще е загубена за семейството на баща ѝ. Тя не знаеше нищо за това, а предполагаше, че и брат ѝ не е знаел. Смяташе, че титлата ще премине върху някой непознат далечен роднина, без семейното богатство, за съжаление, но все пак достатъчно гръмка.

— Това ли е причината, поради която искате да се ожените за мен? — попита тихо тя, устремила поглед в лицето на херцога.

Той вдигна вежди.

— Аз вече имам херцогска титла, скъпа моя. За какво ми е да стана и граф Дънстън?

— Това беше моят въпрос — не се предаде тя. — Защо искате титлата?

— Не я искам аз, а законът — отговори твърдо той. Това беше истината. Той не искаше титлата, искаше Фредерик Лейси да загуби всичко. Абсолютно всичко. И семейното име. Това беше триумфът на отмъщението му. И отвъд гроба.

Арабела, ако възнамеряваш да промениш решението си... — започна колебливо сър Марк. — Ако тази клауза окаже влияние...

Арабела вдигна ръка и смекчи жеста с подигравателна усмивка.

— Не, сър Марк. Аз не знаех за тази клауза, но не виждам къде е разликата. За когото и да се омъжа, титлата ще стане негова. Не е ли най-добре да предам в ръцете на херцога всичко — и богатството, и титлата?

— Това е недостойно — възмути се Дейвид.

Тя се обърна към него и поклати глава.

— Не, Дейвид. Просто съм практична. Сключвам брак по разум. Никога не съм твърдяла нещо друго. — Отново обърна глава към Джак, който следеше разговора със спокойно внимание. Беше убедена, че въпреки отричанията му това е истинската причина да поиска ръката ѝ. И отново се запита:

Защо? Какво е сторил Фредерик, за да събуди в сърцето му такава жестокост? Такава абсолютна липса на съчувствие?

С времето щеше разбере. Решението ѝ да открие истината събуди в сърцето ѝ лошо предчувствие и тя потрепери. А може би беше по-добре да си остане в неведение?

9

В петък сутринта времето се промени. Небесните шлюзове се отвориха. По синьо-черното небе се стрелкаха светкавици. Гръмотевици отекваха една след друга. Въпреки олтарните свещи и фенерите, които Мери Кайл бе запалила под пъстроцветните прозорци, в малката норманска църква беше студено и мрачно. Лилиите и розите, които Мег бе набрала от градината на Арабела, за да украси църквата, разпространяваха сладък аромат, но не бяха в състояние да се преборят с миризмата на влажно и гнило от древните стени. В топъл ден, когато слънцето падаше през цветните прозорци, когато вратите бяха отворени и пропускаха светлина и свеж въздух, в църквата ставаше много приятно, но в тази студена и мокра утрин на късното лято мястото изглеждаше напълно безутешно.

Арабела стоеше под портата към гробището и гледаше сърдито пътеката към църковната врата, цялата в локви. Носеше лека рокля от муселин на цветчета, за която Мег бе казала, че е единствената в гардероба ѝ, подходяща за булчинска премяна, както и абсолютно неподходящи за мократа земя сатетени обувки.

Джак беше вече в църквата. Поканените на сватбата бяха малко. Само персоналът, Питър Бейли, Мери Кайл и лейди Барат. Арабела упорито отказа да изпратят покани на съседите, защото не искаше да вижда лорд и лейди Олсъп.

Сър Марк, Мег и Арабела стояха под навеса на портата и чакаха дъждът да отслабне.

— Според мен никога няма да престане — въздъхна най-сетне Арабела. — Я да притичаме до църквата.

— И ще влезеш вътре като мокра кокошка — засмя се Мег. — О, я вижте, херцогът!

Джак излезе от църквата с огромен чадър. Вдигна го високо и се запъти към малката група. Странно как времето не му се отразява, помисли си завистливо Арабела. В жакета от черна вълна, избродиран

със златни цветя, изглеждаше елегантен както винаги, по черните обувки с блестящи токи нямаше нито една капчица.

— Сър Марк, ако държите чадъра над главите ни, ще отнеса Арабела до църквата, а после ще се върна да взема Мег — предложи трезво Джак и връчи чадъра на баронета.

— Не е нужно да ме носиш — възпротиви се Арабела. — Можеш да държиш чадъра, а аз ще вървя.

— Краката ти ще се намокрят, полите ще се измърсят. Няма да се ожения за циганка — отговори кратко той и сложи край на протестите ѝ, като просто я взе на ръце. Сър Барат вдигна високо чадъра и закрачи редом с него по пътеката. Марк остави Арабела в портала и двамата с баронета се върнаха да вземат Мег.

Щом остави Мег до Арабела, женихът зае отново мястото си до олтара.

— Винаги съм харесвала решителните мъже със силни ръце — отбеляза Мег и се зае да пригласява роклята на приятелката си.

— Пфу — промърмори Арабела.

Мег я погледна изпитателно.

— Съжаление ли чувам в гласа ти?

Арабела поклати глава.

— Май не звучиш много сигурно — засмя се Мег. — Още не е късно да си промениш решението.

— Няма да го променя — отговори твърдо Арабела.

Мег кимна одобрително.

— Е, тогава напред... Да те направим херцогиня.

Арабела влезе в тъмната вътрешност на църквата. Мег я последва. Сър Марк застана до булката и тримата закрачиха тържествено към олтара, където чакаха Джак и Дейвид.

Арабела остана с впечатлението, че церемонията е продължила само няколко минути. Една толкова важна стъпка би трябвало да трае по-дълго, каза си тя, докато се подписваше в църковния регистър и се учудваше на мътното злато на венчалния си пръстен.

Арабела Фортескю, херцогиня Сен Жюл.

По гърба ѝ пробягаха тръпки. Джак се наведе да се подпише и тя потрепери отново. Какво бе направила?

Каквото и да е, всичко бе приключило и не можеше да го върне.

Джак внимателно остави перото в мастилницата. Двете имена се набиваха на очи върху бялата страница на брачния регистър. Край. Точка. Бе постигнал каквото искаше. Цялото богатство на Фредерик Лейси плюс титлата му. Сестрата на Лейси му принадлежеше с душа и тяло. Погледна я отстрани, усети напрежението в тялото ѝ и се запита дали пък тя не съжالياва за стъпката, която бе предприела.

Но тя поне е жива и има бъдеще пред себе си, каза си горчиво мъжът. За разлика от Шарлот...

Обърна се и предложи ръка на Арабела, за да минат по средната пътека в църквата. Пръстите ѝ потрепериха върху черната материя на жакета и застинаха неподвижни. На устните ѝ се появи лека, сдържана усмивка.

Когато излязоха от църквата, дъждът почти беше престанал. Джак спра под навеса и вдигна глава към небето. Сиво и тежко, то обещавахе нови дъждове.

— Времето май не ни обещава брачно щастие — промърмори Арабела и потрепери от студ.

Джак не отговори и тя се запита дали мислеше същото като нея. Изобщо мислите на този човек бяха загадка. Малкото, което знаеше за съпруга си, не ѝ помагаше да го разгадае.

— Ела — прекъсна той краткото мълчание. — Не искам да се намокриш.

Вдигна я на ръце и тя не се възпротиви, защото знаеше, че е безсмислено. Наистина беше по-добре да не си намокри краката.

Джак я отнесе до каретата, която чакаше пред портичката, и я настани вътре. Помогна на Мег да се качи при булката и заяви:

— Аз ще се прибера пеша. Доскоро, скъпа съпруго. Затвори вратичката и даде знак на кочияша да потегли.

Имаше място и за него, но внезапно бе осъзнал, че се нуждае от време, за да размисли. Време, за да се наслади на завършването на отдавна планирания поход на отмъщението? Или време да обмисли как да прекара вечерта и предстоящата нощ?

— Защо реши да върви пеша? — учуди се Мег. — Ще се намокри до кости.

Арабела се изсмя безрадостно.

— Джак Фортескю живее според собствените си закони — а и дъждът няма да му навреди. Не си ли забелязала, че времето изобщо не

му влияе?

Мег я погледна замислено.

— Да, вярно е. На жакета му нямаше дъждовни капки, дантелите изглеждат свежи, сякаш току що ги е сложил. Всички останали изглеждат мокри и мърляви, а при него всичко е в пълен ред.

— Дяволът пази себеподобните си — отвърна Арабела.

— Шегуваш се, нали?

— Естествено — отвърна не особено убедително тя.

Мег устреми замислен поглед към лицето на приятелката си. Беше съгласна с решението на Арабела да се омъжи за херцога. Подобно на Арабела, и тя смяташе женитбата за по-малкото зло, но ако бе разбрала, че приятелката ѝ не може да понася херцога, щеше да положи всички усилия, за да я разубеди да се омъжи. Досега не обръщаше особено внимание на редките иронични забележки на Арабела за заплашителната аура на херцога, за зловещото у него, защото ѝ се струваше, че самата тя не ги приема сериозно. Днес обаче призна пред себе си, че у този мъж има нещо неопределимо, което понякога я караше да се чувства неловко.

Арабела отдавна води самостоятелен живот, опита се да се утеша Мег. Знае какво прави. Знае от какво се отказва и какво ще спечели.

— Ще ми липсваш, когато отидеш в Лондон — пошепна тя и улови ръката ѝ.

Арабела отговори на ръкостискането. Лицето ѝ се разведри, очите ѝ заблестяха.

— Може би да, а може би не — рече тя тайнствено. — Вече помислих за това.

Мег я погледна с интерес.

— За какво говориш?

— Щом се настаня в града и заживея като херцогиня, можеш да ми дойдеш на гости. И да останеш дълго, дълго... Нали винаги твърдиш, че в Кент няма добри партии? Защо просто не дойдеш в Лондон и не си опиташ късмета? Баща ти няма да има нищо против, нали ще живееш при мен.

— Да, сигурно няма да има нищо против — отвърна замислено Мег. — Но не съм много сигурна, че искам да дойда. Лондонското общество е ужасно... вселена, която кръжи около центъра си. Още на

времето разбрах, че мястото ми не е там. Новият опит няма да донесе нищо.

— И за това съм помислила — отвърна Арабела, издърпа ръката си и размаха пръст. — Първия път и аз не си намерих мястото, но помисли си, Мег, тогава сме били млади и наивни и не сме искали да се приспособим. Сега аз съм херцогиня, а ти си най-добрата ми приятелка — това означава, че не е нужно да се приспособяваме, не е нужно да спазваме тъй стриктно правилата. Спокойно можем да вдигнем малко шум.

— Хм... — Мег кимна бавно. — Шум ли каза?

— Имам намерение да си създам име — обясни Арабела. — Искам да отворя политически салон. Искам да стана важна личност.

Мег я погледна възхитено. Знаеше, че щом си научи нещо, Арабела го постига.

— Бих казала, че така ще направиш най-доброто от брака си.

— Точно така. Щом се пожертвах пред брачния олтар, мога да обърна нещата в своя полза.

Мег вдигна вежди, но не каза нищо. Скоро пристигнаха. Кочияшът отвори вратичката и спусна стълбичката. Арабела слезе и докато оправяше воланите на роклята си, призна пред себе си, че обществената значимост, която искаше да постигне, е само една от целите, които си бе набелязала след този брак. Джак Фортескю, херцог Сен Жюл, бе спечелил богатството и титлата на Дънстън на игралната маса. Може би сестрата на Фредерик ще успее да проиграе нечестно спечеленото богатство на херцога и ще го докара до фалит? Това ще го вбеси, но какво толкова? Твърде дълго всичко бе ставало според желанията му.

Персоналът вече я очакваше в залата, за да изрази благопожеланията си. Като видя Мег и Арабела да слизат от каретата без херцога, Франклин се смя, но бързо си каза, че всичко в този брак е странно, и побърза да поздрави обичаната си господарка. Изрази благопожеланията си и ги придружи в къщата.

— Негова светлост ще се прибера пеша — обясни Арабела.

— Много добре, ваша светлост — отговори Франклин с дълбок поклон, сякаш не можеше да има по-убедително обяснение.

Арабела му намигна.

— Не е нужно, Франклин. Наричайте ме лейди Арабела, както досега.

— Мисля, че трябва да свикваш — засмя се Мег.

— Но аз съм си същата — възпротиви се Арабела и веднага се запита дали това е вярно. Имаше чувството, че с влизането на Джек Фортескю в живота ѝ са станали дълбоки промени. Но може би бъркаше промените в личността с промените в живота?

Драматичната лична промяна още не е станала, каза си тя, когато Джек и останалите гости влязоха в залата. Засега беше негова жена само по име. Скоро щеше да влезе в леглото му... Тя взе чаша шампанско от таблата, която предлагаше Франклин, и проследи как Джек върви към нея и пътем също си взема чаша.

— Къде са кучетата? — попита той. — Много се учудих, като не ги видях пред олтара.

— Сигурно щяха да дойдат, но рано сутринта се изцапаха ужасно в калта и един ратай трябваше да ги изкъпе. Мисис Елиът не ги пуска в къщата, докато не изсъхнат. — Дръж разговора на това банално ниво и всичко ще е добре, каза си тя.

Ала Джек имаше други представи. Чукна чашата си в нейната и попита:

— Е, как се чувстваш?

— Както винаги. Трябва ли да се чувствам другояче?

— Може би още не — отвърна той, уловил мисълта ѝ отпреди малко.

Кожата ѝ настръхна, стомахът ѝ се сви. Бузите ѝ пламнаха. Очите ѝ останаха приковани в неговите. Навлажни пресъхналите си устни с върха на езика. Той вдигна едната си вежда, наведе се и целуна ъгълчето на устата ѝ.

— Винаги съм казвал, че радостното очакване увеличава удоволствието. — И се отдалечи, за да поздрави гостите си.

Мег, която следеше любопитно новобрачните, се приближи до Арабела.

Не знам дали е под закрилата на дявола, но изглежда дяволски добре — отбеляза полугласно. — Дали ще е добър любовник?

— Това е най-малката ми грижа — отвърна с отсъстващ вид Арабела и докосна ъгълчето на устата си, където целувката още пареше. Спомни си мига в градината, когато бе разбрала, че Джек

Фортескю ще я погълне напълно със своята сигурност, сила и привлекателност. Беше по-загрижена за душата, отколкото за тялото си.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита Мег. — Не зная какви практични съвети мога да ти дам, защото една страстна нощ с млад гондолиер, който не знаеше английски, не ме направи експерт в тази област, но мога да те изслушам. — Тя отпи глътка шампанско и се усмихна окуражително.

— Какво си шепнете вие двете? — Сър Марк се приближи към тях с принудена усмивка. Както всички приятели на Арабела, и той хранеше съмнения в успеха на този брак.

— Само ако знаеше — пошепна Мег и Арабела избухна в тих смях. Напрежението ѝ се разсея. Не можеше да си представи, че баронетът ще се включи в разговора им.

— Не обсебвай булката, Мег — каза бащата и я целуна по бузата. — Пожелавам ти цялото щастие на света, мила моя. Изглеждаш великолепно.

Арабела му благодари с усмивка. Всяка булка беше длъжна да изглежда великолепно в деня на сватбата си, но тя беше сигурна, че с нея не е така. Изобщо не се чувстваше великолепно, напротив, имаше чувството, че в стомаха ѝ е заседнала буца. Джак се движеше съвсем естествено между гостите.

Изглежда така, сякаш е прекарал целия си живот в Лейси Корт, каза си Арабела с внезапна враждебност. Господар на Лейси Корт, граф Дънстън... Ала след враждебността дойде прозрението, че тя е и ще бъде неоспоримата господарка на Лейси Корт. Че никой няма да ѝ го отнеме.

Сватбеният обяд продължи дълго. Арабела бе заявила на Франклин и мисис Елиът, че не е нужно да се стараят повече от обикновено, но Франклин беше решил да покаже цялото гостоприемство на Лейси, макар че сватбата беше прибързана и бе дошла много скоро след смъртния случай в семейството. След като нямаха възможност да изпратят както подобава починалия граф, трябваше поне да организират достойно сватбено тържество за сестра му. Икономът извади най-доброто бургундско, купено от бащата на лейди Арабела, защото знаеше, че старият господар щеше да се зарадва, ако можеше да види дъщеря си като херцогиня.

Когато сервираха десерта, лейди Барат стана и заобиколи масата. Усмихна се леко на херцога и се наведе към ухото на Арабела.

— Мила моя, ще ми позволиш да заема мястото на майка ти. Нужно е някой да те подготви за първата брачна нощ.

Арабела стреснато вдигна глава.

— Много мило от ваша страна, милейди, но не е нужно. Аз не съм някоя дебютантка...

— Права си, но майка ти би очаквала това от мен.

Арабела простена вътрешно. Дано лейди Барат не започне да ѝ изнася лекция за случващото с в брачното легло! Истеричен пристъп на смях беше последното, от което имаше нужда в този момент.

— Много благодаря, мадам, наистина сте много добра към мен.
— Хвърли безпомощен поглед към Джак, но той седеше до нея и много успешно се преструваше на глух.

Все пак се опита да ѝ помогне по някакъв начин. Мушна ръка под масата и я сложи на коляното ѝ. Неочакваното докосване я стресна. Много ясно усети топлината на пръстите му през тънкия муселин на роклята. По време на обяда не бе направил нищо, което можеше да се изтълкува като интимност, и тя му беше благодарна за тактичността. Гостите бяха малко и всяка проява на интимност щеше да се забележи. Ако беше между чужди хора, щеше да се смути, но между приятелите си щеше да се почувства ужасно неловко.

За момент натискът върху коляното ѝ се увеличи, после той се наведе към нея и я целуна по ухото. Космите на тила ѝ настръхнаха.

— Ще окуража господата да си тръгнат рано. Те ще отведат и дамите.

— Не ми се вярва да си тръгнат скоро — прошепна със съмнение тя.

Джак поклати глава и се усмихна самоуверено.

— Не се страхувай, мила моя. Всички знаят, че женихът има право да се подготви за първата брачна нощ, и не се опитват да го задържат.

Буцата в стомаха ѝ се разтвори, кожата на главата ѝ запърха. Това звучеше като заплаха и обещание едновременно. Лейди Барат се обърна с усмивка към господата.

— Джентълмени, моля да ни извините.

— Да, разбира се, моя най-скъпа. — Сър Марк се надигна. — Мила Арабела, ти знаеш, че винаги си ми била като дъщеря, затова от името на всички ще ти пожелаая много щастие и всичко най-добро. — Той вдигна чашата си. Дейвид и Питър Бейли, които също се бяха изправили, последваха примера му и пиха за нея.

Джак също вдигна чашата си и рече тихо:

— Аз поемам отговорността, джентълмени.

Дейвид Кайл го погледна пронизващо, сякаш искаше да проникне в сърцето му, което сигурно считаше за дяволски черно. Джак не се отдаваше на илюзии. Издържа спокойно погледа на духовника и пи едва когато Дейвид се извърна. Мег Барат също го наблюдаваше през масата и в зелените ѝ очи светеше предизвикателство и предупреждение. Явно и тя искаше да му каже, че ако засегне болезнено приятелката ѝ, лошо му се пише. Той срещна и нейния поглед, но тя не се отказа като свещеника, а издържа. Джак седна отново и това му даде възможност да прекъсне контакта.

Арабела разцелува всички гости и тръгна след лейди Барат към изхода. Едва когато дамата зави към източното крило, булката се сети, че не е заповядала да приготвят брачна спалня. Някога стаите на майка ѝ бяха до тези на баща ѝ. Сега херцогът живееше в апартамента на господаря, но помещението до него беше заключено и непроменено след смъртта на майка ѝ.

Всичките ѝ вещи, дрехи, бельо, всичко, което ѝ беше нужно, се намираще в старата ѝ спалня, а лейди Барат, която познаваше разположението на стаите в Лейси Корт още от времето на майка ѝ, вървеше решително в грешната посока.

— Лейди Барат... мадам... днес ще използвам собствената си стая — спря я Арабела.

Дамата се обърна смаяно.

— Но това е абсурдно, мила моя!

— Нямах време да направя необходимите промени — обясни бързо Арабела. — Херцогът прояви пълно разбиране. Знае, че може да ме намери в стаята ми. — Изобщо не беше сигурна дали той знае. Изобщо не бяха говорили за това и той можеше да очаква, че тя е наредила на персонала да направи необходимите приготовления.

— Не можеш да очакваш от съпруга си да броди по коридорите в търсене на жена си — заяви твърдо лейди Барат. — Спалнята на

жената трябва да е достъпна за него.

— Утре ще уредя всичко — отговори примирително Арабела. — Наистина нямаше време. — С тези думи обърна гръб на достойната дама и се запъти към западното крило.

Влезе в стаята си и спря слисано на прага.

— Какво се е случило? Къде са нещата ми?

Шкафът беше отворен и празен, скринът за бельо — също. Четките и гребените бяха изчезнали от тоалетката, а Беки тъкмо сгъваше чаршафите от леглото.

Прислужницата ѝ се обърна уплашено и кимна виновно.

— Негова светлост... херцогът каза да отнесем всичко в спалнята до неговата — обясни с тих глас. — Каза ми го тази сутрин, преди да тръгнем за църквата, милейди... искам да кажа, ваша светлост. Всъщност негова светлост каза на Франклин, а той му отговори, че ваша светлост не е дала нареждания.

Тази титла е дяволски досадна, каза си раздражено Арабела и огледа неодобрително празните помещения. Явно херцогът приемаше съвсем сериозно позицията си на господар на дома. Въпреки това трябваше да я попитат, преди да преместят нещата ѝ. Защо Франклин не бе казал нищо?

— Както виждам, съпругът ти е помислил за всичко, мила моя — обади се лейди Барат с тон на дълбоко задоволство. — Доста е необикновено мъжът да дава нареждания на персонала, не намираш ли?

— Херцогът дава нареждания навсякъде — отвърна Арабела с необичайно остър глас.

— Мисля, че новите покои ще ви харесат, ваша светлост — обясни тихо Беки. — Всички завеси и драперии са нови. С Бен работихме цял ден, за да подготвим всичко. Нещата ви са наредени, сложили сме нови свещи и в камината е запален огън, за да ви е приятно. Преди малко занесох горе гореща вода.

— Много благодаря, Беки. — Арабела се усмихна топло на момичето, за да скрие истинските си чувства. — Наистина си свършила много работа. — Тя се обърна и двете жени я последваха.

Новата ѝ спалня беше топла и уютна. Откъде ли са новите завеси, запита се Арабела. Никога преди това не ги беше виждала. Тежката, богато избродирана кремава дамска около леглото и пред

високите прозорци беше твърде разкошна в сравнение с простите тафтяни завеси в старата ѝ стая. Наситените цветове на обюсонския килим блестяха под светлината на свещите. Това бяха покои на омъжена жена без спомените за девическите години в стаята, която беше обитавала досега. Изведнъж се почувства ограбена.

— Хайде, ще ти помогна да се приготвиш — подкани я лейди Барат. — Дукът ще дойде скоро и трябва да те намери готова.

Като жертвено агне, помисли си Арабела и напразно се опита да се усмихне.

Лейди Барат попипа нощницата от коприна с цвят на слонова кост, която Беки бе разпростряла върху леглото.

— Много е подходяща — похвали момичето тя. — И е много красива. Няколко капки розова вода по възглавниците...

Арабела се остави в ръцете на двете жени. Те я съблякоха и ѝ облякоха нощницата. Лейди Барат говореше през цялото време, но за щастие не очакваше отговори.

— Хайде, мила, бързо в леглото. Там ще чакаш съпруга си — обяви тържествено лейди Барат. Арабела понечи да и каже, че предпочита да седне пред камината, но в този миг прозвуча дискретно чукане по вратата и Франклин съобщи:

— Лейди Барат, съпругът ви чака долу.

Джак изпълни обещанието си, помисли си Арабела. Беше минал не повече от половин час. Сега бе настъпил моментът, когато анулирането на брака ѝ щеше да стане невъзможно.

— Много съм ви благодарна за помощта, мадам — изрече тя с топла усмивка и целуна добрата дама. Лейди Барат отговори на целувката и отметна завивката.

— Е, мила, готови сме. — Приглади възглавниците и ги потупа подканващо. Тъй като подчинението беше най-бързият път да се отърве от нея, Арабела се пхна в чуждото легло.

Лейди Барат я зави до брадичката и отново я целуна.

— Много приличаш на майка си — пошепна с овлажнели очи. — О, сега си спомних и собствената си брачна нощ... — На прага се обърна още веднъж и промълви: — Бъди щастлива, мила моя.

Веднага щом вратата се затвори, Арабела скочи от леглото. Нямаше никакво намерение да седи като вързана коза и да чака съдбата си. Приглади завивката и седна през огледалото. От двете му

страни бяха запалени две високи свещи и тя се вгледа изненадано в образа си. Лицето ѝ беше необичайно нежно, грижливо изчетканата коса падаше на едри вълни по гърба и раменете. Очите ѝ изглеждаха по-големи отпреди, в кафявите дълбини светеха повече златни искри. Дали защото очакваше нещо специално? Или от неохота? По дяволите, изобщо не знаеше какво изпитва. Ирационална реакция, каза си иронично. Сигурно беше пила повече.

Чу как вратата на стаята на Джак се отвори, чу и отдалечаващите се по коридора стъпки. Луис бе обслужил господаря си. Тя остана на мястото си, втренчила поглед в свързващата врата. Когато бравата се завъртя, сърцето ѝ направи скок и заби по-силно. Стомахът ѝ се сви на топка.

Джак влезе, облечен в разкошен халат от тъмносиня коприна. В едната си ръка стискаше гарафа, между пръстите на другата — две чаши.

Остави всичко на ниската масичка до огъня и пристъпи към тоалетката. Застана зад Арабела и сложи ръце на раменете ѝ. Погледите им се срещнаха в огледалото.

— Страх ли те е? — попита тихо той.

— Не знам — отговори тя откровено. — Може би... но съм и любопитна.

Той се усмихна нежно и мушна ръка под водопада от коси, за да обхване тила ѝ.

— Сигурен съм, че ще задоволя любопитството ви, мадам.

— И аз — отговори тя с необичайно дрезгав глас. Плъзгането на пръстите му по тила ѝ предизвика тръпки. Стомахът ѝ пърхаше неспокойно.

Джак вдигна косата ѝ и се наведе да я целуне по тила. Отново я разтърсиха тръпки и тя издаде тиха въздишка на удоволствие. Той се изправи и се усмихна зарадвано.

— О, значи ти харесва. Началото е многообещаващо. Много обичам тила на жената — Пусна косата ѝ и плъзна длани по ръцете ѝ. Тя остана да седи неподвижна, втренчила поглед в лицето му в огледалото.

— Според мен не бива да бързаме — промълви той и се наведе да целуне ухото ѝ. — Трябва време, докато откриеш някого. Моля те,

обещай ми, че ще ми кажеш, ако нещо не ти харесва, но ми казвай и за всичко, което ти харесва.

— И аз искам да те открия — отговори честно тя.

— И това ще стане — обеща той. — Тази вечер обаче принадлежи на теб. — Повдигна я леко, за да стане, после я обърна към себе си. Притисна я внимателно, плъзна ръце по гърба ѝ, усети топлината на кожата, изпъкналите плешки, гръбначните прешлени под тънката коприна. Ръцете му продължиха надолу от талията и обхванаха твърдото задниче.

Арабела стоеше неподвижна и се отдаваше изцяло на усещанията, предизвикани от интимното му докосване. Кожата му миришеше на лавандула. Нейната кожа се събуди за живот под милувките му, а когато завладя устата ѝ и я притисна към слабините си, тя отговори с готовност на целувката. Този път нямаше причини да потиска вълната на желанието, която я придружаваше. Сложи ръце на раменете му и задълбочи целувката, за да изследва устата му с език. Дишането му се ускори и той я притисна по-силно до себе си. Арабела усети твърдостта на слабините му и потръпна.

Той отпусна ръце и вдигна глава, за да я погледне в очите. Сега сияят като течено злато, помисли си и помилва устата ѝ с палец.

— Май не се налага да се бавим — изрече с топла усмивка.

Вместо отговор Арабела отстъпи назад и развърза колана на халата му. После решително го разтвори, за да види голото му тяло. Без да бърза, сложи ръка върху гърдите му и видя как в сивите очи блесна огън. Ръката и се плъзна надолу и внимателно обхвана пулсиращия пенис.

Той наблюдаваше лицето ѝ и не откъсна поглед дори когато тялото му реагира на милувката ѝ. Малката бръчка между веждите, която издаваше концентрация, беше направо възхитителна. Тя опознаваше нова земя и посвещаваеше на пътешествието цялото си внимание.

— Ако не се лъжа, ние с теб ще се забавляваме чудесно — проговори той замислено. Вдигна я и я положи по гръб на леглото. Движението беше толкова бързо, че Арабела извика от изненада. Той застана над нея, опрял ръце на хълбоците, с отворен халат. Погледът му се плъзна по тялото ѝ и тя не посмя да се помръдне, пленница на настойчивия му поглед. Сърцето ѝ биеше до пръсване, кожата беше в

пламъци, утробата ѝ пулсираше дълбоко, с очакване, в слабините си усещаше влага и топлина.

Той се отпусна до нея на леглото, помилва бялата кожа над гърдите ѝ и очерта формата им. Зърната ѝ се втвърдиха и изпъкнаха под тънката материя. Без да сваля поглед от лицето ѝ, той плъзна пръст първо по едното, после и по другото.

— Наистина ли ти е за пръв път? — попита тихо той.

— Да.

— Бях започна да се съмнявам — пошепна той и отвори първите копченца на нощницата. — Но трябва да имам предвид, че ти не си невинна девойка.

Арабела понечи да отговори, но усети хладен полъх по голата си кожа и шумно пое въздух. Без да бърза, Джак разтвори нощницата и разголи тялото ѝ. Наведе се, целуна гърдите ѝ, и когато езикът му заигра около зърната, тя изстена и се устреми насреща му.

— Гърдите ти са още по-прекрасни, отколкото си ги представях — прошепна той и плъзна език по улейчето между тях. После продължи нагоре, докато намери с устни мястото, където пулсът биеше ускорено.

Помилва раменете ѝ, гърдите, корема, после спря на слабините и застина неподвижен. Арабела спря да диша. Бедрата ѝ се отвориха от само себе си и ръката му се плъзна навътре. Пръстите му си проправиха път между влажните кичурчета и намериха малкото зрънце, кораво и щръкнало.

Арабела прехапа устни, за да не извика. Бедрата ѝ се разтвориха още повече. Нежните, но и твърди пръсти проникваха все по-навътре и отваряха тялото ѝ. Като усети, че тя е готова, той плъзна ръце под дупето ѝ и я повдигна. После проникна в утробата ѝ с дълбок тласък. В първата секунда Арабела изпита чувството, че я разкъсва, но болката бързо отмина и тя изпита нарастващо удоволствие, когато той се задвижи в нея, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

В края на чувството имаше нещо, за което тя знаеше, че го иска, че трябва да се стреми към него. Не знаеше колко време е минало, когато тялото на Джак се разтърси от силни тръпки. Той нададе гърлен вик и тя усети как семето му се изля в утробата ѝ. Обхвана здраво твърдия му задник, впи пръсти в мускулестата плът и повдигна хълбоци насреща му. Той се съсредоточи отново върху лицето ѝ и

продължи да се движи в нея, като се съобразяваше с бързината на движенията ѝ. Нещото, към което тя се стремеше, дойде и се изсипа върху нея като дъжд от падащи звезди.

Арабела падна тежко на леглото, разтвори ръце и крака и се отпусна доволно. Той положи глава на гърдите ѝ и задиша тежко. След минути се отдели от нея, легна по гръб, но след малко се протегна и сложи ръка върху влажното ѝ тяло. Не беше очаквал да преживее такова пълно задоволяване и сега се учудваше и на себе си, и на нея. А какво означаваше това за брак, основан върху отмъщение и практични цели?

Арабела се взираше като замаяна в балдахина над леглото и чакаше дишането ѝ да се успокои. Главата на Джак тежеше върху гърдите ѝ. Приятно отпусната, тя помилва бузата му. Бе преживяла нещо невероятно, което я даряваше с най-висше блаженство. Животът като добродетелна стара мома вече ѝ изглеждаше невъзможен. Макар бракът им да беше произлязъл от тъмни корени, плодовете му бяха забележително сладки.

В свежото октомврийско утро дук Сен Жюл влезе в главния салон на игралния клуб Брокс. За момент спря на прага и си взе щипка емфие, докато се оглеждаше внимателно. Залата беше полупразна. Още беше твърде рано за сериозна игра.

— Джак! Мили боже, защо те нямаше толкова дълго? — извика Джордж Кевъна и хвърли картите на масата. — Така ли се отнасяш към приятелите си? — изрева той и скочи. — Изчезна, без да кажеш и една дума.

— Поласкан съм, че си усетил липсата ми, драги — отвърна Джак с ленива усмивка, прибра табакерата и протегна ръка за поздрав. — Продължавай да играеш, няма да ти преча.

— О, няма значение. И без това губя. — Джордж разтърси ръката на приятеля си, сложи ръка на рамото му и го поведе към масичката с гарафите. — Къде беше, по дяволите? В града се носят безумни слухове. Казаха ми даже, че си се оженил. Какви са тези глупости? — Той наля шери в две чаши и подаде едната на херцога.

— Изобщо не са глупости — отговори Джак и вдигна чашата си в шеговит тост. — Това е истината, скъпи Джордж.

— Ти шегуваш ли се? — Джордж погледна втренчено приятеля си, с чаша в ръка, без да отпие нито глътка.

— Не — отговори спокойно Джак. — Пий, Джордж. Редно е да ме поздравяш.

Джордж изпълни искането му. В погледа му се четеше дълбоко учудване.

— За кого? — попита най-сетне. — И защо?

Джак остави чашата си и отново извади табакерата. Отвори я и предложи на Джордж, после и сам си взе щипка емфие.

— На първия въпрос мога да отговоря — рече с усмивка, — но на втория... — Вдигна рамене и обясни: — Когато мъжът достигне известна възраст, е редно да се ожени, не мислиш ли?

— За теб това не се отнася — отвърна сърдито Джордж. — А какво ще стане с Лили?

— Както много добре знаеш, приятелю, Лили си има съпруг — напомни му меко Джак.

— Хайде да не си играем на остроумия, Джак. Коя е тя?

— Сестрата на Дънстън. — Джак посегна отново към чашата си. — Арабела Лейси стана моята херцогиня. Сега е Арабела Фортескю.

Джордж зяпна смаяно. Челото му се набръчка.

— Не разбирам... — промърмори объркано.

Джак избухна в тих смях.

— Какво има за разбиране? Много е просто. Имах нужда от жена и си намерих. Лейди Арабела е най-подходящата за мен.

— Но ти мразеше Дънстън!

— Не съм се оженил за него, Джордж.

Приятелят му млъкна. Погледът му остана все така втренчен в лицето на херцога. В очите на Джак светеха искри, които го караха да се чувства неловко. Това бяха искри на предупреждение, едва ли не на заплахата, от която дори най-близките приятели на Джак се страхуваха. Въпреки това Джордж не можа да се сдържи.

— Сестрата на Дънстън не е подходяща партия за теб, Джак. Тя е стара мома. Дойде за един сезон в Лондон и се върна в провинцията. Защо ти е такава жена?

— Какво те засяга това, драги? — попита спокойно Джак и допълни чашата си.

— По дяволите, Джак, не се дръж така с мен! Аз съм ти приятел — извика обидено Джордж. — Не забравяй, че се познаваме от ученическите си години.

Последва миг на напрегната тишина. Джак го наруши с нов смях.

— О, Джордж, разбира се, че не съм забравил. — Напълни и неговата чаша и в погледа му светнаха искрици смях. Продължи с обичайния си лек тон: — След няколко дни ще се запознаеш с жена ми и можеш сам да си съставиш преценка за нея.

— Прощавай, не исках да обидя дамата. Признавам, че бях ужасно неучтив.

Джак прие извинението с леко кимване.

— А сега ми разкажи какво се е случило в мое отсъствие.

Джордж прие с благодарност смяната на темата.

— Почти нищо. Знаеш, че през лятото в Лондон цари скука. Всички са в провинцията. Новините от Франция стават все по-лоши. Всеки ден пристигат нови емигранти.

Лицето на Джак помрачня и Джордж млъкна стреснато. Знаеше, че сестрата на Джак е омъжена за френски аристократ. Ала не можа да удържи любопитството си и попита плахо:

— Имаш ли новини от Шарлот?

Джак бе премълчал затворничеството и убийството на сестра си. Любопитството и съчувствието може би щяха да го възпрат да отмъсти на човека, който бе станал причина за смъртта ѝ. Сега обаче походът на отмъщението бе приключил, и то много по-задоволяващо, отколкото си го представяше в най-смелите си мечти. Носеше титлата на Лейси, притежаваше цялото му богатство, наслаждават се на прелестите на сестра му. Все още не знаеше как ще се развият нещата занапред, но в момента беше напълно доволен. Въпросът на Джордж обаче събуди отново горчивото чувство на отвращение, което смяташе, че е преодолял.

— Мисля, че е изчезнала — изрече мрачно той, но тонът му даваше да се разбере, че темата е приключена. — А, ето го и Фокс. Извини ме, Джордж. — Направи лек поклон и прекоси салона, за да поздрави Чарлз Джеймс Фокс, който бе влязъл от другата страна.

Джордж не направи опит да го последва. Както винаги, приятелят му не желаше да дава обяснения. Ако Шарлот наистина бе станала жертва на терора, ситуацията ставаше разбираема. Джордж знаеше колко близки бяха Джак и Шарлот, познаваше и мълчанието на приятеля си.

След шестнайсет часа на игралната маса Фокс изглеждаше ужасно — с хлътнали бузи и зачервени очи, със замъглен поглед. Ярочервената перука не допринасяше с нищо за разкрасяването му. Позна Джак едва когато той се приближи.

— О, Джак, скъпи! — Размаха ръка за поздрав и се олюля. — Радвам се, че отново си тук.

— Както виждаш. — Херцогът направи поклон. — А ти изглеждаш дяволски зле. Колко изгуби миналата нощ?

— Малко над десет хиляди — отговори с надебелял език Фокс. — Вече не помня точно. — Примигна и рече: — Дявол да го вземе,

вече е светло. — Махна на минаващия келнер и взе чаша вино от таблата.

— Вече е следобед — уточни Джак. — Къде е Уелският принц? Толкова дълго ме нямаше, че не знам нищо за него.

— Замина за Брауншвайг, за да види принцесата — отговори Фокс и изпразни чашата на един дъх. — Май ще има сватба. — Кръвясалите му очи изведнъж светнаха. — Хората говорят, че и ти си се оженил! Има ли нещо вярно, Джак? Според мен са глупости.

Джак изкриви лице.

— Защо всички ми казват, че слуховете за моята женитба са глупости? Наистина ли ми се носи славата на закоравял ерген?

Фокс зяпна смаяно.

— Не може да бъде, Джак! Кажу ми, че не е вярно!

Джак се поклони отново.

— Вярно е, приятелю. Един ден всеки мъж трябва да се ожени и аз го направих.

— Ти... женен мъж? — Фокс се опули. — И коя е тя? — Като чу името, очите му се присвиха. — Сестрата на Дънстън? — повтори замислено. — Е, желая ти щастие. Някой ден трябва да посетя нейна светлост.

— След около седмица — отговори Джак. — Смятам да представя жена си в обществото, когато аз реша.

Направи лек поклон и се отдалечи. Обиколи салоните, поздрави познатите и скоро целият клуб знаеше за женитбата му. До вечерта щеше да узнае цял Лондон и през следващите дни всички господа и дами щяха да говорят само за това. Когато дукеса Сен Жюл се появи на сцената, всички ще бъдат подготвени, каза си доволно той.

След известно време и няколко леки игри Джак Фортескю излезе от клуба и тръгна по Пикадили. Отби се в няколко магазина и накрая се насочи към Фортескю Хаус на Кавендиш Скуеър. Двамата с Арабела бяха пристигнали в Лондон предишния ден. В къщата имаше постоянен персонал и изненадващата поява на херцога и херцогинята не бе предизвикала объркване и хаос.

— Ваша светлост. — Икономът се поклони и пое цилиндъра и бастуна със сребърна дръжка.

— Къде е херцогинята, Тидмут?

— Нейна светлост надзирава разтоварването на някакви цветя — съобщи сковано икономът и Джак веднага разбра, че според Тидмут подобна дейност е крайно неподходяща за една херцогиня. Онова, което в провинцията беше съвсем естествено, в Лондон се смяташе за неприлично. — В новата оранжерия. Нейна светлост заяви, че помещението не е съвсем подходящо за цветята и нареди да повикаме Марш.

— О, разбирам. — Джак свали ръкавиците от сърнешка кожа и попита: — Вероятно Марш е успял да разсее съмненията на нейна светлост?

Тидмут се поклони и пое ръкавиците.

— Нямам представа. Нейна светлост и Марш са още в оранжерията.

Джак кимна и леко се намръщи. Архитектът Марш бе получил поръчение да проектира и изгради оранжерия за орхидеите на Арабела. Цветята пътуваха с тях, опаковани по-грижливо от деца. Защо ли построената по всички правила оранжерия не отговаряше на изискванията на Арабела?

Без да бърза, той се запъти към новата постройка. Борис и Оскар, които бързо свикваха с новия си дом, го поздравиха с радостен лай. Той ги почеса разсеяно зад ушите и те дадоха израз на възторга си, като навириха опашки и вдигнаха предните си лапи на гърдите му.

— Долу! — заповяда сърдито той. — Досега не бях срещал толкова лошо възпитани кучета. Трябваше да ги научиш на маниери, Арабела.

Съпругата му, която беше коленичила със загрижено изражение пред един сандък, вдигна глава.

— Развълнувани са. Всичко е ново за тях. Иначе се държат много прилично.

— Забравяш, че вече знам какви са — отбеляза все така остро той. — Чух, че имаш проблеми.

— О, да, и то сериозни. — Арабела се изправи и приглади прашните си поли. — Решетката, проектирана от Марш, е на място, където не пада утринно слънце. Поставена е там, където по обед падат най-силните слънчеви лъчи, а орхидеите не понасят ярко слънце. Нужна им е сянка. Сигурна съм, че му казах къде точно да я постави. Ти му изпрати подробни указания, помниш ли?

— Извинете ме, ваша светлост. — Марш изглеждаше и уплашен, и сърдит. Облечен в типичния за гилдията му черен жакет и бричове, той въртеше смутено тривърхата шапка между пръстите си. — Не съм получил такива указания.

— Вината е моя, Марш — каза Джак с успокояваща усмивка. — Сигурен съм, че ще направите необходимите промени.

— О, да, ваша светлост, без проблеми. Обаче нейна светлост иска веднага да засади цветята, а аз имам нужда от няколко часа, докато преместя решетката на подходящото място.

— Тогава цветята трябва да почакаат — реши херцогът.

— Но, Джак... — започна Арабела.

Знаейки, че когато става въпрос за орхидеите, жена му може да бъде крайно неразумна, херцогът я прекъсна решително:

— Мила моя, няма как да се направи нещо невъзможно, нали? Няма нищо лошо, ако орхидеите ти останат още няколко часа в опаковките. Предлагам да оставим Марш и хората му да работят спокойно.

Арабела се намръщи. Бе решила да пресади скъпоценните орхидеи до вечерта и това забавяне с няколко часа я изнервяше.

— Е, щом не може другояче... — В гласа ѝ звънна гняв.

— Сигурна съм, че някои растения ще загинат.

— Ще побързаме, ваша светлост — опита се да я успокои Марш. — Ще повикам шестима работници и до края на следобеда ще свършим. Готови сме и да пресадим растенията.

— Не, в никакъв случай! — Гласът на Арабела стана пронизителен. — Това не са цветя, а орхидеи.

— Как да не са цветя? — промърмори Марш и се огледа смутено.

— Добре де, може да ги наричате и цветя — призна Арабела. — Но имайте предвид, че са много редки. Не искам никой да ги докосва. Ако трябва да преместите някой сандък, отнасяйте се с него като с крехък порцелан. Шокът убива орхидеите!

— Разбира се, мадам. — Марш огледа замислено сандъците с орхидеи. Беше наясно, че това не са обикновени хризантеми или нарциси, но все пак бяха цветя, а цветята не умираха от шок.

— Хайде, Арабела, имаме работа — каза Джак и хвана ръката ѝ.

— Трябва да остана тук — възпротиви се тя. — Трябва да следя как върви работата.

— Не, не трябва. Само ще пречиш на работниците. Марш си знае работата. Остави го да работи спокойно.

— Какво значи „*имаме работа*“? — Арабела излезе навън, следвана от кучетата, зарадвани от възможността да се раздвижат.

— Ще видиш. — Джак говореше сериозно, но Арабела усети, че мъжът ѝ е развеселен.

— Вече се запознах с персонала — продължи тя. — Обсъдих менюто с Алфонс и проблемите на прислугата с Тидмут. Беки и Луис разопаковаха багажа, без да се скарат, макар че по едно време Беки беше готова да го цапне с нещо по главата. За щастие успях да се намеся навреме. Какво друго имам да правя?

— Ти, скъпа, си задачата, която ми предстои да реша — отвърна Джак и я поведе по извитата стълба. — И ако ми позволиш, искам да ти напомня, че една херцогиня не се меси в работите на персонала, не се занимава със съставянето на менюто и с воденето на домакинството. Имаме френски готвач и отличен иконом. Скоро ще установиш, че Тидмут организира всичко превъзходно.

Арабела спря на средата на стълбата и издърпа ръката си. Погледна го с присвити очи и Джак за пореден път се възхити на златните искри в зениците ѝ.

— Ако позволите, сър, ще ви напомня, че аз съм господарка на този дом и нямам никакво намерение да изпусна юздите от ръцете си. Ще водя домакинството според моите представи. Изобщо не ме е грижа какво правят херцогините. Десет години управлявах голямо домакинство и още по-голямо имение, и то много успешно. Ако твоят персонал не е доволен от методите ми, не задържам никого. Те си отиват, аз оставам. — След това решително изказване тя се въртна и забърза нагоре по стълбата, следвана от кучетата.

Джак не я последва веднага. Не можеше да оспори, че тя е експерт в тези неща, но явно не разбираше, че няма да ѝ остане време за подобни баналности. Тя беше неговата херцогиня и трябваше да заеме подобаващо място в обществото. Не можеше да очаква светът да се приспособи към своенравието ѝ, както правеше мъжът ѝ.

Ако хората започнат да се смеят на жена ми, няма да го понеса, каза си изненадано Джак. Ако беше осъществил първоначалния си план и я беше оставил в Кент с няколко деца, сега нямаше да мисли за своенравието ѝ. Но след като тя бе успяла да

промени плана му според своите желания, трябваше да си носи последствията. Сега беше от семейство Фортескю с всички задължения, които се пораждат от това. Естествено, той желаше тя да се появи в елегантното общество по начин, който да поласкае гордостта на Фортескю. Още от първия момент, в който я видя, бе усетил в нея този потенциал и планираното ѝ преобразяване му доставяше огромно удоволствие, но щеше да му бъде много трудно постоянно да балансира между възхитителната елегантна дама и изложения на присмех оригинал.

Сега не беше подходящият момент да се кара с нея, затова не каза нищо, просто я последва по стълбището. Апартаментът на Арабела се състоеше от спалня, гардеробна и будоар. Просторната спалня беше обзаведена с мека мебел, която позволяваше на херцогинята да приема посетители по време на утринния си тоалет, но Арабела нямаше никакво намерение да се подчини на модата и да приема добри приятели по долна риза и неглиже, докато я фризируют и избира тоалет за деня. Само мисълта за това я отвращаваше.

Арабела влезе в будоара си и спря стъписано. Стаята беше пълна с хора, по пода бяха нахвърляни кутии за шапки и топове плат. Борис и Оскар заръмжаха.

— Какво, по дяволите... — изсъска тя и млъкна.

— Ваша светлост. Каква чест. — Тънък мъж с жилетка на райета, розов костюм и напудрена перука излезе напред и се поклони дълбоко, без да сваля бдителен поглед от кучетата. — Каква чест, че ми позволихте да ви предложа услугите си.

Арабела погледна въпросително през рамо.

— Влез в спалнята си, за да ти обясня — рече Джак, кимна на хората в будоара и насочи жена си към свързващата врата, която решително затвори пред кучетата.

— Какво става тук, Джак? Какви са тези хора?

— Сега ще разбереш. — Той разпери ръце и започна да брои на пръсти: — Две шивачки, една модистка — най-добрата в Лондон — и мосю Кристоф, който прави чудеса с женските коси. — Наведе се и целуна ъгълчето на устата ѝ, сложи ръка на тила ѝ и я задържа. — Спомни си какво ти казах: че смятам да се заема с новия ти гардероб! — Езикът му се плъзна по устните към кранчето на ухото ѝ.

Арабела се засмя и се изплъзна от ръката му в напразен опит да избегне милувката, която изпращаше стрели на възбуда по цялото ѝ тяло.

— Аз пък си мислех, че предпочиташ да ме събличаш — пошепна тя и извърна глава.

— Това също — отговори той, хвана по-здраво главата ѝ и продължи да целува ухото.

— Защо не им кажеш, че днес няма да правим нищо? — предложи тя и се остави в ръцете му.

— Не мога. — Той я помилва отново и се отдръпна. — Както съм ти казал, радостното очакване увеличава удоволствието.

Огледа я внимателно и възмутено поклати глава. Светлосинята памучна рокля беше цялата на петна, шалчето на шията беше разместено, косата ѝ висеше на кичури.

— Трябва веднага да те оправим. — Взе ръцете ѝ, обърна ги и огледа неодобрително замърсените длани и мръсотията под ноктите. — От днес нататък ще носиш ръкавици, докато работиш в градината, ясно ли е?

Арабела огледа разкаяно ръцете си.

— Мразя ръкавици. Растенията не усещат ръцете ми.

— Можеш да разговаряш с тях — посъветва я той и започна да разкопчава роклята и.

— Правя го. Но защо искаш да ми свалиш роклята?

— Защото ти предстои проба за новите тоалети — обясни търпеливо Джак. — Шивачките ще ти вземат мярка и ще изберат цветовете. Затова трябва да си само по риза.

— Не мога да пробвам шапки само по риза — възрази тя и остави роклята да се свлече на пода. — Нали каза, че си поканил най-добрата модистка в града?

— Точно така. Но при шапките се гледа косата. Не е важно какво си облечена. — Той наля вода в легена на масичката. — Измий си ръцете.

Арабела го послуша. Изми се със сапун и изчетка ноктите си. Радваше се, че Джак ще избира вместо нея. Тя не знаеше нищо за новата мода, не я интересуваше. Ала щом ѝ предстоеше да заеме мястото си в елегантното общество на Лондон, трябваше да го направи по най-добрия начин.

— Моля те само за едно — каза тя, докато навличаше лек халат.
— Твърдо отказвам да сложа пудра или да нося перука.

— Това означава да прикриваш естествените си предимства — кимна сериозно той. — Не бих ти позволил, дори да искаш.

Арабела стегна колана си и го погледна предизвикателно. Желанието ѝ да предостави на мъжа си последната дума по въпросите на модата изведнъж изчезна.

— Съгласна съм да приема съвета ви, сър, но не и заповеди.

— Не виждам разликата.

— Тогава сте слепец, сър — отговори тя напълно спокойно. Джак я погледна и тя видя опасните искри в сивите очи, но не пожела да отстъпи. Херцогът си каза, че може да ѝ се скара, че може също да раздуха въпроса с персонала, че дори е задължен да го направи. Тя беше негова жена. Негова собственост. Затова сега бях тук, в тази спалня. Не той трябваше да отстъпи. Нямахме никакво намерение да изпълнява капризите ѝ. Имаше пълното право да я прати обратно в Кент и тя беше длъжна да се подчини безпрекословно. Брачният договор ѝ осигуряваше известна финансова независимост, но това не гарантираше място до съпруга ѝ.

Точно сега обаче не искаше да се кара с нея. Все още не беше готов.

— Хайде да не се караме за значението на думите. — Сложи ръка на рамото ѝ и я поведе обратно към будоара. — Но никога не забравяй, че си моя жена, Арабела — пошепна в ухото ѝ.

По гърба ѝ пробягаха тръпки, раменете ѝ се сковаха, но тя премълча напирания на устните и гневен отговор.

Арабела влезе в будоара си и се отпусна на един шезлонг. Две шивачки веднага се нахвърлиха върху нея и започнаха да сипят предложения с надеждата да спечелят херцогинята като клиентка. Показаха ѝ най-различни платове — дамаска, тафта, муселин, на райета, на цветя, избродирани и едноцветни.

— Това е по най-новата мода, ваша светлост, миналата седмица нейна светлост дукеса Девоншир го показа за първи път в Карлтън Хаус — обяви триумфално мадам Елизабет и показа рокля от златна материя върху фуста, обшита със сребро.

— Това не — възрази спокойно Джак.

— Защо? — попита изненадано Арабела, впечатлена от луксозната рокля.

— Защото твоята фигура е по-подходяща за новия стил. Кринолините и корсетите са минало... освен в двора, естествено. — Той стоеше с гръб към камината, където бе запален огън, за да гони октомврийския студ.

— О, не, ваша светлост — възпротиви се мадам Елизабет — Самата дукеса Девоншир...

— Нейна светлост дукеса Сен Жюл ще се облича в новия стил на Директорията — заяви твърдо херцогът.

В стаята се възцари тишина. Двете шивачки се изправиха пред клиентката си и я измериха с внимателни погледи.

— Ваша светлост е прав — рече най-сетне мадам Селест. — Бюстът... направо великолепен... Извинете, мадам, моля ваша светлост да стане... Благодаря, мадам. — Плъзна пръсти по гърдите на Арабела и отдръпна малко халата ѝ. — Какво ще кажете, мадам Елизабет? — Въпросът беше толкова важен, че всички мисли за конкуренцията отидоха на заден план.

— Ами талията — добави мадам Елизабет и застана до колежката си. — Толкова стройна... Какъв хубав контраст с бюста...

— Ами бедрата — допълни колежката ѝ. — Какви хубави пропорции...

— Много добре — изсъска Арабела и разпери ръце, за да отблъсне двете усърдни дами. — Предлагам да работите заедно, така ще имам наистина съвършен гардероб. А сега ми кажете, ако обичате, какъв е стилът на Директорията?

Въпросът бе придружен с недоверчив поглед към съпруга ѝ.

— Аз ще ти покажа. — Джак отиде до малката писалище, потопи перото в мастилницата и нарисова нещо на лист хартия. — Виждаш ли... Талията е вдигната под гърдите, полата пада право до глезените, придържана е от широк ешарп.

Арабела погледна през рамото му и с един поглед схвана за какво става дума. Простотата на роклята беше наистина революционна. С драматично деколте, което разкриваше голяма част от бюста, горната част оставаше съвсем малка.

— Няма ли корсет?

— Не. Само естествените форми.

— Фусты?

— Една тънка фуста и долна риза. — Джак прибра перото на мястото му.

— Ами през зимата? Ще замръзна — възпротиви се тя, макар да беше дълбоко впечатлена от простия, нестесняващ стил.

— Разбира се, че няма да замръзнете, ваша светлост — намеси се мадам Селест. — През зимата се носят дълги шалове и наметки, а за най-студените дни ще ушием дебела горна рокля.

— Или туника — предложи усърдно колежката и. — Туника, която се носи над роклята, с три-четвърти дължина.

— Наистина ли стилът е съвсем нов? — попита замислено Арабела.

— Да, ваша светлост. Носят го в някои страни на континента, но в Лондон е последният писък на модата. — Перспективата да бъде една от първите шивачки, която ще наложи новия стил в английската столица, въодушевяваше мадам Селест. Тя продължи да оглежда критично новата клиентка, взе ѝ мярка, определи които аспекти на фигурата ѝ ще бъде добре да подчертае и кои — да прикрие дискретно.

Арабела се взираше с интерес в скицата на Джак и се питаше откъде мъжът ѝ знае толкова много за модата от другата страна на Ламанша и изобщо защо е толкова добре информиран какво се носи в момента. Може би защото самият той много държи да се облича елегантно, помисли си тя и взе решение.

— Е, добре, да започваме. Ще работите ли заедно или не?

— Но, разбира се, ваша светлост — отговори бързо мадам Селест и кимна на колежката си. — Ние с мадам Елизабет винаги сме се разбирали много добре.

Мадам Елизабет се усмихна и кимна въодушевено. Херцогиня Сен Жюл имаше нужда от цял нов гардероб — за това бяха необходими дори повече от две шивачки. Тя извади от джоба си метъра и се поклони.

— Ако ваша светлост разреши...

Арабела с готовност се подложи на процедурата по вземането на мярка. Откровените, макар и тихо произнасяни коментари на двете шивачки я смутиха дълбоко.

— А сега да изберем платовете — каза мадам Селест и се обърна към топовете, нахвърляни по креслата и диваните.

— Само най-фините и най-простите — заяви Джак. — Муселин, коприна, органза, малко тафта. Никакви тежки дамаски или кадифета.

— Но защо? — попита разочаровано Арабела. Отхвърлените от него платове изглеждаха разкошни и бляскави и тя ги предпочиташе.

— В твоя случай роклята трябва да привлече вниманието върху носещата я дама, а не обратното, мила моя — обясни търпеливо той. — Повярвай ми, аз разбирам от тези неща повече от теб.

— Защо в моя случай? — попита упорито Арабела. Разговорът им наистина беше много полезен.

— Вижте, мадам, негова светлост иска да каже, че вашата фигура е достатъчно необикновена и нищо не бива да я конкурира — обясни мадам Елизабет и сложи до лицето ѝ топ кремав муселин на фини сребърни шарки. — Какво ще кажете, ваша светлост?

— Прекрасно — кимна доволно Джак. — Кремаво, златно, слонова кост, бежово, карамел, може би...

— Нейна светлост ще изглежда чудесно в тъмнокафява коприна — намеси се мадам Селест.

Джак отново критично измери жена си и се замисли.

— Точно така, но без друг цвят — заяви накрая.

— Случайно аз харесвам много зеленото — подхвърли Арабела, вече ядосана, че я изключват от обсъждането. Чувстваше се като парцалена кукла, която детето облича и съблича непрекъснато.

— Може би по-късно — промърмори Джак с отсъстващ вид. — Отначало ще се показваш само във вече споменатите цветове и материи.

— Нейна светлост ще направи революция — заяви с гордост мадам Елизабет. — Предвиждам, че всички дами от елегантното общество ще започнат да ѝ подражават.

— Значи са глупави. — Арабела махна пренебрежително. — Цветовете не подхождат на всеки тен.

— Модата създава глупаци — обясни Джак с доста презрителен тон. — Така, а сега ще се посветим на косата. Кристоф! — Той махна заповеднически на дребния мъж в розов копринен костюм, който стоеше безмълвно до прозореца.

— Веднага, ваша светлост. — Мъжът се приближи с бързи крачки. — Моля нейна светлост да заеме мястото си. — Направи поклон пред Арабела и избута кресло без облегалки пред голямото

огледало на стената. — Каква прекрасна коса... — Повдигна кестенявите кичури и почти благоговейно ги претегли на ръцете си. — Никаква пудра... в никакъв случай.

Арабела много искаше да го попита дали превзетият му френски акцент е истински, или говори така само за да си придаде авторитет на парижки моден фризьор. По-скоро е истински, реши тя. В Лондон гъмжеше от емигранти, които се мъчеха да оцелеят.

— Малко ще я поорезем — обяви мосю Кристоф и затрака с ножицата. — За класическия стил е необходима къса коса. Държа да заявя, че избраният стил е много подходящ за вас, мадам. Затова трябва да направим класическа прическа.

— Добре, отрежете я — кимна Джак, — но не прекалявайте.

— Не искам да ми режат косата — възпротиви се Арабела. — Освен това Беки се справя много добре с фризурата ми.

— Досегашната ти прическа е подходяща за Кент, но не и за Лондон — заяви решително мъжът ѝ.

Арабела кимна и театрално извъртя очи.

Тогава мосю Кристоф предложи примирително:

— Мога да обуча камериерката на нейна светлост как да прави прически на господарката си в класически стил.

— Това е чудесно — зарадва се Арабела. — Беки е много сръчна фризьорка.

Тя се отказа от повече протести и проследи в огледалото как французинът подстригва косата ѝ, как я повдига, завърта и приглажда и какво ли още не. Тъмните кичури скоро покриха пода и Арабела се притесни, че изобщо няма да ѝ остане коса на главата, но Джак, който следеше с внимание работата на фризьора, не направи опит да спре рязането. Ала когато прическата най-сетне се оформи, Арабела забрави тревогата си и кимна възхитено.

— Ето. — Кристоф отстъпи назад и се огледа триумфално. — Камериерката на мадам ще се справя много лесно. Проста, класическа прическа.

По челото и тила падаха ситни къдрички, цялата останала коса беше вдигната на шиньон и вързана с панделка. Фризурата изглеждаше много елегантна и правеше главата на Арабела малка и кръгла.

— Подстрижката допуска различни варианти — обясни фризьорът. — Възможно е къдриците да се спуснат над ушите или...

— О, сигурна съм, че камериерката ми ще измисли и други форми — прекъсна го бързо Арабела, защото той изглеждаше така, сякаш ще развали фризура и ще започне да показва друг вариант. — Много ми харесва, мосю Кристоф. Много ви благодаря. За днес стига.

Фризьорът се поклони разочаровано и отстъпи настрана. Мадам Селест се покашля и излезе напред.

— Има още нещо, мадам.

Защо не се обърна първо към Джак, изненада се Арабела. Явно и той беше на същото мнение, защото се обърна с интерес към жената.

— Да, мадам...

— Става въпрос за придворния тоалет, ваша светлост. За мен ще бъде чест... — И го погледна с молба и надежда.

— А, да, придворния тоалет... — Джак помисли малко и реши: — Мисля, че няма защо да бързаме. Първо направете новите рокли, после ще мислим.

Двете шивачки се натовариха с топовете плат и се сбогуваха с дълбок поклон.

— Придворен тоалет? — повтори изненадано Арабела. — Аз пък си мислех, че заклетите виги нямат място в кралския двор.

— О, само почакай. Кралица Шарлот ще те приеме в частния си салон — отговори сухо Джак. — Непременно ще поиска да сложи върху теб своя печат за качество... или да те лиши от него — добави глухо и се обърна към последната дама, която седеше сред планина от кутии за шапки. — Дайте да видим какво сте донесли — заповяда той енергично.

Според мен не е редно да крия толкова елегантна прическа под шапка — възрази Арабела и самодоволно приглади къдричките на тила си.

— О, уверявам ви, ваша светлост, че моите шапки ще ви стоят много добре — заяви бързо модистката и отвори първата кутия. — Ето... възхитително творение.

Първата шапка беше огромна като колело на каруца, изработена от коприна и дантела.

— Всемогъщи боже! — извика Арабела. — Нужно ли беше да я украсите с цяла оwoцна градина? — Попипа една восъчна ябълка и направи гримаса. — Все ми е едно какво мислят хората и дали това е

последният писък на модата — аз няма да нося такива шапки. Те са като за Лавиния Олсъп.

Джак избухна в смях. Модистката го изгледа объркано и прибра шапката в кутията.

— Може би ваша светлост ще предпочете този модел? — И показва голяма шапка с широка периферия, украсена с щраусови пера и цветя, която не беше толкова ужасяваща.

— Да, тази е добра — кимна Джак. — Няма да подхожда на сегашната ти фризура, но когато носиш косата си пусната, ще изглежда възхитително на главата ти.

— Мисля, че присъствието ми тук вече не е необходимо — отзова се остро Арабела.

— Може би нейна светлост предпочита по-големи шапки — намеси се бързо модистката, уплашена, че много бързо ще я отпратят. — Ще ви покажа най-новите модели.

В следващата кутия имаше голяма копринена шапка с повдигната периферия, украсена единствено с широка панделка.

— Това е много по-добре — каза Арабела и погледна въпросително Джак, който кимна. — Е, стига толкова. — Изправи се и заяви твърдо: — Две шапки са достатъчни. Благодаря, че ми отделихте време. — И освободи модистката с учтива усмивка.

— Според мен две шапки изобщо не са достатъчни — възрази Джак, развеселен и ядосан едновременно. — Ще ти трябва поне една сламена шапка.

— Много добре, ваша светлост. И аз исках да предложа същото. — Облекчена, жената отвори няколко кутии и им показва сламени шапки с панделки в различни цветове.

Арабела кимна примирено и предостави избора на мъжа си. Джак явно знаеше какво прави. Или поне знаеше точно какво иска. Тя не можеше да си представи, че ще има случай да облече и половината от поръчаните неща. Но ако наистина щеше да предизвика революция с появата си в елегантния свят, тя беше готова да предостави избора на своя съпруг и господар.

11

Мина половин час, докато шапкарката най-сетне се оттегли.

— Слава богу, приключихме! — зарадва се Арабела.

Джак я погледна с леко смръщено чело.

— Наистина ли тези неща не те интересуват, скъпа?

Тя вдигна рамене.

— Естествено, че не ме интересуват. Това важно ли е за теб?

Той не отговори, само продължи да я гледа замислено, сложил два пръста на устата си. После разтърси глава, сякаш искаше да забрави темата.

Арабела отиде при него и сложи ръце на раменете му.

— Не би било зле да завършим онова, което започнахме. — Помилва го по главата и зарови пръсти в белия кичур над челото, който я възхищаваше.

Джак я хвана здраво за талията и я целуна по устата. После колебливо посегна към ръцете ѝ, свали ги от раменете си и ги задържа.

— Не сега, Арабела. Трябва да изляза.

Погледът му се бе променил. Топлината и хуморът, които допреди малко светеха в зениците му, бяха изчезнали. В хладните сиви дълбини не личеше дори една искра желание.

— Излизах? — Въпросът ѝ прозвуча изненадано и разочаровано. Съзнаваше, че прави грешка, но не можа да се удържи. — Но ти не беше у дома цялата сутрин!

Погледът му стана непроницаем. Той пусна ръцете ѝ и отстъпи крачка назад.

— Трябва да посетя някои приятели — обясни спокойно и равнодушно. — Освен това имам да уредя някои делови проблеми. Дълго време ме нямаше.

— Да, естествено — отговори тя също така спокойно. — Ще те видя ли на вечеря?

— Мисля, че не — отговори той и се запъти към вратата на спалнята си. — Ще вечерям в „Брокс“ и ще играя до късно.

— Много добре. И без това имах намерение да посветя вечерта на орхидеите в новата оранжерия. — В гласа ѝ не личеше ни най-малко вълнение.

— Ако не си заспала, ще дойда при теб, като се върна. — На вратата той се обърна още веднъж, усмихна ѝ се и ѝ пожела хубава вечер.

Арабела остана насред помещението, загледана във вратата. Той отиваше при любовницата си. Беше абсолютно сигурна в това. Знаеше, че не може да предприеме нищо, че няма право да възрази — нали беше заявила съгласието си той да продължи връзката си, без тя да се намесва.

Но защо, защо толкова скоро? Бяха пристигнали в Лондон преди по-малко от двайсет и четири часа. Сега ѝ стана ясно, че дълбоко в сърцето си беше таила надежда Джак да се задоволи със страстта в брака им.

Арабела поклати глава. Ама че глупачка беше! Наивка и глупачка. Край на това. От днес нататък няма да проявява дори най-малък интерес към заниманията му през деня. Няма дори да му намеква, че би искала да прекарва повече време с него. Да прави каквото си иска.

Джак отиде до ъгъла на Кавендиш Плейс и нае носилка.

— Монт Стрийт — нареди на носачите. Облегна се назад и с мрачно лице сложи ръка върху дръжката на рапирата. Нямаше никакво желание да посети Лили точно днес. Но простата учтивост...и лоялността изискваха да не я оставя в неведение. Беше ѝ писал за женитбата си, без да съобщава подробности. Тя сигурно знаеше, че се е върнал в Лондон — след появата му в „Брокс“ всички знаеха, — и го очакваше.

Носачите спряха пред висока къща с двоен фронтон. Тежки железни перила заграждаха късото стълбище от дялани камъни. Джак плати на носачите и погледна за миг фасадата, преди да се изкачи до входната врата. Тежките завеси на високия прозорец на салона се раздвижиха леко и той видя зад стъклото очертанията на женска фигура. Лили го чакаше.

Качи се по стълбата и удари с месинговото чукче по вратата. Слугата, който отвори, се поклони учтиво пред познатия посетител.

— Милейди си е у дома, ваша светлост.

Икономът също излезе да го поздрави. Джак му кимна разсеяно и прекоси залата към стълбището.

— Предпочитам сам да съобщя за себе си. — Икономът отстъпи почтително. В дома на граф Уорт негова светлост Сен Жюл беше гост, който имаше право да не спазва формалностите.

Графиня Уорт седеше на диван с покривка от брокат. Смяташе да прекара вечерта вкъщи и беше облечена в копринено неглиже. Напудрените къдрици бяха прибрани под дантелено боне. Уж четеше, но Джак не допусна да го измами. Знаеше, че часове наред е седяла пред огледалото, за да изглежда колкото може по-привлекателна за него.

Като го чу да влиза, тя вдигна глава от книгата, но остави пръста си между страниците.

— О, Джак, колко мило — проговори с усмивка. — Това наричам аз приятна изненада.

— Глупости — отвърна той с леко пренебрежение и мина по разкошния ориенталски килим, за да стигне до дивана. — Много добре знаеше, че ще дойда днес.

Тя му протегна ръка и той целуна съвсем леко връхчетата на пръстите ѝ. Лили стисна ръката му и го притегли към себе си. Той я целуна по устата — леко, по-скоро приятелски, но не пожела да я прегърне страстно, както беше очаквала.

После се изправи, без да пуска ръката ѝ. Очите му се усмихваха, но леката сянка беше добре видима.

— Ти си свършена както винаги, скъпа Лили. Новата фризура ти стои чудесно.

— Виждам, че не си дошъл да ми правиш комплименти, Джак. — Между грижливо изскубаните вежди се вдълба бръчка.

— Невъзможно е да не ти направя комплимент, Лили — възрази галантно той и пусна ръката ѝ. Наведе се и описа контурите на челото ѝ с показалец. — Не се мръщи, скъпа моя. Нали не искаш бръчици... те състаряват.

Въпреки разочарованието си от липсата на страст тя съзнателно отпусна челото си и бръчката изчезна.

— Е, вече си женен мъж — изрече бавно, стараейки се гласът ѝ да звучи безгрижно. — Не очаквах, че ще сложиш брачните окови. Всъщност никой в Лондон не очакваше.

Той извади табакерата от джоба си и отбеляза тихо:

— Никой мъж не може да избяга от брака, скъпа. — Взе щипка емфие и посегна със свободната ръка към китката ѝ. Обърна я и сложи щипката емфие в гънката. Поднесе ръката ѝ към носа си и вдъхна дълбоко ароматния пращец. Жестът издаваше интимност на любовник и Лили се успокои. Дълги дни беше страдала от тих, но мъчителен страх, че той ще дойде и ще сложи край на връзката им.

Погледна го и попита небрежно:

— Доведе ли жена си в Лондон?

— Да. В момента е на Кавендиш Скуеър. — Той отиде до камината и се изправи с гръб към огъня. — А ти как си? Как е Уорт?

— Досаден както винаги. — Лили хвърли книгата на пода, сякаш захвърляше нещастния граф. — Отказва да плаща дълговете ми. Наскоро изгубих някакви си жалки хиляда гвинеи в Девоншир Хаус. Дреболия, Джак. Нищо. Няма да повярваш, но той категорично отказа да ми заеме парите, за да си платя дълга. — Отвори ветрилото си и го задвижи пред лицето си, без да откъсва поглед от херцога.

— О, ей сега ще, го уредим — отговори небрежно Джак. — Веднага ще пиша на банката. — Отиде до украсеното с инкрустации писалище, написа няколко реда, посипа мастилото с пясък, издуха го, сгъна писмото и ѝ го връчи.

— Толкова си добър с мен — рече тя с искрена топлота и посегна към кутията за скъпоценности с красиво изрисувани порцеланови фигурки на капака. Прибра писмото в кутията, заключи я и мушна ключето в деколтето си. — Ела при мен, Джак. — Потупа дивана до себе си и продължи: — Искам да знам всичко за жена ти. Ключокарите разправят, че била безлична провинциалистка.

Джак не се помръдна от мястото си пред камината. Усмихна се и Лили се почувства несигурно.

— Мила моя, нямам никакво намерение да разговарям за жена си с теб или с когото и да било другиго.

— О, я остави тези скрупули! — В гласа ѝ прозвуча презрение. — Някога разговаряхме надълго и нашироко какви жени предпочиташ.

— Права си, но има разлика дали говоря изобщо или за конкретна дама. Надявам се, че разбираш. — Усмивката остана непроменена, ала сивите очи, устремени към лицето ѝ, бяха неразгадаеми.

— Сигурно нямаш нищо против да я посетя — продължи Лили с дяволита усмивка. — Освен ако не си решил да я държиш затворена в Кавендиш Скуеър. Ще има ли дебют?

— Жена ми е дебютирала преди десетина години — отговори Джак и взе колода карти от перваза на камината. — Щом се устроим, вероятно ще приема гости... Каква хубава кутия — промени темата той и вдигна кутията срещу светлината. — Досега не я бях забелязал.

— Получих я на една вечеря. Служеше като залог в игра, която спечелих — обясни Лили с известно нетърпение. — Та кога, каза, ще дебютира жена ти?

— Поздравления, мила моя. — Джак остави кутията на мястото ѝ. — Скъпа вещ.

Той се настани на близкия стол, облегна се удобно и кръстоса крака. Огледа съсредоточено сребърната тока на обувката си и се усмихна замислено.

Много незадоволителна среща, установи ядосано Лили. Беше очаквала, че двамата ще си поговорят за жена му, че ще научи интересни подробности, които после да разпространи в обществото. Разбира се, въпреки противоположните си твърдения тя знаеше отдавна, че един ден любовникът ѝ ще се ожени. Мъжът има нужда от наследници, а аз не мога да ги дам на Джак, каза си тя.

— Не се цупи, Лили, не ти отива — каза той и сивите очи светнаха. — Не е необходимо. Казах ти, че няма да говоря с теб за жена си, и нямам какво повече да кажа. Хайде, разкажи ми лондонските клюки. Кой се е завърнал в града?

— Доколкото знам, само ти — отвърна графинята. Изправи се, приглади грижливо копrienените си поли и се запъти към него с протегнати ръце. — Хайде, Джак, толкова време не съм те виждала, а ти се държиш на разстояние.

Отпусна се на коленете му с лекотата на пеперуда и сложи ръце на раменете му, за да го целуне.

— Е, така е по-добре, нали? — И потърка буза о неговата.

Джак вдъхна дълбоко аромата ѝ, толкова различен от миризмата на рози и лавандула, смесена с хубава доза мирис на земя, която излъчваше Арабела. Разликата го обърка. Досега крехкото тяло на Лили и ароматът ѝ винаги го бяха възбуждали. Целуна я по шията и с леко, но решително движение я отстрани от себе си.

— Прощавай, мила, но времето ми е ограничено.

Тя го изгледа учудено и с леко разочарование.

— Но, Джак, винаги има време. Никой няма да ни смуцава. Можеш да бъдеш сигурен, че ще кажат на Уорт да не влиза в салона ми, ако се върне по-рано от предвиденото. Знаеш, че той е послушен.

Джак се надигна и поклати глава.

— Моля за извинение, мила, но трябва да вървя.

— Значи провинциалистката те чака. — Лили за миг показва зъбите си.

Той се намръщи и предупредително поклати глава.

— Внимавай, Лили.

Любовницата му кипеше от гняв. Сините ѝ очи бяха замъглени, красивата уста разкривена в грозна гримаса. Но тя имаше достатъчно ум в главата си, за да го остави да си отиде недоволен. Усмихна се разкаяно и заяви:

— Моля за прошка, мили Джак. — Елегантната бяла ръка помилва рамото му. Ноктите ѝ бяха дълги и грижливо оформени.

Джак си представи мазолестите ръце и черните нокти на Арабела и неволно се усмихна.

— Няма за какво да ти прощавам, Лили.

— Виждам, че си бесен. — Тя се усмихна с треперещи устни. — Толкова се радвах на новата ни среща. Толкова отдавна не сме били заедно... а сега... — Закръглените рамене се вдигнаха в жест, който съчетаваше извинение с чувственост. Джак видя движенията на гърдите ѝ под дантеленото negliже, но гледката изобщо не го развълнува.

Спомни си бегло някогашното привличане, но това беше всичко. Нямаше никакъв смисъл да остава тук по-дълго. Взе ръцете ѝ и ги целуна.

— Ще говорим пак, Лили.

В следващия миг вече го нямаше. Тя чу стъпките му бързо да се отдалечават по коридора. След малко пристъпи към камината и

скръсти ръце под гърдите. Нито за миг не беше помислила, че този брак по разум ще ѝ отнеме любовника.

Когато разговаряха по този въпрос, той обясняваше съвсем естествено, че между тях нищо няма да се промени. Тя трябваше да види тази жена със собствените си очи, за да разбере дали е сериозна съперница... някаква си провинциалистка.

Лили провери как изглежда в огледалото над камината с рамка от позлатено дърво и остана доволна. Тенът ѝ беше безупречен, очите ѝ светеха небесносини. О, не, каза си сърдито тя, няма да търпя съперница. Днес беше допуснала няколко грешки. С Джак човек трябваше да се отнася много внимателно. Оттук нататък ще пипа с кадифени ръкавици. Открай време знаеше, че си е избрала труден любовник. Днес му бе показала желанието си. Желаше го колкото с тялото, толкова и с ума си — финансовата му щедрост беше неоспорима.

Джак спря за малко пред къщата и вдъхна дълбоко свежия вечерен въздух. Макар че миришеше на въглища и на конски тор, той му се отрази благотворно. Крясъците на уличните търговци се смесваха с тракането на обковани с желязо колела и с пронизителните свиркания на скитниците, които обхождаха улиците. Градът беше шумен и миришеше ужасно, но все пак не на кръв, не се чуваше отмъстителен и триумфиращ рев от поредната глава на аристократ, паднала в коша под гилотината. Споменът го разтрепери и той се запита дали някога ще успее да го преодолее. Дали някога ще дойде денят, когато при мисълта за Шарлот няма да си представя кървави сцени? Денят, когато ще мисли за Арабела без сянката на Фредерик Лейси?

Огледа бегло фасадата на дома Уорт. Стъклата на прозорците блестяха, къщата беше прясно боядисана. Свежа е като бузите на Лили, помисли си с лек смях.

Проклятие! Имаше чувството, че е бил изтръгнат от корените си. Лили го възхищаваше, доскоро се наслаждаваше на тялото ѝ и с удоволствие плащаше дълговете ѝ на карти до последното пени. Защо днес се чувстваше съвсем различно? Изкуствеността и блясъкът на връзката им бяха загубили привлекателната си сила.

— Здравейте, Сен Жюл, чух, че сте се върнали в Лондон.

Дружелюбният поздрав го изтръгна от мрачните размишления. Джак се стегна и отправи любезна усмивка към граф Уорт, който идваше от конюшните зад къщата.

— Бях в Ричмонд — съобщи Уорт. — Чудесен ден за езда. За малко да се върна по тъмно — толкова приятно беше.

— Да, денят наистина е великолепен. — Джак се поклони церемониално. — Как се чувствате иначе, Уорт?

— О, чудесно. — Граф Уорт размаха камшика за езда. — Вероятно сте дошли да се видите със съпругата ми? — Нищо в изражението му не издаваше, че знае какво се разиграва под покрива на къщата му.

— Да — отговори просто Джак. — Лейди Уорт ме увери, че се чувства чудесно. — Сети се, че Уорт имаше наследници, и попита как са. Въпрос, който никога не би задал на Лили. Тя беше напълно лишена от майчински инстинкти.

За разлика от нея съпругът ѝ беше добър баща и не криеше, че се радва на децата си. Изражението му веднага омекна.

— О, малките са прекрасни! Розови като ябълки и здрави като малки кученца. Благодаря, че попитахте. Малкият Джорджи докарва гувернантката до отчаяние... Страхотно хлапе.

— Радвам се да го чуя — рече Джак и се обърна да си върви, но граф Уорт още не беше свършил.

— Както чух, сте се върнали в Лондон с млада съпруга, драги? — Лицето му грейна. — Желая ви щастие. Сестрата на Дънстън, ако не се лъжа?

— Лейди Арабела, да. — Под топлината на граф Уорт се усещаше доброжелателство. Този мъж не беше и наполовина умен колкото жена си, но и той бе забелязал, че има връзка между самоубийството на Дънстън и женитбата на несъщата му сестра за мъжа, който го бе тласнал към смъртта.

— Да... бях забравил името ѝ. Запознахме се, когато беше сезонът ѝ в Лондон. Мило момиче... Сигурен съм, че сте направили добър избор, Фортескю. — Все още сияещ, граф Уорт се поклони и се запъти към вратата на дома си.

Джак се отдалечи, размахвайки бастуна си. Сети се, че Уорт се държи така доброжелателно, защото се надява любовникът на жена му

да посвети вниманието си на собствената си съпруга, а не на неговата. Идеята беше абсолютно разумна. И имаше всички основания да се осъществи.

За свое учудване той забеляза, че е стигнал до къщата си на Кавендиш Скуеър. Беше толкова потънал в мислите си, че не бе забелязал накъде върви. Смяташе да прекара вечерта в „Брокс“, но явно съдбата бе решила друго.

Със самоиронично поклащане на главата изкачи стълбите до входната врата, която се отвори, преди да е почукал.

— В оранжерията ли е нейна светлост, Тидмут? — попита херцогът, докато сваляше шапката и ръкавиците си.

— Не, ваша светлост. Прекара там два часа в грижи за цветята си, а после изведе кучетата — отговори икономът, физиономията му отново изразяваше неодобрение. Джак смръщи чело.

— Къде отиде?

— Нейна светлост излезе сама... с кучетата, естествено. — Неодобрението се засили.

— Разбирам. Дайте ми шапката и ръкавиците, Тидмут.

— Да, ваша светлост. — Достойният иконом се поклони.

— Кога излезе? — Джак нахлузи кожените ръкавици.

— Преди около час, ваша светлост. — Тидмут му отвори вратата и го пропусна да излезе.

Джак обиколи площада, питайки се накъде е тръгнала жена му. Към парка, разбира се, но по коя улица? Вече беше почти тъмно, уличните пазачи обикаляха със запалени факли. Нощем паркът беше опасен — в някои гористи части дори денем, — а той не беше сигурен дали Оскар и Борис са достатъчно добра охрана. Въпреки дивия вид и убедителното ръмжене, когато бяха възбудени, той не можеше да се отърве от подозрението, че под застрашителната фасада са меки и добри.

Не само паркът е опасен нощем, размишляваше той с гняв, подхранван от страха. Улиците не бяха подходящо място за самотна и видимо заможна жена. Арабела беше заплашена от смъртна опасност! Защо си въобразяваше, че в Лондон може да се държи като в родното си село? Крачките му се ускориха, гневът прерасна в ярост. Зави по една улица и я видя в далечината. Кучетата го усетиха отдалече, разляяха се възбудено и се втурнаха насреща му, за да го поздравят.

— На място — заповяда остро той, когато скочиха да оближат лицето му. — Арабела, какви са тези глупости?

Арабела, която беше тичала с кучетата, спря задъхано на метър от него. Бузите ѝ бяха зачервени от студения въздух, косата разрошена от вятъра — от прическата на мосю Кристоф бе останал само спомен.

— Излязох на разходка — отговори просто тя. — Кучетата не могат да излизат сами, някой трябва да ги извежда два пъти дневно. Бяхме в парка.

— Не знаеш ли, че не бива да излизаш без придружител? — Облекчението увеличи гнева му.

— Нали кучетата са с мен? — Очевидният му гняв я учуди. — Те няма да допуснат никой да ме доближи.

— А не си ли помисли, че някой въоръжен с нож ще ги обезвреди за минута? — попита той с неприкрит сарказъм.

Арабела смръщи чело.

— Мислех, че смяташ да прекараш вечерта в „Брокс“?

— Сега говорим за друго — изфуча той. — Дори ако изключим опасността да се разхождаш без придружител в парка, поведението ти е в разрез с приличието. Жените в твоята позиция не ходят като циганки по лондонските улици.

— Виж какво, Джак, дори да бях склонна да се съобразявам с тези глупости, тук никой не ме познава. Аз съм анонимна и това е чудесно. — Тя се засмя тихо и вдигна глава към него. — Хайде, Джак, тази педантичност е толкова нетипична за теб. Забрави ли, че именно ти си мъжът, който настояваше да живее под един покрив с неомъжена жена без закрила?

Сега беше негов ред да се намръщи. Откъде ѝ бе хрумнало да му напомня за запознанството им? Заради нея — и заради себе си — не искаше историята да се разчуе, а и по някаква причина вече не беше в състояние да се държи така безгрижно и лекомислено, както се беше държал тогава — и както се държеше сега Арабела. Тя беше права — наистина се превръщаше в педант, загрижен за спазването на обществените норми.

— Сега не говорим за това — повтори безпомощно той и се опита да мине по пътя на най-малката съпротива, макар че и той му се изплъзваше. — Би трябвало да ти е ясно, че ситуацията е променена.

Арабела го хвана под ръка.

— Добре де — проговори успокоително тя и закрачиха към дома си. — Обещавам, че от днес нататък ще бъда образец на почтеност. Всъщност не — първо трябва да ми ушийт всички онези прекрасни рокли в стила на Директорията и да ми направят гръцка фризура, за да предизвикам фурор в обществото. Докато съм инкогнито, ще ходя, където си искам — и сама, и с кучетата.

— След като падне мрак, няма да излизаш без придружител — отсече той. — Разбрахме ли се, уважаема съпруго?

— Да, ваша светлост. Не, ваша светлост. — Арабела се закиска развеселено. Въпреки че беше гневен, съпругът ѝ отново изглеждаше както по-рано. Очите му бяха топли и пълни с живот. — Защо не отиде да пропилееш богатството си на игралната маса?

Джак разбра, че днес няма да постигне нищо повече, и се примири учудващо бързо.

— Промених плановете си. Върнах се да вечерям с жена си. Надявах се да я заваря при орхидеите ѝ. Вместо това я намерих да се скита в мрака по лондонските улици. Впрочем, как са орхидеите ти? Ще оцелеят ли?

Внезапно Арабела стана отново сериозна.

— Все още не съм сигурна — въздъхна и сведе глава. — През следващите два дни ще се реши дали някои ще умрат от шока на преместването. Трябва да ги наблюдавам внимателно.

— Разбира се — кимна той с подобаваща сериозност. — Да се надяваме на добър изход.

— Да се надяваме. — Арабела дори и не помисляше, че интересът му към любимите ѝ орхидеи може да не е истински. — И защо промени плановете си? — върна се тя на предишната тема.

Джак се почувства пълен глупак.

— Доколкото си спомням, с теб трябваше да довършим едно нещо — отговори с привидна небрежност.

Арабела засия.

— Точно така, уважаеми съпруге.

— Добър вечер, ваша светлост. — Тидмут отвори вратата на Арабела и се поклони, когато тя мина покрай него и влезе в залата. Когато се изправи, попита херцога: — Ваша светлост ще вечеря ли у дома?

— Да, Тидмут, благодаря. — Джак, в чиито очи светеше чувствен блясък, погледна Арабела, която беше потънала в съзерцание на един от далечните му прадеди — достоен кавалер от шестнадесети век. — Мисля, че е най-добре да вечеряме в будоара на нейна светлост. След дългото пътуване вчера херцогинята е уморена.

Арабела понечи да протестира, но видя блясъка в очите му и рече послушно:

— Да, наистина се чувствам малко уморена. Много сте мил, сър. А сега ви моля да ме извините. Ще се оттегля в спалнята си, за да си почина малко преди вечеря. — Обърна се към съпруга си и попита с невинна усмивка: — По кое време желаете да вечеряме?

Джак се поклони.

— Ти ще определиш, мила моя.

— Добре тогава, след час. — Помисли малко и добави: — Ако ваша светлост желае да ме посети преди това, аз съм изцяло на негово разположение. — И му хвърли поглед, в който светеше чувствена дяволитост.

— Тогава ще вечеряме след един час, мадам. — Думата „вечеряме“ беше произнесена с леко натъртване.

Арабела забърза с усмивка към стълбата. Кучетата се втурнаха след нея, но Джак ги задържа.

— Тидмут, отведете кучетата в кухнята. Погрижете се да ги нахранят и внимавайте да останат цялата вечер долу.

— Много добре, ваша светлост — отвърна сковано икономът и махна на един лакей в официална ливрея. — Гордън, отведете кучетата в кухнята.

— Веднага, мистър Тидмут, сър. — Момъкът се ухили и хвана каишките на кучетата. — Хайде, момчета, ще вечеряте.

Наелектризирани от тази дума, двата сетера последваха лакея към кухнята.

— Изпратете ми Луис с гарафа шери — нареди херцогът и тръгна след жена си. — Нейна светлост и аз ще вечеряме след час. Сами ще се обслужваме.

Тидмут се ограничи с пореден поклон. Щом господарят му желяеше сам да разреже патицата и да си налива вино, той нямаше право да коментира, нито пък да чуе в думите на господарката истинските й намерения.

Джак влезе в голямата си спалня, като си тананикаше весело. Погледна за миг към улицата, свали жакета си и го хвърли на най-близкото кресло. Свали колана с рапирата и го остави на перваза на прозореца.

Луис се появи с гарафа шери върху сребърна табла и я остави на тоалетката.

— Вкъщи ли ще вечеряме, ваша светлост?

— Точно така — кимна Джак и си наля чаша шери.

— Да ви донеса ли халата? — продължи камериерът. — Или ще се преоблечем за вечеря? — Луис отвори гардероба.

— Пригответе ми халата, Луис. По-късно може да го облека. — Джак изпразни чашата на един дъх, свали шалчето от шията си и го хвърли при жакета. — Няма ли най-послед да престанете с това „ние“, Луис? Аз не съм крал.

— Както кажете, ваша светлост. Ще помисля върху думите ви.

— Моля, направете го. — Доброжелателната усмивка беше измамна. Луис знаеше, че не е добре да ядосва негова светлост.

Джак свали жилетката си, попила брадата си и оповести тържествено:

— Не е зле да ме избръснете, Луис.

— Но разбира се, ваша светлост — отговори с готовност камериерът и посегна към пригответения бръснач.

Арабела седеше във ваната, поставена пред огъня. Косата й беше вдигната високо на темето, за да не се намокри. Във водата плуваха

сушени стръкчета розмарин.

Беки тичаше между гардероба и леглото.

— Сложила съм розмарин под възглавниците, милейди. Мирише толкова свежо! Откъснах го от градинката отвън. Нямах представа, че и в града расте розмарин. Ще облечете ли копринения халат? Със сатенената риза и дантеленото боне?

— Не искам нищо — отговори лениво Арабела. — Извади ми халата, Беки, после си свободна.

— Разбира се, мадам. — Беки я погледна с многозначителна усмивка, която господарката напразно се опита да пренебрегне. Двете с Беки бяха отдавна заедно, за да имат тайни една от друга. Момичето изглеждаше напълно невинно, но беше селско чедо и отдавна знаеше какво става в брачното легло.

Беки оправи завивката, подреди дантелените волани на халата, разпрострян на леглото, провери дали свещите горят добре и дали има достатъчно дърва за огъня, после направи реверанс и се оттегли.

Джак веднага забеляза внезапно настъпилата тишина в спалнята на съпругата си и заключи, че тя е останала сама. Луис привърши с бръсненето и се зае да подреди копринения туркосин халат върху леглото, като приглаждаше всяка гънчица и я изпъваше.

— Благодаря, Луис, отгук нататък ще се оправям сам — отпрати го нетърпеливо херцогът.

Камериерът се поклони и напусна стаята заднешком, като се постара да затвори вратата съвсем тихо.

Джак отиде по чорапи до свързващата врата и я отвори. Лъхна го ароматът на лавандула и розмарин, после видя жена си във ваната. Кожата ѝ беше порозовяла от топлата вода, косата беше вдигната на влажен, небрежен кок. Тя извърна леко глава и го погледна. Той беше само по бричове и риза, небрежно отворена на врата. Косата му беше завързана на тила с черна кадифена панделка. Шията и тилът му все още бяха бронзови от лятното слънце.

— Добре дошъл, ваша светлост — произнесе бавно и с наслада тя.

Джак пристъпи към ваната и я огледа с полупритворени очи.

— Каква прекрасна гледка — промълви унесено. — Мокра, розова и нежна... като неразтворен розов цвят... май трябва да го отворим. — фината уста се разтегна в доволна усмивка.

Коленичи до ваната, нави ръкавите на ризата и превърна всяко движение в горещо, чувствено обещание, което разпали страстта ѝ и я изпълни с радостно очакване.

Със същите бавни движения той посегна към едно клонче лавандула и докосна челото ѝ. После прокара въображаема линия през носа и устата към трапчинката на брадичката. Продължи към гърлото, спря за малко във вдлъбнатинката, където пулсът ѝ биеше бързо и неравномерно. После бавно продължи надолу, между пърдите, които се подаваха от водата.

В корема ѝ затанцуваха пеперудите на желанието. Лавандуловата клонка се потопа в дупчицата на пъпа ѝ. С другата си ръка той обхвана внимателно едната ѝ гърда и се наведе да я целуне — първо впи жадно устни в нейните, после смекчи целувката и накара устните ѝ да се разтопят от наслада. Когато освободи устата ѝ, той вдигна глава и погледна в сгорещеното лице със зачервени от целувката устни и очи, в които пламтеше златен огън.

За момент си представи Лили: бледорозовата порцеланова кожа, небесносините очи, покорната румена уста... перфектният тен и топлата червенина на устата ѝ бяха само пудра и руж. Оскубаните ѝ вежди образуваха съвършени дъги, докато тъмните, прави вежди на Арабела бяха естествено гъсти и силни. Той намокри палеца си и внимателно приглади веждите, после се наведе и я целуна нежно по носа.

Арабела усети леката промяна в настроението му и внезапно се запита дали пък той не идваше при нея направо от леглото на другата. Седна във ваната, вдигна колене към брадичката си и го погледна изпитателно.

— Какво има, мила?

— Усетих, че гледаш мен, а виждаш друга жена — призна тихо тя. — И изпитах странно чувство...

Той я погледна мълчаливо. Видя още два образа, които често му се натрапваха, когато беше заедно с жена си. Винаги Шарлот и много често Фредерик. Сенките им тежаха върху Арабела, както тежаха и върху него.

Арабела прехапа устни.

— Джак, понякога имам чувството, че изобщо не те познавам.

Така е, каза си той. Изобщо не ме познаваш. Но ти нямаш вина за сенките в моята памет. Крайно време беше да се научи да вижда само нея — такава, каквато беше в действителност. Арабела видя как погледът му се затвори и помръкна. Този поглед винаги ѝ вдъхваше чувството, че той е някъде много далеч, на място, където тя не може да го последва.

Само след миг обаче това чувство отлетя. Погледът му отново стана топъл, устните му омекнаха и се извиха чувствено. Той се опря с две ръце на ваната и отново я целуна.

— Сега не съм в настроение за сериозни разговори, сладката ми — пошепна до устните ѝ и езикът му нахлу в устата ѝ.

Тя се поддаде, отвори устни и езикът ѝ закръжи около неговия. Той я натисна във водата, тя отпусна колене и се хлъзна надолу. Косата ѝ се намокри на тила.

Всичките ѝ сетива се съсредоточиха върху онази част от тялото, на която в момента беше посветено вниманието му. Ръката му си играеше с интимните ѝ части, раздели набъбналите срамни устни, потърка ги и проникна смело навътре. Арабела нададе тих вик. Мина доста време, докато погледът ѝ се проясни. Люляна от меката вода, тя затвори очи и зачака дишането ѝ да се успокои.

— Събуди се, спяща красавице — прошепна Джак и я напръска с вода, за да охлади горещата ѝ кожа. Арабела отвори очи и втренчи поглед в лицето му. Той се изправи и се съблече, без да бърза. Застана пред нея гол и възбуден.

— О, будна съм — прошепна едва чуто тя.

— Тогава ела. — Той ѝ подаде голямата хавлия, приготвена от грижливата Беки. Сложи ръце под мишниците ѝ и я извади от водата. — Неизчерпаемото ми търпение отива към края си. — Уви я в хавлията и я хвърли на леглото.

Застана до нея и се зае да я изсуши. Разтърка кожата ѝ, докато запламтя, завъртя я няколко пъти от гръб по корем, вдигна краката ѝ и внимателно ги подсуши между пръстите. Арабела усети гъдел и се опита да се отбранява, когато езикът му се плъзна между пръстите и нежно ухапа меката кожа.

Днес е решил да ме направи напълно безпомощна, помисли си тя. Любовната им игра беше невероятно интензивна. В сивите му очи светеше дива решителност. Погледът му я поглъщаше, изследваше

тялото ѝ, не остави нито частица непогалена и нецелуната. В тялото ѝ се запали пожар.

Без да мисли, тя последва примера му. Тялото ѝ беше напрегнато до крайност. Не можеше да му се насити, изследваше го с устни и език, с пръстите на ръцете и краката. Надигна се и го възседна, обхвана пениса му, разтри го внимателно и продължи сладката игра, докато той застена в екстаз. Той обхвана хълбоците ѝ, повдигна я и проникна в нея с един-единствен гъвкав тласък, който я улучи в самата ѝ същност. Тя отметна глава и от гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик. Вече не можеше да преброи колко пъти е стигнала до върха, откакто той я бе извадил от ваната. Всеки път беше по-прекрасно от предишния, но сега сякаш се разтвори и се пръсна на хиляди парченца, носена от вятъра на екстаза. Той я държеше здраво, притискаше я до слабините си и семето му я изпълваше с всеки пулс на оргазма му.

Най-сетне тя падна тежко напред, опря глава във влажната вдлъбнатинка на рамото му и замря. Сърцето му биеше лудо в ребрата ѝ. Тя се протегна бавно, докато легна цялата върху него. Той беше още в нея и тя притисна бедра с внезапното желание да го задържи. Той разхлаби хватката, но ръцете му продължиха да я държат здраво и двамата дълго лежаха така, в полусънното състояние на пълно удовлетворение.

Джак се раздвижи пръв. Отдели се внимателно от нея, надигна се на лакът и приглади назад влажните ѝ коси, нападали по лицето. Погледна я и се усмихна. После поклати глава в нямо учудване, плъзна ръка по страната ѝ и спря във вдлъбнатинката на талията.

Тя се усмихна в отговор, все още неспособна да намери думи. Той пое дълбоко въздух и заговори с дрезгав глас:

— Не знам ти как се чувстваш, но аз имам нужда да изчезна за малко.

Стана от леглото и докато Арабела се питаше откъде взема тази енергия, се потопи във ваната, като сви колене и накрая дори главата му изчезна под водата.

След малко се изправи и отърси водата от себе си като изкъпано куче. Посегна към влажната хавлия и избухна в тих смях. Арабела го наблюдаваше от леглото, възхищаваше се на играта на мускулите под бронзовата кожа, на стройната фигура с тясна талия и стегнати бедра. Отпуснатият член беше като мишка в гнездо от тъмни кичурчета — в

момента не ѝ се вярваше, че тази част от тялото му ѝ доставя такова невероятно удоволствие. Сравнението я разсмя и Джак се обърна почти сърдито, с недоверие в погледа.

— Какво е толкова смешно?

— О, нищо — отговори тя с невинна усмивка. — Съвсем нищо. — Ала погледът ѝ не се откъсваше от обекта, предизвикал веселието ѝ. Джак се погледна и се ухили.

— Аха — промърмори и уви слабините си с хавлията. — Ами да, студената вода оказва такова въздействие.

— Задоволяването също, както забелязах — отвърна тя с все същата невинна усмивка. — Но аз знам, че негова светлост се възстановява учудващо бързо.

Арабела стана и облече халата си. Докато се занимаваше с мъничките перлени копченца, Джак отиде в спалнята си и също облече халата си.

Двамата влязоха заедно в топлия, осветен от свещи будоар. На масичката пред огъня чакаше плато с пресни стриди. Супникът се топлеше на триножник в камината. На съседната масичка беше поставена печена гъска, до нея купичка със сос от мадейра и чиния с пържени картофи, подправени с билки.

Джак наля вино и помогна на жена си да седне пред стридите.

— Те не бяха ли афродизиак? — попита тя и посегна към една отворена черупка.

— При дадените обстоятелства може да се поспори — отвърна Джак и изсмука вкусната вътрешност от черупката.

Арабела се изкиска доволно и с въздишка протегна босите си кара към огъня. Мигът на неудобство във ваната преди малко беше забравен.

След седмица в къщата на Кавендиш Скуеър започнаха да пристигат безброй кутии и пакети. След тях се появиха мадам Елизабет и мадам Селест, придружени от ято шивачки, натоварени с муселин, креп, тафта, органза, ръчно рисувани китайски и индийски коприни и какво ли още не.

Арабела ги посрещна в будоара си и остана безкрайно учудена от безбройните рокли, неглижета и роби, които ѝ представиха. За всяко

време на деня имаше специална рокля.

— Ако нейна светлост бъде така добра да се пъхне в това negliже... — Мадам Селест скръсти ръце под пищния си бюст и обясни: — Вероятно ще се наложат някои малки промени.

— Трябва ли да пробвам всички рокли? — Арабела беше ужасена. Това щеше да трае поне един ден.

— Ваша светлост, дрехата трябва да стои перфектно, затова е необходимо да се пробва — отговори твърдо мадам Елизабет. — Освен това всяка рокля има собствена фуста, така че трябва да сте само по риза.

Арабела се примири със съдбата си и сърдито повика Беки да я разсъблече. Момичето, което се вълнуваше много повече от нея, я придружи в будоара.

— О, радвам се, че още не сте започнали. — Херцогът влезе точно когато съпругата му свали negliжето, за да пробва първата рокля.

— Ваша светлост! — Масам Селест беше повече от изненадана от появата му. — Трябва да пробваме всяка рокля.

— Да, знам — отговори спокойно той, седна на най-удобното кресло, кръстоса крака и извади от джоба на украсената със златни дантели жилетка емайлираната си табакера. — Точно затова съм тук. Продължавайте, моля.

Арабела хвърли поглед към мъжа си с очакване да види весело смигване, но се учуди много, когато разбра, че той е напълно сериозен. Тя стоеше наред стаята само по тънка риза, която не беше в състояние да скрие тялото ѝ, докато възбудено шепнещите модистки ѝ обличаха рокля след рокля и даваха указания на групата шивачки къде да стеснят, да скъсят или да разширят.

Първият коментар на херцога бе предизвикан от вечерната рокля от органза с цвят на слонова кост върху долна рокля от златна коприна.

— Тази изисква по-дълбоко деколте. Увеличете го с два-три сантиметра и стеснете корсажа на гърба.

— Виждам, че ваша светлост е много опитен по въпросите на модата. Човек добива впечатлението, че сте надарен с разностранни таланти — отбеляза язвително Арабела, докато мадам Селест набождаше деколтето ѝ с карфици.

Джак се усмихна лениво.

— Трябва да ми имаш доверие, мила моя.

— Вече съм чувала тези думи. — Арабела не се предаде толкова лесно. — Но трябва да знаете, сър, че няма да изляза пред обществото и през цялото време да се тревожа, че гърдите ми са издути като пудинг.

Беки изписка тихо, модистките се спогледаха ужасено, шивачките се закискаха в шепи. Арабела се изсмя пренебрежително.

Минаха повече от три часа, докато изпробва всички рокли. Арабела беше уморена и скучаеше, кучетата скимтяха пред вратата, орхидеите сигурно съхнеха без нея. Съпругът ѝ обаче беше неуморим. Той освободи жените едва когато одобри всяка рокля и всяко negliже. Когато Беки окачи готовите неща в гардероба, херцогът се обърна към нея:

— Днес ще облечеш нейна светлост в роклята с цвят на слонова кост и злато. Докато мосю Кристоф я фризира, ще стоиш до него и ще го гледаш внимателно, за да се научиш как да го правиш.

Беки направи реверанс.

— Да, ваша светлост.

— Сега си свободна — допълни меко Джак.

Беки отново направи реверанс и се оттегли заднешком.

— Защо трябва да облека най-красивата си рокля? — попита небрежно Арабела и се зае да пили ноктите си.

— Помислих си, че би било хубаво да отидем на опера. Ложата ми отдавна стои празна. Време е да я използваме.

— О, така ли? — Арабела захвърли пилата. — Това ли ще е въвеждането ми в обществото?

— Да. Тази вечер обществото ще види дукеса Сен Жюл.

Тя кимна.

— Коя опера ще гледаме?

— „Вълшебната флейта“ от Моцарт. Надявам се да ти хареса. Според мен е приказна, но хората не ѝ обръщат внимание — обясни Джак с пренебрежително вдигане на раменете. — Дамите и господата ходят на опера, за да клюкарстват.

— Аз ли ще бъда обект на най-новите клюки?

Той кимна и се надигна.

— Точно така, мадам. Ти ще си в центъра на вниманието. Кристоф ще дойде в пет да ти направи прическа. След това Беки ще те

облече. Ще вечеряме в седем. Операта започва в девет.

— Сигурно трябва да пропуснем началото — промърмори Арабела и стисна устни. — Точността е за еснафите.

Джак кимна с лека усмивка.

— Първия път трябва да се явиш последна, за да те видят всички, но после имаш право да постъпваш, както си искаш. — Усмихна ѝ се още веднъж, поклони се и я остави сама.

Арабела седна пред тоалетката си със сърдито смръщено чело. Наистина имаше твърдото намерение да смае обществото, но не очакваше, че херцогът ще я подкрепя така усърдно. Сега имаше чувството, че танцува по свирката на Джак, а не по своята.

Беки почука на вратата и я изтръгна от мрачните мисли.

— Какво е това, Беки?

— Писмо, мадам. — Момичето ѝ поднесе сребърната табла.

Арабела веднага позна енергичния почерк на Мег. Благодарни на Беки, грабна писмото и бързо я освободи. Когато вратата се затвори зад момичето, моментално счупи восъчния печат и разгъна листа. По обичая си Мег бе писала бързо и разхвърляно, на много места се виждаха задрасквания. Арабела се зачете и сякаш чу гласа на приятелката си.

Скъпа Бела,

Толкова е скучно, че ми иде да си скубя косата. Не вярвах, че някой може да ми липсва така силно, както ми липсваш ти, скъпа приятелко. Даже мама и татко са тъжни, а кучетата са увесили муцуни. Когато излизаме, единственото забавление е Лавиния. Непрекъснато се старае да подложи на съмнение морала на новата херцогиня, непрекъснато намеква, че се радва на доверието на споменатата дама. Горките препарирани птички на шапките ѝ се обръщат с главата надолу, а цветенцата вехнат. В проповедите си Дейвид заклеява греха на клюкарството и зловните приказки по чужд адрес, но Лавиния, естествено, не може да си представи, че това се отнася за нея. Мила моя Бела, ако скоро не ме спасиш, ще се оттегля на тавана и ще плета паяжини. Помниш ли, че

ми обеща да дойда в Лондон и да поживея при теб? Тогава не бях сигурна дали мога да понеса повторение на онзи жалък първи сезон, но междуременно разумът ми взе връх. Освен че ти ми липсваш ден и нощ, имам нужда от малко разнообразие. Ежедневието ми е толкова пусто! Имам нужда да се запозная с нови мъже, поне малко по-интересни от провинциалните типове. Разбира се, нямам никакво намерение да смутя брачното ви щастие и да възпрепятствам положителното развитие на отношенията ви, но си мисля, че един брак по разум осигурява достатъчно място за една добра приятелка. От писмата ти не става ясно дали си щастлива с херцога и в кои области. Вероятно предпочиташ да ми го кажеш лично...

Пиши ми скоро, скъпа Бела. Искам да знам как се развиват орхидеите ти, как са кучетата, и разбира се, как е новият ти живот. Дебютира ли вече в обществото? Как те приеха? Моля те, пиши ми с всички подробности!

С много обич, Мег

Краткият, сух стил на приятелката ѝ изтръгна усмивка на устните ѝ. Щеше да се радва много на компанията на Мег — Джак беше толкова авторитарен, че тя твърде рядко имаше възможност да прояви инициатива. Свикнала сама да организира живота си, тя срещаше големи трудности да се съобразява с плановете и представите на съпруга си и имаше нужда от подкрепа. Силно развитата деликатност на Мег, съчетана с хаплива ирония, ѝ гарантираше, че тя няма да пречи на брака ѝ. Освен това Мег със сигурност преследваше собствени плановете. Вероятно искаше да си намери съпруг — или може би любовник? Това можеше да се очаква от нея. Значи щеше да бъде достатъчно заета със собствените си работи. И да оцени високо подкрепата и мнението на приятелката си.

Усмивката ѝ стана още по-широка, когато сгъна листа и го прибра в чекмеджето на писалището си. Сигурно щеше да е много забавно да намери достоен партньор на Мег.

Но сега трябваше да слезе в оранжерията, където бяха пристигнали нови видове орхидеи.

Вратата на библиотеката беше отворена и на минаване видя Джак да седи зад писалището. До него беше поставена желязна касетка. Това е подходящият момент да посея няколко семенца, каза си тя и почука на вратата.

— Джак? — повика тихо и спря на прага.

Той се надигна бързо.

— Влез.

Арабела затвори вратата зад гърба си и се приближи към писалището. Той остана прав и я погледна замислено.

Тя приседна на ръба на писалището и хвърли поглед към касетата. Онова, което видя вътре, я накара да забрави всичко, което искаше да му каже — пликът най-отгоре върху купчината документи беше нейното писмо до Корнуол! Отдавна се чудеше защо не е получила отговор, но сега всичко ѝ стана ясно: Джак изобщо не бе изпратил писмото ѝ.

Тази чудовищна лъжа ѝ отне дар слово. В стаята се възцари тишина. След малко мъжът ѝ попита небрежно:

— Искаш да обсъдим нещо ли, скъпа?

— А, да. — Арабела посегна към ножчето с дръжка от слонова кост, с което той остреше перата, и го огледа с вниманието, с което търсеше петънца от плесен по орхидеите.

— Искях да знам... дали имаш нещо против да поканим Мег.

Джак се намръщи едва забележимо.

— Сега ли?

— Не веднага — отговори Арабела, без да сваля поглед от ножчето. — Но много скоро.

— Омръзнах ли ти вече? — попита той със загадъчна усмивка.

— Не, разбира се, че не. — Тя не се поддаде на тона му. — Ала Мег ми липсва. Прощавай, че го казвам, но съпругът не може да изпълнява ролята на приятелка.

— За което мога да бъда само благодарен — отвърна подигравателно той. Не беше много сигурен, че иска Мег Барат да живее в дома му. — Бих предпочел да почакаш до пролетта... докато се устроиш в Лондон. Тогава ще имаш повече време за Мег и ще можеш да ѝ помогнеш. — Наведе се, обхвана брадичката ѝ и я погледна с нежна усмивка, за да смекчи отказа си. — Все още не съм готов да те делия с никого, сладката ми.

Арабела си заповяда да се усмихне, макар че беше бясна от гняв. Защо не бе изпратил писмото ѝ? Защо ѝ бе попречил да вземе самостоятелно решение? Защо?

— Тогава ще я поканя след няколко месеца — отговори сухо тя и извърна глава, за да се освободи от ръката му. — Ще пиша на Мег и ще ѝ предложа да дойде през пролетта. — Скочи от писалището и събщи с изкуствена бодрост: — В оранжерията ме чакат вълнуващи нови видове. Бисерни орхидеи и „Кралицата на нощта“. — Докато бързаше към вратата, осъзна, че липсата на въодушевление в тона ѝ се усещаше повече от ясно.

Мосю Кристоф се появи точно в четири. Арабела все още не беше решила как да реагира на постъпката на Джак.

— Моля ваша светлост да наклони малко глава — подкани я фризьорът и започна да навива ситни къдрички с машата.

Арабела, облечена само в лек халат, се подчини и проследи в огледалото как той разресваше накъдрените кичурчета и ги мажеше с помада, за да държат.

— От Париж ли сте, мосю Кристоф? — попита с интерес.

— Ами да, милейди. Ох, бедният Париж. — фризьорът въздъхна дълбоко.

— Да, прав сте — съгласи се съчувствено Арабела. — В Лондон вече има много емигранти, нали?

— Да, милейди, много като мен. — французинът въздъхна отново. — Опитваме се да оцелеем, помагаме си според силите си, но това невинаги е просто. Ние сме силно зависими от великодушieto на вашите сънародници, ваша светлост.

Арабела го погледна сериозно в огледалото.

— Ако мога да направя нещо, мосю, моля ви да се обърнете към мен. Вярно е, че още не познавам много хора тук, но скоро ще бъда в състояние да ви препоръчам. Дотогава с радост ще помагам на колегите ви.

Фризьорът се усмихна с благодарност.

— Ваша светлост е много добра. Няма да забравя предложението ви.

Вратата на будоара се отвори. Влезе херцогът във вечерно облекло, фракът и панталонът до коленете бяха от сапфирено-синьо кадифе, жилетката — общита със сребърни ширити. На шията и маншетите се къдреха дантели. Косата му беше хваната на тила с тъмносиня кадифена панделка. В дантеленото жабо на шията блестеше огромен сапфир. В колана беше затъкната рапира със сребърна дръжка. В ръка стискаше кутия за скъпоценности.

Страхотен мъж. Коварен, непредвидим, интригант, страстен... и великолепен. Арабела впи поглед в отражението му в огледалото, когато той застана зад нея с чувствена усмивка. Белият кичур беше в ярък контраст с блестящите черни коси, а сивите очи, които я измерваха с преценяващ поглед, бяха като цвета на водата при залез слънце.

— Добър вечер, ваша светлост. — фризьорът се поклони дълбоко.

Джак му кимна и остави кутията на ниската резбована масичка.

— Възможно ли е да сложите това във фризура на херцогинята? — Отвори кутията и извади диамантена диадема с форма на подкова.

— Но разбира се, ваша светлост. Какъв прекрасен накит! — Кристоф го пое почти страхопочтително. — Косата ви просто е създадена за диаманти. Диадемата ще създаде идеалната рамка.

— Диамантите на Сен Жюл — обяви тържествено Джак и показа на Арабела огърлицата. Застана зад нея и я сложи на шията ѝ. Диамантите бяха съвършено оформени, но тя ги усети тежки и студени.

— Още не съм облечена — възрази тя, не знаейки как да реагира на този разкош.

— Исках да видя дали ти отиват — поясни Джак. — Да, харесвам те с тях. — Извади от кутията диамантени обици и помоли тихо: — Сложи ги.

Арабела закрепил тънките златни телчета на ушите си и спусна искрящите продълговати диаманти от двете страни на стройната си шия. Мосю Кристоф сложи диадемата в косите ѝ и възкликна възхитено:

— Великолепно! Тоалетът е напълно завършен, нали, милорд?

Джак кимна доволно.

— По-прекрасно е, отколкото си го представях.

— О, лейди Арабела — пошепна задъхано Беки, която до този момент бе следила мълчаливо всяко движение на фризьора, — прекрасна сте!

Арабела огледа отражението си в огледалото. Въпреки скромния халат скъпоценните камъни я бяха преобразили.

— Сякаш съм в хиляда и една нощ — пошепна унесено тя. — Въпреки това смятам, че не ми подхождат, Джак. Прекалено са... разкошни. Не намирам друга дума. Аз съм скромно момиче, вкусът ми е твърде прост за диаманти. Особено когато са толкова съвършени.

— Не се самозаблуждавай, мила моя — възрази решително той. — Стоят ти отлично. Щом облечеш роклята, ще разбереш, че съм прав.

— Негова светлост има право, милейди — кимна усърдно Кристоф и започна да събира нещата си. — Никога не съм виждал дама, на която диамантите да отиват повече.

— Ласкаете ме — отвърна Арабела и стана. Фризьорът понечи да протестира, но тя се усмихна и поклати глава. — Хиляди благодарности за прическата, мосю. И не забравяйте какво ви казах.

— Разбира се, че няма да забравя. Много ви благодаря. — Мосю Кристоф направи дълбок поклон и излезе.

— Какво си му казала? — поинтересува се Джак.

— Това е работа между мен и фризьора ми, ваша светлост — отвърна Арабела и добави иронично: — Вие знаете твърде много за жените и вероятно сте наясно за специалните им отношения с фризьорите.

— Бях готов да се обзаложа, че при теб е друго — отвърна той и вдигна рамене, за да покаже, че темата е приключена. Отиде до вратата на спалнята ѝ и я отвори широко. — Време е да се облечеш. Искам да видя цялостното ти въздействие.

Влезе пръв в спалнята и Арабела и Беки го последваха. Той зае място пред камината и проследи с голямо внимание как Беки облече господарката си първо в долната рокля, а после и в самата роба от органза. Момичето положи всички усилия, за да не развали изкусната фризура.

Деколтетото беше много дълбоко и блясъкът на диамантите между гърдите ѝ буквално я разгалваше. Арабела се огледа със съмнение в голямото огледало. По дяволите, гърдите ѝ бяха почти непокрити! Ако вдигне рамене, зърната ѝ ще изскочат.

— Ще свикнеш — рече Джак, който бе отгатнал мислите ѝ. — Уверявам ви, че тази вечер ще постигнете зашеметяващ успех, мадам. — Предложи ѝ тържествено ръката си и заключи: — Време е да слезем на вечеря.

Пристигнаха в Ковънт Гардън малко преди десет. Вечерта беше студена и Арабела трепереше. Тънката наметка, която беше драпирала на раменете си, не я пазеше от вятъра, нито пък дългите бели копринени ръкавици, тънките чорапи и леките сатенени обувки. За разлика от нея херцогът беше облечен в топло кадифе. Да, мъжете бяха за завиждане. Само лицата им бяха изложени на стихииите.

— Вътре е горещо, успокой се — каза той и улови ръката ѝ, за да я поведе нагоре по парадното стълбище.

Улиците около площада бяха пълни с хора и много шумни. Уличници и улични търговци си търсеха клиенти с високи крясъци, групи пияни млади мъже се местеха от една кръчма в друга, от бордей в баня и обратно. Елегантно облечени посетители на операта не се виждаха никъде и Арабела си каза, че Джак е планирал пристигането им много грижливо. Появата ѝ щеше да привлече всички погледи.

В сърцето ѝ покълна възбуда. Днес беше много по-различно от първата ѝ поява пред изискания свят.

Токчетата на сатенените обувки тракаха по мраморния под на огромното фоайе, опряно на могъщи колони. Един лакей ги поведе по тесен коридор с много врати. След минута спря, отвори една от вратите и отстъпи настрана. Арабела влезе в ложата и примигна от внезапната ярка светлина. От високия таван висяха полилеи и обливаха в светлина сцената и зрителите. И партерът, и ложите бяха заети до последното място. Навсякъде се носеше глъчка. Хората разговаряха на висок глас, без да се съобразяват с певците на сцената и оркестъра в оркестрината.

Арабела избра стол на първата редица и без да бърза, разтвори ветрилото си. Джак седна до нея и опря лакти на тапицирания с кадифе парапет, за да огледа залата. Няколко души вдигнаха ръце за поздрав и той им кимна в отговор, после посвети вниманието си на ставащото на сцената.

Арабела усети, че глъчката е станала по-шумна. Видя как дами и кавалерите им вдигнаха оперните бинокли и ги насочиха към ложата на Сен Жюл. Обърна се още малко към сцената и продължи да си вее лениво с ветрилото — така голяма част от нея оставаше скрита за любопитните погледи. До този момент не беше вярвала, че може да се забавлява, когато е в центъра на общественото внимание и любопитство.

От време на време Джак оглеждаше с привидно равнодушие зрителите в залата и ложите. За негово задоволство всички важни личности се бяха върнали и днес бяха тук. Уелският принц се бе завърнал от Брауншвайг. Сега седеше в кралската ложа с брат си, Йоркския херцог, и няколко приятели и се смееше шумно. Като срещнаха погледа му, принцовете му махнаха весело. Граф и графиня Уорт също бяха в ложата си. Чарлз Фокс и Джордж Кевъна седяха на партера с група вители и Джак любопитно се запита колко ли ще издържи Джордж, без да играе.

Херцогиня Девоншир, натруфена с величествена шапка, от която стърчаха пет великолепни паунови пера, беше обкръжена от приятелки със също толкова смайващи шапки. Съпругът ѝ не се виждаше, но Джак не се учуди. Херцогът и херцогинята рядко се появяваха заедно в обществото. Тя ръководеше своя дом по свои собствени правила. Даже езикът, който се говореше там, беше друг — абсурд, който размиваше Джак, но в същото време той признаваше, че въпреки екстравагантностите си Джорджиана е влиятелна и интелигентна дама, обект на възхищение от страна на Фокс и вътрешния кръг на витите. На всичкото отгоре тя беше страстен играч и циничните съвременници уверяваха, че именно това е причината за сърдечното и много близко приятелство, което я свързваше с Фокс.

Заклучителните акорди възвестиха края на действието. Завесата падна. Светлините блеснаха още по-ярко и мъжете от партера веднага се надигнаха, за да посетят дамите в ложите им.

Джак се обърна към Арабела. Тя изглеждаше напълно спокойна и равнодушна, вееше си с ветрилото и се оглеждаше небрежно. След минута вратата на ложата им се отвори. Първите посетители.

Джордж, принц на Уелс, и Фредерик, херцог на Йорк, влязоха шумно в малкото помещение. Джак стана и се поклони. Арабела също позна двамата принцове и направи дълбок придворен реверанс — доста трудно начинание в тясната ложа. Добре, че роклята ѝ беше толкова лека.

— Добре дошъл у дома, Джак. Без теб Лондон беше смъртно скучен — заяви Джордж и сложи монокъла на окото си, за да огледа

Арабела, която тъкмо се изправяше. Тя срещна нахалния му поглед, без да трепне, и дори се усмихна.

— Предполагам, че това е съпругата ти?

— Да, сър. Позволете да ви представя херцогиня Сен Жюл.

— Джак улови ръката на Арабела и я издърпа напред.

— Възхитен съм да се запозная с вас, мадам. — Принцовете се поклониха и огледаха съпругата на приятеля си с неприкрито любопитство. Братята имаха разлика само една година и си приличаха като близнаци. Лицата им под напудрените къдрици бяха зачервени. И двамата бяха доста пълни.

— Моите комплименти, мадам — рече Фредерик. — Най-добри благопожелания, Джак. Ти си щастливец!

— Благодаря, сър — отговори херцогът с лек поклон. Очите му светнаха.

— Новата мода ви отива, мадам — оповести Джордж и свали лорнета си. Безцветните сини очи бяха леко кръвясали. — Проклет да съм, ако съм виждал друга дама, на която да стои толкова добре.

— Много сте любезен, сър — прошепна Арабела и отново отвори ветрилото си.

— Да знаете, брат ми е напълно прав — оповести Фредерик. — Не съм ви виждал досега в Лондон, мадам. — Това си беше чист въпрос.

О, виждал си ме, помисли си развеселено Арабела. Само че преди десет години изобщо не ми обърна внимание.

— Къде се криехте досега? — попита направо Джордж. — Къде я намери, Джак?

Арабела бързо се убеди, че двамата принцове нямат никакви маниери, и само се усмихна с празна усмивка.

Джак, който знаеше, че през последните две седмици принцовете не са били в Лондон и ключките около съпругата му не са стигнали до тях, обясни търпеливо:

— Жена ми е несъща сестра на Фредерик Лейси. Познавам я от доста време. — Лъжа, която нямаше как да бъде доказана.

— Сестра на Дънстън? — Джордж посегна отново към монокъла, сякаш тази информация можеше да промени външността на Арабела. — Дяволите да ме вземат...

Двамата принцове зяпнаха изненадано. Когато Дънстън се самоуби, и двамата не бяха в клуба, но както всички в Лондон знаеха историята в подробности.

Арабела спокойно отговори на погледите им над ръба на ветрилото си. Лицето ѝ остана все така ведро усмихнато.

— Така значи — промърмори най-сетне Уелският принц. — Предвиждам, че ще засветите като бисер в короната на обществото, мадам.

Това беше по-добре, помисли си развеселено Арабела и отговори на погледа с лек реверанс и няколко нищо незначещи думи.

Братята се сбогуваха с обещанието скоро да посетят новата херцогиня. После Арабела загуби представа за времето и броя на хората, които и бяха представени. Безкрайна върволица от имена, свързани с лица, се нижеха през пълната ложка, осветена от полилеите. Тя разпозна близките приятели на Джак под напудрените им перуки и запомни имената им. Джордж Кевъна и Чарлз Фокс. Джордж изглеждаше разумен мъж, а Чарлз въпреки ексцентричната си външност беше една от най-умните глави в страната. Когато оркестърът поде началната мелодия на второто действие, господата се върнаха по местата си, но това не означаваше край на критичното оглеждане. Все повече лорнети се насочваха към ложата, дамите любопитно разпитваха господата за първите им впечатления от новата херцогиня.

Арабела се чувстваше като крава, спечелила награда на пазара. По-добре да гледам операта, каза си сърдито тя и насочи поглед към сцената.

До нея Джак вдигна лорнета си. Граф Уорт също бе дошъл да им изкаже почитанията си и сега седеше отново до жена си. Лили се бе обърнала към него и го слушаше внимателно. Челото ѝ беше намръщено и това загрозяваше порцелановото лице. Само веднъж хвърли поглед към ложата на Сен Жюл, но като видя, че Джак я наблюдава, побърза да се извърне.

Внезапно Арабела се обърна към него и попита:

— Любовницата ти тук ли е тази вечер, Джак?

Въпросът ѝ дойде толкова изненадващо, че той едва не изпусна лорнета от ръцете си.

— Какво каза?

В златнокафявите очи блесна предизвикателство и той се приготви да го посрещне.

— Хайде, Джак — помоли с измамна кротост тя. — Покажи ми любовницата си. Бъди искрен... След като ми призна, че имаш любовница, не виждам защо да не ми я покажеш. — Сега имаше възможност да му отмъсти за неизпратеното писмо до Корнуол.

Джак, който се питаше откъде бе дошло това внезапно нападение, смръщи чело и отговори директно:

— Погледни във втората лежа вдясно, на втория ред. Графиня Уорт.

Арабела взе лорнета от ръката му и го насочи към отсрещните лежи. Обходи ги всичките и спря съвсем за малко върху споменатата от мъжа ѝ. Веднага разбра, че лейди Уорт е красива и елегантна и само малко по-възрастна от нея.

— Прелестна е — промърмори тя и му върна лорнета. Спомни си, че сред многото любопитни посетители имаше един лорд Уорт, и заяви: — Съпругът ѝ изглежда много мил човек.

— Такъв е.

Арабела вдигна вежди.

— Надявам се, че е ... снизходителен към слабостите на жена си. Джак не реагира. Само едната му буза потръпна издайнически.

Арабела вдигна рамене и отново посвети вниманието си на сцената, ала погледът ѝ на няколко пъти се върна към ложата на Уорт и красивата дама, която седеше там. Какво беше очаквала? Грозно плашило? Естествено, любовницата на Джак беше образец на съвършенство, поне външно. Като него.

През второто действие, което въпреки магията на музиката и старанията на певците да привлекат вниманието ѝ се стори безкрайно, тя се обгърна в мълчание. Когато завесата най-сетне падна, буквално скочи от мястото си. Джак загърна раменете ѝ с наметката. В движенията му се усещаше недоволство. Устата му бе стисната, в очите му святкаха опасни искри.

— Ще те придружа до колата — каза кратко и отвори вратата на ложата. — Трябва да се отбия в „Брокс“.

Без да каже дума, Арабела му позволи да сложи ръката ѝ върху своята в учтив жест на лицемерна загриженост. Двамата излязоха в коридора и се смесиха с навалицата, която се стремеше към фойето.

— Джак! Настоявам да ме запознаете с жена си. — Дама на средна възраст с огромна шапка, на която се люлееха щраусови пера,

препреди пътя им. В погледа, отправен към Арабела, светеше любезно любопитство.

Джак се наведе над ръката ѝ и след като се изправи, обяви тържествено:

— Мила моя, представям ти херцогиня Девоншир. Мадам, това е съпругата ми, лейди Арабела.

Двете жени реагираха с дружелюбно кимване — така се поздравяваха дамите с еднакъв ранг. Херцогиня Девоншир се усмихна и заяви:

— Едно ново лице е винаги добре дошло в нашето малко общество, мила моя. Ще получите покана за следващата ми среща на карти.

Арабела се поклони. С удоволствие щеше да приеме поканата. Вечерите при херцогинята бяха известни с високите залози и рискованите игри. Новаците сигурно губеха значителни суми на игралните ѝ маси.

— Джак, представи ме на жена си, ако обичаш.

Херцогът се обърна към Лили, която се приближаваше подръка с мъжа си. Усмивката на лицето ѝ беше скована.

— Скъпа лейди Уорт. — Той се наведе над ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Колко си официален, Джак — прошепна Лили и игриво го потупа по ръката с ветрилото. — Хайде, представи ме на жена си.

Арабела усети как глъчката наоколо заглъхна. Вкусна хапка за клюкарките, каза си презрително. Първата среща между любовницата и съпругата. Усмивката ѝ, отправена към лейди Уорт, излъчваше топлота и увереност.

— Не е нужно да ни запознават официално, лейди Уорт. Горях от нетърпение да се запозная с вас.

Лили отговори на ръкостискането, без да измени изражението на лицето си.

— Ваша светлост — проговори учтиво тя и веднага пусна ръката ѝ. — Колко очарователно.

— Много се надявам да ме посетите на Кавендиш Скуеър — продължи Арабела с все така любезна усмивка. — Убедена съм, че ще открием много общи неща — завърши с тих смях.

— И аз се радвам — промълви едва ли не уплашено Лили, направи лек реверанс и се отдалечи със съпруга си.

— Чу ли това? — пошепна Джордж Кевъна в ухото на Чарлз Фокс, който стоеше до него и подръпваше розовата си перука, увенчана с мъничка тривърха шапка.

— Разбира се, че чух, драги. Не очаквах, че сестрата на Дънстън има такъв стил — отвърна контето.

— Не му е истинска сестра, имат само общ баща — обясни Джордж. — Според мен, драги приятелю, тази жена ще създаде доста проблеми на нашия приятел Джак.

— Ще му се отрази добре — ухили се Фокс. — Аз се интересувам повече защо се е оженил за нея.

— И аз се питах, но като я видях днес... — Джордж се усмихна многозначително. — Трябва да призная, че е необикновена жена. Но все пак е Лейси. А семействата Фортескю и Лейси са като огън и вода.

— Нищо не е вечно, драги приятелю — отговори весело Джордж. — Във всеки случай ще се радвам да задълбоча познанството си с дамата.

— Бих искал да я видя на игралната маса — промърмори замислено Фокс, който не издържаше и две минути, без да говори за голямата си страст.

— Сигурно играе като Лейси — отвърна Джордж и размаха шапката си, когато Арабела мина подръка със съпруга си.

Тя го дари с приятелска усмивка без следа от лицемерие. Наистина беше невероятно, че тази толкова спокойна и сдържана личност е успяла да затвори устите на клюкарките. Беше дала да се разбере, че знае всичко за любовницата на съпруга си и че не се интересува особено от другата дама. Че не я счита за съперница.

Без да каже дума, Джак придружи жена си до чакащата карета. Слугата бързо отвори вратичката.

— Добър вечер, ваша светлост... Ваша светлост. — И спусна стълбичката, за да се качи Арабела.

Преди да влезе, тя се обърна и каза тихо на съпруга си:

— Сигурен ли си, че не искаш да се прибереш вкъщи и да се скараме, както трябва? Няма да ти навреди, ако изпуснеш малко пара.

— Благоволете да се настаните в каретата, мадам. — Думите бяха произнесени с преувеличена учтивост. — Духа студен вятър.

Арабела благодари на чакация слуга и се настани на меката седалка. Учуди се, когато мъжът ѝ наистина се качи след нея и зае мястото насреща.

Той се облегна назад, скръсти ръце под гърдите и я огледа замислено. После поде с измамно мек тон:

— Изглеждаш решена да ме провокираш, Арабела. Какво съм направил?

Тя отговори съвсем спокойно на погледа му.

— Нарушаваш правилата, Джак. Ние с теб сключихме брак по разум. Разбрахме се, че аз няма да се намесвам в твоите работи и ти няма да се месиш в моите. А сега очакваш да се държа като невинна наивка с нежни ушенца и чувствително сърце. Не бива да зная нищо за жената, която ти е любовница от... всъщност откога си влюбен в лейди Уорт?

Джак затвори очи за миг и отново ги отвори.

— От три години.

— Имате ли общи деца?

В гласа ѝ имаше само любопитство. *Нито следа от ревност. Нали искаше точно това? Защо тогава беше ядосан?*

— Доколкото знам, не.

Арабела кимна и отговори просто:

— Е, повече не искам да знам.

— Радвам се да го чуя. — Той се усмихна подигравателно. — Ще се разберем ли да не говорим повече по тази тема?

— О, не мога да ти обещаая. — Арабела се намръщи замислено. — Кой знае какво още ще се случи. — Наведе се и сложи ръка върху неговата. — Обещавам ти, че винаги ще се отнасям с лейди Уорт с извънредна учтивост и дружелюбие.

— Точно от това се опасявах — изсъска той и присви очи. — Ако ми позволите една малка забележка, скъпа ми госпожо, вие сте коварна като цяло гнездо змии. Не си въобразявайте, че можете да ме измамите с невинната си усмивка и с разумните, изпълнени с разбиране възражения.

— Не искам да те мамя — възпротиви се тя. — Искам да съм сигурна, че правилата не са се променили. Ти ми обеща, че като дойдем в Лондон, ще мога да правя каквото си искам, и аз точно това възнамерявам. — Присви очи и започна да изброява впечатленията си.

— Твоите приятели мистър Фокс и лорд Кевъна ми харесват. Обещаха да ме посетят утре. Принцовете не ме впечатлиха ни най-малко, но се налага да ги търпя.

— Точно така — кимна сухо той и в сърцето му неволно се прокрадна възхищение към ума ѝ.

— Мисля, че ще се разбирам добре с херцогиня Девоншир.

Джак избухна в тих смях.

— Мила моя, херцогинята е най-важната, най-влиятелната жена в Лондон. Ако желае, тя ще се разбира добре с теб. Обратно не става, повярвай ми.

— Наистина ли? — попита тя с едва забележима усмивка и без преход премина в атака: — Не ти ли се струва странно, че семейството на мама от Корнуол изобщо не отговори на писмото ми? Писах им през август, а сега е януари. — Вдигна рамене и добави: — Разбира се, вече не ми е нужен отговор. Бях забравила онова писмо, но сега се питам дали пък роднините ми не са измрели до един. Може би са станали жертва на епидемия?

— Нямам представа — отговори Джак и почука по разделящата стена. Каретата веднага спря. — Тук трябва да те напусна. Ще повървя по Пикадили и ще стигна бързо до „Брокс“. — Наведе се към нея, целуна я хладно по челото и отвори вратичката.

Арабела се отпусна назад и изтощено затвори очи. Отвори ги едва когато каретата спря пред къщата ѝ. Когато слезе и се заизкачва по стълбите към парадния вход, където нощният портиер вече я очакваше, усети, че хладният нощен въздух малко я поободри.

— Нейна светлост има ли още някакви желания? — попита портиерът, след като заключи голямата врата и пусна резето.

— Не, Сайлъс, благодаря. Нямам представа кога ще се върне негова светлост.

— Не преди изгрев слънце, мадам — отговори мъжът с многозначително кимване.

Той сигурно знае, каза си Арабела. Отдавна е в къщата на Джак и познава навиците му. Тя му пожела с усмивка лека нощ, но вместо да се качи горе, отиде в библиотеката. Двете свещи, поставени в канделабрите от двете страни на камината, хвърляха мътна светлина. Облицованото с тъмно дърво помещение, препълнено с книги, тънеше

в мрак. Тя затвори вратата и се облегна на касата, за да обмисли последствията от действията си.

Не беше кражба, защото писмото, което се готвеше да вземе, беше нейна собственост. Джак ще се ядоса, че е отключила касетката му... че се е ровила в личните му документи. Но тя няма да вземе нищо, няма дори да погледне документите. Ще вземе писмото и ще заключи касетката. Това не беше ровене в тайните му. Разбира се, съществуваше възможност той изобщо да не забележи, че писмото липсва. Може би вече е забравил, че го е заключил в касетката си. Ако не е имал намерение да го изпрати, не е имало защо да го съхранява.

Арабела се отблъсна от вратата и отиде до писалището. Вървеше на пръсти, макар че беше съвсем сама и в къщата беше буден само нощният портиер, който нямаше да напусне поста си. Седна на стола и отвори чекмеджето, в което Джак съхраняваше ключовете. Не можа да намери веднага ключа от касетката и едва след като опипа всеки сантиметър от чекмеджето, откри малко копче в задния край. Натисна го. Отвори се малко тайно чекмедже, в което лежеше ключът.

Арабела отвори най-горното чекмедже, в което се съхраняваше касетката, извади я и внимателно я постави върху писалището. Ключът се завъртя леко. Тя вдигна капака и видя купчина грижливо подредени документи. Следобед писмото ѝ беше най-отгоре, но сега го нямаше. Обзе я колебание. Не биваше да пипа нещо, което не ѝ принадлежеше.

След секунда тръсна глава и започна да изважда документите един по един, като внимаваше да запази реда. Нарочно не поглеждаше към нито един от тях.

Наложи се да прехвърли почти половината документи, докато открие писмото си. Въздъхна доволно, извади го и грижливо прибра вътре другите книжа. Затвори капака, заключи и прибра ключа на мястото му. Преди да излезе, огледа внимателно писалището. Нищо не загатваше, че някой е пипал вътре.

Стисна писмото в ръка и се запъти с бързи крачки към спалнята си, където Беки беше задрямала пред огъня в очакване да помогне на господарката си да си легне.

Джак стана от игралната маса малко преди разсъмване. Откакто се бе завърнал в Лондон с Арабела, за първи път прекарваше цялата

нощ в игра на карти. Отначало възнамеряваше да остане само час-два, но се задържа на масата за фараон. Излезе в хладното утро и махна на една носилка.

Защо Арабела внезапно бе заговорила за роднините си? Той наистина бе забравил неизпратеното писмо.

Докато седеше в носилката, Джак размишляваше усилено. По това време лондонските улици бяха пусати и нищо не смуцаваше размишленията му.

Днес ще изгори писмото... По дяволите всички скрупули.

След двайсетина минути вече седеше зад писалището си и прехвърляше документите в касетката. След безплодно търсене се отпусна назад и вдигна глава към тавана. Писмото не беше тук. Къде ли се бе изгубило?

Внезапно скочи. Писмото беше у Арабела. Как го бе открила? Какво да прави сега? Заклучи касетата и тихо напусна библиотеката.

Когато излезе в залата, едно от слугинчетата в кухнята притича покрай него с кофа въглища. Джак не го забеляза, както не забеляза и че слънцето е изгряло. Входната врата беше отворена, едно момиче миеше стъпалата и изливаше кофи вода. Градът постепенно се будеше.

Джак спря за миг на стълбището. Арабела го поставяше пред сериозна дилема. Ако ѝ поиска обяснение, ще трябва да признае, че не е изпратил писмото ѝ. Ако не каже нищо, ще се изложи на опасността да падне в коварен капан.

Много добре знаеше колко коварни могат да бъдат членовете на семейство Лейси.

Пред вратата на спалнята си спря отново. Основата, на която се крепеше бракът му, се клатеше. Това вече не беше простият, прагматичен брак по разум, какъвто беше планирал. Жена му не му вярваше. Сега и той започваше да не ѝ вярва. Внезапно се бяха разделили в два враждебни лагера. Как, по дяволите, бе допуснал да се стигне дотук?

— Струва ми се, че се лъжеш, Джордж. — Чарлз Фокс отиде при лорд Кевъна, който се бе облегал на стената на салона и наблюдаваше партията карти на кръглата маса в средата на помещението.

— В какво? — попита Джордж, без да сваля поглед от играчите.

— Не в какво, а в кого! В лейди Арабела... Изобщо не играе като Лейси. Даже не брои кои карти минават. Играе без никакъв план. — В гласа му звучеше неодобрение. — Дънстън поне знаеше какво прави. Само дето не можеше да спре.

— Какво хубаво изказване от твоята уста, приятелю — засмя се Джордж и за миг отклони поглед от масата, за да си вземе чаша шампанско от минаващия лакей.

Фокс вдигна рамене и дори не помисли да се разсърди на забележката.

— Боли ме, като я гледам — отбеляза тихо.

— Хмм... — Джордж се загледа отново към масата, където седеше Арабела с купчинки монети пред себе си. — Не проумявам защо изобщо не се опитва да си изработи стратегия. Играе като начинаеща. Междувременно би трябвало да е разбрала как се изиграе, за да се печели.

— Сигурно не може да брои — предположи Фокс и направи гримаса, когато Арабела заложи на вече излязла карта.

— Глупости! Умът на лейди Арабела е остър като бръснач — възрази Джордж. — С нея може да се разговаря за всичко. Не разбирам защо Джак не ѝ даде няколко съвета как да играе.

Фокс размаха ветрилото си в ленив опит да раздвижи задушния, прекалено топъл въздух в помещението.

— Какво ще кажеш за този брак, Джордж? — Той устреми поглед към приятеля си и в дълбините на тъмните му очи не остана и следа от лекомисления денди.

— Ами... бих желал да знам нещо по-определено. За мен тази жена е загадка. Даже не мога да разбера дали се харесват. Но едно е

сигурно, Фокс — дамата ми харесва.

Чарлз кимна.

— Не е като брат си. Има гръбнак. Не е глупачка, това е ясно. Виждал съм как я гледа понякога Джак. — Гласът му прозвуча замислено. — Не мога да разгадая израза му, но... — Ухили се и обясни: — Изглежда объркан.

— Разбирам какво мислиш. Много се е променил. Сигурно защото нещата не вървят, както ги е планирал.

— Е, ще продължим да ги наблюдаваме с интерес. О, почакай, приятелю! Какви ги върши тя сега? — Фокс направи няколко крачки към масата. Арабела бе загубила всичките си пари и тъкмо откопчаваше смарагдовата си гривна.

Джордж го спря решително.

— Не бива, Чарлз. Нека Джак се погрижи за жена си. Ако ѝ предложиш пари, ще дадеш материал за клюки на целия град. — И се запъти към съседната стая, където Джак играеше хазарт.

Джак вдигна поглед от заровете, когато приятелят му го побутна по рамото.

— Ще играеш ли, Джордж?

— Засега не. Трябва да ти кажа нещо, Джак.

Херцогът остави заровете на масата и се надигна, като оправяше воланите на маншетите си.

— Паузата идва точно навреме. Пресъхнал съм като пустинята — заяви безгрижно той, макар да виждаше, че Джордж е загрижен. Отиде до масичката с гарафите и си наля чаша рейнско вино.

— Е, Джордж, какво има? — попита спокойно.

Джордж изглеждаше ужасно смутен.

— Знам, че звучи като клюка... — започна той нерешително.

Погледът на Джак веднага се изостри.

— Какво прави жена ми? — попита направо.

— Залага накитите си — отговори Джордж и успя да скрие смущението си зад обвинителен тон. — Би трябвало да я посъветваш как да играе, Джак. Ще тръгнат приказки.

Херцогът изкриви устни в усмивка.

— Явно е забравила да се запаси с монети. Дребен грях, приятелю, и напълно разбираем за жена. Благодаря, че ми обърна внимание.

С чаша в ръка Джак отиде в съседния салон и без видимо бързане стигна до масата, на която играеше жена му. Спря зад стола ѝ и нежно сложи ръка върху гладкото бяло рамо. Тази вечер Арабела носеше отново роклята с цвят на слонова кост и всички погледи бяха приковани в деколтето ѝ.

— Забавляваш ли се, мила?

Тя го погледна небрежно и се опита да прикрие тръпките, които причини докосването му.

— Да, сър, дори много. — И отново обърна поглед към картите.

Джак се наведе над рамото ѝ и сложи на масата пред нея пет рула монети. После протегна ръка и взе смарагдовата гривна. Замени я срещу две рула монети и отново сложи ръка на рамото на Арабела.

— Би било жалко да развалиш хубавия комплект, скъпа — прошепна в ухото ѝ той, остави чашата, вдигна китката ѝ и ѝ сложи гривната. — Камъните много подхождат на очите ти.

Арабела знаеше, че той е прав. Също както знаеше, че настояването му тя да носи кремави и бежови тонове е абсолютно основателно — те бяха в прекрасен контраст с наситените цветове на смарагдите, сапфирите, рубините или топазите, които ѝ купуваше за всяка вечерна рокля. Беше ѝ жал да изгуби гривната, макар че жертвата беше необходима, ако продължаваше да играе с безгрижната страст, която бе станала нейна запазена марка.

— Кажете, сър, на коя карта да заложа сега? — попита тя през рамо. — Този път съм решила да заложа на картата, за която мисля, че ще изгуби. — Ръката ѝ помилва едно руло монети. — Промяната в тактиката може би ще ми донесе късмет.

— Без съмнение. Ако играчът не вярва в късмета, по-добре да не играе.

— Тогава обърнете късмета ми, сър, и играйте за мен — каза тя и избухна във весел смях.

Джак погледна засмяното ѝ лице и си пожела отново да види откритата, непринудена, естествена жена, за която се беше оженил. Лондон, неговият Лондон, я разваляше. Защо беше такъв глупак да вярва, че тя ще блести като проклетите скъпоценности на шията ѝ... тази шия, която продължаваше да го възбужда, когато плъзгаше устни по нея, когато вдишваше нежния и аромат, когато късите кичурчета гъделичкаха носа му.

— Не съм проследил кои карти са излезли — отговори той. — Залагайте сама, мадам. Ще остана до вас и ще ви нося късмет. — Помилва бегло рамото ѝ и вдигна чашата към устните си.

Арабела реши, че този път ще опита да спечели. Разбира се, не беше броила излезлите карти, защото нямаше намерение да печели, но не беше съвсем просто да губи нарочно, когато Джак стоеше до нея. Смръщи чело и се опита да си спомни дали дама купа бе минала. Май не, реши и сложи рулото монети върху картата.

Този път се оказа права. Първата изтеглена карта беше дама купа. Арабела спечели достатъчно, за да играе още няколко часа, без да се наложи да се раздели със смарагдовата си гривна. Ала инстинктът ѝ подсказа, че е време да сложи край.

— Моля да ме извините, уважаеми дами и господа, но смятам да се откажа. Отстъпвам мястото си. — Тя се изправи с усмивка, без да обръща внимание на протестите на другите играчи.

Джак я хвана подръка.

— Вино? — попита той учтиво. — Или предпочиташ да се прибереш вкъщи?

Ръката му се плъзна по голото ѝ рамо. Внезапно си пожела с все сила да върне отново своята Арабела.

Наведе глава и ѝ прошепна нещо. Както очакваше, тя веднага се скова, дишането ѝ се накъса. В следващия миг се овладя и му отговори с небрежно вдигане на раменете:

— Разбира се, сър, щом желаете, ще си отидем вкъщи.

— Ще заповядам да извикат каретата.

По време на силния, почти див изблик на страст през тази нощ Арабела намери време да се запита как ставаше така, че отчуждението, възцарило се помежду им след онази вечер в операта, не влияе нито на страстта, нито на задоволяването и. Джак беше нежен и настойчив както винаги, тя можеше да реагира или да го предизвика както и преди. Извън спалнята обаче двамата се движеха като две изискано облечени фигури от севърски порцелан, танцуващи в музикална кутийка. Обикаляха се един друг, вечно нащрек, очаквайки лоша изненада.

Джак не спомена кражбата от касетката си, а Арабела не му поиска сметка за неизпратеното писмо. Ала настъпващото от време на време смутено мълчание, моментите на сдържаност, които се

повтаряха все по-често, издаваха всичко. Той знаеше, че писмото е у нея. Но ако просто е забравил — понякога Арабела беше твърдо убедена в тази възможност, — защо не искаше да говори открито с нея? Защо просто не се извини и готово? Тя щеше да направи същото, двамата щяха да се засмеят и да забравят за роднините от Корнуол. Ала той не казваше нищо и тя усещаше, че я наблюдава също така внимателно, както тя него.

Какво си мислеше, че ще направи тя? Самата тя не знаеше. Знаеше само, че иска истината. Обаче нямаше представа как да стигне до нея.

Арабела отпусна ръка през ръба на леглото и усети утешителното докосване на хладна кучешка муцуна. Кучетата не бяха позволили да ги изгонят от спалнята ѝ. Джак обаче недвусмислено им бе дал да разберат, че трябва да спят на пода. Както всички други и те се подчиниха на заповедите му без особени протести.

Жена му беше различна.

Тялото му, притиснато в гърба ѝ, беше толкова топло и силно. Той дишаше равномерно и скоро Арабела също заспа в мекия ритъм на движенията на гърдите му.

Уелският принц се намести с пъшкане в крехкото позлатено кресло, което изскърца тревожно под тежестта му, и огледа домакинята със самодоволна физиономия.

— Соарето ви снощи беше великолепно, мадам. Кажете на готвача си да даде рецептата за соса в Карлтън Хаус. — Поглади издутия си корем и добави: — Искам непременно да го сервирам на следващата вечеря, която ще дам.

— Мосю Алфонс е истински гений на готварското изкуство — отговори с усмивка Арабела.

Принцът се засмя гърлено.

— Като че ли не знам, милейди! От три години и повече се опитвам да го примам в моята кухня.

— Обзалагам се, че няма да успеете, сър — обади се весело Фокс, който тъкмо си наливаше мадейра. Тоалетът му не беше ексцентричен както обикновено — само жилетката беше много ярка, на жълти и зелени райета.

— Защо мислиш така? — попита негово кралско височество и изпразни чашата си.

Фокс се приближи с гарафата.

— Наскоро Джак се оплака, че къщата му е станала убежище на десетки емигранти. — Вдигна чашата си към Арабела и тя направи подигравателен жест. Все така засмян, Фокс напълни чашата на принца и продължи: — Трябва да знаете, сър, че лейди Арабела си е поставила за цел да помага на емигрантите. Не само на художници и скулптори, но и на шивачки, модистки, готвачи, фризьори и така нататък. Знаете ли колко хора са й задължени? Бедният Джак сподели с мен, че поне половината семейство на Алфонс е намерило подслон в къщата му.

— Няма от какво да се оплаква — отсече Арабела и за момент изгуби безгрижието си, като заяви: — Положението на тези хора е ужасно, сър. Много от тях идват от Франция само с дрехите на гърба си.

Уелският принц изръмжа нещо неразбрано. Самият той беше постоянно задлъжнял и мразеше да моли хората за пари.

Арабела, която много добре знаеше това, побърза да смени темата, но точно в този момент се появи Тидмут и оповести тържествено:

— Лейди Джърси, ваша светлост, и лорд Кевъна.

— О, страхотно — промърмори принцът и се изправи тромаво. — Скъпата лейди Джърси. — Обсипа дамата с комплименти, докато целуваше всеки пръст на ръката ѝ. Арабела се почувства малко неловко. Всички знаеха, че лейди Джърси е любовница на принца, но двамата се държаха толкова свободно, че обществото негодуваше.

Принцът беше последното от завоеванията на красавицата, толкова изкусителна, че и най-ревнивите съпруги трябваше да се примирят. Още в началния стадий на познанството си с дамата Арабела бе стигнала до извода, че щеше да цени острия ѝ ум и малко злобните шеги, ако Франсис Вилие не беше си поставила за главна цел в живота да се държи зле със съпругите на мъжете, които бяха споделяли леглото ѝ.

— Лейди Арабела! — Лейди Джърси я прегърна, сякаш бяха близки приятелки, и боядисаните пера на голямата ѝ шапка се вдигнаха като паунова опашка. В големите ѝ очи светеше злоба. —

Надявам се, че сте добре, мила моя. Снощи в Девоншир Хаус изглеждахте малко изтощена.

— Много съм добре, благодаря. — Арабела ѝ обърна гръб и поздрави Джордж Кевъна, който с галантен поклон поднесе ръката ѝ към устните си.

— Както винаги, изглеждате възхитително, лейди Арабела — промълви той и намигна в посока на Франсис.

— Много сте мил, сър. — Арабела направи лек реверанс и се обърна към графинята с тон на учтива домакиня: — Ще позволите ли да ви предложи чаша шери, мадам?

— О, не, не... само малко слаб чай, нищо повече. — Графинята седна до принца и приглади тафтяните си поли. — Тенът, нали знаете. — Поглади бледите си бузи и обясни: — Виното много ме сгорещява.

Без да коментира, Арабела позвъни на прислугата. Принцът сложи монокъла на окото си и се зае да изследва тена на любовницата си, която протестираше с усмивка.

— Обслужете се, Джордж — Арабела посочи масичката с гарафите.

Вратата се отвори отново.

— Лорд Морпит изпрати картичката си, мадам. — Тимоти подаде на херцогинята сребърна табла с гравирана визитка.

— Мили боже, мадам, вие сте много на мода — заяви принцът. — Изключено е да се видя с вас на четири очи.

— Сър, винаги съм на вашите услуги — протестира Арабела.

Принцът избухна в смях.

— Така казвате, но винаги когато дойда, сте заобиколена от хора. — Отвори крехката си табакера и предложи на Фокс, преди да си вземе щипка емфие. — Кажете му да влезе, Тидмут, кажете му да влезе.

С появата на лорд Морпит разговорът се насочи към политиката. В салона бяха събрани няколко заклетни виги и Арабела изглеждаше много доволна. Честолюбиеето ѝ изискваше да създаде салон, който да се мери със салона на херцогиня Девоншир, и тя беше на път да го задоволи. Къщата на Кавендиш Скуеър постепенно ставаше предпочитано място за срещи.

— Джак няма ли го, лейди Арабела? — осведоми се Джордж и подаде чашата си на слугата, който обикаляше салона с гарафа шери. — Надявах се да говоря с него.

— Преди половин час го видях на Монт стрийт — съобщи лорд Морпит. — Излезе от къщата на Уорт.

Лейди Джърси се изкиска злобно.

— Милата лейди Уорт. — В гласа ѝ звучеше неприкрита злоба. — Наистина е учудващо как хубавее от ден на ден. Просто не остарява. Нищо чудно, че мъжете се тълпят пред вратата ѝ. — И се усмихна на Арабела.

Тази жена е хиена, каза си ядосано домакинята. Хиена, която обикаля около пляката, преди да я погълне. Не стига, че постъпваше абсолютно безвкусно, като забиваше ноктите си в съпругите на любовниците си, ами и от чиста злоба обиждаше жената, с чийто съпруг нямаше нищо общо.

Е, не можеше да изключи, че някога Джак е имал интимна връзка с Франсис Вилие.

След забележката последва кратко мълчание, но Джордж Кевъна побърза да смени темата, като заговори за скорошната смърт на Джеймс Босуел. Арабела се възползва от възможността да каже мнението си за книгите на автора, без да даде да се забележи, че е чула думите на Морпит и лейди Джърси. Когато Джак се появи в салона ѝ след около половин час, тя го поздрави с топла усмивка.

Той се поклонил пред принца, поздрави всички присъстващи с общ поклон, целуна ръка на жена си, седна насреща ѝ и помоли слугата да му налее чаша вино.

— Сядайте, невъзпитани кучета — заповяда рязко и побутна кучешките муцуни, които се опитваха да близнат ръцете му.

Двата сетера замахаха с опашки в знак, че не приемат сериозно предупреждението.

— Прекрасни кучета — отбеляза принцът и стисна ръката на лейди Джърси.

— Да, но нямат маниери — отвърна сърдито Джак и изсъска: — Седнете, или ще ви изхвърля оттук.

— Борис, Оскар, при мен — заповяда остро Арабела. Все още не беше разбрала какво толкова има у Джак, та кучетата бяха станали негови предани роби. Макар и колебливо, те отидоха при нея и се отпуснаха в краката ѝ с въздишки на примирение.

След около част гостите се сбогуваха. Джак ги изпрати до вратата и се върна в салона.

— Поздравявам те мила моя — каза той спокойно, облегна се на камината и я измери с изпитателен поглед. — Развиваш се много по-бързо и много по-добре, отколкото очаквах. Принцът те посещава почти всеки ден. Йорк също идва често.

— Не са чак толкова досадни, колкото мислех след първата ни среща — усмихна се Арабела. — Особено херцогът. — Намръщи се леко и добави: — Когато е сам, принцът е поносим, но щом се появи лейди Джърси, започва да се държи като идиот.

Джак вдигна вежди, изненадан от силната дума. Не можа да си обясни причината.

— Надявам се, че бракът му ще промени нещата.

— Аз не мисля така. По правило бракът не променя предпочитанията на мъжа.

Арабела бързо сведе глава. Беше готова да си отхапе езика. Как допусна тази непредпазлива забележка! След вечерта в операта тя не споменаваше лейди Уорт. Дамата не бе дошла на Кавендиш скуеър, както бе обещала, и двете се срещаха само на вечери и други светски прояви, където се държаха изключително учтиво една към друга.

Лицето на Джак остана непроницаемо.

— Искам да отида за няколко седмици в Лейси Корт — каза внезапно Арабела. — Тъкмо ще взема Мег, като се върна.

— Защо толкова бързаш? — Джак си взе щипка емфие и я огледа с присвити очи.

Тя отпи глътка шери.

— Арендаторите са свикнали в имението да има някой Лейси. Баща ми почти не идваше в Лондон, а когато Фредерик го нямаше, аз винаги...

— Не забравяйте, госпожо, че вече няма Лейси — прекъсна я Джак и в любезния му глас звънна острие на сабя. — Единственото име, което има значение в момента, е Фортескю. Това име носите вие.

Арабела остави празната си чаша.

— Не е нужно да ми напомняте, сър. — Стана и му обърна гръб.

Джак отиде при нея и сложи ръце на раменете ѝ. Наведе се и целуна тила ѝ, зарови пръсти в изкусно подредените къдрици. Усети как тя потръпна и плъзна ръце по тялото ѝ. Обхвана гърдите ѝ и се наслади на топлината им под тънката батиста на утринната рокля.

— Само за да запомниш какво означава да носиш моето име — пошепна той и целуна ухото ѝ. Пъхна език в ушната мида и Арабела се засмя против волята си. Изви се в ръцете му и изсъска разярено:

— По дяволите, Джак Фортескю, недей така! Някой може да влезе.

— Персоналът ми е достатъчно добре обучен и ще чука. — Дъхът му погали лицето ѝ. Арабела се изплъзна от хватката му и застана пред огледалото над камината, за да провери как изглежда. Бузите ѝ бяха зачервени, очите блестяха. Той винаги упражняваше такова въздействие върху нея, колкото и да беше решена да му се противопостави.

— Не — спря го тя, когато отново пристъпи зад нея. — Имам уговорка с лейди Певънси. Ще разгледаме ботаническата градина. Трябва да се преоблека.

— Можеш да се извиниш — отговори той, впил поглед в лицето ѝ в огледалото.

— Само няколко минути преди срещата? Би било крайно неучтиво. Освен това много искам да видя градината. Там има орхидеи, които познавам само от рисунки.

За момент в ясните сиви очи се появи разочарование, но бързо изчезна и лицето му отново стана хладно и безизразно.

— Разбира се. Никога не бих посмял да се конкурирам с орхидеите ти, мила моя. — Обърна се и допълни през рамо: — Впрочем, аз също ще напусна града за няколко дни.

— Така ли? — Арабела се опита да не звучи любопитно, но не се сдържа и попита: — Къде отиваш?

— В имението в Хертфоршир. Един от арендаторите ми създава ядове. Трябва да обсъдя въпроса с управителя.

— Разбирам. Кога заминаваш?

— Днес следобед.

— Тогава ще се видим, като се върна. — Тя му се усмихна, изпрати му въздушна целувка и излезе.

Джак се загледа мрачно в затворената врата. Искеше да я попита дали ще замине с него. Но не желаше да моли.

Арабела се наслади на ботаническата градина много по-малко, отколкото очакваше. Болеше я глава, а Хелън Павенси, която много харесваше, днес не беше особено забавна. Трябваше да се върне вкъщи, преди Джак да е потеглил. Той не ѝ предложи да го придружи, но предложението можеше да излезе и от нея. Така копнееше за чистия въздух в провинцията...

— Извинявайте, Хелън, но ме боли глава. — Тя демонстративно обърна гръб на красивия алпинеум и попита: — Имате ли нещо против да си тръгваме?

— Не, разбира се, че не. — Придружителката ѝ я изгледа загрижено. — Изглеждате ми малко изтощена, Арабела, а и трябва да призная, че за днес се нагледах на цветя.

Каретата на Арабела откара лейди Певънси до дома ѝ, после затрополи към Кавендиш Скуеър. Арабела изтича по стълбата и задъхано попита Тидмут, който ѝ отвори:

— Тук ли е още негова светлост?

— Не, ваша светлост, замина преди час.

Разочарованието ѝ беше толкова силно, че ѝ се доплака. Какъв абсурд — вече не помнеше кога е плакала за последен път.

— Благодаря, Тидмут — пошепна задавено и се запъти към горния етаж.

— Нейна светлост ще има ли нужда от каретата?

В момента единственото ѝ желание беше да седне с книга пред камината, но това беше невъзможно.

— Да, графиня Дерби дава вечерен прием. Ще изляза в девет. Преди това ще вечерям в будоара си.

Вече беше свикнала да се облича без съветите на мъжа си и вечер да излиза без него. В този изкуствен свят брачните двойки почти никога не се показваха заедно в обществото — а по всичко личеше, че и у дома си се събират рядко.

Вечерта Арабела се постара да проиграе колкото може повече пари от незаконно спечеленото от Джак богатство на брат ѝ. Но днес не ѝ беше до игра. Към края на играта лорд Уорт пое банката на масата за фараон и Арабела се изложи на опасност да обогати мъжа на съперницата си за сметка на своя съпруг.

— Защо лейди Уорт отсъства? — попита една от играещите дами, скрила лице зад ветрилото си. — Искях да поговоря с нея, но не

я виждам никъде.

— Замина за няколко дни в провинцията — отговори съпругът и раздаде картите. — Доколкото разбрах, една от лелите ѝ заболяла внезапно.

Арабела втренчи поглед в картите и заложи на пика. Болна леля или страстен любовник? Картите затанцуваха пред очите ѝ, но тя си заповяда да остане на масата, докато загуби всичко. Едва тогава се надигна, изрази престорен ужас от загубите си и се отдалечи с усмивка.

Джак се върна в Лондон след по-малко от седмица, след като учудено и малко ядосано установи, че няма да издържи повече. Нито за миг не бе предполагал, че тя ще му липсва, но само след два дни се улови, че непрекъснато мисли за своята дразнеща и непокорна съпруга. Опита се да се съсредоточи върху проблема, който го бе довел в Хертфордшир, но бързо установи, че мислите му непрекъснато се отклоняват към Арабела. Липсваха му смехът ѝ, бързите ѝ думи, отдадеността, с която работеше в оранжерията. Непрекъснато я виждаше пред себе си — гордо изправената глава, непосредствеността, с която възприемаше света около себе си, замисленото изражение, когато слушаше внимателно, начинът, по който влизаше и излизаше, блясъка на скъпоценностите, с които обичаше да я отрупва.

Затова се прибра по-рано. За съжаление Арабела не си беше вкъщи.

— Нейна светлост излезе с един от французите — обясни Тидмут с неодобрително изражение. — Ако позволите, ваша светлост, джентълменът изглеждаше доста... окъсан. Разбрах, че става въпрос за болно дете. — Смръщи чело и старателно изтупа цилиндъра на Джак от праха. — Дано не е тиф — добави загрижено — или едра шарка.

Джак също не беше доволен от посещенията на Арабела в бедняшките квартали на Лондон, но нямаше никакво намерение да обсъжда проблема с иконома си. Ала когато след час, безупречно облечен в гълъбовосиво кадифе, излезе от дома си, не беше в най-добро настроение.

Отиде в Уайтс клуб, където в сряда се срещаха повечето от приятелите му, за да уредят дълговете си от последната седмица, и виното се лееше в изобилие. Лордът влезе в големия салон и предаде шапката и бастуна си в ръцете на слугата. Посрещна го хор от поздравления.

— О, Джак, слава богу, че си тук — извика Фокс. — Трябва ми заем, приятелю.

— Колко? — попита примирено Джак и се присъедини към групата, която седеше до прозореца с изглед към парка Сейнт Джеймс. Знаеше, че няма да получи обратно парите си, но приятелството си имаше своята цена.

— Дреболия. Трябват ми шест хиляди гвинеи, но каквото и да дадеш, ще бъде прието с благодарност.

Джак написа бележка за хиляда гвинеи и Джордж Кевъна укорително поклати глава, Фокс прие бележката с бурна благодарност и веднага я връчи на маркиз Хърндън, на когото дължеше пари. Джак му се усмихна и отиде при Джордж, махащ му от другия край на помещението.

— На твое място не бих хвърлял пари на вятъра, Джак. Може скоро да имаш нужда от тях в собственото си домакинство — посрещна го той.

Джак издиша шумно.

— Жена ми?

— Никак ни ми е приятно да го кажа, Джак, но ако не предприемеш нещо, тя ще те разори. — Джордж изглеждаше искрено загрижен.

— Колко от скъпоценностите на Сен Жюл е заложила досега? — попита глухо херцогът.

— Няколко сапфирени обици и една верижка с перли. Аз... побързах да ги купя... помислих си, че не искаш да ги изгубиш. — Бръкна в джоба на жилетката си, извади малко пакетче и му го връчи. Джак ги прибра във вътрешния джоб на жакета си.

— Много ти благодаря, Джордж. Колко ти дължа?

Джордж нервно попипа брадичката си.

— Пет хиляди... Прощавай, Джак, но не е редно жена ти да прави такива дългове. Ясно ми е, че Арабела е неопитна, но все по-често имам чувството, че губи нарочно.

— За съжаление си прав — отговори Джак. — Изобщо не се опитва да спечели, никога няма стратегия на игра.

Потупа се замислено по джоба, после написа втората бележка за тази вечер и я връчи на приятеля си. Благодарни му отново и отиде в съседния салон да поиграе на зарове.

Върна се вкъщи в ранния следобед и узна, че нейна светлост се е прибрала и се намира в будоара си. Качи се горе и тихо отвори вратата.

Кучетата не се виждаха никъде — вероятно се бяха промъкнали в кухнята да измолят нещо вкусно. Алфонс беше възхитен от тях и непрекъснато им вареше кокали и пилешки глави. Понякога дори забравяше в тяхна полза някой сос за господарската трапеза.

Следобедното слънце огряваше лежанката, на която спеше Арабела, завита с топъл вълнен шал. Беше се обърнала на една страна и сложила ръка под бузата. Джак стоя дълго неподвижен, загледан в спящата жена. Видя тъмните сърпове на миглите върху светлата кожа, но и леките сини сенки под очите. Явно не беше спала добре. Или беше прекарала дълго време в бедняшките квартали, отдадена на благотворителните си цели?

А може би е седяла до късно на игралната маса, за да проиграе парите му?

Сякаш стресната от мислите му, Арабела се събуди внезапно и той бе готов да се закълне, че в златните ѝ очи светна радост. Тя се надигна и свали шала от раменете си.

— Значи се върнахте. Очаквах ви едва след няколко дни. — Тонът ѝ говореше, че завръщането му ѝ е безразлично, както и присъствието му, макар че сърцето ѝ биеше ускорено и кожата ѝ тръпнеше — както винаги, когато той беше близо до нея. Струваше ѝ голямо усилие да не се хвърли в прегръдката му и да не покрие лицето му със страстни целувки.

— Да, мадам, върнах се. — Той придърпа един стол и го възседна на обратно. Опря ръце на облегалката, без да откъсва поглед от лицето на жена си. — Ако съдя по онова, което чух, не е трябвало да отсъствам толкова дълго. — Извади от джоба на жакета си пакетчето, което му бе дал Джордж, и го хвърли в скута ѝ. Тя посегна да го пипне и веднага разбра какво има вътре.

— Би трябвало да се радвам, че не става въпрос за диамантите на Сен Жюл — отбеляза Джак.

Арабела го погледна уплашено.

— Никога не бих го направила. Залагам само неща, които ми принадлежат.

— Мила моя, ако си принудена да продаваш скъпоценностите си, значи дълговете ти надвишават финансовата уговорка, която постигнахме. Доколкото си спомням, бях повече от щедър. Вероятно съм се излъгал. — Тонът му беше хладен и дистанциран.

— Всички играят.

— Да, но не толкова лошо като теб — възрази той. — Ти нарочно играеш лошо. Наблюдавал съм те и това заключение буквално се натрапва. Дори човек, който изобщо не е запознат с принципите на играта, понякога печели. Ти не.

Под спокойния, изпитателен поглед Арабела се изчерви.

— Видях как херцогиня Девоншир проигра за една нощ хиляда гвинеи.

— Херцогинята не е пример за подражание. Тя е вострастен играч и един ден ще се разори. Но ти, скъпа, не си страстен играч — поне по моето скромно мнение.

Той присви очи и понеже не откъсваше поглед от нея, веднага забеляза кратките виновни искри в очите ѝ.

— Губя само онова, което ти спечели от брат ми — рече тя и приглади с леко треперещи ръце копринените гънки на светлобежовото неглиже.

— Така си и мислех — промърмори той. — Е, трябва да ти кажа, че така не става. Няма да стоя и да гледам как ме тласкаш към разорение, Арабела.

Тя се намръщи, в златните зеници пламна огън.

— И как смяташ да ми попречиш?

Джак се замисли малко, после отговори сериозно:

— Струва ми се, че имам само две възможности.

— И кои са те, милорд? — В погледа ѝ светна предизвикателен интерес.

Джак допря пръстите на ръцете си и леко ги залюля.

— Бих могъл да увелича собствените си печалби, за да компенсирам твоите загуби, но това ще ми струва повече усилия, отколкото имам желание да изразходвам. Или пък... — Направи кратка пауза и продължи — Бих могъл да те науча как да играеш и да печелиш. — Вдигна ръка, за да спре протеста ѝ, и продължи: — Предлагам да отидем в библиотеката и да изиграем партия фараон.

Арабела не се помръдна.

— Как мина посещението в провинцията? — попита с усмивка, която не стигна до очите и. — Успя ли да разрешиш проблема с арендатора? — Не беше в състояние да потисне подигравателния си тон. Образът на Лили Уорт — жената с безупречен тен и порцеланово-

сини очи — я преследваше непрекъснато, докато Джак го нямаше. Колкото и да се презираше за това, не беше в състояние да потисне ревността си.

— О, да — отговори той, леко учуден от тона ѝ. — Но щеше да ми бъде много по-приятно, ако беше дошла с мен.

Какъв умел лъжец!

— Нима нямаше приятна компания?

— Само управителя, а той е постоянно мрачен. — Джак скочи от стола и ѝ подаде ръка. — Хайде, Арабела, започва първият урок по карти.

Късно вечерта Арабела приложи наученото на поредния прием. Джордж Кевъна седеше до нея и я наблюдаваше с нарастващо учудване.

— О, мадам, късметът ви се обърна — отбеляза той, когато десетка пика спечели поредната игра.

Арабела избухна в смях.

— Мъжът ми ме научи. Урокът продължи цял следобед. Явно е добър учител. — Прибра рулото монети и огледа внимателно масата, докато подреждаше думите в ума си. Сега беше най-подходящият момент да попита нещо. Трябваше да го направи. Знаеше, че не е редно да говори за това с най-добрия приятел на мъжа си, но Джордж беше и неин приятел. И беше дискретен.

Обърна се към него с решително изражение.

— Джордж, вие присъствахте ли, когато Джак изигра последната партия с брат ми? — Гласът ѝ беше съвсем тих, лицето издаваше съсредоточеност.

Джордж стана сериозен и отговори също така тихо:

— Да, бях там. Защо питате?

— Защото искам да знам точно какво се случи — отговори просто тя. — Вие сте най-добрият приятел на Джак и никой не може да разкаже историята по-добре от вас.

Той се покашля смутено.

— Скъпа Арабела, Джак сигурно...

Тя поклати глава.

— Джак мълчи като пън. Не разбирам защо...

Джордж вдигна ръка, за да я спре, и предложи:

— Да отидем на място, където никой няма да ни пречи.

Тя стана веднага. Джордж я отведе в една ниша в другия край на салона.

— Тук няма да ни смущават.

Арабела кимна. Лицето ѝ беше бледо, очите засенчени.

— Искам да знам защо Джак е унищожил Фредерик. Вие знаете ли?

— Мила моя, не е нужно да има по-дълбока цел. Фредерик игра и загуби.

— Знаете, че това не е всичко, Джордж. Джак е тласнал Фредерик към смъртта. Защо го е направил? Защо един нормален човек прави такова нещо?

Джордж поклати глава.

— Между двамата имаше вражда — призна тихо.

— Защо? — Арабела стисна ръката му. — Моля ви, Джордж, помогнете ми да разбера. Ако продължа да мисля, че съпругът ми хладнокръвно и без никаква причина е причинил смъртта на невинен човек, ще полудея.

Джордж я погледна безпомощно.

— Джак не е студен и пресметлив, Арабела. Би трябвало да го знаете.

— Не го знам — отговори твърдо тя. — Да, знам, че може да бъде различен, но не знам кой е истинският Джак. Вие трябва да ми кажете.

Джордж въздъхна. Ценеше високо жената, за която Джак се бе оженил така неочаквано... много я харесваше. И обичаше приятеля си. Нещо между Джак и Арабела не беше наред. Може би трябваше да се намеси, за да помогне.

— Не знам дали имам право да го издам... Преди много години Джак и брат ви бяха съперници за любовта на една жена. — Погледна я смутено, но Арабела бе втренчила поглед в лицето му и не мигаше. — Фредерик постъпил с нея... нечестно. — Това беше възможно най-меката дума. — Подробности са известни само на посветените, но Джак предизвика Лейси на дуел и за малко не го уби. Лейси никога не му прости, а Джак се отнасяше към него с неприкрито презрение.

— Разбирам. — Смръщила чело, Арабела се запита дали наистина е разбрала. Не знаеше какъв е бил Фредерик като младеж. Родителите ѝ са смятали, че тя е още дете и не са ѝ споменали за

случилото се. Или пък баща ѝ си е замълчал, което беше тонично за него. Във всеки случай не си спомняше Фредерик да е бил ранен и животът му да е бил в опасност. Брат и почти не се мяркаше в Лейси Корт. Сигурно се е лекувал в Лондон. Вероятно спомените за младостта на брат ѝ бяха прогонени от по-силните впечатления от последните години, когато той се връщаше у дома мръсен и занемарен, с жестока линия около устата, с кръвясали от пиене, хлътнали очи. Арабела често се беше питала дали Фредерик все още е човешко същество и може ли да бъде спасен. Ако историята на Джордж беше вярна, значи той е бил неспасяем още в младостта си.

Не, една толкова стара история, дори жестока като тази, не беше достатъчна да накара Джак да унищожи Фредерик. Не и след толкова много години.

Тя огледа ярко осветения салон и откри съпруга си в другия край. Той гледаше право към тях и като че ли четеше разговора по устните им. Арабела настръхна. Изражението му беше мрачно, очите — отново непроницаеми.

— Защо понякога изглежда такъв? Толкова мрачен — прошепна тя, повече на себе си, отколкото към Джордж.

— Не разбирам за какво говорите, мадам.

— Напротив, разбирате — възрази почти сърдито тя. — Вие го познавате по-добре от всеки друг и отлично знаете какво имам предвид. Понякога го обхваща странно настроение и на лицето му се появява израз, сякаш не присъства пред мен, а се е пренесъл на някакво незнайно място.

— Вероятно е свързано със сестра му — обясни предпазливо Джордж.

Арабела го погледна смаяно.

— Джак има сестра? Никога не говори за нея... и изобщо за семейството си. Предполагах, че е единствено дете.

— Имаше сестра... Шарлот — започна да разказва Джордж. — Тя е... или беше... във Франция. Преди няколко години се омъжи за виконт Вилфранш и отиде с него във Версайския двор. — Помълча малко и добави: — Не вярвам, че Шарлот и съпругът ѝ са преживели терора на революцията. Преди година Джак отиде на континента да я търси... но се върна сам. — Преглътна мъчително и продължи: — Каза ми, че се смята за изчезнала. Не каза нищо повече. Тонът му

забраняваше всякакви въпроси — обясни с въздишка. — Знаете какъв е. Ако ми позволите да ви посъветвам, Арабела — не говорете за сестра му, докато сам той не я спомене.

— Не, разбира се, че не — кимна тя. Между веждите ѝ се бе вдълбала дълбока бръчка. — Много ви благодаря, Джордж. Съжалявам, че трябваше да ви задам толкова неприятни въпроси.

— О, не... Ще се радвам, ако съм ви бил полезен. — Джордж изглеждаше видимо облекчен, че разпитът е свършил. — Ако мога да помогна с нещо... винаги на вашите услуги. — И се поклонил галантно.

— Благодаря — повтори просто тя. Усмихна му се и го остави в нишата на прозореца, за да отиде право при мъжа си.

Джак я посрещна с хладна усмивка.

— Каква беше тази интимна среща с Джордж?

— Аз не бих я нарекла интимна — отвърна спокойно тя. — В салона има поне сто души.

— Е, тогава задълбочена — поправи се той, без да сваля поглед от лицето ѝ. — Може ли да узная за какво си говорехте?

— За безсрамието на лейди Джърси — отговори веднага тя. — Принцът още не е довел невестата си в Англия, а тази личност се самообяви за придворна на принцеса Каролина. Чу ли това?

— Да, чух — отговори той, убеден, че тази интересна тема не е била единствената в задълбочения разговор между съпругата и приятеля му.

Арабела продължи да излива възмущението си. Това беше най-лесното. По причини, които не ѝ се искаше да анализира, тя беше искрено възмутена, че лейди Джърси се пъчи така безсрамно с любовника си. Впрочем, поведението на дамата възмущаваше повечето дами от висшето общество — вероятно по същите причини.

— Сигурна съм, че ще превърне живота на бедната принцеса в ад — продължи презрително. — Нали знаеш, че ѝ харесва да измъчва жените на бившите си любовници.

— Да, аз знам, но ти откъде знаеш? — учуди се Джак. През годините, когато лейди Джърси вилнееше из Лондон, Арабела е живяла в дълбоката провинция.

Очите ѝ се присвиха.

— Имам уши и чувам добре — отговори и искрите в очите ѝ му напомниха за старата Арабела.

— Я да кажем сбогом на този глупав прием и да се приберем у дома — предложи той и обхвана тила ѝ. — Спечели ли достатъчно за тази нощ?

— Само около шестстотин гвинеи — отговори с тих смях тя и се притисна към топлата му ръка.

— Това е достатъчно — отсеке той. — След цяла седмица отсъствие изпитвам силно желание да съм с жена си.

И аз желая да съм със съпруга си, каза си Арабела и усети прилив на нова енергия.

Едва седнали в каретата, и той посегна към нея. Привлече я на коленете си, плъзна пръсти по обувия в копринен чорап крак, мина през жартиерите, които обхващаха бедрата, и мушна ръка под коприненото бельо. Пръстите му проникнаха в топлата влажна утроба и тя шумно пое въздух. Премести се малко, за да му е по-удобно и опря глава на рамото му. Краката ѝ се разтвориха подканващо. Целенасочените му движения я доведоха до бърз оргазъм. Когато стигна до гребена на вълната, тя се обърна и го възседна. Отвори панталона му и обхвана пулсиращия член, освободен от затвора си. Погали го нежно, с пърхащи движения, после бавно стегна хватката си и когато започна да го разтрива, той простена тихо.

Арабела се премести леко и се отпусна върху него. Каретата се друсаше по паважа, пропадеше в дупки, но тя не я усещаше. Цялото ѝ тяло беше съсредоточено в тласъците на неговото.

Той обхвана талията ѝ с две ръце, за да я задържи в равновесие, и впи поглед в очите ѝ. Тя прокара език по устните му, наклони глава и го целуна, езикът ѝ нахлу в устата му. През цялото време се притискаше в слабините му и го приемаше дълбоко в себе си, допускаше го до центъра на съществуването си. Остана напълно неподвижна, за да усети оргазма му, и отново впи устни в неговите. След няколко секунди го настигна и стегнатата спирала се разтвори. За да потисне вика си, ухапа долната му устна. В този момент колата спря със силен тласък. Арабела загуби равновесие и се тръшна на седалката в бъркотия от поли и крайници, с овлажнели бедра.

— Всемогъщи боже... — пошепна Джак, усетил кръв по устната си. — Когато си възбудена, си същинска дивачка, любов моя. — Изправи я и се опита да приглади полите ѝ. Арабела се усмихна

безпомощно, когато слугата отвори вратичката и надникна в тъмната карета.

— Ваша светлост... Кавендиш Скуеър — извика той, опитвайки се да скрие учудването си от царящата бъркотия.

— Благодаря, Франк. — Джак се освободи от полите на съпругата си и скочи на улицата. Подаде ръка на Арабела и я извлече навън.

Тя вървеше до него, съзнаваща, че деколтето ѝ е разместено, че полите ѝ са влажни и безнадеждно измачкани. Затова събра цялото си достойнство, отвори ветрилото и изкачи стълбите, прихванала роклята си. Мина покрай Тидмут с високомерно „Лека ноц“, прекоси залата и забърза нагоре по стълбището.

Влезе в будоара си и кучетата скочиха да я посрещнат. Тя ги погали, отпусна се в най-близкото кресло и избухна в смях.

— Какво ли си е помислил Франк? — попита тя задъхано.

— Изглеждам така, сякаш съм се търкала с някого в уличната канавка. — Разпусна косата си и се обърна към него: — А вие, сър, сте забравили да си закопчаете панталона.

Когато Джак се погледна слисано, тя избухна в нов смях. Той побърза да се оправи и също се ухили.

— За щастие не плащам на персонала си, за да мисли — каза той, отиде до свързващата врата и я отвори. — Беки, можеш да си легнеш. Нейна светлост ще се съблече сама.

Момичето скочи от столчето пред огъня и се поклони дълбоко.

— Разбира се, ваша светлост. Ако нейна светлост е сигурна...

— Сигурна е — отговори енергично Джак. — Хайде, изчезвай. Франк Момичето направи реверанс и излезе заднешком, а Джак се върна в будоара.

— Ставайте, скъпа. Току-що установих, че апетитът ми изобщо не е задоволен.

Франк Още веднъж ли ще ме опозорите, сър? — попита тя с широко отворени очи и притисна ръка към сърцето си.

Франк Щом го наричаш така, аз съм съгласен — кимна с готовност той. — Стани, ако обичаш. Искам да се отърва от тази грозна рокля. — Отвлече я в спалнята и решително затръшна вратата пред подскачащите кучета.

След много, много време Арабела се излегна доволно на пода пред огъня. Едва сега усети, че ресните на килима дразнят гърба ѝ. Завладяна от вълните на страстта, не беше забелязала тази дребна неприятност.

Джак се размърда и се опря на лакти. Погали бузата ѝ и помоли:

Франк А сега, скъпа, бъди така добра да си признаеш за какво говореше с Джордж далеч от хорските уши.

Франк Вече ти казах. — Арабела веднага застана нащрек. Слабините им все още бяха съединени, той се усещаше в нея мек и доволен. Страстта в очите му гаснеше и постепенно отстъпваше място на друго намерение.

Франк Каза ми, но не истината — поправи я той. — Отговаряй. — И веднага смекчи заповедта с целувка в ъгълчето на устата.

Арабела се замисли. Мекото сияние на огъня, което падаше върху съединените им тела, пламъчетата на преживяната страст в очите му, които се отразяваха в нейните — всичко това я накара да повярва, че това е подходящият момент да проникне в тайните му.

— Джордж ми разказа някои неща за враждата между теб и Фредерик — призна тихо. — Спомена отдавнашен дуел заради една жена...

Джак се изправи и се отдели от нея. Защо трябваше точно в този момент да спомене Фредерик? В гърлото му се надигна горчивина. Омразата към Лейси пламна отново като парче горещо желязо, скрито дълбоко във вътрешността му. Трябваше да го потисне. Арабела не беше Фредерик. Тя нямаше нищо общо със случилото се между него и несъщия ѝ брат. Сам той я бе използвал като инструмент за откъсването си, но тя беше невинна. Но защо, по дяволите, трябваше да се рови в миналото му!

Легна до нея по гръб и устреми поглед към рисувания таван.

— Защо е нужно да се ровиш в миналото ми? — попита студено.

Арабела изохка възмутено.

— Не се ровя! Много пъти съм те питала защо си тласнал Фредерик към смъртта, но ти отказваш да ми отговориш. Не разбираш ли, че имам причини да задавам този въпрос?

Той мълча дълго, загледан в тавана, и Арабела съжали, че бе признала за разговора си с Джордж. Отказът му да отговори я разгневи. Понечи да стане, но той сложи ръка на бедрото ѝ.

— Почакай.

Не искаше да даде отговор на въпроса ѝ, но можеше да отклони вниманието ѝ със старата история, чието разкриване вече не можеше да нарани никого.

Арабела се обърна към него и го погледна изпитателно. Лицето му беше непроницаема маска, клепачите почти скриваха очите и тя не беше в състояние да разбере какво го вълнува.

Накрая той преодоля себе си и заговори бавно и колебливо:

— Това е много стара история, Арабела. Подробности се знаеха само от мен, брат ти и въпросната жена. Сега съм останал само аз.

— Какво стана с нея? — Обзе я лошо предчувствие.

— Умря. — Гласът му беше само дрезгав шепот.

— Нали Фредерик не е... — Арабела нямаше сили да довърши въпроса си.

— Не съвсем. Обаче семейството ѝ в пристъп на морално възмущение я изпрати при далечни роднини на островите Нови Хебриди, където след няколко месеца се зарази от тиф и почина. — Гласът му беше спокоен, тонът — делови, почти безчувствен. Ала Арабела разбра, че историята го е потресла. Сложи ръка на бедрото му и попита тихо:

— Няма ли да ми разкажеш цялата история, Джак?

— Трудно ми е да говоря за лични неща — призна той.

— Никой не го знае по-добре от мен. — Тя седна и го погледна разочаровано. — След като не искаш да ми разкажеш нещо, което ме засяга непосредствено, не бива да се сърдиш, че разпитвам други хора. Не можеш да имаш всичко, Джак.

Той помълча малко и кимна.

— Да, трябва да призная, че имаш право. — Привлече я към себе си и притисна главата ѝ на рамото си. — Е, добре, имаш право да чуеш цялата история. Това се случи преди двайсетина години. Тъкмо бях навършил пълнолетие.

— А Фредерик е бил на трийсет — пресметна бързо Арабела.

— Да, и вече на път към саморазрушението — отвърна той с леден тон. — Историята е съвсем обикновена. Аз бях влюбен в една дама, много млада, на седемнайсет години. Брат ти също реши, че я иска. Предполагам, че се е влюбил в богатството ѝ, но това е

недостойна мисъл. — Сарказмът му беше убийствен. — Тя отговори на моите чувства, не на неговите, и той я отвлече с намерението да се ожени за нея в Шотландия. Настигнах ги на втория ден. Принудих Фредерик да се бие с мен и го раних тежко. Ала доброто име на дамата бе разрушено завинаги.

— Защо не се ожени за нея, за да възстановиш доброто ѝ име? — Арабела вдигна глава и го погледна втренчено.

— Според семейството ѝ аз не бях подходящ кандидат за ръката ѝ — отвърна сухо той и натисна главата ѝ върху рамото си. — За съжаление предпочетоха да пожертват дъщеря си пред моралните скрупули. Тогава не се ползвах с добро име в обществото и тъй като бях на път да проиграя семейното богатство, те имаха известно право. Поне днес съм на това мнение.

— Загуби ли семейното богатство? — попита Арабела, любопитна, но и леко шокирана.

— Да, но после спечелих още по-голямо.

— На игралната маса.

— Да, мила моя, на игралната маса.

— Значи си невероятно добър. — В гласа ѝ имаше уважение. — В играта всичко зависи от късмета.

— Не само от късмета. Днес се опитах да ти покажа точно това. Един глупав младок загуби състоянието си само за една седмица. Това стана в Брюж.

— А после си повторил същото с брат ми. — Арабела бе скрила лице на гърдите му и отчаяно търсеше начин да заговори отново за последната му среща с Фредерик.

— Би могло да се нарече навик — отвърна той с лека самоирония.

— Нищо чудно, че те смятат за дявол в човешки образ.

Джак избухна в тях смях и стисна ръката ѝ.

— А сега аз искам да чуя признанието ти. Къде е писмото, което си взела от касетката ми?

— Ох... — Арабела издиша шумно. — В писалището ми.

— Защо не ми каза нищо? — Той се надигна и хвърли няколко цепеници в огъня.

За момент Арабела се заплесна по задните му части, по стегнатите, мускулести бедра. Това беше само рефлекс и трая не

повече от секунда. Страстта бе угаснала. Внезапно осъзна голотата си и сложи ръце на гърдите.

— А ти защо не го изпрати? — попита агресивно.

Джак зарови пръсти в косата си и се извърна от огъня.

— Тогава много държах да ти попреча да имаш алтернатива на моето предложение. Искрах малко време, за да те убедя да се омъжиш за мен. И когато всичко се уреди, реших, че няма смисъл да изпращам писмото. А после напълно го забравих. Честно.

— Не беше честно.

Той кимна замислено.

— Вероятно

Арабела смръщи чело и прехапа устни. След малко попита:

— Защо толкова държахеш да се ожениш за мен, та не се спря дори пред измама?

Джак се уви в халата си и едва тогава отговори:

— Обикновено получавам, каквото искам. Искрахте и колкото повече ти се съпротивляваше, толкова по-желана ставаше.

Незнайно защо този неприкрито егоистичен отговор прозвуча много честно. Арабела стана и наметна халата, който грижливата Беки беше разпростряла на леглото.

— Нямах ли поне малко угризения на съвестта?

— Да, малко — ухили се той.

— Добре, но защо толкова ме искаше? — настоя тя.

Джак напълни две чаши с коняк от гарафата на скрина и заговори с гръб към нея:

— Сигурно за да проявя великодушие. Заради мен ти бе изгубила закрилата на семейството си и смятах, че е редно да ти предложи своята. Освен това имах нужда от съпруга и срещнах теб. Всичко се събра на едно място.

Едва след тези думи се обърна, погледна я и ѝ подаде едната чаша.

Арабела я пие, без да откъсва очи от лицето му. Погледът ѝ беше сериозен. Обяснението бе просто и подхождаше на мъж със славата на Джак Фортескю. Светски лъв, страстен играч, свикнал да получава, каквото иска. И да взема каквото иска, и то с всички средства. Но тя знаеше, че това е само част от същността му. Знаеше, че е чула само част от историята. Но за тази нощ бе постигнала достатъчно.

Джак вдигна чашата си.

— Колкото повече те опознавам, Арабела, толкова по-ясно ми става, че бракът ми с теб е много повече от обикновена връзка по разум и сметка.

Тя наклони глава в безмълвно съгласие и също вдигна чашата си.

— Да пием за бъдещето.

Много по-късно, докато лежеше в прегръдките на мъжа си, вслушваше се в спокойното му дишане и наблюдаваше сенките на пламъците по рисувания таван, Арабела продължи да си задава въпроси.

Каква ли е била сестра му? Защо Джак не я бе споменал нито веднъж? Защо не бе казал нищо за съдбата ѝ? Всички знаеха, че терорът във Франция е взел безброй жертви.

Щом той не искаше да ѝ каже, тя щеше да открие истината по друг начин. Твърде възможно бе емигрантите, с които се бе запознала, да знаят нещо.

Мег ѝ беше нужна повече от всякога. Писмата не бяха добър заместител на острия, пронизващ поглед, а и пощата беше много бавна. Докато пристигне отговорът на Мег, новината, споделена от Арабела, вече не беше актуална. Сър Марк все още не разрешаваше на дъщеря си да остане дълго в Лондон. Може би трябва да помоля Джак да му напише учтиво писмо, помисли си Арабела на заспиване. Все пак Мег ще дойде в неговата къща. Сигурно сър Марк очакваше тъкмо това. Покана, отправена лично от господаря на дома, имаше повече тежест.

Колкото и да ценеше сър Марк, Арабела знаеше много добре, че той е педант по въпросите на приличието. И все още гледаше на нея като на своя дъщеря. Високата ѝ обществена позиция не променяше нищо. Да, Джак, трябваше веднага да изпрати покана за Мег.

Заедно с тълпа придворни Арабела чакаше в преддверието към голямата зала за аудиенции на Сейнт Джеймс. Вътре беше дяволски задушно и дамите усърдно движеха ветрилата си. Днес трябваше да се представи официално на принцеса Каролина от Брауншвайг, съпругата на Уелския принц. Априлският следобед напредваше и в залата ставаше все по-горещо. В огромната камина гореше буен огън, а позлатените полилеи бяха отрупани с безброй свещи. Миризма на тежки парфюми, пудра и пот затрудняваше дишането. Шумът беше оглушителен — чакащите бърбеха неуморно.

Арабела се чувстваше ужасно в старомодната официална рокля, ушита специално за ежеседмичните приеми на кралицата. Смешните паунови пера в косата ѝ висяха грозно, а прочутите диаманти на Сен Жюл тежаха като камъни на главата ѝ, раздираха ушите ѝ и ѝ причиняваха болки в тила. Внимателно премести широкия кринолин на роклята, за да не събори крехката ниска масичка, на която бяха подредени редки табакери. Сети се и да прибере дългия шлейф, който иначе щеше да се увие около крака на масичката и безценните предмети щяха да се изпочупят.

Най-сетне стигна до човека, към когото се стремеше.

— Колко време продължават тези приеми, Джордж?

Джордж Кевъна избухна в мрачен смях.

— Докато на кралицата не ѝ омръзне. Понякога ни оставя да чакаме, докато се стъмни. Така наказва опозицията. Когато е принудена да приеме вिति в салона си, прави така, че да страдат.

— Колко очарователно — промърмори Арабела и отново задвижи ветрилото си. — Как се отнася с лейди Джърси?

Приятелят ѝ стисна устни.

— Много учтиво. Все пак лейди Джърси е придворна дама и принадлежи към най-тесния кръг около кралицата. Там не се говори колко добре познава леглото на принца.

— Принцесата сигурно много иска да си поговори с някого по този въпрос. — Арабела се огледа с надежда. — Мисля, че има раздвижване.

Тълпата се обърна към масивната двукрила врата, водеща към големия салон, и повлече Арабела и Джордж. Спряха малко пред входа. Опашката вътре в самия салон се виеше по цялата дължина на огромното помещение чак до трона, където седеше кралицата със своя първороден син и съпругата му. Другите членове на кралското семейство бяха насядали около тях.

— Ще стоим тук до второ пришествие — промърмори примирено Джордж. — Умирам от глад. Редно е да ни дадат поне по нещо за пиене. Впрочем, къде е Джак?

— Тръгна да търси освежителни напитки — отговори Арабела. — Настроението му не е най-доброто.

— Това се отнася за всички ни. Даже за принца. — Джордж се ухили злобно. — Мрачен е като буреносен облак и гледа сърдито бедното момиче, за което се ожени.

— За което трябваше да се ожени — поправи го Арабела. — Веднъж ми каза, че парламентът и баща му заплашили да му спрат издръжката и отказали да плащат дълговете му, докато не се ожени за Каролина. — Тя вдигна белите си голи рамене и добави: — Аз му казах, че това е прагматично решение.

За съжаление понякога прагматичните решения довеждат до неочаквани резултати, помисли си Арабела. Автоматично се обърна и видя как Джак невъзмутимо си пробива път през навалищата, следван от лакей в ливрея. Поздравяваше познати, тупаше мъжете по раменете, кланяше се на жените и навалищата се разтваряше пред него като Червено море. И тогава на пътя му застана графиня Уорт.

Арабела стисна зъби. Искаше да отвърне поглед и да продължи разговора с Джордж, но очите не се подчиниха на волята ѝ. Видя как Лили сложи ръка върху лакътя на Джак. Той спря и ѝ се усмихна. Разстоянието беше твърде голямо, а глъчката — твърде висока, за да чуе какво си говорят, но Арабела видя как лицето на мъжа ѝ стана сериозно. Той кимна, а Лили се усмихна и отново докосна ръката му с интимен жест. После бързо се оттегли.

— Имате ли вече новини от приятелката си в Кент? — попита Джордж, който бе видял всичко и се стараеше да отклони вниманието

й. — Скоро ли ще дойде?

— Надявам се — отговори Арабела. Беше наясно, че Джордж знае как се чувства тя. — Сър Марк Барат още не е дал съгласието си, но се надявам скоро да склони. Познавам Мег от детските си години и с готовност признавам, че имам нужда от малко женска компания.

— О, мадам, улучихте ме право в сърцето — протестира Джордж с галантен поклон. — Значи платоничните домашни приятели не са ви достатъчни?

— Не ставайте глупав, Джордж. — Тя го удари с ветрилото и се засмя. — Дяволски добре знаете, че съм готова да се изсмея в лицето на такъв домашен приятел.

— Ако те чуе какво говориш, бедният човек ще припадне от ужас — рече Джак, който най-сетне бе стигнал до тях. — Намираш се в преддверието на кралицата. Не го забравяй.

— Как бих могла — отговори безгрижно Арабела. Не искаше той да разбере, че е видяла срещата с любовницата му, още по-малко, че се чувства засегната. Взе от таблата чаша вино и нещо като парченце хляб със сирене.

— Ти правиш истински чудеса, Джак — похвали го Джордж и също се обслужи.

— Имам намерение да направя още едно чудо, скъпи Джордж — изрече тържествено Джак. — По-точно Арабела ще го направи. — Извади от джоба си картичка и се обърна към нея: — Напишете нещо, скъпа.

— С какво... а, да. — Арабела видя на таблата мастилница и перо.

— Този приятел обеща да държи таблата напълно неподвижна — каза Джак.

В очите му светеха дързост и смях, които тя обичаше най-много у него, но въпреки това не можа да се удържи и хвърли поглед назад, където стоеше Лили Уорт. Имаме споразумение, опита се да си напомни тя. Нямам право да се оплаквам. Въпреки това изпитваше желание да издере очите на онази жена. Какво ли бе попитала?

В този момент граф Уорт застана до жена си и Арабела посегна към перото.

— Какво да пиша, Джак?

Със сериозност, съпътствана от весели искри в очите, херцогът ѝ издиктува следното писмо:

Сир, на път съм да припадна. Коленопреклонно ви моля да призовете херцогинята и съпруга ѝ да се представят на уважаемата ви съпруга, преди да се стигне до катастрофа.

— А аз къде съм? — попита недоволно Джордж, докато смеещата се Арабела послушно изписваше краткото писмо.

Нашият скъп приятел Дж. К. също е пред припадък, затова моля да повикате и него. — дописа Арабела с прекрасния си почерк.

— Долна клевета — засмя се доволно Джордж, — но човек в нужда се хваща и за сламка.

Джак грабна картичката, размаха я, за да изсуши мастилото, след което с обичайната си самоувереност се запъти към двукрилата врата и церемониалмайстора, който я охраняваше. Арабела и Джордж проследиха със затаен дъх разговора му с величествената фигура в златна ливрея.

— Направи го — прошепна страхопочтително Джордж. — Не знам как, но го направи. Може би не знаете, но дори херцозите нямат право да влизат, докато кралица Шарлот не разреши.

Джак остана на входа, докато церемониалмайсторът крачеше отмерено към кралския трон. Без да вдига голям шум, той застана на крачка зад принца и сръчно му връчи картичката.

Принцът прочете написаното и мрачното му изражение се промени. Избухна в тих смях и прибра картичката в джоба на яркочервения жакет със златни ширити. Каза нещо през рамо на церемониалмайстора, който моментално се поклони и се запъти обратно към вратата. Принцът се обърна към майка си и я заговори, без да го е грижа за изтощената му съпруга. Кралица Шарлот смръщи чело и сковано кимна. В случай като този понякога си позволяваше да изпълни желанията на престолонаследника.

Церемониалмайсторът каза нещо на един лакей и момъкът се втурна към Сен Жюл и Джордж.

— Нейно величество ще приеме ваша светлост и лорд Кевъна.

Арабела се изкиска доволно.

— Ти наистина си дявол в човешки образ — пошепна в ухото на мъжа си. — Успя да скараш бедния принц с майка му.

— Според мен той се наслаждава на ситуацията, мила моя — отговори също така тихо Джек. — Толкова е съкрушен от женитбата си, че всеки малък бунт се възприема като реванш... за съжаление само от него.

Арабела изправи гръб. От представянето си като дебютантка помнеше, че трябва да държи главата си изправена, позата ѝ да е съвършена, кринолинът да не прави бели. Знаеше, че ѝ предстои труден път между остри саби и още по-остри пера, между завиждащите дами в навалицата. Въпреки това тръгна спокойно пред съпруга си и Джордж.

Стигнаха пред кралските тронове и Арабела се сниши в дълбок реверанс. Веднъж вече бе изтърпяла тази процедура, но този път нямаше да чака кралицата да ѝ позволи да се изправи и да я целуне по челото. Вече не беше дебютантка от аристократично семейство, а съпруга на херцог. Затова се изправи бавно и се поклони пред Уелския принц, който ѝ намигна съзаклятнически. После я представи на съпругата си и Арабела срещна погледа на Уелската принцеса. *Тази млада жена се усмихва с надежда*, помисли си учудено тя и отговори на усмивката. След това изпълни ритуалните придворни реверанси пред по-нисшите членове на кралското семейство и се оттегли заднешком. През цялото време очите ѝ търсеха погледа на кралица Шарлот.

За господата е много по-лесно, помисли си тя, когато излезе в преддверието и въздъхна облекчено. Дори дълбокият поклон беше по-лесен от реверанс, макар че сабята пречеше. А оттеглянето заднешком беше много по-лесно в панталон, отколкото в рокля с кринолин и еднометров шлейф. Да не говорим за увисналите щраусови пера. Е, церемонията приключи, а при кратката размяна на погледи с принцеса Каролина Арабела веднага бе усетила близост с нея. Младата принцеса изглеждаше тъжна и същевременно решителна. Очевидно не си правеше илюзии за мястото, което заемаше в сърцето на съпруга си, но беше твърдо решена да заеме определеното ѝ място като бъдеща кралица на Англия.

— Хайде да бягаме. — Джак и Джордж я настигнаха без усилия. — Защо да не вечеряме на площада? — Джак я хвана за лакътя и я поведе към изхода. — Добре се справи, Арабела. Даже аз не разбрах, че се отвращаваш от този церемониал.

— О, ти, разбира се, си свикнал с жени, които не се преструват в тази ситуация — отговори Арабела и веднага се наруга за дръзкия си език. Граф и графиня Уорт напредваха бавно и в момента бяха съвсем близо до тях.

— Как успяхте, Фортескю? — попита граф Уорт. — Ние ще чакаме до вечерта. Съпругата ми вече показва признаци на слабост.

— Ако припаднете, мадам, никой няма да ви се разсърди — съобщи ведро Арабела. — В салона имаше поне пет припаднали дами. Там е непоносимо горещо.

Лицето на Лили се скова, в сините очи светнаха гневни искри. Арабела знаеше, че любовницата на мъжа ѝ не иска да слуша съвети от съпругата му, и гневът на Лили ѝ достави злобно удовлетворение. Джордж Кевъна още повече влоши положението.

— Мисля, че лейди Арабела е права, мадам. Ако припаднете, ще ви изнесем навън. Даже кралицата няма да ви се разсърди.

Лили размаха ветрилото си и се обърна решително към съпруга си.

— Дошла съм тук, за да бъда представена на Уелската принцеса, милорд. Мисля, че горещината не е толкова страшна.

— Разбира се, мила. Както желаяш, мила. — Уорт стисна ръката ѝ. — Според мен ни остават час или най-много два.

Арабела кимна високомерно, съпругът ѝ и Джордж се поклониха. Тя се притисна до мъжа си и излезе от преддверието с високо вдигната глава.

— Това не е ли писмо от мис Барат? — попита Джак, когато късно вечерта влезе в спалнята на Арабела.

— Да, тъкмо го препрочитях. Сър Марк вдига голям шум около гостуването ѝ. — Арабела въздъхна и го погледна разсеяно. Намираше се в леглото, опряна на куп възглавници. — Не виждам защо има скрупули да приеме гостоприемството ни.

Джак приседна на ръба на леглото.

— Защото го възприема като милостиня.

— Вероятно си прав — въздъхна отново Арабела. — Ние имаме много, а той може да даде на Мег съвсем малко. — Вдигна очи и поясни: — Той е много горд човек, Джак.

— Затова го уважавам — отвърна той спокойно. — Но ако иска дъщеря му да си намери мъж, трябва да преглътне поне част от гордостта си.

Арабела полегна назад.

— Би ли се съгласил да финансираш втория сезон на Мег, Джак? — В гласа ѝ имаше любопитство, но и напрежение.

Той се засмя и поклати глава.

— Мислех си, че ти ще го направиш, мила моя. Вече си опитна в хазарта и можеш да спечелиш достатъчно пари, за да осигуриш всичко необходимо на приятелката си.

Арабела скочи от леглото като изстреляна. Изрита го в колянната ямка, той се просна по гръб и чашата с рубиненочервено порто изхвърча от ръката му.

— Никакви игри — изсъска тя и го възседна. — Ако Мег дойде в тази къща, то ще е като моя сестра.

Трябваше ли да изхабиш хубавото порто, за да ми изясниш становището си? — попита недоволно Джак. — Сега ще трябва да спим в моето легло.

Няма да е за първи път. — Тя се сгуши в него и притисна глава до гърдите му. Целуна устните му и усети вкус на порто. — Трябва незабавно да пишеш на сър Марк. Моля те, Джак. Той не приема моята покана.

— А ти имаш нужда от приятелката си. — Наполовина въпрос, наполовина твърдение.

— Да — отвърна решително тя. — Тук няма никой, който би могъл да заеме нейното място.

Той плъзна ръка по гърба ѝ и обхвана твърдото задниче под тънката нощница.

— Никой ли?

— Ти си имаш своето място — отговори честно тя. — Мег също.

Освен това ти си имаш Лили. Тази мисъл дебнеше в подсъзнанието ѝ. Мег ѝ бе спешно необходима.

— Утре ще му пиша — обеща Джак и мушна ръка под нощницата ѝ.

В един влажен следобед след седмица Джак влезе в дома си и изтърси дъждовните капки от цилиндъра си. Спря в залата и се заслуша изненадан във възбудения разговор, който долиташе от салона. Ако се съдеше по езика, Арабела пак беше събрала френски емигранти. Не ѝ трябваше много време, докато си създаде свой кръг, помисли си Джак и лицето му се затвори, фактът, че елитът на вигите се срещаше в салона и на трапезата ѝ, беше съвсем естествен, защото мъжът ѝ беше едно от водещите личности в този кръг. Ала пламенната отдаденост, с която се грижеше за емигрантската общност, нямаше нищо общо с него.

Тъкмо тази отдаденост го безпокоеше. Тя събираше дарения, умоляваше познатите си да наемат на работа емигранти. Осигуряваше на французите работа и медицинска помощ. Със сигурност им помагаше щедро и от собствените си средства. Нарастващата общност от нещастни бегълци беше заела мястото на арендаторите, за които се бе грижила в Кент. Макар да се тревожеше от честите ѝ отивания в бедняшките квартали, той разбираше, че тя има нужда да го прави. Онова, което не разбираше, беше отдадеността, с която се посвещаваеше на аристократичните изгнаници.

Тези хора, които се стичаха в салона му, оплакваха участието си, описваха ужасите в родината си, укоряваха негостоприемните англичани — явно от тях се очакваше да ги приемат с отворени обятия и да ги снабдяват с всичко необходимо — го изпълваха с горчивина и отвращение. Те бяха успели да се спасят, докато хиляди като тях бяха станали жертва на гилотината. Бежанците бяха загубили привилегиите си, но бяха живи и дишаха въздуха на свободна страна. Въпреки това не преставаха да охкат и да се оплакват.

Докато той виждаше кървавата баня в двора на Ла Форс — претоварените с тела каруци, кървавото острие на гилотината, те виждаха само красивите си дворци в ръцете на простолюдието, елегантните парижки палати в руини. Болката от загубата на богатство, земи, скъпоценности и привилегии им пречеше да мислят за онези, които бяха останали във Франция и бяха платили с живота си.

Да, той знаеше, че това не се отнася до всички. Много емигранти работеха неуморно, за да помогнат на сънародниците си да избягат. Въпреки това му беше непоносимо, че те са живи, а Шарлот вече я няма.

Тъй като не би понесъл да стои в едно помещение с тях, той се запъти тихо към стълбата, надявайки се да избяга от неприятната ситуация. Тъкмо когато сложи крак на първото стъпало, кучетата изскочиха с радостен лай от салона и се втурнаха да го поздравят.

— Махайте се отгук, дяволи такива — изсъска той и ги отблъсна гневно. — Не разбирам защо си мислите, че и аз се радвам да ви видя както вие. Да знаете, че не мога да ви понасям.

Двете кучета го погледнаха едновременно и той беше готов да се закълне, че се хият насреща му. В очите им светеше обожание.

— Знаех си, че си ти — каза Арабела от вратата на салона. — Никой друг не бива удостояван с толкова бурно посрещане.

— Не знам защо са си въобразили, че ги харесвам — промърмори Джак и изтърси праха от жакета си. — Вече би трябвало да са разбрали, че се лъжат.

Тя се усмихна подигравателно и наклони глава.

— Нито за миг не можеш да ги заблудиш. Не искаш ли да поздравиш гостите ни? Маркиз дьо Фронтенак няколко пъти попита за теб.

Джак не можеше да откаже да поздрави гости в дома си.

— Исках да се преоблека — обясни сърдито той и се обърна. — Но мога и така. — И я последва в салона.

Арабела наля чай на група дами в ъгъла на салона и наостри уши да чуе какво говореше съпругът ѝ с Фронтенак. Присъствието на Джак не ѝ позволяваше да продължи тайните си разследвания за съдбата на виконт и виконтеса дьо Вилфранш. Досега бе разбрала, че контът е бил екзекутиран преди две години, а жена му, сестрата на Джак, е изчезнала. Никой не знаеше дали името ѝ е било в някой от списъците с екзекутирани, които революционните трибунали публикуваха всеки ден. Но при кървавата баня във Франция това не беше учудващо. Шарлот можеше да е загинала на гилотината или да е умряла в някой затвор.

Въпреки това Арабела беше убедена, че не само Джак знае всичко за съдбата на сестра си. Че има и други хора, които могат да ѝ

кажат истината. Истина, която представляваше ключ към тайните на мъжа ѝ.

Шум в преддверието предизвика пълна тишина в препълнения салон. На прага застана Тидмут и съобщи тържествено:

— Техни кралски височества принцът и принцесата на Уелс. — Поклонът му беше почти до коленете.

Мъже и жени се надигнаха, направиха реверанси, поклониха се, произнесоха почтителни поздравителни фрази. Принцът влезе важно, изпъчил корем, младата му жена ситнеше след него. Макар да влезе с вдигната глава, на бузите ѝ горяха две червени петна. Арабела усети как в сърцето ѝ се надигна гняв. Джордж се държеше като дивак. Първоначалната ѝ преценка за него беше абсолютно правилна. Да, понякога беше остроумен и интелигентен, но преди всичко беше своенравен и арогантен и не беше способен на самокритичност. Нямахше никакво право да се отнася така неуважително към жена си.

Тя излезе напред и поздрави:

— Добре дошли, сър, добре дошли, мадам. — Усмихна се на принцесата и попита: — Желаете ли чай?

— По дяволите, не, мадам — изгърмя принцът. — Червено вино... Джак, скъпи мой, нека донесат една бутилка от най-доброто.

— Разбира се, сър — отвърна равнодушно херцогът и махна на иконома. — Тидмут, бутилка от реколта осемдесет и три.

Все така усмихната, Арабела повтори въпроса си към принцесата:

— Желаете ли чай, мадам?

— Благодаря, лейди Арабела. — Каролина се усмихна царствено и в същото време благодарно. Седна на посоченото ѝ място и пое чашката. Говореше английски много добре, на френски малко се запъваше, но постепенно разговорът между дамите се оживи. Най-новата мода, операта, раждането на сина на пруския крал...

Арабела седеше сред дамите и се правеше, че се интересува от разговора. Наливаше чай, от време на време казваше по нещо, но се ограничаваше в усилията си принцесата да се чувства добре. Каролина често-често поглеждаше към съпруга си, който пиеше и се смееше и оживено разговаряше с херцог Сен Жюл и групата политически активни французи.

— Лейди Джърси, ваша светлост — съобщи Тидмут и Арабела за миг загуби дар слово.

Принцесата пребледня. Появата на любовницата на съпруга ѝ беше недопустима дързост. Принцът веднага се обърна към вратата със сияеща усмивка.

— Скъпа лейди Джърси — извика той и се запъти към нея с протегнати ръце. — Каква възхитителна случайност. — Взе ръцете ѝ, изправи я от реверанса и я целуна по двете бузи.

— О, надали може да се нарече случайност — отвърна тя с тих смях и пламтящ поглед. — Аз знаех, че днес ще посетите херцога.

— Нахално момиче — пошепна в ухото ѝ той и леко я плесна по бузата. — Влезте, влезте и изпийте чаша от прекрасното червено вино на Джак.

Така лейди Джърси се присъедини към кръга на господата. След малко Арабела стана и отиде при тях.

— Добър ден, лейди Джърси. Искате ли да седнете при нас до огъня? — И посочи групата, която току-що бе напуснала.

Джак веднага забеляза гневните искри в златнокафявите зеници на жена си и изтръпна.

Лейди Джърси вдигна лорнета си, огледа дамите пред камината и вдигна чашата си.

— Не, не мисля, че желая да седна там, лейди Арабела. Тази компания ми харесва повече.

— Аха — изрече Арабела със скована усмивка. — Мъжът ми тъкмо се канеше да предложи на негово височество партия пикет. Ако желаете да ги наблюдавате... — Обърна се към принца и заяви с многозначителна усмивка: — Сигурна съм, че лейди Джърси ще ви донесе късмет, сир.

Принцът реагира недоволно. Дори само намекът, че той има нужда от късмет в хазартната игра, улучваше болезнено гордостта му. Особено когато противникът му беше херцогът, известен като непогрешим играч. Колкото и да ценеше компанията на любовницата си извън игралната маса, той нямаше никакво намерение да ѝ позволи да го гледа как играе. Както правилно бе предположила Арабела, перспективата да поиграе пикет с Джак беше много по-привлекателна от близостта на лейди Джърси.

— Никакъв късмет, мадам! Пикетът изисква майсторство. Не ми трябва късмет. — Засмя се гръмко и хвана Джак подръка. — Хайде, драги, приемам предизвикателството. — Кимна на любовницата си и направи лек поклон. — Простете, мадам, картите ме зоват.

Лейди Джърси го проследи с недоволен поглед. Очите ѝ бяха студени и сурови, усмивката — скована. Когато остана единствената жена сред група слисани французи, тя се почувства неловко и се обърна към Арабела, която се бе върнала при принцесата. Каролина, която очевидно се чувстваше добре, бърбеше весело и пиеше чай.

Когато лейди Джърси се приближи до компанията на дамите, младата принцеса стана несигурна. За момента обаче целта на дамата не беше съперницата ѝ. Тя се обърна към домакинята със зловна усмивка:

— Трябва да си вървя, мадам. Обещах на лейди Уорт да поиграем карти. — Отвори ветрилото си и добави: — Надявам се загубите ѝ да са минимални. Доколкото знам, дамата разчита главно на... — изписаните вежди се вдигнаха подигравателно — ...на своите приятели... няколко специални приятели... за да ѝ помагат, когато закъса. Уорт не е толкова щедър като тях. — Размаха ветрилото си в посока към вратата и заключи: — Бедният. Сигурно няма причини да проявява великодушие. Ваше височество... — Направи лек реверанс пред принцесата, кимна на останалите дами и се понесе към вратата.

Арабела успя да прикрие болката, наля отново чай и се обърна към принцесата с въпрос дали иска да види орхидеите ѝ.

Джак бързо и умело загуби няколко партии пикет срещу Уелския принц, грижейки се между другото чашата на противника му никога да не остава празна. Свали последните си карти, плати дълговете си и пожела на безкрайно доволния принц хубава вечер. После се качи при съпругата си.

Арабела се преобличаше за вечеря. Беки бе привършила с фризура ѝ и сега закрепваше в косата ѝ диадема с перли. Джак изчака момичето да свърши и попита:

— Кого желаеш да заслепиш тази вечер, мила моя?

Арабела непрекъснато мислеше за намеците на лейди Джърси. Беше ѝ трудно да търпи любовницата на Джак и не беше склонна да приема обиди от кралицата на всички любовници.

— Мислех, че искаш да се нахраниш вкъщи и после да отидем на театър — отвърна остро тя. — Но, разбира се, ако имаш нещо по-добро предвид, Джордж или Фокс с радост ще ме придружат.

— Разбира се, че ще те придружа — отговори любезно той, скръсти ръце под гърдите и се облегна на касата на вратата.

— Какво дават днес?

— „Училище за скандали“. — Въпреки протестите на Беки Арабела се завъртя на столчето пред тоалетката. — Разправят, че пиесата пародира Девоншир Хаус. Херцогинята била изобразена във фигурата на лейди Тайзъл. През първия си сезон не можах да видя пиесата и сега съм любопитна. — Обърна се отново към огледалото и заключи сухо: — Сигурно тогава са ме смятали за много наивна.

— Според мен сатиричната характеристика на лицата с времето е загубила остротата си — отбеляза с привидно добродушие Джак, без да я изпуска от поглед. — Все пак от първото поставяне на пиесата са минали почти двамайсет години.

— Пиеса от друго време — промълви тя и приближи лице към огледалото, за да се види по-добре. — Да си сложа ли руж? — фино изрисуваното порцеланово лице на лейди Уорт беше постоянно пред очите ѝ.

— Не и ако държиш на мнението на съпруга си — отсече сърдито той.

— Хмм... — Арабела се замисли. — Не намираш ли, че съм много бледа? Направи ми впечатление, че мъничко руж прави тена блестящ. Лейди Джърси например... Стига, Беки, благодаря. Вечерята те чака. Тази вечер няма нужда да седиш в стаята ми и да ме чакаш.

Беки, която възпитано бе мълчала, докато господарите разговаряха, нареди четките и гребените по местата им, направи реверанс и излезе от стаята. Джак смръщи чело.

— Ще ми кажеш ли какво те вбесява така, скъпа?

— Какво да ме вбесява? Какви са тези глупости? — Арабела напудри леко бузите си.

— Виждам блясъка в очите ти. — Джак отвори капачето на кутията за скъпоценности и започна да рови вътре.

Арабела съзнаваше, че блясъкът в очите ѝ е по-скоро от сълзи. Побърза да сведе поглед, опита се да се засмее и отново напудри бузите си.

— Яд ме е на нещо, което ми каза лейди Джърси.

— И какво беше то? — Джак избра една перлена огърлица и я вдигна към светлината.

— Ох, нали знаеш какво говорят жените — прошепна тя и се опита да приглади един непокорен кичур.

Джак сложи огърлицата на шията ѝ и леко помилва гърдите ѝ.

— Не се притеснявай от приказките ѝ, Арабела. Всички знаят, че дамата има дяволски остър език.

— Знам, знам — промърмори тя и сведе глава, докато той закопчее огърлицата. — Мисля, че е време да слезем за вечеря.

Джак влезе в малкия павилион на Рейнлей Гардънс и плъзна остър поглед по събраните около игралните маси. Пролетната вечер беше шумна, лекият бриз носеше звуци от изпълненията на цигулковия квартет в музикалния павилион. Публиката се разхождаше по осветените с факли алеи. Смехове и шумни разговори долитаха от умело разположените храсти — павилионите бяха скандално известни като място на непозволенни действия.

Джак зърна лейди Уорт на една от масите в другия край на павилиона. Дамата играеше вист. Когато се приближи, Лили вдигна глава от картите си и го дари със сияйна усмивка.

— О, Джак, вече се питах кога ще дойдеш!

— Е, нали получи отговор, мила моя — отговори небрежно той и отвори табакерата си. — Получих поканата ти и бързам да се отзова. — По устните му пробяга усмивка, но не стигна до погледа. Взе си щипка емфие и дискретно се извърна.

— Възхитителната ти съпруга също ли е тук? — Разочарована от загубата, Лили се нацупи и хвърли една карта.

— Мисля, че да — отговори той. — Дошла е с компания.

Усмивката на Лили остана непроменена.

— Херцогинята завладя Лондон с щурм... Украсява с присъствието си всяко обществено събитие. — Тя хвърли картите си на масата и стана. Хвана херцога подръка и помоли: — Хайде да се поразходим малко, Джак.

Той не възрази и я изведе на алеята. Лили извади ветрилото си и го поведе към концертния павилион. Джак вървеше мълчаливо. Знаеше, че Лили ще му каже какво иска от него. Не се наложи да чака дълго.

— Джак, ти вече изобщо не ме посещаваш.

— Мила моя, бях при теб едва завчера!

— Знаеш за какво говоря — възрази тя с тъжна усмивка. — Не искам да те виждам само в присъствие на други хора. Защо не можем

да продължим както по-рано?

— Мисля, че вече ти обясних ситуацията — отговори меко той. — За да запазим доброто си приятелство и да запомним какво ни е свързвало, аз съм готов да ти помагам с всичко, което е по силите ми, но вече няма да бъдем любовна двойка.

Още не бе завършил изречението, когато погледът му потърси Арабела в навалищата.

— Защо са тези скрупули? — Лили се изсмя раздражено. — Откакто си се оженил, се държиш като мъж под чехъл. Колко старомодно... — Тя спря и застана пред него. Стигаше едва до рамото му. Вдиша глава и в красивите ѝ сини очи светнаха звезди.

Джак вдигна рамене.

— Може и да си права, но трябва да знаеш, че аз не се водя по модата, скъпа. — Сложи ръката ѝ на лакътя си и продължи напред. — Не искам да се караме. Колко ти трябва тази вечер?

— О, днес си ужасен! Говориш така, сякаш търся близостта ти само за да ми плащаш дълговете. — Лили го погледна възмутено, но погледът му беше неразгадаем. *По-добре да не се връщам на темата*, каза си благоразумно тя. Имаше нужда от пари и не беше полезно да го ядосва.

— Какво ли прави жена ти? — попита замислено.

Доколкото познавам Арабела, в момента или обстрелва лейди Джърси с язвителни забележки, или обсипва със съчувствие френските емигранти, помисли си подигравателно Джак.

— Нямам представа — отговори той небрежно.

Лили го изгледа остро.

— А интересува ли те това, Джак?

Изведнъж лицето му стана безизразно.

— Желаете ли да чуем концерта, мадам?

— О, Джак, не се прави, че не знаеш за какво става дума — разсърди се Лили. — Отлично знаеш, че жена ти се застъпва за принцесата и обсипва Франсис с невероятни обиди. Това е във вреда и на двама ви. Ако Франсис каже дори една думичка на принца, той няма да се появи повече в къщата ти. Ще загубиш благоволенieto на бъдещия крал. Франсис определя фаворитите на принца, никой друг. Твоята мила малка женичка няма никакъв шанс срещу лейди Джърси.

Джак спря под една горяща факла.

— Мила моя Лили, вече ти казах, че не желая да обсъждам жена си... нито с теб, нито с когото и да било друго. — Любезният му глас не беше в състояние да я заблуди. Въпреки това тя не се отказа да го поучава. Почука с ветрилото си по ръката му и заяви:

— Не ставай смешен, Джак. Застъпничеството на жена ти за принцесата е тема номер едно във всички салони на Лондон.

— Не и в мое присъствие — отговори със същата любезност той. — Прощавай, Лили, но нямам желание да говоря за това. Да минем по същество. С колко трябва да ти услужа?

Лили преглътна гнева си. Джак никога не я беше скастрил така грубо. Колко неприятно чувство. Но нямаше друг избор, освен да се примири. Въздъхна и сложи ръка на лакътя му.

— Трябваше да заложа тиарата на Уорт... безкрайно неприятно. Помолих да направят копие, но Уорт каза да дам гарнитурата на почистване и тогава...

— Разбирам — промърмори той. — Защо си направила тази глупост?

Лили се изчерви.

— Нямаше те два месеца и аз... няхах избор.

Джак поклати глава.

— Права си, скъпа. Дай ми разписката от заложната къща и ще се опитам да взема диадемата.

Лили извади от копринената торбичка на китката си смачкано листче.

— Заповядай. — Подаде му листчето със сведен поглед. Джак хвърли поглед към изписаната сума, вдигна красноречиво вежди и прибра разписката в джоба на жакета си.

— О, милорд дук, няхах представа, че тази вечер ще бъдете в Рейнлей Гардънс — прозвуча гласът на Арабела. Тя се появи от страничната алея подръка с лорд Морпит. — Трябваше да ми кажете. Можехме да дойдем с една компания. — Погледът ѝ обхвана придружителката на мъжа ѝ. — Лейди Уорт... каква приятна вечер.

— Да, наистина, лейди Арабела — отвърна графинята и направи лек реверанс пред спътника на Арабела. — лорд Морпит.

— Милейди Уорт. — Лордът се поклони учтиво. — Фортескю. — Втори поклон.

Джак кимна възпитано и предложи табакерата си. Погледът му почиваше върху светлото лице на жена му и се опитваше да улови погледа на златнокафявите ѝ очи.

— Надявам се, че се забавляваш добре, мила.

— О, разбира се, сър. Вие също, както виждам. — Арабела се усмихна сияещо на Лили.

— Тази вечер не съм виждала лейди Джърси — отговори Лили с нервен смях. — Сигурно е разбрала, че ще бъдете тук, мадам.

— Съмнявам се, че мога да влияя върху плановете на графинята — отвърна хладно Арабела. — Негово височество предпочете тази вечер да не удостои Рейнлей с присъствието си. Смея да твърдя, че това обяснява отсъствието на дамата.

Лорд Морпит хвърли съчувствен поглед към херцога, който слушаше мълчаливо. Лейди Уорт пристъпи по-близо до херцогинята и заговори доверително:

— Мила лейди Арабела, със съпруга ви току-що говорихме, че би трябвало да се пазите и да не събуждате недоволството на Франсис Вилие. Тя има много голямо влияние върху принца. Една дума и вие и съпругът ви ще бъдете отхвърлени от обществото. Ако не мислите за собственото си положение, помислете поне за Джак. Той и принцът са приятели от години. Ние говорихме, че би било крайно неприятно, ако това приятелство се разруши само защото някой, който не познава всички сложни правила на обществената игра, предприема лошо планиран поход на отмъщението.

За миг на Арабела ѝ причерня. Тази жена и Джак обсъждаха поведението ѝ! Сякаш беше някоя жалка наивка, която няма представа за света и хората.

Тя примигна и отговори с цялото си достойнство:

— Вашата загриженост ме трогва до сълзи, мадам. — Обърна се към придружителя си и предложи: — Хайде да погледаме фойерверките, лорд Морпит.

— Веднага, мадам. — Добрият човек явно се чувстваше неудобно, докато Сен Жюл остана спокоен и любезен. Ала само глупак би сметнал хладната фасада за истинска.

Херцогът се поклонил пред съпругата си и тя се отдалечи подръка с лорд Морпит. Лили го погледна с надежда.

— Мили боже, не исках да разсърдя жена ти — излъга тя и отново сложи ръка на лакътя му. — Повярвай, нямах такова намерение. Но наистина те моля да бъдеш предпазлив, Франсис определя с кого да дружи принцът. Тя го държи здраво и само с една дума може да въздигне човека или да го унищожи.

Джак спокойно свали ръката ѝ от лакътя си.

— Безкрайно ми е неприятно, че ти ме познаваш толкова малко, Лили. Ако ме познаваше, щеше да знаеш, че изобщо не ме е грижа какво ще направят Франсис или принцът.

— Наистина ли не се притесняваш, че жена ти може да те унищожи? — попита невярващо тя.

Той се усмихна и веднъж по изключение наруши собственото си правило.

— Жена ми изобщо не се вълнува от присъдата на обществото, мила моя. Тя не се съобразява с правилата и следва единствено собствената си съвест. Това е, което ме възхищава у нея. — Той ѝ подаде отново ръката си. — Позволи да те отведе обратно при компанията ти.

Арабела изглежда фойерверките с внимание, но не може да се възхити на великолепната гледка. Изобщо не забеляза двойката, която стоеше до нея, и се сепна едва когато мъжът за втори път каза:

— Ваша светлост, много бих искал да ви представя виконтеса дьо Лак.

Тези думи я изтръгнаха от гневните мисли и тя се обърна с автоматична усмивка.

— О, прощавайте, мосю Бисонвил, но вниманието ми бе приковано от фойерверките. — Подаде ръка на дамата, която придружаваше виконта, и повтори името ѝ. — Виконтеса дьо Лак. Очарована съм.

— Тя пристигна в Лондон едва наскоро — обясни Бисонвил. — Била е близка приятелка с виконтеса дьо Вилфранш.

Сърцето на Арабела направи огромен скок.

— Със сестрата на съпруга ми? — Улови ръката на дамата и предложи: — Да отидем малко настрана, фойерверките са оглушителни.

— Разбира се, ваша светлост.

Арабела побутна лорд Морпит, който следеше пиротехническото представление като омагьосан и не бе забелязал, че придружителката му е отклонила вниманието си.

— Морпит, имам да обсъдя нещо с виконтесата. Ще ме чакате ли тук?

— Но разбира се, скъпа моя. Бъдете спокойна — отговори лордът с обичайната си любезност и отново устреми поглед към спектакъла.

Арабела хвана францужойката подръка и я отведе в близкия павилион, където в момента нямаше никой.

— Тук ще можем да се чуваме — каза тя, седна на една каменна пейка и посочи мястото до себе си.

Виконтесата също седна и се зае да подрежда огромните си поли. Арабела веднага изпита завист към многото пластове дамаска и кадифе, защото каменната седалка моментално бе охладила недобре защитените ѝ задни части. Без да губи време в дълга уводи, тя попита бързо:

— Знаете ли нещо за виконтесата, мадам?

Жената въздъхна тежко.

— Със сигурност знам само, че е била арестувана и отведена в затвора Ла форс. Била е там, когато... — тя се разтрепери — през онази ужасна нощ... нощта на клането. Пазачите се нахвърлили върху затворниците и ги избиха.

— Всичко? Никой ли не е успял да избяга?

Виконтесата поклати глава.

— Нямам представа, мадам. Точно след две нощи успях да премина в Австрия. До преди няколко седмици живяхме във Виена, после заминахме за Англия.

— Познавате ли мъжа ми? — Арабела се огледа виновно. Не правеше нищо нередно, като говореше с приятелка на сестрата на Джак, но въпреки това се надяваше той да не я види.

— Не, за съжаление не съм имала удоволствието — отговори виконтесата. — Моят мъж предпочиташе да живее в провинцията и рядко отивахме във Версай. Посещенията ни там никога не съвпадаха с визитите на херцога, но аз знам, че самопожертвователно е помагал на нашите приятели да се спасят от терора. — Тя избърса очите си с дантелена кърпичка и промълви: — Трагедия е, че тъкмо той, спасил

толкова много хора, не можа да направи нищо за собствената си сестра.

— Да — прошепна Арабела, повече на себе си, отколкото на събеседницата си. Това ли обясняваше тъгата му? Болката и гнева? Ужасното съзнание, че не е успял да спаси сестра си сигурно беше тежък товар.

Мосю Бисонвил, който чакаше дискретно на входа на павилиона, се покашля и направи крачка към дамите.

— Извинете ме, ваша светлост, но мадам виконтесата бе поканена да вечеря в музикалния павилион с граф дьо Водрьой и гостите му.

Арабела с готовност стана от студения камък.

— Да, разбира се. Не бива да ви бавя. Много ви благодаря за разговора, мадам. Надявам се някой ден да ми дойдете на гости. При роднини ли сте се настанили?

— Да, благодаря ви, много сте любезна. — Виконтесата стисна протегнатата ръка. — С радост ще поговоря пак с вас.

— Позволете да ви отведа обратно при лорд Морпит, ваша светлост. — Мосю Бисонвил застана между двете дами и ги хвана подръка. Арабела кимна и само след няколко минути отново стоеше редом с лорд Морпит.

Фойерверките вече не я интересуваха. Толкова неща се бяха случили тази вечер, че желаше да остане сама и да обмисли всичко. Докосна ръката на Морпит и помоли:

— Ако обичате да ме придружите до лодката ми, сър. Имам главоболие.

— Веднага, мадам. Както желаете. Не е ли по-добре да ви отведа при Джак? Видях го в ложата на лейди Белмонт.

— Не, благодаря — отказа категорично Арабела. — Не желая да преча на съпруга си да се забавлява. Ако нямате нищо против.

Лордът кимна с готовност.

— Позволете да ви придружа до Кавендиш Скуеър.

— В никакъв случай. — Арабела говореше с обичайната си енергичност, забравила, че има главоболие. — Лодкарят Джон ме очаква. Колата ми е на северния бряг. Аз съм в добри ръце.

Докато вървяха към пристана за лодки, Морпит се опита да я разубеди, но накрая бе принуден да я предаде в ръцете на лодкаря.

Херцогинята наистина бе решителна жена.

— Ще уведомя Джак, че не се чувствате добре, мадам — предложи накрая.

Не, моля ви, не. — Арабела се настани на тапицираната пейка и изчака Джон да увие коленете ѝ в одеяло. — Не искам да се притеснява за мен. — Усмихна се на Морпит и му подаде ръка. Гребците налегнаха веслата и се насочиха към средата на реката.

Когато лорд Морпит влезе в павилиона, Джак вдигна глава от картите си и го изчака да се приближи.

— Високи ли са залозите, Джак? — попита с интерес приятелят му.

— Двайсет гвинеи — отвърна херцогът и хвърли една карта.

— Твърде високи за бедняк като мен — въздъхна Морпит, но въпреки това седна до Джак и даде знак на банката да го включи в играта.

— Къде оставихте жена ми? — попита небрежно херцогът и зачерта печалбите си от последната партия.

Лорд Морпит реши, че този директен въпрос го освобождава от задълженията спрямо херцогинята.

— Реши да се прибере вкъщи. — Погледна картите си и направи гримаса. — Каза, че я боли глава... Отведох я до лодката ѝ. — И побърза да добави — Отклони решително предложението ми да я отведа до вкъщи. Опитах се да я убедя, че трябва да я придружа, но тя не пожела и да чуе.

— Никога не е лесно да откажеш съпругата ми, когато си е наумила нещо — отбеляза все така небрежно Джак. Беше убеден, че Арабела е излъгала. Никога през живота си не я беше виждал да страда от главоболие. Изигра още няколко игри и стана. Когато съиграчите му единодушно поискаха реванш, поклати глава.

— Моля за извинение, джентълмени, но играх твърде дълго. — Засмя се и отхвърли протестите с решителен жест. Излезе от павилиона и се запъти към пристана за лодки. Веднага намери лодкар, а после се прибра у дома с носилка. Портиерът му каза, че нейна светлост си е дошла преди около час. Джак се качи в спалнята си и тихо отвори свързващата врата към апартамента на Арабела. Спалнята беше празна, гореше само една лампа. Под вратата към будоара ѝ се виждаше светла ивица. Той се намръщи леко и отново затвори вратата.

— Надявам се, че се прекарали приятна вечер, ваша светлост? — осведоми се Луис, докато помагаше на господаря си да свали вечерния костюм.

— Горедолу — отговори разсеяно лордът. — Дайте ми халата и вървете да спите.

След като камериерът излезе, Джак остана още известно време пред огъня, сложил ръка на устните си, замислен за странното поведение на жена си. Вече минаваше два, тя се бе прибрала преди повече от час, защо не си лягаше? Накрая прекоси решително спалнята ѝ и отвори вратата към будоара.

Арабела седеше пред огъня с книга на коленете. Кучетата лежах в краката ѝ. Когато Беки я съблече и си отиде, тя беше твърде развълнувана, за да заспи. Оттогава възбудата бе отстъпила място на гнева. Неопределен гняв, но основните причини бяха две. Джак не ѝ бе разказал нищо за дейността си във Франция, нито за сестра си. Вместо това оставяше впечатлението, че бежанците не го интересуват. А преди година бе рискувал живота си, за да ги спасява. Защо не искаше да ѝ се довери? Защо я смяташе недостойна за доверието си? Защо се доверяваше на Лили Уорт? Как смееше да обсъжда с тази жена нейното поведение? Това означаваше ли, че ѝ е доверил и историята на сестра си? Проваления опит да я спаси? Значи Лили не беше само негова любовница, а и пазителка на тайните му.

И не само това. Джак бе позволил на любовницата си да поучава жена му — Арабела не можеше да си представи, че Лили би си позволила да дава съвети на херцогинята как да се държи с лейди Джърси, ако няма изричното разрешение на любовника си.

Когато Джак влезе в будоара, главата на Арабела вече пулсираше болезнено. Гореше от желание да избухне и в същото време съзнаваше, че няма да е много умно.

— Морпит каза, че те заболяла глава — заговори той с лека усмивка. — Очаквах да те намеря в леглото.

— Почивката няма да облекчи главоболието ми — изфуча тя и скочи. Вече не можеше да се сдържа. — Как посмя, Джак? — В очите ѝ лумна гневен пламък.

— Какво съм посмял? — Той се облегна на камината и я погледна спокойно.

— Много добре знаеш — отвърна тя. — Как смееш да обсъждаш поведението ми с друг човек... и особено с Лили Уорт. И как посмя да стоиш и да мълчиш, докато тя ме критикуваше? — Арабела обиколи стаята с гневни крачки. Кучетата я следяха учудено и с боязън. После се обърна рязко и халатът се уви около босите ѝ крака. — По дяволите, Джак, толкова съм бясна, че ми иде да те ударя.

— Не те съветвам. — Тонът му беше мек, но предупреждението прозвуча недвусмислено.

— Казах, че ми иде да те ударя, а не, че смятам да го направя — почти изкрещя тя. — Не съм чак такава глупачка!

Джак вдигна едната си вежда и направи крачка към нея.

— Виж какво... — започна примирително той, но кучетата изръмжаха заплашително насреща му и застанаха от двете страни на Арабела. Козината им беше настръхнала.

— Е, най-после — засмя се подигравателно тя и сложи ръце на главите им. — Най-после да получа доказателство за вярност от вас двамата.

— Успокой ги или ще ги изхвърля — поиска Джак, който също се бе ядосал.

— Ако се опиташ, ще си изпатиш — отговори Арабела, макар да не беше съвсем сигурна, че ще стане точно така. — Млъквайте! — заповяда остро на кучетата. — Долу!

Борис и Оскар се подчиниха неохотно и впиха погледи в господаря на дома, който застана пред жена си и сложи ръце на раменете ѝ.

— Изслушай ме, Арабела. Не съм говорил за теб с Лили Уорт. Нямам навик да говоря за теб с други хора. Разбра ли ме?

— Графинята каза, че сте разговаряли за мен — възрази гневно тя и с енергично движение на раменете се освободи от хватката му. Джак отпусна ръце.

— И ти ѝ повярва?

Арабела отиде до огъня и застана с гръб към него.

— Тя го каза. Но щом твърдиш, че е излъгала, ще го приема.

— Така трябва — установи спокойно той. — И се обърни, ако обичаш. Неприятно ми е да разговарям с гърба ти.

Арабела се обърна бавно. В очите ѝ святкаше огън, лицето бе смъртнобледо.

— Не знам как успя да ме изкараш виновна. Не съм извършила нищо лошо. Аз никога не съм стояла безмълвна, докато са те обиждали, докато ти...

— Никой не те е обидил. Лейди Уорт само изрази мнението си. Мнение, което се споделя от много хора, ако ми позволиш тази забележка.

Арабела не помръдна.

— И ти ли го споделяш?

Джак вдигна рамене.

— Не е особено умно да дразниш принца. В крайна сметка си е негова работа дали ще има любовници.

— Да, така е, но ако се пъчи пред жена си с любовницата си, ако при всеки удобен случай обижда публично съпругата си... а само бог знае как се държи, докато са насаме. Може би е негова работа дали окуражава любовницата си да обижда жена му, но аз не гледам на нещата по този начин. — Тя се изсмя кратко и гневно и се запъти към спалнята си. — Няма какво да говорим повече. Вече разбирам защо споделяте това мнение, сър.

— Какво означава това? — Гласът му беше тих и спокоен, но очите му святкаха заплашително.

Арабела отвори вратата и кучетата се стрелнаха към спалнята, за да избягат от напрегнатата атмосфера в будоара. Арабела се ядоса на себе си. Беше се заклела никога да не го обвинява за връзката му, да не му показва, че е засегната — а тази нощ беше направила и двете.

— Мъже — промърмори презрително. — Всички сте еднакви. Защитавате се със зъби и нокти. Това е, което имах предвид.

Влезе бързо в стаята си и завъртя ключа на вратата. Джак направи крачка след нея.

— Арабела, отключи вратата.

Тя не отговори и Джак чу как превъртя ключа и на свързващата врата със спалнята му. Сега вече се ядоса истински, но тонът му остана непроменено спокоен.

— Арабела, отключи вратата. Веднага.

Арабела не отговори. Свали халата, легна си и се взря с невиждащи очи в избродирания балдахин на леглото. Джак заговори отново и тонът му беше все така тих.

— Арабела, ако незабавно не отключиш вратите, ще повикам портиера да разбие и двете ключалки. И никога няма да поставя нови.

Арабела седна в леглото. Джак никога не изричаше празни заплахи. Унижението от една такава сцена щеше да е непоносимо. И за двамата.

— Дяволите да те вземат, Джак Фортескю! — изсъска тя и стана. Отиде до вратата и превъртя ключа. Отключи и втората врата и веднага си легна отново.

Въпреки очакванията ѝ Джак не влезе в спалнята ѝ.

— Благодаря. — Това беше всичко, което каза. После стъпките му се отдалечиха.

Арабела не чу как вратата на спалнята ѝ се отвори, но Борис и Оскар, които се бяха изтегнали в края на леглото и притискаха краката ѝ, естествено, го усетиха. Не бяха спали при нея, откакто споделяше леглото с Джак. През дългите часове неспокоен сън близостта им я утешаваше и сега тя простена недоволно, когато и двамата залаяха и скочиха от леглото, за да се втурнат към вратата.

— Поспаланка — проговори добре познат глас. — Какво си правила снощи, Бела?

— Мег? — Арабела примигна и разтърка очи. Надигна се и извика зарадвано — Мег! Какво правиш тук? Как пристигна? Колко е часът, за бога?

Погледна към украсения със скъпоценни камъни часовник на перваза на камината, но не успя да види стрелките.

— Минава десет — отговори Мег и развърза връзките на шапката си. — Боже, какво огромно легло... Питам се защо го споделяш с два червени сетера. — Тя хвърли шапката и се наведе да целуне приятелката си. — Толкова ми липсваше.

Вече напълно будна, Арабела отговори на целувката.

— Ти просто не можеш да си представиш колко ми липсваше, Мег. — Грабна звънчето от нощното шкафче и го разклати енергично. — Първо ще прием шоколад... Няма ли най-после да ми кажеш как пристигна? Очаквах те чак след седмици. Джак каза, че ще пише на баща ти, и аз си мислех, че ще мине цяла вечност, докато... — Обърна

се и поздрави с усмивка влязлата камериерка. — Виж кой е тук, Беки! Мис Барат ще ни гостува дълго.

Беки кимна със сияещо лице.

— Да, мадам, знам, мадам. Прислугата... всички знаят. Добре дошли, мис Барат! — Направи реверанс и остави на масичката табла с димяща сребърна кана с горещ шоколад, чиния с хляб и масло и две тънки порцеланови чашки. — Сега ще бъде отново както някога, милейди. Да наля ли, ваша светлост?

— Не, Беки, аз ще го направя — отвърна Мег, която бе свалила палтото си. — Когато пожелае да се облече, лейди Арабела ще позвъни.

— Да, Беки — засмя се Арабела. Типично за Мег — просто да се появи и да поеме водачеството. При дадените обстоятелства, приятелката ѝ, свежа и розова от студа, беше в много по-добро състояние от нея. Освен това Мег знаеше как и защо е дошла толкова бързо, докато тя нямаше никаква представа.

— Би ли извела кучетата, Беки? — помоли мило Мег и избута двата сетера, които душеха коленете ѝ. — Я виж ти, нито поглед назад! — засмя се тя, когато Борис и Оскар неблагоприятно изоставиха новопристигналата си стара приятелка и хукнаха към вратата. — Неверни същества.

Арабела се засмя и отметна завивката.

— Да идем в будоара. Няма да лежа и да пия шоколад, докато ти се пръскаш от енергия и пламтиш от свеж въздух.

— Аз ще взема таблата. — Мег отнесе всичко в будоара. Арабела побърза да облече халата си и я последва.

Там вече имаше възможност да се прояви като домакиня. Наля шоколад, подаде едната чаша на Мег и взе другата. Отпусна се на лежанката си и доволно потопи парче хляб в шоколада.

— Започвай, Мег.

Мег се разхождаше в елегантното помещение и оглеждаше любопитно всяка подробност от обстановката. Спря пред прозореца, който гледаше към улицата, и промълви учудено:

— Не очаквах да се развълнувам толкова от пристигането си в Лондон.

— О, Лондон наистина е вълнуващ — отговори Арабела и отпи глътка шоколад. Мег щеше да ѝ разкаже всичко, като настъпи

моментът. — Отначало и аз се учудвах.

Мег отново се огледа и кимна.

— Може би заради обстановката.

— Може би.

Мег присви очи.

— Херцогът е изключително елегантен мъж и е съвсем естествено и домът му да е такъв — отбеляза тя. — А negliжето ти, Бела, е зашеметяващо.

— Почакай да видиш гардероба ми — каза Арабела, докато замислено наблюдаваше приятелката си. — Ако останеш по-дълго, Мег, а аз смятам, че трябва да ми гостуваш поне една година, трябва да направим нещо и за теб. Извини ме за откровеността, но пътническият ти костюм е ужасно старомоден.

В първия момент Мег я погледна стъписано, после избухна в смях.

— Ти ли си това, Арабела? Дори насън не съм си помислила, че ще чуя от устата ти думата „старомоден“.

— Защото не си живяла с мъжа ми — ухили се Арабела и ѝ поднесе чинията с хлебчета. — Заповядай, вземи си.

Мег се засмя отново и приседна на пейката под прозореца.

— Щом заговорихме за мъжа ти... той ми изпрати пощенска карета, пощальони, охрана и невероятно очарователно писмо до баща ми, в което моли да дойда в Лондон, защото жена му копнее за старата си приятелка и баща ми ще му направи голяма услуга, ако за няколко месеца се лиши от обществото на любимата си дъщеря.

— Джак ти е изпратил кола? — Арабела се намръщи и отмести поглед. — Нищо не ми е казал. — Вярно, мъжът ѝ беше истински майстор в изкуството на тайните. Тази тайна обаче беше прекрасна, тя целеше да ѝ достави радост. На лицето ѝ изгря усмивка.

— Нищо не ти е казал? — Мег също се намръщи. — Значи ти не си го помолила да ме покани?

— Помолих го да пише на сър Марк. Нито за миг не помислих, че ще направи нещо повече. — Арабела остави чашата и приглади косата си. Караницата от снощи бе загубила част от значението си, макар че не беше склонна да забрави причината, която я бе предизвикала.

В този миг прозвуча енергично чукане по вратата.

— Да? — извика тя с леко нетърпение.

— Мога ли да вляза? — Гласът на Джак, хладен и недостъпен.

— Да, разбира се — отговори изненадано Арабела. Джак нямаше навик да моли за разрешение, макар че винаги чукаше, преди да влезе.

Херцогът се появи, както винаги елегантен — в бричове, жакет за езда и блестящи ботуши. Кожата му пламтеше от движението на чист въздух. Погледът му, както винаги ясен и пронизващ, обходи набързо Мег и съпругата му, излетната на шезлонга си. Поклони се пред двете и заговори отмерено:

— Добро утро, скъпа. Добре дошла, мис Барат.

Арабела скочи.

— Защо не ми каза нищо, Джак?

Той пое протегнатите ѝ ръце, привлече я към себе си и целуна бегло ъгълчето на устата ѝ.

— Исках да те изненадам... да ти доставя радост.

— Направи го — отговори просто тя и вдигна очи. — Много съм ти благодарна.

Той поднесе ръцете ѝ към устните си, после я пусна и се обърна към Мег, която също бе станала.

— Много ви благодаря, че не се уплашихте от несгодите на пътуването, мис Барат. Надявам се, че не сте много изморена?

В зелените очи на Мег блесна присмехулно пламъче.

— Благодаря ви, че направихте всичко възможно да облекчите пътуването ми, сър. Каретата беше удобна като пухено легло.

— Не ми се вярва — промърмори той и ѝ целуна ръка. — Но вие сте много любезна.

Арабела наблюдаваше развеселено малката сцена. Мъжът ѝ и приятелката ѝ бяха равностойни партньори.

— Много обичам изненадите, Джак — проговори тя с усмивка. — Но трябваше поне да ми намекнеш, за да приготвя на Мег хубава стая.

— Всичко е уредено — съобщи безизразно той. — Тидмут се занимава с подробностите. Сметнах, че мис Барат ще се чувства най-удобно в китайския апартамент — отговори той и Арабела неволно си припомни как бе уредил всичко за собствената си сватбена нощ.

— И аз щях да избира него — кимна тя. Китайският апартамент беше голям, просторен, наскоро подновен. Намираше се в отсрещното

крило.

— Тогава предлагам Беки да отведе мис Барат в покоите ѝ и да я запознае с Марта, която съм определил за нейна лична камериерка. — Той беше толкова безупречен, толкова учтив и очарователен. Мег бе изведена от будоара само след минута и Арабела остана насаме с мъжа си.

Джак застана пред нея и се усмихна.

— Радваш ли се?

— Да, естествено. — Макар и малко колебливо, тя отговори на усмивката му.

— Да забравим миналата нощ, искаш ли?

Арабела сведе поглед към босите си крака.

— Свикнала съм да оставам сама... да бъда необезпокоявана.

— Склонен съм да го приема.

— Имам право да заключвам вратата на стаята си.

— Но не и с гняв.

Арабела кимна. Срещу това не можеше да се възрази.

— Е, добре. Не и с гняв.

Джак въздъхна дълбоко и попита отново:

— Разбрахме ли се? Ще забравим ли миналата нощ?

Арабела кимна и го прегърна. Караницата беше грозна и наистина трябваше да я забравят. Но причините бяха по-дълбоки и тя не можеше да ги забрави.

— Не разбирам защо още не съм забременяла — каза Арабела. Беше късен следобед и тя се занимаваше с орхидеите в оранжерията си. — Женени сме от август, а вече е май.

— Не вярвам, че не спите заедно — засмя се Мег и си откъсна зърно тъмно грозде.

Арабела се присъедини към смеха ѝ.

— Права си, това не е причината. — Колко хубаво беше да говори с приятелката си за всичко, което я вълнуваше и притесняваше. Все едно се бяха върнали в оранжерията на Лейси Корт и обсъждаха интимните си тайни.

— Макар че вчера те заварих в леглото с кучетата — припомни ѝ Мег и зелените ѝ очи блеснаха подигравателно.

— Джак излезе рано на езда. — Арабела махна с ръка, макар да знаеше, че не може да заблуди приятелката си. — Може би трябва да се консултирам с някой добър лекар. Например онзи, как се казваше... а, да, Джеймс Греъм.

— Той е шарлатанин! — изсъска сърдито Мег. — Как е нарекъл заведението си... център за плодовитост ли беше? О, не! Храм на здравето и плодовитостта!

Арабела се изкиска и сложи малко тор около корените на прясно пресаденото цвете.

— Пълен абсурд. Някои от пациентите му лежат в електромагнитни легла... да, мисля, че точно така беше.

Не забравяй млечните бани.

— Виж, бедният човек банкрутира още преди години, така че тази възможност отпада — заключи Арабела и започна да почиства листата на орхидеята. — Има обаче един доктор Уорън, който се е специализирал по безплодието, но не работи с екстремни методи. Може би трябва да потърся съвета му.

— Наистина ли се притесняваш? — Мег наблюдаваше гърба на приятелката си с остър поглед.

Арабела помисли малко и отговори честно:

— Не чак толкова. Още не. Има други неща, които ме притесняват много повече.

— А именно? — Мег си отрязва малък грозд със сребърната ножичка.

— Например историята със сестрата на Джак. Не знам как да постъпя. — Тя поклати глава с неохотно примирение и продължи да бърше листата. — Много ми се иска да го попитам открито. Да му кажа какво знам и да разбера какво се е случило с нея.

— Защо не го направиш? Иначе не си толкова плаха. — Мег съзнаваше, че изпълнява ролята на адвокат на дявола, но не се уплаши.

— Честно? — Арабела отново поклати глава и спря работата си. — Да ти кажа честно, Мег — страхувам се. Не знам как ще реагира Джак. Когато се затваря в мрака, аз не мога да го последвам и тогава губя надежда, че ще се добера до тайните му.

— А не можеш ли да продължиш да живееш, без да ги познаваш? — Въпросът беше реторичен. Мег погледна замислено приятелката си. — Когато реши да склучиш този брак по разум, изглеждаше така, сякаш изобщо не се интересуваш от живота и характера на този мъж. Кога настъпи промяната?

Арабела вдигна рамене.

— Не знам. Просто нещата се промениха.

— Да не си се влюбила?

Бузите на Арабела пламнаха.

— Може би — призна тихо.

Мег поклати глава.

— Аз пък си мислех, че аз съм тази, която е склонна да забравя предпазливостта.

— Не се подигравай — помоли Арабела. — Така няма да ми помогнеш.

— Няма вече... прощавай. — Мег бързо стана отново сериозна. Смехът изчезна от очите ѝ. — Както изглежда, единственият ти шанс е да продължиш да ровиш. Надявам се само... — Тя се поколеба, после продължи решително: — Надявам се само да не узнаеш нещо, което е по-добре да не знаеш. Е, вече го изрекох. Сега спокойно можеш да ми кажеш, че това не ме засяга.

Арабела въздъхна тежко. Въодушевлението ѝ бе угаснало.

— Никога не бих го направила, Мег. Тази мисъл ми е минавала през ума, но смятам, че нямам друг избор.

Мег кимна.

— Тогава няма да говорим повече. Е, това е грижа номер едно. А коя е номер две?

— Онази отвратителна Лили Уорт. — Арабела вървеше по коридора с такава бързина, че воланите на млечнокафявата копринена рокля се увиваха около краката ѝ. — Казвам ти, Мег, дори само мисълта за онази жена ме разболява. На вид е безупречна като порцеланова статуйка, а говори отвратителни неща. Непрекъснато се опитва да ме уязви. Не разбирам какво вижда в нея Джак. Толкова е... суха.

Мег се намръщи.

— Сигурна ли си, че още са любовници?

Арабела се изсмя гневно.

— О, да. Снощи например ме укори, че се държа зле в обществото, и то пред Джак. Дори ми каза, че двамата са го обсъждали. Той отрече, но... — Арабела вдигна рамене и ускори крачка.

— Ти не му повярва?

— Не знам... Всичко е толкова объркано.

— Така ли? — Мег продължаваше да яде грозде. — Това обяснява присъствието на кучетата.

Арабела спря.

— Да, точно така. Скарахме се и аз бях доста пряма. После ме беше яд, че съм се разкрила. Идеше ми да се напляскам.

— Скарали сте се заради любовницата му? — Мег присви очи.

— Всъщност заради лейди Джърси, но същинската причина беше любовницата му. — Арабела въздъхна и разтърка челото си. — Франсис Вилие ме вбесява не по-малко от Лили Уорт. И двете са отвратителни злобарки, и двете умеят да триумфират над съпругите, на които са сложили рога.

— Мислех, че слагат рога само на мъжете.

Арабела махна пренебрежително.

— Не се заяждай, Мег. В крайна сметка е същото.

— Вероятно — промърмори Мег и ѝ предложи зърно грозде. — Значи си ядосана на любовницата на Джак и изливаш гнева си върху

любовницата на Уелския принц... права ли съм?

— Нещо подобно. — Арабела си откъсна няколко зърна. — Но аз не съм единствената, която се отвращава от лейди Джърси. Дамата е учудващо непопулярна, но всички се страхуват от властта ѝ върху принца и никой не се осмелява да я критикува.

— Хмм... — Мег кимна замислено. — Е, може би е по-добре да оставиш на другите да критикуват лейди Джърси и да съсредоточиш енергията си върху разделянето на графинята от мъжа ти.

Арабела вече кипеше от гняв.

— Способна съм да ѝ извия врата. — Хвърли поглед към часовничето, което висеше на шията ѝ, и извика ужасено:

— Божичко, нима е вече толкова късно? Мосю ще дойде всеки момент. Много искам да видя каква прическа ще ти направи. Да вървим в будоара ми.

— Настоявам сама да платя на фризьора — изрече енергично Мег, докато бързаха по стълбището.

— О, моля те, позволи ми да проявя великодушие — отговори с усмивка Арабела и я хвана подръка. — Никога преди не съм имала възможност да проявя щедрост. Освен това — добави сериозно, — при нужда винаги мога да прибягна до уроците на съпруга си и да спечеля нужната сума на масата за фараон.

— Е, в този случай не мога да откажа.

Френският фризьор вече подреждащи инструментите си на масичката, когато двете дами влязоха в будоара. Той поздрави Арабела с искрена радост. Беше първият от многобройните „питомци“ на херцогинята, която бе увеличила съществено кръга му от клиенти. Новата ѝ фризура бе вдигнала голям шум и в момента мосю Кристоф не можеше да се отърве от дами, които искаха да изглеждат като нея.

Той подложи Мег на обстоен оглед и няколко пъти прекара пръсти през неукротимите ѝ червени къдрици.

— Ако мадам разреши, ще отрежа косата ѝ много късо — покъсо, отколкото на херцогинята. Това е най-подходящата фризура. Косата трябва да бъде укротена.

— Добро наблюдение — засмя се Мег. — Направете всичко, което смятате за необходимо.

— Най-доброто, мадам — отговори с достойнство той.

Арабела се настани в лежанката си и проследи работата му с огромно любопитство. Докато щракаше с ножиците, мосю Кристоф заговори:

— Ваша светлост, трябва да ви благодаря специално от името на мадам Сорел... за великодушното ви застъпничество за дъщеря й. Мадмоазел Елиза се чувства много щастлива в дома на лейди Бонд.

— Радвам се — отговори искрено Арабела.

Кристоф приглади кичурчетата около ушите на Мег и продължи:

— Искам още да кажа, че има новодошли... буквално преди час с пощенския кораб от Хавър пристигнаха няколко десетки жени и мъже. Още днес ще се осведомя дали някой знае нещо за виконтеса дьо Вилфранш.

— Много ви благодаря. — Арабела бе продължила разследванията си не само сред аристократите, но и сред обикновените френски граждани, избягали в Англия, макар почти да не се надяваше да узнае нещо за съдбата на виконтесата. Познатите на мосю Кристоф бяха от друго съсловие, но пък... в затвора нямаше съсловни различия.

— Ето, готово. — фризьорът остави ножицата и кимна доволно.

— Невероятно! — извика възхитено Арабела. — Мег, изглеждаш съвсем друга!

Мег бе не по-малко изненадана от промяната. Ситните къдрички на върха на главата подчертаваха високите й скули и живите зелени очи. Разгледа се от всички страни и кимна доволно.

— Много се харесвам, но бедната ми майчица ще припадне от ужас.

— Е, старото поколение, мадам... не може да се примири с прогреса — отговори мосю Кристоф и прибра ножиците в чантата си. — Ваша светлост, след седмица ще е необходимо да ви подстрижа отново — каза на Арабела и напусна будоара.

— А сега — рече Арабела и радостно потри ръце — ще ти изберем вечерна рокля. Днес в Тордън Хаус има бал и аз искам приятелката ми да направи силно впечатление. — Обърна се и се запъти с решителни крачки към спалнята си.

Мег я последва, все още опиянена от необичайната прическа.

— Редно ли е да се появя неканена?

— Но разбира се, скъпа! Ти гостуващ в дома на дукеса Сен Жюл — отговори тържествено Арабела и отвори със замах гардероба си. —

Знам, че някъде имам зелена бална рокля от шифон. Много държах мадам Селест да ми я ушие, но когато я обличах, Джак все се мръщи недоволено... сигурно защото си е мой личен избор. А, ето я!

Извади робата от гардероба и я връчи на Мег.

— Сложи я до лицето си... цветът е перфектен за теб. — Изкриви уста и добави: — Неприятно ми е да го призная, но Джак е прав. Ти ще изглеждаш много по-добре от мен в тази рокля.

Мег се огледа недоверчиво в голямото огледало.

— Ще ми е голяма. Не съм с разкошни форми като теб.

— О, Беки ей сега ще стесни корсажа. — Арабела разклати звънчето. — Няколко шева и леко скъсяване и готово. Момичето е много сръчно, а и Марта ще ѝ помага. Ще се справят бързо.

Джак вече чакаше в салона, когато дамите слязоха за вечеря. Часовникът тъкмо бе ударил осем. Той ги посрещна с дълбок поклон и златните ревери на брокатения жакет и обкованата със скъпоценни камъни дръжка на рапирата заблестяха под светлината на свещите.

— Роклята ви стои отлично, мис Барат — отбеляза одобрително. — Много по-добре, отколкото на Арабела.

Арабела го изгледа мрачно. Той ѝ махна да отиде при него и я улови под брадичката, за да огледа критично тена ѝ.

— Мисля, че си малко бледа, скъпа моя. На твоє място днес не бих избрал слонова кост. Шоколадово кафявата рокля с кремава фуста би отивала по-добре на лицето ти.

— Нямам никакво намерение да се преобличам — отзова се сърдито тя. — По-добре да си сложа руж.

Джак пусна брадичката ѝ.

— В никакъв случай — отсече енергично. — По-добре е довечера да си легнеш навреме.

Арабела направи гримаса.

— Много си... прям.

— Да, когато се отнася до теб — отвърна той любезно и се запъти към масичката с напитките. — Желаете ли чашка шери, мис Барат, или предпочитате мадейра?

Мег, която явно се забавляваше, се запита дали с тази не особено любезна забележка херцогът не цели да потвърди мястото си пред най-добрата приятелка на Арабела.

— Шери, ако обичате. Трябва да ви поздравя, сър. Бела не приема търпеливо личната критика.

— Е, в тези неща съпрузите имат повече пространство за действие — отговори Джак и ѝ подаде кристална чашка с шери. После наля мадейра за съпругата си.

Арабела се покашля многозначително.

— Май съм станала невидима.

Безкрайно изненадан, Джак се запита какво става с него. За момент бе изпитал чувството, че се състезава с най-добрата приятелка на жена си. Какъв абсурд. Усети как бузите му пламнаха и това го смути дори повече от смешното поведение преди малко.

Обърна гръб на дамите и размести гарафите, за да се успокои. После се обърна с хладна усмивка и подаде ръка на жена си. Въпреки това не пропусна да отбележи бързия поглед на взаимно разбирателство, който си размениха двете жени.

— Благодаря — отговори с усмивка Арабела.

Джак затърси безобидна тема, способна да възстанови нарушеното му достойнство.

— Обичате ли ездата, мис Барат?

— О, да, сър, много. — Мег се усмихна учтиво.

— Тогава ще потърсим в обора някой подходящ за вас кон, за да излизаме на разходка заедно. Какво ще кажеш, Арабела? Да дадем ли на мис Барат петнистата кобилка?

— О, да — отговори Арабела с усмивка. Никога не беше виждала съпруга си толкова смутен. Джак, който държеше винаги да бъде господар на положението... Въпреки тайното си веселие тя усети, че това не ѝ е особено приятно, и остави чашата си.

— Да сядаме на масата!

Арабела изкачваше спокойно широкото стълбище на Гордън Хаус, опряна на ръката на мъжа си. Мег вървеше от другата му страна. Херцогиня Гордън посрещаше гостите си на площадката. От балната зала зад нея долитаха весели мелодии.

Херцогинята поздрави любезно Мег, поклони се учтиво пред херцога и измери Арабела с критичен поглед. Знаеше, че тоалетът ѝ много скоро ще излезе на мода.

Джак покани домакинята на танц, после жена си и след като изпълни задълженията си, се оттегли в салона за карти.

Малко след единайсет пристигна лейди Джърси. Диамантеният накит, подарък от принца, изглеждаше по-скъп от накитите на принцеса Каролина, която тъкмо танцуваше кадрил с херцог Девоншир.

— Това е чудовището — пошепна Арабела в ухото на Мег.

— Зашеметяваща е — гласеше краткият коментар на приятелката ѝ, която внимателно оглеждаше дамата над ръба на ветрилото си.

— Не съм казвала, че е грозна. Лейди Уорт също е красива — изръмжа Арабела.

— Тук ли е тя?

— Засега не... Почакай. — Арабела сложи ръка на лакътя ѝ.

— Какво става там?

Двете жени проследиха смаяно как лейди Джърси, както винаги с презрително наклонена глава, влезе в залата и обиколи гостите. Всяка група, към която се приближаваше, бързо се разпадаше. При това в залата цареше необичайна тишина и звуците на музиката бяха пронизителни и жални.

— Я виж ти — промърмори доволно Арабела. — Както изглежда, обществото най-сетне е решило да ѝ даде отпор. Дамата отиде твърде далеч. Знаеш ли, Мег, наскоро се похвалила, че е убедила Уелския принц да се раздели легално с Каролина. Сега ще си плати за надменността. — отстъпи назад и изведе Мег в малко преддверие. — Колкото и да се радвам на гледката, не искам да имам нищо общо с тази сцена.

— Защо?

— Искам този път да остана неутрална — отвърна Арабела с разкаяна усмивка. — По-специално пред съпруга си. Веднъж стъпих на несигурна почва, но сега, когато общественото мнение потвърди правотата ми, мога да си позволя сдържаност.

Мег последва погледа ѝ и видя Сен Жюл, застанал до една странична врата. Едната му ръка почиваше върху парапета, другата висеше свободно. Наблюдаваше ставащото с хладен поглед и равнодушно изражение.

Лейди Джърси не можа да издържи на унижението и избяга от залата с разкривено от гняв и болка лице.

Джак напусна мястото си до вратата и прекоси залата, където отново се чуваше весела глъчка, а оркестърът свиреше бърз танц.

Забеляза Арабела и Мег точно в момента, когато се връщаха от малкото преддверие в балната зала.

— Ако желаете да си тръгнем, скъпи мои, с удоволствие ще ви придружа — каза той и извади от джоба си скъпа емаилирана табакера.

— Какво? — Арабела го погледна намръщено. Очевидно играта на карти в дома на херцог Гордън не задоволяваше съпруга ѝ. — Предпочитам да остана още малко, Джак. Можем и сами да се приберем вкъщи. Слугата чака долу и ще повика колата, щом му кажа.

Херцогът взе щипка емфие и прибра табакерата в джоба си.

— Признавам, че съм малко разочарован от играта на карти у Гордън.

— Тогава върви. — Арабела щракна с пръсти и му показа вратата.

Той се поклони и вдигна ръката ѝ към устните си.

— До по-късно, мадам. — Целуна ръка и на Мег и се запъти към изхода.

— Е, какво ще кажеш? — попита Арабела, щом го изгубиха от поглед.

— Странно, че не каза нито дума за случилото се в залата — отвърна Мег.

Арабела кимна замислено.

— Проклетникът не престава да ми поднася изненади. Чарлз Фокс, облечен изненадващо скромно в сив жакет, силно пристегнат в кръста, се приближи към тях, следван от Джордж Кевъна.

— Жалко, че съпругът ви реши да си отиде, милейди Арабела — заяви той и се поклони изящно. — Но вие и очарователната ви гостенка сте тук. — Погледът му обхвана тънката фигура на Мег и очите му светнаха влажно. — Ще позволите ли да ви поканя на танц, мис Барат?

— Благодаря, сър, но за да бъда почтена, ще ви предупредя, че не владея добре стъпките на котилйона — отговори Мег в най-добро настроение. — Ако сте склонен да рискувате настъпване по пръстите, ще се радвам да танцувам с вас.

За миг Фокс се слиса, но се спаси със смях и пак се поклони.

— Вие сте възхитително откровена личност, мис Барат. Но да знаете, че не вярвам нито дума. Вие не сте в състояние да стъпчете дори мравка.

Двамата се наредиха в редицата на танцуващите. Джордж предложи ръка на Арабела и също я поведе към дансинга.

— Възхитителна вечер — отбеляза той небрежно.

— Да, чудесна е — отговори тя и се съсредоточи в сложните стъпки на танца.

Двете дами се върнаха на Кавендиш Скуеър в два сутринта. Бягството на лейди Джърси беше основната тема на вечерта и осигури на бала на херцогиня Гордън достойно място в историческите книги.

Нощният портиер пропусна дамите в тихата къща и им съобщи, че негова светлост се е върнал преди няколко минути и е попитал дали съпругата му вече се е прибрала. Мег се прозя и разтърка очи.

— Отивам да си легна. Тази сутрин станах с петлите и пристигнах до леглото ти със сутрешния шоколад.

Арабела я прегърна и се засмя.

— Високо ценя жертвата ти, Мег. Не мога да си представя по-приятна и радваща гледка, като отворя очи. — Мег я изгледа подигравателно и тя се изчерви леко. — Знаеш какво имам предвид.

Разделиха се в горния край на стълбата и Арабела влезе в будоара си, където я очакваше само една запалена лампа, а огънят почти догаряше. Кучетата също липсваха и Арабела се огледа учудено. Досега Беки винаги беше поддържала помещението топло и уютно, в случай че господарката ѝ пожелае да поседи малко там, преди да си легне.

Отиде в спалнята си и видя, че там горят няколко свещи и огънят в камината гори буйно. От Беки нямаше и следа. Кучетата не бяха и тук. Затова пък Джек се бе проснал на леглото ѝ само по риза и панталон. Ръцете му бяха скръстени зад главата. Олицетворение на непринуденост.

— Добър вечер, мила. Защо се забави толкова дълго? Сигурно е имало интересни клюки...

Арабела нямаше никакво желание да обсъжда събитията на вечерта със съпруга си. Само щеше да създаде опасна близост със собствената си болка.

— Само обичайните — отговори тя с вдигане на раменете, обърна му гръб и седна пред огледалото, за да свали накитите си. Извади перлената диадема от косата си и погледна леглото в огледалото.

— Мога да си представя, че си била доволна.

— Никога не се наслаждавам на клюки, Джак.

Той седна рязко и сърцето ѝ спря за миг, когато праметна крака през ръба на леглото. Спомни си как някога го бе оприличила на ягуар и потръпна.

— Мила моя, ти никога не си скривала мнението си за Франсис Вилие — изрече той и прекоси стаята с гъвкава крачка.

— В сравнение с онова, което се случи днес, моето мнение няма значение — отговори тя и се зае с перлената огърлица.

Джак свали ръцете ѝ и отвори сам закопчалката. Диамантите зазвъняха тихо. Застанал зад нея, той улови погледа ѝ в огледалото и го задържа.

— Питам се дали зад враждебното ти отношение към лейди Джърси не се крият лични причини — изрече бавно той.

— Не разбирам за какво говориш. — Гласът ѝ потрепери издйнически.

Джак прибра перлената огърлица в отворената кутия и се опита да намери правилните думи.

— Не ми е лесно да обясня... Лейди Уорт...

Арабела се обърна рязко на столчето. Как смееше да ѝ хвърли това име в лицето!

— Наистина ли смятате, че бих могла да ревнувам от любовницата ви, сър? — Смехът ѝ беше кратък и презрителен. — Повярвайте ми, милорд, аз се отнасям с пълно безразличие към онова, което вършите с графиня Уорт.

Той вдигна ръка.

— Моля те, Арабела... изслушай ме.

— Да те изслушам? — Тя скочи и косата напада по лицето ѝ. В очите ѝ блесна гняв.

— Да — отговори настойчиво той. — Изслушай ме. — Хвана ръцете ѝ и ги изви на гърба, после притисна тялото ѝ към своето. — Моля те. — Опита се да задуши огъня ѝ със своето спокойствие, да задържи гневния ѝ поглед със своя и усети как напрежението ѝ бавно се разсея.

— Какво имаш да ми кажеш?

Джак пусна ръцете ѝ и я хвана с една ръка през кръста. Със свободната си ръка приглади назад непокорните ѝ къдрици.

— Откакто се ожених за теб, не съм влизал в леглото на Лили.

Арабела извика тихо, после дълбоко пое въздух, за да се успокои.

— Нямам това впечатление. Често ходиш в дома й... срещаш се с нея по баловете... оставате насаме... Цял свят знае, че ти е любовница.

— Целият свят може да се лъже.

— Защо не ми каза по-рано? — Погледът ѝ остана втренчен в лицето му, златнокафявите очи изглеждаха спокойни.

Джак въздъхна леко.

— Да, знам, че трябваше да го направя. Обаче — прости ми, Арабела — чувствам се задължен към Лили. Искам да бъда лоялен към нея. Не бих я оскърбил, като я отблъсна грубо. Вероятно разбираш, че това би означавало да я обсъждат публично... да я унижат.

Арабела беше готова да се изсмее на логиката му, но ситуацията никак не беше забавна. Джак бе възприел унижаването на лейди Джърси като унижаване на любовницата му. Затова се чувстваше лично засегнат. Неприятна му беше главно мисълта, че Арабела се наслаждава на ситуацията, че ако унижат Лили, тя също ще се наслаждава и ще изпитва триумф. И тя... ами да, тя го разбираше много добре.

— Има още нещо — каза Джак посред мълчанието ѝ. — Искам да знаеш, че Лили зависи от моята щедрост... Аз плащам дълговете ѝ на карти и имам намерение да продължа да ги плащам и занапред.

Колко просто. В света на Джак парите нямаха значение. Той можеше да загуби цяло състояние и да спечели ново. С парите не бяха свързани никакви чувства.

— Не очаквам да престанеш да ѝ даваш пари — отговори спокойно тя. Поколеба се и добави: — Вероятно ти е ясно, че обществото продължава да смята Лили за твоя любовница.

— По-точно е да се каже, че тя иска хората да продължат да го вярват — поправи я меко той.

— Разбирам я... А не би ли могъл бързо и без да изгубиш достойнство, да намериш начин да ги убедиш в обратното?

Той се наведе и целуна очите ѝ.

— Много сте великодушна, скъпа.

— И една Лейси може да бъде великодушна.

Джак рязко вдигна глава.

— Ти не си Лейси.

Арабела помилва устата му, за да смекчи суровата линия. Сега не беше време да спорят.

— Прав си. Аз съм Фортескю. Трябва по-често да ми напомняш този факт.

Очите му омекнаха. Обхвана лицето ѝ и я целуна по устните.

— С удоволствие, мила моя.

Арабела се събуди от сутрешните шумове в къщата и от гъделичкане по тила. Остана със затворени очи, докато разбере какво точно усеща. Джак бе посветил вниманието си на една от предпочитаните точки от тялото ѝ. Устните му милваха корените на косата ѝ, езикът му се потопи във вдлъбнатинката на тила. Тя остана да лежи на една страна, потънала в меката постеля, вдигнала ръце над главата.

Той плъзна ръка по гърба ѝ, погали всяко бедро поотделно. Дланта му помилва твърдото ѝ задниче и продължи надолу по бедрата. Още сънена, тя затаи дъх в очакване на интимна милувка. Той я остави да чака и продължи надолу по краката. Пръстите му очертаха колянните ямки. Най-послед мушна ръка между бедрата ѝ и се запъти нагоре. Арабела въздъхна във възглавницата и повдигна хълбоци, за да го посрещне, задяна от вълна на лениво удоволствие. Когато той легна отгоре ѝ и мушна ръце под задничето ѝ, за да я повдигне, тя се разтвори и усети с наслада мощния му тласък.

Той се задвижи с приятна бавност, като продължаваше да я държи здраво, притиснал устни към тила ѝ. Арабела имаше чувството че пада дълго и бавно към облак от сладостно освобождаване. Очите ѝ се затвориха отново и тя почти не забеляза как той се отдели от нея, помилва стегнатото ѝ задниче, засмя се тихо и стана от леглото. Когато Беки вдигна завесите и тя се събуди за втори път, навън беше светъл ден. Борис и Оскар я по-бутваха с влажните си муцуни и Арабела сърдито им се скара.

— Денят е прекрасен, лейди Арабела — извика бодро Беки. — Спахте дълго, но мис Барат ме помоли да ви събудя. Каза, че имате уговорка за тази сутрин.

— Така ли? — Арабела сбърчи чело и пое с благодарност чашата горещ шоколад, която ѝ подаваше момичето. — А, да, спомням си.

На бала у семейство Гордън бе обещала да достави орхидеи за бала у Бошан. Лейди Бошан трябваше да дойде по обед, за да направи

своя избор. Какво щастие, че се уговорихме в присъствието на Мег, помисли си Арабела, тя помни всичко. Погледна към часовника на камината и установи, че минава девет. Защо Джак я бе събудил? Тази сутрин тялото ѝ се усещаше странно отпуснато, тук и там изранено и леко болезнено, но след такава нощ и събуждането на разсъмване нямаше защо да се чуди.

— Мисля, че трябва да се окъпя, Беки — каза тя и се усмихна замечтано.

След час Арабела слезе в стаята за закуска.

— Изглеждаш дяволски самодоволна — отбеляза Мег, която при влизането ѝ бе вдигнала поглед от вестника. — Като котка, хванала златната рибка. Ревнувам... В моето чисто, девствено легло, колкото и да е удобно, липсва известна... — Тя размаха ръце и заключи — Хайде да го наречем известна топлина.

— Трябва да положиш малко усилия, за да промениш ситуацията — отговори с усмивка Арабела, взе си порция яйца и седна срещу приятелката си. — Какво пише във вестника?

— Няма нищо за бала у семейство Гордън. Според мен просто са закъснели за сутрешните издания. Утре сигурно ще пишат подробно. — Тя хвърли знаещ поглед към Арабела през масата и попита: — Съпругът ти каза ли нещо по темата?

Арабела си намаза филийка с масло и хапна няколко хапки. Като видя, че Мег я наблюдава с нарастващо нетърпение, благоволи да отговори:

— Да, каза няколко думи.

— Какви по-точно?

— По всичко изглежда, че едно от опасенията ми е било безпочвено. — И разказа на Мег същественото от разговора си с Джак.

— Не мога да не се възхищавам на мъжа, който остава лоялен към бившата си любовница — засмя се Мег, като чу всичко. — Според мен ти се омъжи за много сложен човек, Бела.

Арабела понечи да отговори, но точно тогава се появи прислужницата с кана топло мляко, направи реверанс и съобщи:

— Мистър Тидмут ми възложи да ви съобщя, че е дошъл мосю Кристоф, ваша светлост. Чака в утринната стая.

Арабела се намръщи леко.

— Но ние нямаме уговорка за днес.

Води със себе си някакъв джентълмен, мадам. И той е чужденец или поне така изглежда.

— Благодаря, Моли. Кажи на Тидмут, че ще дойда след минута.
— Арабела изчака вратата да се затвори зад момичето и заговори възбудено: — Сигурно има някаква информация от Франция. Обеща ми да разпита новодошлите. — Забарабани с пръсти по масата и продължи: — Питам се дали искам да я чуя...

— Е, щом си стигнала толкова далеч, ще вървиш до края — отговори решително Мег. — Освен ако не държиш чак толкова да откриеш тайните му. — И погледна въпросително приятелката си.

Арабела кимна замислено.

— Искам да узная тайните му — отсече накрая. Трябваше да намери ключа към своя мъж. Знаеше, че той ще се противопостави гневно на разследванията ѝ — вероятно имаше основателни причини да крие от нея историята на сестра си, но тя нямаше друг избор. Трябваше да знае всичко, макар да се боеше от последствията от откритията си.

Разсеяно зарови пръсти в косата си и развали фризура, направена сутринта от Беки.

— Отивам — рече тихо и скочи от мястото си. — Може би няма да чуя нищо особено... Може би Кристоф отново е довел приятел, който се нуждае от помощ. — Ала когато излезе от стаята за закуска, вече знаеше, че ще чуе нещо важно. Усещаше го с цялото си същество.

Когато влезе, двамата мъже стояха в смутено мълчание в средата на помещението. Двамата се поклониха и Кристоф каза:

— Ваша светлост, позволете да ви представя мосю Клод Фламан.

Непознатият се поклони отново и Арабела отговори с усмивка:

— Добре дошъл, мосю. Както разбрах, наскоро сте се прехвърлили тук от Франция.

— Да, мадам. — Мъжът изглеждаше болен и много слаб, сякаш дълго време не се беше хранил добре. Тенът му беше сив, лицето — хлътнало, дрехите износени, а когато заговори, се закашля. Арабела веднага разбра какво означаваше това. Този нещастен човек беше болен от туберкулоза.

Кристоф обхвана раменете на приятеля си и безпомощно започна да масажира гърба му. Арабела веднага позвъни за Моли и поръча да донесат бренди и гореща вода.

Най-сетне кашлицата престана. Клод Фламан се отпусна на предложения му фотьойл и отпусна глава на гърдите си. Прие с благодарност чашата, в която Арабела бе смесила бренди с гореща вода, и отпи няколко малки глътки. Постепенно цветът се върна на бузите му и той се почувства по-добре.

— Моля за извинение, мадам. — Гласът му беше само дрезгав шепот.

— Ще говорите едва когато се почувствате по-силен — отговори на френски Арабела и седна на ниско столче до креслото му.

Мъжът даде знак на Кристоф и фризьорът обясни тихо:

— Клод говори само френски, мадам, но разбира малко английски. Бил е затворник в Льо Шатле, но с Божията помощ преди няколко дни бил освободен и приятели го качили на пощенския кораб от Хавър, за да дойде в Англия.

— Само благодарение на приятелите — кимна Клод и в хлътналите му очи пламна огън. — Бог няма нищо общо с нашата работа, скъпи приятелю. — В гласа му звънна горчицина. — Бог е забравил нашата страна.

Гворенето го изтощи, той затвори очи и се отпусна назад. Арабела трескаво размисляше как да заговори по интересувашката я тема. Кристоф ѝ помогна.

— Докато бил в Льо Шатле, Клод се запознал с една жена... с една дама. Мисля, че става въпрос за дамата, която търсите, ваша светлост.

Арабела усети как цялата се напрегна. Погледът ѝ се устреми към лицето на Клод.

— Виконтеса дьо Вилфранш? Мъжът кимна едва-едва.

— Да, мадам, така мисля. В затвора нямахме имена, само номера, но един ден... — Неспособен да продължи, той даде знак на Кристоф да разкаже историята.

Виждате, че Клод говори трудно, ваша светлост. Аз ще ви разкажа какво узнах от него.

Арабела кимна и французинът продължи:

— Споменатата дама била в Льо Шатле много отдавна. Затворниците я обичали много. Разбирала от болести, грижела се за болните, а пазачите не ѝ пречели да работи, даже от време на време ѝ позволявали да лекува и затворници мъже. Един ден дошла при

мъжете, за да помогне на някого и Клод я познал. Неговото семейство работело в имението на Вилфранш, а той бил изпратен да се учи за златар. Виконтесата била много добра към него и винаги му осигурявала работа.

Клод, който се бе овладял, продължи да разказва, макар и с мъка:

— Нямах да позная мадам, толкова променена изглеждаше...

— Изкашля се в кърпичката си. — Познах я по един отличителен белег. По бялата къдрица в косата ѝ, точно над челото.

Арабела спря да диша. Белегът на Фортескю?

— Видяхте ли с очите си този бял кичур? Клод кимна.

— Косата ѝ не беше красива както някога, но кичурът си беше там. Никога друг път не съм виждал такъв и веднага го познах. — Изтощен, той отново се отпусна назад.

— Ако наистина става въпрос за виконтесата, тя е затворена там много отдавна — каза Кристоф и лицето му потъмня. — Не е ли ирония на съдбата, че народът щурмува Бастилията и освободи затворниците, след което бяха създадени дузина нови затвори, в които хиляди хора изчезнаха безследно? Някои ще си останат там, докато смъртта ги спаси, и никой няма да знае къде са.

— Как е оцеляла? — Арабела зададе този въпрос повече на себе си, отколкото на двамата мъже. Те реагираха с типично галско вдигане на раменете.

— Доста аристократи успяха да избягнат гилотината — обясни Кристоф. — След екзекуцията на Робеспьер гражданите се наситиха на кръвопролитията. Възможно е към края на терора виконтесата да е попаднала в затвора и да са я забравили там.

— Има и други като нея — обади се немощно Клод. — Семействата и приятелите им ги смятат за мъртви, а те нямат възможност да им пратят вест. Мен ме намери един приятел.

— Как се измъкнахте? — Арабела се наведе към него и го погледна втренчено.

Мъжът вдигна рамене.

— Пари, мадам. Пазачите са подкупни, трябва само да улучиш сумата. Всъщност никой не отговаря за затворниците. Повечето се смятат за отдавна изгубени. Ако подкупите подходящите пазачи, можете да си излезете съвсем спокойно.

Арабела кимна мълчаливо. Джак бе казал на Джордж, че сестра му е мъртва. Измъчваше се от мисълта, че не е успял да я спаси, както бе успял да спаси много други. Възможно ли беше да се заблуждавал? При тази бъркотия във Франция можеше да се случи всичко... случваше се всичко. Тя беше чула истории на хора, станали жертва на грешки и намерили смъртта вместо приятелите си. Произволното кръвопролитие не се интересуваше от имената на жертвите. Много от оцелелите сигурно се страхуваха за живота си, затова криеха имената си и предпочитаха да ги смятат за мъртви.

— Безкрайно съм ви благодарна за информацията — каза найсетне тя. Представата, че сестрата на Джак — и не само тя — гние в някакъв мрачен затвор без връзка с външния свят, и страда от мисълта, че семейството ѝ я счита за мъртва, беше непоносима. — А сега ми кажете как бих могла да ви помогна, мосю Фламан — продължи тя и хвърли въпросителен поглед към Кристоф. — Пари, подслон, лекар. Вашият приятел има нужда от лечение и от медикаменти. Аз ще се погрижа за всичко.

— Клод живее при мен — уведоми я Кристоф. — Имам достатъчно, за да му помагам. Но ви благодаря за великодушното предложение, ваша светлост.

— Лекар и медикаменти — повтори настойчиво тя. — Моля, позволете да изпратя лекар да го прегледа.

— Ние си имаме лекари, мадам. И знаем как да помагаме на своите другари по страдание. — фризьорът се изправи и помогна на приятеля си да стане. — Вие сте много добра. Когато Клод се възстанови достатъчно, за да почне да работи, ще намерите добро семейство, което да го вземе на работа. Той е изключителен златар.

— Да, разбира се. — Арабела знаеше, че този ден никога няма да дойде. Клод нямаше да оздравее. — Но ако имате нужда от нещо, моля, обърнете се към мен.

— Мерси, мадам. — Двамата мъже се поклониха и излязоха.

Арабела застана със скръстени ръце в средата на помещението и се опита да си изясни каква трябва да бъде следващата ѝ стъпка. Джак трябваше веднага да замине за Париж. Да проникне в затвора и да установи дали въпросната жена наистина е сестра му. Ако е тя, да откупи свободата ѝ. Да я измъкне от ада на Франция. Мили боже, ако онази жена наистина беше Шарлот, как ли брат ѝ щеше да реагира на

обстоятелството, че обожаваната му сестра е била през цялото време във френски затвор, а той не е знаел? Че тя е страдала, а той не е направил нищо, за да ѝ помогне?

Непоносима мисъл. Но тя трябваше да му каже. И то веднага.

— Какво има? — попита Мег тихо и загрижено откъм вратата. — Изглеждаш ужасно, Бела. Какво се е случило?

Арабела ѝ разказа всичко. Когато свърши, усети прилив на нова енергия. Сърцето ѝ се изпълни с надежда. Ако съдбата на Шарлот беше причината за мрачните настроения на Джак, той щеше да преживее страшен шок — но и да се отърве от депресията. Щеше да спаси сестра си, да я върне в Англия... Това означаваше край на кошмара.

— Трябва веднага да намеря Джак. — Арабела закрачи към вратата. — Изпрати някой слуга в дома на лейди Бошан да каже, че не мога да спазя уговорката ни. Помоли Луис да събере нещата на херцога в една пътна чанта. Кажи му, че господарят му ще отсъства поне една седмица.

— Ами ти? — попита Мег и излезе след нея в залата. — Да кажат ли на Беки да приготви и твоя багаж?

— Не знам... зависи как Джак ще приеме новината. — Арабела се усмихна иронично. — Вероятно ще извади оръжие, за да застреля носителката на информацията. — Огледа се и извика икономата: — Тидмут! Къде да намеря негова светлост?

— При метр Албер, ваша светлост — уведоми я икономът.

— Кой е метр Албер и къде живее? — попита нетърпеливо Арабела.

— Метр Албер е учител по фехтовка, мадам, и живее на Албермерл стрийт номер седем.

— Много ви благодаря. Пратете някого да приготви коня ми... и коня на херцога. След пет минути да изведат двата коня на стълбището. — Тя хукна към стълбата и остави достойния иконом слисан като никога в живота си. Ни веднъж не беше чувал такива резки заповеди от устата на херцогинята. Досега тя се бе държала тактично и полагаше усилия да не засяга достойнството му.

Арабела позвъни за Беки и свали халата, без да си направи труда да го разкопчее. Момичето дотича тъкмо когато бе извадила от гардероба костюм за езда.

— Помогни ми, Беки. — Арабела навлече полата и се изправи пред прислужницата си. — побързай!

Без да задава въпроси, Беки помогна на господарката си да облече полата, жилетката и жакетчето. Арабела седна, за да обуе ботушките. Сърцето ѝ биеше като безумно, на края на съзнанието ѝ се надигаше паника. Дори не помисли да срещне косата си, а направо нахлупи високия цилиндър. Грабна ръкавиците и камшика и хукна надолу по стълбата.

Мег я очакваше в залата.

— Конярят доведе двата коня.

— Благодаря.

— Аз ще изведа кучетата в парка — продължи Мег, — а после ще ги взема в моята стая. Ако имаш нужда от мен, знаеш къде да ме намериш.

Арабела я целуна набързо.

— Съжалявам, че ти развалих гостуването.

— О, я стига, Бела, върви най-после! — Мег бутна към вратата, която един слуга, зяпнал любопитно, побърза да отвори.

Арабела слезе по стълбата и момчето от обора и помогна да възседне Рене. Тя тръгна напред и го помоли да води коня на Джак. Той възседна собствения си кон и хвана юздите на бързия, нервен червен жребец, който Джак предпочиташе да язди.

— Албермерл стрийт — каза Арабела. — Побързайте, моля! Конярят вдигна ръка към шапката си и мина в бърз тръс.

Арабела с мъка потисна порива си да пусне Рене в лек галоп. Улиците бяха твърде тесни и в това хубаво майско утро бяха твърде оживени — двамата трябваше да си пробиват път между тежко натоварени каруци, теглени от тромави волове, момчета с ръчни колички, улични търговци и домакини, тръгнали на покупки.

След четвърт час завиха по спокойната, обградена от големи сгради Албермерл стрийт и бързо намериха номер седем. Високата къща с черни балюстради не блестеше с нищо сред другите на улицата. На скромната табела до вратата бе написано само „Метр Албер“. Вероятно всеки, който идва тук, знае кой е метр Албер, помисли си Арабела, скочи от коня и отиде до вратата. Вдигна ръка да почука, но видя, че вратата е открената.

Влезе в тясно преддверие със стръмна стълба в задната част. Отгоре се чуваха тихи стъпки, звън на стомана, но никакви гласове. Арабела изкачи стълбата на един дъх и спря пред двойна врата, иззад която долитаха шумовете. Внимателно натисна бравата и отвори.

Пред очите и се разкри дълго помещение, подобно на галерия. До стените се бяха наредили мъже с тънки рапири в ръце. Всички острия сочеха към пода. Погледите бяха устремени към двамата, които се фехтуваха в средата на помещението. Противникът на Джак беше дребен, гъвкав мъж с маймунска физиономия, само по чорапи, който през цялото време сякаш танцуваше на пръсти. Джак се движеше бързо като сребърното острие в ръката си. Удар, ответен удар, удар, ответен удар... Двата мъже се фехтуваха с безизразни лица, цялото им внимание беше съсредоточено върху двете лъскави острия. Арабела гледаше като омагьосана — въпреки паниката, която я бе завладяла, въпреки буцата в гърлото и желязната верига, стегнала гърдите ѝ. Струваше ѝ се невъзможно един от двамата противници да открие пролука в отбраната на другия. Двата бяха абсолютно сигурни в себе си.

Джак я забеляза, избягна поредното нападение, завъртя се на един крак, но вместо да атакува отново, с бързо движение отклони острието на противника. Поклони му се леко и забърза към нея. Дишаше бързо, но стъпките му бяха леки и безшумни.

— Какво има? Какво се е случило? — попита, без да губи време с предисловия.

— Трябва да говоря с теб. Къде можем да отидем?

Той посочи една врата в страничната стена.

— Моля да ме извините, Албер, че не приключих двубоя, както трябва.

Противникът му се поклони и отдаде чест с рапирата. Джак последва примера му, сякаш този ритуал беше задължителен и всички трябваше да го съблюдават дори в сериозна ситуация. После сложи ръка на гърба на жена си и я поведе към вратата.

Влязоха в малко помещение, където една цяла стена беше от огледала. На пода имаше дебел килим, на отсрещната стена бяха окачени всички видове оръжия за фехтовка. Висок прозорец гледаше към улицата. Джак приседна на дългата, тясна маса под оръжията и се обърна към жена си. Все още стискаше рапирата. Острието, снабдено с

гумено капаче, сочеше към пода. Погледът му беше внимателен, неспокойството в дълбините на очите му едва се забелязваше.

— Е? — попита тихо.

Арабела пое дълбоко въздух и се опита да успокои нервите си. Кръвта ѝ се вълнуваше, ръцете ѝ трепереха и тя ги скри в диплите на полата.

— Става въпрос за сестра ти — заговори направо.

Джак се вцепени. Погледът му стана непроницаем.

— Шарлот... виконтеса дьо Вилфранш... възможно е... възможно е да се намира в затвора Дьо Шатле. — Най-просто беше да му съобщи най-важните факти без емоционални подробности.

Той не помръдна, не каза дума. Само я гледаше, докато тя не издържа. Трябваше да запълни непоносимата тишина с думи.

— Мосю Кристоф има приятел, който наскоро успял да избяга от Франция. Този приятел е убеден, че е видял сестра ти.

Най-сетне Джак произнесе беззвучно:

— Сестра ми е мъртва.

Тя протегна ръка към него, но нещо я спря да го докосне.

— Не... може би не е. Може би е още жива.

Той поклати глава в несдържан жест на отрицание.

— Защо онзи мъж е дошъл да ти разкаже историята си? — Погледът му я прониза и тя видя в зениците ярка искра... може би надежда... зад празната сянка на неразбирането и неверието.

— Защото помолих Кристоф да се ослушва дали някой от емигрантите знае нещо за виконтесата. Докато не се появи този мосю Фламан, никой не знаеше нищо. Той ме потърси тази сутрин. Веднага дойдох при теб. Ти трябва...

— Не ми казвай какво трябва да правя — прекъсна я той така тихо, че думите му едва се чува. Въпреки това всяка дума беше така отсечена, че сякаш беше крясък. — Сестра ми е мъртва.

Арабела поклати глава и повтори упорито.

— Може би не е, Джак. Има шанс да е оцеляла. — Той продължи да гледа мрачно пред себе си, и тя продължи бързо: — Конят ти чака долу. Луис вече събира багажа ти.

Когато той се обърна и тръгна към изхода, в първия момент Арабела не беше в състояние да го последва. Безизразното лице и мълчанието му правеха каквато и да била реакция невъзможна. След

минута се овладя и се върна в дългата галерия. Джак бе обул ботушите си и вървеше към двукрилата врата, затягайки колана си. Арабела се втурна след него. Без да я погледне, той слезе по стълбата, като вземаше по две стъпала наведнъж. Излезе на улицата, възседна коня си и го подкара в бърз тръс.

Арабела възседна своя кон с помощта на слугата и последва съпруга си. Не знаеше какво трябва да направи, но нямаше намерение да му позволи да я пренебрегва по този начин. Ако не желаше да я удостои с доверието си, значи бракът им беше само фарс.

Пристигна на Кавендиш Скуеър малко след Джак. Конят му беше вързан на парапета пред къщата, входната врата беше широко отворена. Арабела скочи от седлото, прибра полите си и изкачи стълбището. Тидмут тъкмо щеше да затвори вратата, когато тя профуча като вихър покрай него. Спря едва в будоара си и си заповяда да се овладее. Погледна се в огледалото и се намръщи. По челото ѝ блестяха капчици пот, косата ѝ висеше прашна и разрошена под шапката, шалчето на шията ѝ се бе изкривило. Хвърли шапката и камшика си на едно кресло, мина през спалнята си и решително отвори вратата към стаята на Джак.

Той тъкмо обуваше бричове, а Луис пригладдаше гънките на ризата, приготвена за обличане.

— Можеш да ми отделиш пет минути — каза Арабела, като се стараеше да говори неутрално. — Моля ви, Луис, оставете ни сами.

Камериерът погледна господаря си с възмутено изражение. Не приемаше заповеди от херцогинята. Едва когато Джак кимна кратко, Луис излезе, макар и намръщен.

— Какво има? — попита хладно херцогът, докато връзваше шалчето си.

— Защо премълча пред мен, че имаш сестра? — Арабела застана до леглото и сложи ръка на гладката дървена рамка.

— Това не те засяга. Нито когато се оженихме, нито сега. — Отговорът прозвуча сковано.

— Аз съм твоя жена, Джак. Как може да не ме засяга? — попита тя спокойно, решена да предизвика реакцията му.

— Наистина ли смятате, че ще се доверя на жена, която души и шпионира зад гърба ми? — Най-послед гневът му изби на повърхността. — Искам да знаете, мадам, че нямам ни най-малко

доверие във вас. Не знам как успяхте да проникнете в онази част от живота ми, която предпочитам да запазя в тайна, но бъдете уверена, че сте сторили голяма грешка.

Той се обърна към огледалото с жест на отвращение и презрение.

— Джак, моля те... — проговори с болка Арабела. — Не съм искала да те шпионирам. Джордж ми каза, че имаш сестра и смяташ, че е загинала по времето на терора. Каза ми още, че сте били много близки...

— Много съм му задължен — прекъсна я остро той. — Дано не забравя да му изкажа благодарност.

— Джордж не е виновен. — Сега вече Арабела се ядоса и гневът помете чувството ѝ за вина. — За всичко си виновен ти. Ако не беше толкова затворен и недостъпен... ако не се затваряше пред всички, дори пред най-близките си хора, аз нямаше да бъда принудена да задавам въпроси за личния ти живот... за онова, което има значение за теб.

Той се обърна отново към нея и попита с измамно спокойствие:

— И за какво още попита Джордж, моя сладка, фалшива съпруго?

— Не съм фалшива — изсъска тя. — Ако някой е фалшив, това си ти. Защо криеш мислите и чувствата си от мен? Какви тайни имаш още? — Застана пред него и продължи енергично: — Настоявам да ми кажеш всичко. — Брадичката ѝ бе предизвикателно вирната, златните очи изпусаха искри.

Той ѝ обърна гръб, но тя улови ръката му и я дръпна с все сила, опитвайки се да го обърне отново към себе си. Той се отърси от нея като от досадна муха и изрече примирено и търпеливо:

— Остави ме на мира, Арабела.

— Няма. — Тя посегна отново към ръката му. — Защо се ожени за мен, след като ме презираш? Ти ме презираш, нали? — Без да пуска ръката му, направи още една крачка към него и го принуди да я погледне. — Презираш ли ме?

След цяла вечност той отговори:

— Не... не те презирам. Теб не.

Арабела го погледна втренчено и прозря истината.

— Какво ти е сторил брат ми, Джак?

Джак погледна над главата ѝ. В съзнанието му отново бе изникнала картината на клането в затвора Ла Форс през онази нощ.

— Той предаде сестра ми.

По вените на Арабела се разля леден студ. По гърба ѝ пробягаха тръпки, кожата на главата ѝ настръхна. Пусна ръката му и пошепна дрезгаво:

— Мисля, че не разбирам...

— Тогава ще ти обясня и ще разбереш, мила моя. — Думите му бяха оцветени от горчивина и ирония. — За да спаси скъпоценната си сия, брат ти предаде сестра ми на тайната полиция. Отведоха я в затвора Ла Форс и там я убиха. — Погледът му беше празен, сякаш гледаше в черна дупка. — Проследих дирите на Шарлот до Ла Форс. Всички бяха мъртви... целият двор беше в кръв... трупове лежах в локви кръв, отделни части от тела, отсечени крайници... Сестра ми е била една от първите, отведени в този затвор. Говорих с една жена... мърлява старица... продавачка на чорапи... Видяла как я ударих с байонет и паднала на колене. Невъзможно е да е оживяла след това клане!

В тона му имаше агония и Арабела потръпна. За първи път след толкова години възникваше възможността да се е излъгал. Много месеци страдание можеше да се окажат напразни. Той изтри с две ръце лицето си, сякаш искаше да заличи нещо. Арабела се отдръпна назад и падна тежко на леглото.

— Фредерик винаги е бил подлец. — Просто установяване на прост факт. Несъщият ѝ брат бе продал душата си на дявола. Би направил всичко, за да спаси собствената си кожа. — Значи затова си го довел до фалит... и до смъртта. — Сведе глава и продължи дрезгаво: — Бих могла да кажа, че това е добро отмъщение. Но какво общо имам аз, Джак? Защо се ожени за мен? И аз ли бях част от отмъщението?

Мълчанието му беше достатъчен отговор.

Арабела обхвана раменете си, за да си даде някаква опора, и се загледа право пред себе си. Престъплението на Фредерик щеше винаги да тежи над нея. Никога нямаше да се освободи от него. Джак виждаше в нейно лице своя смъртен враг.

— Идвам с теб — заяви накрая тя и се изправи. Решителността придаде твърдост на гръбнака ѝ.

— Няма да дойдеш — отвърна той и очите му бяха студени като лед. — Да не мислиш, че ще търпя една Лейси в близост до сестра си?

Да, Джак никога нямаше да се освободи от омразата и презрението си. Но сега не искаше да се кара с него. Това не беше истинският Джак. Не беше мъжът, когото познаваше, когото познаваха приятелите му. Той беше пленник на сила, унищожителна като онова, което бе извършил Фредерик. Стана от леглото и се запъти към вратата. На прага се обърна и каза просто:

— Желая ти много щастие, Джак.

Арабела отиде направо при Мег и набързо ѝ разказа какво се бе случило. Както винаги, приятелката ѝ я изслуша мълчаливо.

— Смятам, че той ще вземе кораб от Дувър до Кале. Това е най-бързият път между Лондон и Париж — заключи Арабела.

— Смятам да взема пощенска карета до Дувър, да се кача на същия кораб до Кале и да го последвам до Париж. Ще изляза пред очите му, когато най-малко очаква.

Мег сбръчка чело.

— Не искам да те обезкуражавам, Бела, но ти познаваш ли този мъж истински?

Арабела обмисли въпроса ѝ.

— Струва ми се, че знам твърде малко за него — призна най-сетне с меланхолична въздишка. — Но трябва да опитам. — Стисна ръцете на приятелката си и попита: — Ти ме разбираш, нали?

— Да, естествено.

Арабела помълча малко, после се изправи с нова решителност.

— Първо ще наема пощенска карета. — Огледа се и попита малко безпомощно: — Знаеш ли как се прави това?

Застанала до прозореца, Мег отговори:

— Попитай Тидмут. Джак тъкмо излиза от къщи. Значи няма да узнае нищо.

Арабела отиде при нея и проследи как мъжът ѝ възседна жребеца си. На седлото беше завързана кожена чанта.

— Той е на кон и ще напредва по-бързо, отколкото аз с пощенската карета — прошепна обезкуражено тя.

— Но той не може да язди седемдесет мили без прекъсване — напомни ѝ Мег. — Трябва да смени коня или поне да му даде почивка. А през нощта трябва да отседне някъде.

— Затова пък пощенската карета може да пътува през цялата нощ и няколко пъти да смени конете. — Арабела изпита облекчение.

— Моля те, иди при Тидмут и му поръчай да наеме кола. Ще си помисли, че е за теб, и няма да задава глупави въпроси.

— Сигурна съм, че няма да задава въпроси — засмя се тихо Мег.
— Ще се радва, ако изчезна. Никога не бях срещала такъв закостенял тип.

— Непоправим е — кимна Арабела. — Но е абсолютно предан на Джак. Кажу ми, че колата ти трябва до един час. Междувременно аз ще си събера багажа.

— Шарлот... сестрата на Джак... — промълви колебливо Мег.

— Помислила съм и за нея. Ще взема две-три рокли, медикаменти, превръзки... в случай че наистина е жива. — Арабела инстинктивно стисна палци. Искаше жената, видяна от Фламан, да е наистина Шарлот. Искаше го повече от всичко на света.

— Запъти се към вратата, но спря. — Нямам представа дали нещата ми ще ѝ станат. Дали изглежда като Джак? Искам да кажа, дали си приличат и извън белия кичур над челото?

Помисли си за Клод Фламан и потрепери. След толкова месеци глад и затвор, след дългия живот при непоносими условия Шарлот сигурно изглеждаше като него. Заля я вълна на отчаяние. Възможно ли беше една крехка жена, никога непознала тъмната страна на живота, да оцелее в този ад?

Какво да направи, за да заличи вината на Фредерик за смъртта на Шарлот? Чувството на безпомощност и безнадеждност заплаши да я надвие.

Мег разпозна слабостта в погледа на приятелката си и попита бързо:

— Искаш ли да дойда с теб, Бела?

Арабела поклати глава. Предложението ѝ вдъхна нови сили.

— Не, Мег, но ти благодаря много. Трябва сама да се справя. Освен това си длъжна да останеш тук, за да отклоняваш любопитните въпроси. Джак и аз изчезваме от Лондон без никакво обяснение — слуховете са неизбежни. Ако си тук, ще можеш да посочваш безобидни претексти. Заминали сме да се погрижим за болен роднина или нещо подобно... но ще изчакаш завръщането ни. Смятам, че няма да останем дълго там. Не е нужно да прекъсваш пребиваването си в Лондон.

Мег кимна сериозно.

— Не се притеснявай, Бела, ще се оправя.

След около час разстроеният Тидмут помогна на херцогинята и камериерката ѝ да се качат в наетата пощенска карета и остана на стълбището с мис Барат и двата неутешими сетера.

Присъствието на Беки беше необходимо, за да придаде на експедицията достоверност и приличие. Момичето нямаше представа къде отиват и защо. Подчиняваше се на кратките нареждания на господарката си и сега седеше мълчаливо в ъгъла на каретата с малка чанта на коленете. Арабела седеше насреща ѝ, взираше се право пред себе си и не даваше никакви обяснения.

Когато мълчанието се проточи, херцогинята се сети, че не бива да се държи така с камериерката си, и каза с усмивка, която трябваше да изглежда успокояваща:

— Щом стигнем Дувър, можеш да вземеш пощенската карета обратно за Лондон, Беки.

— Да, лейди Арабела. — Беки изобщо не изглеждаше успокоена. — А вие какво ще правите, мадам?

— Заминавам за Франция. Херцогът замина преди мен. Ще се върнем скоро.

— Във Франция? Но, милейди! — Беки зяпна смаяно. — Там има революция! Цари пълен хаос! Пълно е с чужденци и всички се убиват един друг. Даже мистър Тидмут каза... а пък мистър Алфонс в кухнята... Ох, мадам, да знаете какво говори!

— Е, вече не е толкова опасно както преди — отговори Арабела и неволно се запита дали в думите ѝ има нещо вярно. Париж все още се разтърсваше от въстания на гладните. В Лондон се говореше, че хората се събирали на банди и обикаляли улиците, че полицията не можела да въведе ред... но поне гилотините не работеха толкова често, както преди.

Лицето на Беки изразяваше съмнение, но девойката си каза, че херцогинята знае повече от камериерката си, и се примири. Разположи се удобно в ъгълчето на каретата и затвори очи. Даже се опита да се наслади на пътуването, но когато за четвърти път смениха конете, без да слязат и продължиха пътя си с недоволни, мърморещи придружители, ефектът на новото преживяване отлетя. Единствено перспективата да получат щедър бакшиш караше мъжете да продължат напред.

В първата пощенска станция казаха на Арабела, че преди няколко часа пристигнал ездач от Лондон, влязъл да се посгрее и подкрепи и сменил коня си. Жребецът му си отпочивал и утре щели да го изпратят обратно към Лондон с наемен ратай. Арабела въздъхна облекчено. Предположението ѝ, че Джак ще замине от Дувър за Кале, се потвърждаваше. Тя вървеше по петите му. Знаеше, че той няма да си позволи повече от няколко часа нощна почивка — но и така преднината му не беше особено голяма. Когато на следващата сутрин каретата пристигна в Дувър малко след разсъмване и спря в двора на „Лястовицата“, тя слезе със сковани крака и болезнен гръб и с добре изиграна небрежност попита едно от момчетата в обора дали и други посетители са пристигнали в този ранен час. Момъкът бутна шапката си на тила и се почеса по главата.

— Странно, че ме питате, мадам. Преди около два часа пристигна джентълмен на кон... беше още тъмно. Доколкото разбрах, поиска легло. Бедният му кон едва се държеше на крака.

— Явно е имал много важна работа, щом е яздил през цялата нощ — отбеляза Арабела и кимна, за да покаже, че за нея темата е приключена.

Влезе в гостилницата и помоли за отделна стая със закуска и съгваемо легло за камериерката ѝ. За разлика от Арабела Беки бе спала през по-голямата част от нощта и сега беше бодра. Младостта и издръжливостта вървят ръка за ръка, каза си Арабела и се опита да раздвижи скования си гръб.

— Убеден съм, че милейди ще хареса нашата храна. — Гостилничарят отвори вратата към просторна стая на таванския етаж. — Ей сега ще ви донесат най-доброто, с което разполагаме.

— Много ви благодаря и... — Арабела го спря на вратата. — Знаете ли дали днес ще замине пощенски кораб за Кале?

— Но разбира се — отговори любезно мъжът. — Преди час или два пристигна един джентълмен... рядко се случва да идват гости толкова рано... буквално ме измъкна от леглото. И той поиска да узнае дали има кораб. Казах му, че „Морският кон“ на Том Пери ще замине с голям товар поща. Том често носи пощата през Ламанша.

— Много ви благодаря. — Арабела му кимна усмихнато и се обърна към Беки: — Бързо, миличка, тичай на кея и се разбери с капитана на този „Морски кон“. — Подаде на момичето снопче

банкноти и обясни: — Искам единична кабина... и се увери, че корабът наистина заминава за Кале, а не за Хавър или Булон. Трябва да отидем в Кале. — И склучи пръстите на Беки около банкнотите.

Беки кимна съсредоточено.

— Да, милейди. Кале. Единична кабина. Къде ще намеря кораба?

— На кея... където е морето — обясни нетърпеливо Арабела. — Попитай за капитан Пери. Том Пери.

— Морето? — пошепна учудено Беки. — Никога не съм виждала море.

— Ето, сега ще имаш този шанс. Като се върнеш, ще закусим и после ще вземеш пощенската карета обратно за Лондон.

— По-добре да си отида в Кент, милейди.

— Ако наистина искаш, позволявам ти... но като се върна, ще дойдеш пак в Лондон. Направи ми още само тази услуга, Беки — намери капитан Пери.

Беки вече гледаше по-весело.

— Ако се върнете, милейди, с радост ще дойда пак в Лондон.

— Разбира се, че ще се върна — отговори Арабела с увереност, каквато не изпитваше. Знаеше, че ще се върне в Англия, но нямаше представа дали все още ще бъде съпруга на херцог Сен Жюл.

Когато Беки излезе, прислужниците от гостилницата наредиха масата. Арабела нямаше никакъв апетит. Цяла нощ не бе затворила очи, предишната нощ, когато все още беше друга личност в друг свят, също не беше спала. Умората я пронизваше до мозъка на костите, но мозъкът ѝ беше свръхактивен и отказваше да се отпусне. Прие с благодарност чашата ароматно кафе и зачака да се върне Беки.

— Готово, милейди. — Момичето влезе и тържествуващо размаха някакъв лист. — О, и видях морето... толкова е голямо! — Думите бяха придружени от смаяно клатене на главата.

Арабела се усмихна разсеяно и пое листа от ръцете ѝ.

— Седни и закуси, Беки.

Момичето се нахвърли жадно върху бърканите яйца.

— Морякът ми каза, че кабината е с прозорче. Каза още, че до Кале се пътува около дванайсет часа, ако вятърът и вълните са благоприятни. Корабът ще потегли в четири.

— Чудесно. — Арабела се усмихна топло. — Не знам какво щях да правя без теб, Беки. Можеш да останеш в стаята, колкото искаш, за

да се напиш добре. Утре каретата ще те върне в Лондон. Докато си тук, в гостилницата, можеш да си поръчваш, каквото искаш.

— Всичко ли? — Беки смаяно отвори очи.

— Всичко — отговори с усмивка Арабела. — Ядене, пиене, момиче, което да изглади дрехите ти... всичко. Но първо аз ще поспя няколко часа, преди да стане време да се кача на кораба.

— Да ви придружа ли дотам, милейди?

— Не — отговори решително Арабела. — Ще отида сама.

Следобед в два Арабела слезе към доковете. Едно момче от гостилницата носеше пътната ѝ чанта — там бе прибрала всичко, което според нея щеше да е нужно на Шарлот. За себе си бе взела само малко бельо, две прости батистени рокли и тоалетни принадлежности.

Беше сигурна, че Джак ще се качи на борда в последния момент. Защо да понася неудобствата на кораба по-дълго от необходимото. Тя щеше да се скрие в кабината си и да не излиза.

Един моряк провери документа ѝ, метна чантата на рамо и я отведе в малка каюта точно над водата, обзаведена с тясна, закрепена за стената койка и заковано за пода столче. Чаршафите не бяха особено чисти, а нощното гърне, макар и празно, изглеждаше неизмито. Малкото кръгло прозорче беше здраво затворено.

— Колко пътници ще има на борда? — попита Арабела, когато морякът остави чантата ѝ на пода. Малките кораби, които пренасяха пощата през Ламанша, приемаха само по десетина пасажери.

— Само още един, мадам. Един джентълмен.

— Прозорчето може ли да се отваря?

— Да, мадам, но ви предупреждавам, че когато излезем в морето, трябва да го затворите. — Мъжът отвори без усилие малкото зелено стъкло.

— Добре, тогава ще го затворя — каза тя и пъкна в ръката му монета. Морякът вдигна ръка към шапката си и се сбогува с усмивка. Едва бе затворил вратата зад гърба си, когато Арабела падна на койката. В гостилницата само бе дремала и се бе вслушвала завистливо в дълбокото дишане на Беки, но сега, когато вече нямаше смисъл да се тревожи за бъдещето, заспа дълбоко, като мъртва.

Събуди се от скърцането на мачтите и от дрънченето на котвената верига. Изведнъж я обзе паника. Ами ако Джак е пропуснал потеглянето на кораба? Не, в никакъв случай. Стана от койката и се

олюля като пияна. Корабът се люлееше застрашително. Следобедното слънце огряваше малката каюта и вътре беше горещо и задушно. През малкото прозорче почти не влизаше свеж въздух. Арабела се наведе и погледна навън. Придружен от няколко лодки, които използваша прилива, корабът излизаше от оживеното пристанище.

Стресна я силно чукане по вратата.

— Влез! — извика тя и се обърна.

Морякът, който я бе довел в каютата, влезе и отдаде чест.

— Капитанът нареди да ви предам, мадам, че ако желаете да се качите на палубата, щом оставим пристанището зад нас, сте добре дошла.

Много ви благодаря. Радвам се, че ще подишам чист въздух. — Очите ѝ бяха слепени от дълбокия сън, косата ѝ сигурно приличаше на птиче гнездо. — Възможно ли е да ми донесете кана вода, за да се измия?

— Да, само че няма да е гореща. Гореща вода ще има едва когато запалят печката в камбуза.

— Ще се задоволя и със студена — отговори бързо Арабела. — Искам да се освежа малко.

Веднага, мадам. — Морякът отново отдаде чест и излезе, като умело избягваше люлеенето на кораба.

Арабела отвори малката си чанта и извади четка за коса и малко ръчно огледало, в което се огледа критично. Изглеждаше още по-зле, отколкото се беше опасявала. В гостилницата не бе свалила пътния си костюм и сега изглеждаше мръсна, запотена и бледа. Ала като си помисли за жената, прекарала години в Льо Шатле, се засрами от егоизма си. Кога ли Шарлот е получила за последен път чисто бельо? Дано наистина беше тя. Трябваше да е тя! Дали разполага с четка за зъби или с гребен? Дали изобщо ѝ дават студена вода да се измие?

Морякът се появи с кана вода и метален леген, който остави на столчето.

— Добре ли е така, мадам?

— Отлично — отговори искрено Арабела и момъкът я погледна учудено.

— Капитанът ще се радва след половин час да ви поздрави на борда, мадам.

— Благодаря. — Тя затвори вратата след него и дръпна резето. Искаш да се съблече и трябваше да е сигурна, че никой няма да влезе по погрешка. Изгърси смачканите си дрехи и ги разпростря на леглото, сви на вързоп чорапите и бельото и ги прибра в пътната чанта. После се изми от глава до пети с хладката вода и веднага се почувства освежена. Главата ѝ се проясни. Ако приеме поканата на капитана и се качи на палубата, ще трябва да се изправи срещу Джак. Дали да го изненада на публично място? Или първо да разбере къде е кабината му и да го потърси там?

По-добре в присъствието на повече хора, реши тя и енергично изчетка косата си. Така ще го принуди да запази приличие и докато останат насаме, гневът му ще е угаснал. Не че това я притесняваше особено. Тя беше права, той не. Да се гневи колкото си иска. Тя щеше спокойно и упорито да защитава убежденията си.

Незнайно по каква причина обаче тръпките в корема ѝ не преставаха, колкото и да се опитваше да ги потисне. Облече лека рокля от кремава батиста с бронзов ешарп, обу чисти чорапи и прости обувки от козя кожа — единствените, които бе взела освен ботушките за езда. Е, вече изглеждаше прилично.

За момент спря с ръка върху бравата. Страхуваше се да отвори. Не, не се боеше от мъжа си... или все пак? Сега не биваше да сгреша. Нейното бъдеще... тяхното общо бъдеще зависеше от това дали тя ще овладее ситуацията и ще укроти гнева му.

Отвори вратата и излезе в тесния дървен коридор. В края му се виждаше тясна стълбичка. Опирайки се на стените, Арабела успя да стигне до стълбичката и излезе под ярката светлина на късния следобед.

В небето кръжаха чайки, такелажът скърцаше, платната плющяха. Корабът зави рязко и Арабела, която не бе подготвена за тази маневра, посегна към релинга и инстинктивно се наведе, когато дървото на мачтата премина над главата ѝ и хвърли черна сянка.

Когато отново вдигна глава, срещна погледа на мъжа си, който стоеше малко по-нататък редом с загорял от слънцето млад мъж, застанал на кормилото. Корабът направи нов завой и пое по курса си. Арабела не се помръдна. Непокколебимият сив поглед на Джак я приковаваше на място.

Мъжът на кормилото вдигна ръка към шапката си и я повика:

— Елате при нас, мадам. Следобедът е толкова хубав... имаме добър западен вятър. — Той се усмихна зарадвано и в сините му очи затанцуваха слънчеви искри. Арабела се овладя и отиде при двамата мъже.

— Капитан Пери, мадам. — Младият мъж стисна здраво ръката ѝ, без да изпуска кормилото. — Радвам се, че ще пътувате с мен. Имам още един пасажер на борда. Херцог Сен Жюл.

— С негова светлост вече се познаваме — каза спокойно Арабела и се обърна към съпруга си.

— И то много добре — допълни Джак. — Капитан Пери, това е съпругата ми, херцогиня Сен Жюл.

Том Пери зяпна смаяно.

— Какво казахте? Нямах представа...

— Разбира се, няма как да знаете — прекъсна го Джак. — И аз не знаех. — Хвана лакътя на жена си и направи лек поклон. — Моля да ни извините за няколко минути, капитане... — Поведе Арабела към стълбичката за каютите и слисаният Том Пери остана сам на кормилото.

— Долу е много задушно — възпротиви се Арабела, когато стигнаха до стълбичката. — Тук няма никой. — И посочи кърмата на кораба.

Джак кимна в знак на съгласие и бързо намери свободно местенце пред фокмачтата, обградено от няколко рула въже. Арабела се изправи до релинга, той застана до нея.

— Ще благоволиш ли да ми обясниш? — Тонът му беше измамно небрежен. Когато сложи ръце върху дървените перила до нея, кокалчетата на пръстите му побеляха от напрежение.

— Аз бих казала, че всичко е ясно.

Джак се изсмя грозно и обърна гръб на морето. Облегна се на релинга и заяви:

— Когато ти си намесена в играта, нищо не е ясно, мила моя. Това ми е ясно отдавна. Е, ще благоволиш ли...?

— Аз не съм Фредерик — прекъсна го решително Арабела и продължи тихо и настойчиво — Вярно е, че във вените ми тече кръвта на Лейси, но аз не съм Фредерик. Винаги съм знаела, че ти се ожени за мен с определено намерение и винаги съм предполагала, че то е свързано по някакъв начин с Фредерик. — Тя бе устремила поглед към

водата и когато той не каза нищо, продължи: — Сега ми се струва глупаво и рисковано да приема, че онова, което стои между теб и Фредерик, не ме засяга... но аз нямам нищо общо с него — подчерта още веднъж. — Надявам се с времето да го разбереш.

Мълчанието надвисна тежко помежду им.

— Нищо ли няма да ми кажеш? — попита сърдито тя и се извърна, за да види профила му, безкомпромисно вирнатата брадичка. Сърцето ѝ се сви от болка. Думите ѝ не бяха стигнали до него. — Аз не мога и не искам да моля за прошка за онова, което е извършил Фредерик...

— Стига! — прекъсна я гневно той. — Повече не искам да чувам името му от устата ти. Ти вече не си Лейси. Твоето семейство вече не съществува. Никога вече няма да произнесеш това име. Разбрахме ли се?

Най-после се обърна и я погледна, но Арабела изпита чувството, че гледаше през нея.

— Аз съм, каквато съм — отговори тихо тя. — Аз съм твоята жена, Джак. Аз те обичам, но не съм се родила като твоя жена. Сега съм тук, за да помогна на сестра ти... — Той понечи да каже нещо, но тя вдигна ръка и го спря. — Не, не ме прекъсвай. Твоята сестра е моя зълва. Тя е жена в нужда. Няма да ме изключиш от тази мисия. Моят дълг изисква да ѝ помогна, защото тя е сестра на съпруга ми, а не защото моят подъл полубрат я е предал. — Решителният ѝ поглед го прикова и не го изпусна дори когато той се обърна.

— Помисли малко, Джак — помоли отчаяно тя. — Ако не бях аз, ти никога нямаше да узнаеш, че Шарлот може да е още жива. Ако не бях аз...

— Млъкни! — изкрещя той. — Не разбираш ли, че ме подлудяваш?

Арабела преглътна, но не спря дотук.

— Да — отговори просто, — ясно ми е. Но не може другояче. Аз съм твоя жена. Аз те обичам. Повече от всичко. Твоите болки са и мои. Съвсем просто е. Трябва само да го разбереш.

Джак чуваше думите ѝ, но те бяха без значение за него. Пред очите му беше Фредерик Лейси на площада на Бастилията. Тогава Фредерик Лейси го погледна и видя собственото си спасение. Ако Шарлот е загинала в затвора Ла Форс, смъртта ѝ е била бърза, но ако

не... Мисълта за страданията ѝ беше непоносима. Той се вкопчи в релинга, взря се в мътните води на канала и забрави неподвижната, безмълвна жена до себе си.

Арабела сведе глава, пусна релинга и се запъти обратно към стълбичката за каютите.

Гневът ѝ дойде на помощ. Защо този неин мъж притежаваше толкова малко човечност, толкова малко разбиране? Защо не ѝ вярваше? Тресна вратата на малката си каюта и се тръшна на койката. Тя се разкри цялата пред него, разголи душата си, каза му, че го обича, а той изобщо не се трогна. Все още беше затънал в задушавачата тиня на откъсването, която се бе втвърдила като разтопена лава.

Приседна на ръба на койката и се загледа навън, където слънцето бавно потъваше във водата и оцветяваше морето в розово, после в светлосиньо, а накрая в тъмнеещо сиво. Появи се вечерницата. Замириша на ядене. По палубата тропаха стъпки. Корабът се залюля по-силно.

Без да знае дали я мъчи глад или гадене, тя седеше като в транс и чакаше нещо да се случи.

Когато някой почука на вратата, в сърцето ѝ пламна надежда.

— Да?

Появи се познатият моряк.

— Извинете, мадам, с капитана ли ще вечеряте или в каютата си?

На езика ѝ беше да му каже, че не иска да яде, но разумът победи. Каква полза да си легне гладна? От закуска не бе хапвала нищо.

— Тук, ако обичате.

Морякът излезе и скоро се върна с чиния печено месо, парче хляб и канче ейл.

— Заповядайте, мадам.

— Благодаря.

Арабела пое чинията и се настани на койката. Месото ухаеше великолепно. Отчупи парче хляб и го натопи в соса. Нахрани се с наслада, но гаденето се върна и тя изнесе чинията навън. Явно пътуването по море не ѝ се отразяваше добре. Върна се в каютата, съблече се по риза и се пхна под тънкото одеяло, ала дълго не можа да заспи. Вслушваше се в скърцането на мачтите, в плисъка на вълните

и в другите шумове, които долитаха отвън. През прозорчетата на каютата ѝ влизаше сребърната светлина на звездите.

Джак и капитанът се нахраниха заедно на палубата. Никой от двамата не спомена отсъствието на втория пасажер. Когато мълчанието се проточи и стана обвинително, Джак помоли Том Пери да му разкаже за опасностите на плаването между Англия и Франция.

— А пък хората, които се качват на борда, сър... — Том се отпусна бързо. Отпиваше често-често от канчето си и ставаше все по-разговорлив, още повече, че това беше любимата му тема. — Несретници... успели да спасят само живота си. Сега бягат най-различни хора. Не само аристократи, а и занаятчии, работници... всички бягат. В родината им вече няма място за тях. Би трябвало да се очаква, че хората, които изкарват прехраната си по почтен начин, ще са добре дошли при нас.

Той погледна своя изискан пътник със смесица от любопитство и страх. Не стига, че херцогът и херцогинята се бяха качили поотделно на корабчето му, сякаш не са семейство, ами и сега не бяха заедно! Човек никога не можеше да бъде сигурен какво е мнението на пътник, взел пощенски кораб за Франция, за събитията там. При онези, които пътуваха в обратната посока, беше по-просто.

Джак потопи парче хляб в соса и хапна малко.

— Прав сте — отговори с безразличие.

Том Пери изпразни канчето си и стана. Нямахше смисъл да говори повече.

— Извинете ме, сър, но трябва да управлявам кораба. Желая ви лека нощ. Надявам се, че ще е спокойна. Вятърът се обръща на югозапад. Към четири ще пристигнем. В шест трябва да сте готови за слизане.

— Лека нощ, капитане. — Джак допълни канчето си и се взря в далечината, без да вижда звездите, без да усеща мекия солен бриз и лекото люлеене на кораба. Главата му не се проясняваше. Досега гневът му беше ясен и студен, насочен към една определена цел. Виждаше го като върха на рапирата по време на дуел с майстор като Албер. Острието му беше целенасочено и смъртоносно. И винаги улучваше целта. А сега се бе изправил пред непредвидима бъркотия.

Шарлот е прекарала повече от година в друг парижки затвор... ако жената в Льо Шатле наистина беше Шарлот. Възможно ли

беше това? Нали онази старица я описа точно... разказа му как я убили с щикове. Едно от първите жертви. Старата видяла сребърния кичур над челото ѝ. Докато говореше с него, попила кичура му с мръсната си ръка и му намигна заговорнически.

Може би Шарлот е успяла да избегне септемврийското клане. Може би се е отървала от гилотината.

Джак изохка тихо и притисна ръце към слепоочията си. Как да се справи с този хаос от действителни и недействителни събития? Как да преодолее объркването си? Опитите си да отрече хаоса?

Накрая стана от масата и се запъти към стълбичката, където нетърпеливо го очакваше млад моряк.

— Покажете ми каютата на лейди Арабела. — Заповедта прозвуча рязко и морякът реагира с мрачно кимване към стълбичката. Джак проследи накъде сочеше протегнатата му ръка и отвори тихо вратата на малкото помещение, обляно от сребърната светлина на звездите, фигурата на леглото се размърда.

— Джак? — попита тя.

Той седна до нея и сложи ръце на кръста ѝ. Тя сложи ръка върху неговата и преплете пръсти с неговите. Той се наведе над нея, целуна я и нежно плъзна устни по брадичката. Тя се обърна бавно по гръб и го погледна. От усмивката ѝ бликаше тъга.

— Прости ми — пошепна той.

Вместо отговор тя вдигна ръка и сложи пръсти върху устните му.

Джак свали ботушите си и легна до нея на тясната койка. Мушна ръка под тялото ѝ, притисна я до себе си и нежно помилва бузата ѝ. Тя сгуши глава на рамото му и се отпусна. Заслушан в равното ѝ дишане, той лежа цяла нощ с широко отворени очи, загледан в гредите на тавана в очакване на утрото.

21

Арабела се събуди от виковете на моряците и от дрънченето на котвената верига. Корабът вибрираше, но постепенно се успокои. Все още лежеше сгушена в Джак, ръката му все още беше на бузата ѝ. Когато тя се раздвижи, той обърна бавно глава и ѝ се усмихна.

— Добре си поспа, мила.

— А ти изобщо не си спал — установи тя и плъзна ръка по небръснатата му брадичка. Мъжът ѝ толкова рядко изглеждаше занемарен, че гледката беше напълно нова за нея. И странно чувствена.

— Да — отговори тихо той и измъкна ръката си изпод тялото ѝ. Трябваше да разтрие пръстите и лакътя, защото бяха изтръпнали. Изправи се и простена от болка.

— Тези койки не са предвидени за двама.

— Съжалявам. Сигурно ужасно си се схванал — отвърна разкаяно тя и стана с мъка. Той обхвана главата ѝ и я целуна по устата.

— Заслужих си наказанието.

— Не биваше така — усмихна се тя и го прегърна пламенно. — Не съм искала да ти създавам неудобства.

— Какво ще правим сега? — попита след малко и изтърси смачкания си костюм за езда. Вече беше съвсем естествено да казва „ние“. Двамата бяха обединени. Двойка с обща цел. Чувстваше се лека като пухче.

— Ще влезем в някоя гостилница, ще закусим и ще вземем коне. Облечи се, а аз ще ида да взема нещата си от каютата.

Той я остави сама и тя се облече криво-ляво, изчетка бързо косата си и изми лицето си е остатъка от водата в каната. Докато плакнеше устата си, в стомаха ѝ отново се надигна гадене и тя изкриви лице.

Събра нещата си в пътната чанта и примигна срещу яркото утринно слънце. Сцената, която се разкри пред погледа ѝ, даваше представа за подреден хаос. Моряците изнасяха на палубата бали, а дълга редица носачи ги товареха на каруци. Мъже тичаха между

дървените къщи на кея, други кораби, влезли в ограденото с червени зидове пристанище, свиваха платната си. Виковете на моряците се състезаваха с крясъците на прелитащите чайки.

Джак стоеше до спуснатата стълбичка на „Морския кон“ и разговаряше с Том Пери. Като я видя, той ѝ махна и тя мина предпазливо между разхвърляните навсякъде въжета, сандъци и кофи, за да стигне до съпруга си.

— Капитан Пери смята, че след десетина дни ще е отново в Кале — съобщи ѝ Джак и взе чантата ѝ. — Ако сме тук, ще вземе и трима ни на борда.

Опитваше се да говори решително и с увереност. В момента най-важното за него беше Шарлот да е жива. Мисълта, че вървят по грешни следи, че Клод Фламан се е излъгал... или — което беше най-страшното — че отново ще закъснее и този път наистина ще намери Шарлот мъртва, беше непоносима.

Песимизмът нямаше да ги доведе доникъде. Джак трепереше от изтощение, но знаеше, че няма да заспи дори ако потъне в най-мекото легло.

Арабела виждаше колко е уморен, чуваше съмнението в решителните му думи, но не каза нищо. Можеше и щеше да впрегне всичките си сили, за да му помогне.

— Виждам едно прилично заведение на кея — каза тя. — Там ще закусим и ще попитаме за коне.

— Добре я избрахте, милейди. „Лъвът“ е известен с добрите си коне — похвали я Том Пери. — В Париж ли искате да отидете?

Джак кимна безмълвно.

— Ще са ви необходими три дни — допълни капитанът.

— Имам намерение да бъда там утре вечер — отвърна дукът.

Капитанът изгледа със съмнение Арабела. Мъжът можеше да язди като дявол и да стигне за два дни, но жената...

— Трябва да стигнете следобед — напомни предпазливо той. — Градските порти се затварят при падането на здрача. А по тъмно по-добре не се показвайте на пътя. Ако приемете съвета ми, през нощта останете извън града и влезте в Париж на сутринта.

Джак кимна отново, но Арабела знаеше, че той няма намерение да последва съвета на капитана. Двамата се сбогуваха с Том Пери и последваха моряка, който отнесе багажа им в споменатата кръчма.

— Поръчай стая и закуска — помоли Джак на вратата. — А, да, и гореща вода. — Попила брадичката си и направи гримаса. — Аз ще отида да огледам какво предлага конюшните.

Арабела сложи ръка на рамото му.

— Да взема ли спалня? Ако поспиш няколко часа, ще си много по-бодър.

— Не — отговори кратко той. — След час искам да сме на път. — Запъти се към обора, а тя влезе в кръчмата. Явно трябваше да се примири, че ролята ѝ е само да го подкрепя.

Поръча обилна закуска, защото беше убедена, че който не е спал, трябва поне да се нахрани хубаво. Джак влезе тъкмо когато тя наливаше кафе. Той постоя малко на прага, за да успокои дишането си, и отиде до скрина, където го очакваха сапун и гореща вода. Арабела бе извадила от пътната му чанта бърснача. Бърсенето продължи няколко минути. Накрая Джак се избърса с мократа кърпа и се обърна към масата, откъдето тя го наблюдаваше спокойно.

Той седна насреща ѝ, отпи голяма глътка кафе и заговори решително:

— Искам да останеш тук и да ме чакаш. Обещавам ти, че ще се върна с Шарлот.

Арабела зяпна изумено.

— Какво означава това? В никакъв случай. Ще дойда с теб.

Той поклати глава.

— Не можеш да изминеш двеста мили за по-малко от два дни. Не мога да искам това от теб.

— Не ти го искаш от мен, а аз го искам от себе си — заяви тя с блеснали от гняв очи. — Ти нямаш нищо общо с моето решение, Джак Фортескю. Ако се опасяваш, че ще те забавя, можеш да ме оставиш в канавката, но да знаеш, че пак ще те последвам.

Той очакваше възраженията ѝ. Наистина се опасяваше, че тя ще го забави.

— Освен това — продължи Арабела, за да укрепи позицията си — усещаше, че той е разколебан — Шарлот ще има нужда от женска подкрепа. Нося някои неща за нея... дрехи, лекарства... за всеки случай... — Гласът ѝ пресекна, но след секунди тя продължи още по-решително: — Знаем, че ще я намерим в лошо състояние. Сигурно е много слаба. Аз ще направя за нея неща, които ти не можеш.

Джак се взираше мрачно в чинията си. Сестра му никога не е била силна физически, но силната ѝ воля компенсирала телесната крехкост. Тази воля сигурно ѝ е помогнала да преодолее негодите... но колко време може да издържи човек в онзи ад? Ако е оцеляла след клането, сигурно е била ранена. Старицата не се бе заблудила, не бе измислила историята. Пазачите са подкарали Шарлот с щикове. Може би са я изнасилили. Може би са я сметнали за мъртва и са я оставили да лежи сред трупите.

— Джак? — Гласът на Арабела, станал пронизителен от страх, го изтръгна от черните мисли. Той вдигна глава. Тя го гледаше едва ли не с ужас. — Престани, моля те — пошепна дрезгаво. — Каквото и да мислиш, Джак, престани. Няма полза.

— Права си — отвърна измъчено той. — Наистина няма полза.

Тайната полиция търсеше и него. През онзи септемврийски ден Фредерик Лейси се бе разприказвал и беше споменал всички имена, за които се е сетил, все едно френски или английски. Всеки чужденец, който пребиваваше в Париж и работеше против революцията, отиваше пред трибунала, а оттам — към чакащата гилотина. Арестуването на Шарлот беше първото от десетки други. Джак и малка група верни спътници бяха напуснали града малко преди тайната полиция да почука на вратите им. Той избяга, защото Шарлот беше мъртва, а той трябваше да остане жив, за да отмъсти за нея.

Отново погледна през масата. Насреща му седеше сестрата на Фредерик Лейси.

Арабела, неговата съпруга, спокойна, изпълнена с разбиране и съчувствие. Той усети силата ѝ. Силата на любовта, която нямаше нищо общо с Лейси. Тя принадлежеше единствено на жената насреща му.

— Днес трябва да минем почти сто мили — проговори почти разкаяно. — Това са десет часа на седлото.

Тя кимна все така спокойно и отпи глътка кафе.

— Яж, Джак.

Той се подчини. Нахрани се без апетит, защото знаеше, че ще му трябват сили. Постепенно отчаянието отслабна и бе заменено от обичайната му целеустременост. Умората бе изтласкана на заден план, където можеше да не ѝ обръща внимание.

Арабела хапваше по малко от хлебчето си и го наблюдаваше внимателно. Джак бе възвърнал отново истинското си „аз“. Тя изпи още една чаша кафе, запита се дали да си вземе малко шунка, но се отказа. Или пътуването по море ѝ се бе отразило зле, или лекото гадене и безапетитието бяха реакция на напрежението през последните дни. Когато Джак заяви, че е сит и стана, за да плати на гостилничаря, тя се надигна с готовност.

Отиде до тоалетната, после в обора. Джак бе наел два коня, не особено красиви, но здрави и издръжливи.

— Може би не са много бързи, но ще препускат поне десет часа без спиране — обясни той, когато Арабела отиде при него.

Огледа я изпитателно и кимна. Макар и ужасно измачкан, костюмът за езда беше най-подходящата дреха за случая. Освен това беше незабележим. Само доброто качество на ботушките издаваше богатство. Самият той носеше само жакет и бричове, скромно ленено шалче и риза без рюшове и дантели. Косата му беше стегната с проста черна лента, двувърхата шапка беше от тъмен филц. Сигурно щяха да го помислят за търговец или дребен земевладелец. Освен това провинциалистите нямаха нищо общо с кръвожадната парижка тълпа. Надали някой щеше да се интересува от двамата пътници.

Той помогна на Арабела да възседне коня си, закрепил чантата ѝ на седлото и се метна на своя жребец.

— Готови ли сме?

Тя кимна и се усмихна бодро.

— Готови сме.

През този ден смениха конете два пъти. При първата почивка Арабела купи от пазара на малкото градче хляб, сирене, чеснов салам и кожена манерка с вино, докато Джак сменяше конете. Нахраниха се на седлата и продължиха пътя си в мълчание. Бързо оставяха след себе си миля след миля. Пътищата постепенно се размиваха пред очите на Арабела. Малките градчета и села преминаваха едно в друго.

Когато се смрачи, минаха покрай малък крайпътен хан и Джак спря. Посрещна ги лай на кучета.

— Изглежда ми усамотено, а това означава, че е сигурно — обясни той. — Ще нощуваме тук.

Арабела смръщи нос.

— Леглата сигурно гъмжат от бълхи.

— Тогава ще спим на пода. — Той скочи от седлото и ѝ хвърли юздите на коня си. Едва краката му бяха докоснали земята, когато дръгливото куче го поздрави приятелски и Арабела избухна в тих смях. Без да обърне внимание на кучето, което подскачаше около него, Джак влезе в хана, като наведе глава, за да мине през ниската врата.

— Само след минута се появи отново.

— Не е кой знае какво, но за една нощ...

— Има ли бълхи? — попита недоверчиво Арабела.

— Без съмнение. — Той протегна ръце и я свали на земята. Задържа я още малко в прегръдката си и поясни: — Има топла супа, ечемичен хляб и местна бира. Ще омая с чара си дамата на къщата, за да ни даде чисти чаршафи. Тя е малко мърлява, но иначе е много мила.

Арабела беше толкова уморена, че изобщо не я беше грижа за бълхи и дървеници в леглото. Перспективата да хапне топла супа напълни устата ѝ със слюнки. Първо обаче трябваше да се измие. Дано някъде имаше помпа или изворче. Миришеше на пот и кон и копнееше за студена вода и основно измиване.

Джак изпълни обещанието си — собственичката им донесе чисти чаршафи и одеяла, съхранявани в шкаф от кедрово дърво, за да се опазят от гадинки. Арабела заяви, че сламеникът върху паянтовото дървено легло изглежда отвратително, и разстла одеялата и чаршафите върху изметените дъски на малката спалня. Нощта беше хладна и тя се сгуши в мъжа си. За нейно облекчение той заспа веднага. Тя се притисна в силния му гръб, обхвана го с две ръце и се вслуша с надежда в спокойното му дишане.

На следващата сутрин тръгнаха преди разсъмване. С приближаването на Париж усещаха все по-ясно промяната в настроението на хората. Ако преди бяха будили само бегло любопитство, сега ги преследваха подозрителни погледи, докато препускаха през села и малки градчета. Когато сменяха конете, получаваха груби отговори и трябваше да плащат много повече. Арабела се чувстваше зле, но се успокои бързо, като видя, че Джак се отплащаше на грубияните със същата монета. Отговаряше на грубостите с ругатни, на мрачните погледи със заплашително святкане на очите. Интересното беше, че поведението му бързо разсейваше подозренията на французите.

Трябваше да влязат в Париж през портата Сен Дени. Бяха вече съвсем близо, докато удар на камбана възвести затварянето на градските порти. Джак пришпори уморения си кон и стигна до къщичката на пазачите, следван от Арабела. Един пазач се подаде през прозорчето и измери закъснелите пътници с недоверчив поглед.

— Затваряме портите.

— Още не сте — възрази спокойно Джак. — Моля да пропуснете мен и жена ми. Дошли сме да посетим майка й, моята тъща, в Мобер. Казаха ни, че няма да доживее утрото. — В шепата му блесна сребро и пазачът го погледна жадно.

Арабела въздъхна и изрече умолително:

— Много ви моля, пуснете ни. Мама е на смъртно легло.

Джак плъзна ръка към стремето си. Отново блесна сребро и жандармът се приближи.

— Мобер ли казахте?

— Рю дьо Биевр — поясни Джак и като видя, че мъжът вдигна ръка, отвори пръстите си. Процедурата беше бърза и безшумна и остана незабелязана за другите пазачи в къщичката. Никой не подозираше, че другарят им се е сдобил с няколко ливри.

— Имате половин час до вечерния час — предупреди ги пазачът. — Дотогава трябва да сте изчезнали от улицата. — Отстъпи назад и ги пропусна да минат.

Двамата минаха през портата и тя се затвори зад тях с протяжно скърцане. Арабела преглътна с мъка. Вече бяха затворени в този град на терора. Хората по улиците и уличките се криеха в сенките на зидовете. По лицата им беше изписан страх.

Джак се наведе над нея и сложи ръка върху юздата й.

— По-добре е аз да водя коня ти. Аз познавам пътя и не бива да се разделяме.

— Да, не бива. Но аз трябва сама да държа юздите. Не се безпокой, няма да те изгубя от поглед. Къде отиваме?

— В Мобер, естествено — отговори с усмивка той. — Никога не лъжа жандармите. — Сивите му очи святкаха студено и безмилостно.

Арабела беше идвала в Париж няколко години преди избухването на революцията, но с изключение на Лувъра, Тюйлери и околните разкошни палати не познаваше града. Сега яздеха през тесни улички, потопени в полумрак от високите къщи, които ги ограждаха. Паважът

беше ужасно хлъзгав и ѝ беше много трудно да удържа коня си. Добре, че държа юздите със собствените си ръце, каза си с мрачно удовлетворение тя. В тесните улички трябваше да яздят един след друг и конят ѝ инстинктивно се държеше съвсем близо до другаря си.

Излязоха на голям павиран площад от другата страна на реката срещу застрашително стърчащия комплекс на Консиержерията. Голите сиви стени се издигаха сякаш от самата вода. В средата на площада Арабела видя скандално известната машина за убиване, която познаваше само от картини. Острието, подобно на брадва, беше закрепено за долната част на дълга дъска. Блокът с точно изчислена вдлъбнатина за врага на осъдения се намираще точно под острието. Цареше мрак, но кървавите петна по ножа и дървения блок личаха съвсем ясно.

Това беше мястото, където бе екзекутирана кралицата, след като я бяха извели от затвора на Консиержерията в проста каруца. Градът все още миришеше на кръв и смърт. Арабела се сети, че затворът Льо Шатле също е някъде наблизко.

Двамата препуснаха към моста над Сена, защото църковните камбани възвестиха началото на вечерния час. Джак зави в объркващ лабиринт от улички, които се отдалечаваха от реката, и Арабела се постара да го следва по петите. Мракът падаше бързо. Джак спря пред една висока къща и погледна нагоре по фасадата. Прозорците бяха заковани с дъски. Домът изглеждаше необитаем. Джак се приближи до вратата и почука няколко пъти по точно определен начин. После се отдръпна и зачака. Арабела остана с чувството, че брои. След около минута повтори чуването. Направи го три пъти, след което вратата се откряна.

Джак се обърна към Арабела и ѝ даде знак да слезе от коня и да влезе в къщата. Тя посегна за пътната си чанта, но той изсъска ядно:

— Остави това сега!

Арабела скочи от коня си и се олюля. Беше прекарала толкова много часове на гърба на коня, че краката отказваха да я носят. Все пак успя да се овладее и се промуши през полуотворената врата. На влизане хвърли бърз поглед през рамо и с ужас установи, че Джак и конете са изчезнали.

Едра мършава жена с бяла коса, стегната в кърпа, я огледа с подозрение, което Арабела оцени като произхождащо от навика, а не

насочено лично към нея.

— Коя сте вие?

— Жената на Джак. — Арабела се опита да изправи малко гърба си. Най-добре да говори открито.

Жената кимна и посочи коридора. Арабела кимна и влезе в просторна кухня, препълнена с хора — повечето мъже и няколко жени, които тракаха с тенджери и тигани. Едната разточваше тесто върху голяма набрашнена маса.

— Коя е тази, Терез?

— Джак се върна — обясни жената. — Това е съпругата му.

Никой не извика, никой не зададе въпроси. Само спокойни погледи и кимания.

— Ела до огъня, жено — покани я един възрастен мъж и посочи ниско столче. — Сигурно сте яздили много дълго?

— Два дни — отговори Арабела и седна. — Идваме от Кале.

Мъжете наоколо одобриха върховото им постижение с нови кимания. Някой пъкна в ръката ѝ чаша вино и тя пи с благодарност.

Когато някъде зад нея се отвори врата, тя почувства влизането на Джак, без да го види. Сигурно беше прибрал конете. Обърна глава и видя как той пусна багажа им на пода и всички го наобиколиха. Обсипаха го с въпроси, толкова бързи, че му беше трудно да отговори на всичките наведнъж.

При споменаването на Шарлот внезапно настъпи тишина. Арабела се взираше в огъня, топлеше ръцете си в чашата с вино и се питаше дали всички тези хора са познавали сестрата на Джак. Предполагаше, че не всички са благородници, но явно бяха обединени от борбата за общо дело. Колко ли бяха загинали? Тъй като се чувстваше малко като натрапница, тя остана на столчето си до огъня и изчака Джак да я включи в разговора.

Най-сетне той отиде при нея и сложи ръка върху главата ѝ със собственически жест.

— Арабела, би ли обяснила какво ни доведе тук?

Тя разказа историята, както я беше чула от Клод Фламан. Ръката на Джак остана върху главата ѝ. Арабела говореше спокойно и овладяно и умело скриваше радостта си, че Джак признава ролята ѝ пред приятелите си, че я обявява за своя партньорка.

— Ние не сме чули нищо, Джак. До нас много рядко стигат вести от затворите. Досега нито дума от Шарлот. — Терез отиде при тях и сложи ръка на рамото на Джак. — Клането в Ла Форс беше много... методично.

— Знам, знам — прошепна дрезгаво той. Свали ръка от главата на Арабела и посегна към една чаша. Напълни я от гарафата на масата и я изпи на един дъх. — Знаем, че Шарлот е попаднала в клането. Ако по някакво чудо е оцеляла, никой от нас не е можел да го узнае, приятели.

Арабела го прекъсна енергично и много се учуди на себе си.

— Сега няма смисъл да се самообвинявате. Ако Шарлот е жива, трябва да я измъкнем от затвора. Казаха ми, че с пари всичко се постига.

Никой не ѝ се разсърди.

— Ако парите попаднат на правилното място, ще я измъкнем — отговори замислено Терез. — Но ако попаднат на грешния пазач, ще стане катастрофа. Знам за осъдени хора, опитали се да подкупят тайни полицаи. — Избухна в тих смях и обясни: — Сигурно звучи странно, но не всички са корумпирани.

— Първо трябва да разберем дали виконтесата наистина е в Льо Шатле. — Едър, широкоплещест мъж с вид на хамалин се изправи и хвърли голяма цепеница в камината. От прасенцето, което се въртеше на шиш, покапа мазнина и пламъците засъскаха.

— Точно така, Жан-Марк, някой трябва да влезе вътре — подкрепи го Терез. — И то жена. Мъжете нямат право да влизат в женския затвор. — Плъзна поглед по присъстващите и продължи: — Нашите лица са познати. Повечето пазачи са от този квартал и опасността да ни познаят е голяма.

— Аз ще отида! — каза веднага Арабела. — Трябва само да ми кажете какво да направя.

— Не! — възрази решително Джак.

— Напротив — отговори със същата решителност тя.

Отново настъпи тишина, прекъсвана само от съскането на мазнината, бълбукането на виното в чашите и шума от точилката. Арабела издържа спокойно погледа на мъжа си.

— Би било много разумно мадам да свърши работата — обади се най-сетне Терез. — Ние ще я облечем както трябва, и ще ѝ кажем къде

да отиде. Ще влезе лесно, като се престори на продавачка и се усмихва прелъстително на пазачите.

— Не! — поклати глава Джак.

— Да! — отговори Арабела. — Аз съм жена като всяка друга и мога да се усмихвам на пазачите, френският ми не е лош, ще си служа само с прости изречения. Знам, че говоря с английски акцент, но няма да повишавам глас.

— Няма да говорите много — подкрепи я възрастен мъж и обърса устата си с опакото на ръката. — Ще се усмихвате, ще се кискате, ще позволите да ви ощипят отзад и готово.

Джак се намръщи грозно и Арабела се засмя в себе си. Мъжът ѝ явно беше ужасен най-вече от щипането.

— Аз не съм от порцелан, скъпи съпруге — не можа да се удържи тя.

— Не това е важното.

— Хайде да вечеряме. С пълен стомах се мисли по-добре — намеси се решително Терез. — Хайде на масата!

Тя избърса голямата маса с влажен парцал и жените започнаха да носят картофи и зеле, хляб и масло, съдове и прибори. Един от мъжете нарязва дебели късове от месото и ги натрупа на голямата дъска за сервиране в средата на масата.

Арабела седна до Джак на една от дългите пейки. Той ѝ наля вино и напълни чинията ѝ с месо. Тя се нахрани с апетит и слушаше разговорите, но сама не казваше почти нищо. Постепенно ѝ стана ясно, че малката група е извела Джак от страната след арестуването на сестра му, а по време на терора всички са работили заедно като част от по-голяма мрежа, която помагала на преследваните да избягат и ги съпровождала до крайбрежието или през границата с Германия или Швейцария.

Досега познаваше своя съпруг само като светски лъв и страстен играч, мъжа, който беше способен да тласне своя враг към смъртта, елегантния приятел на Уелския принц. Познаваше политическите му възгледи, знаеше за интереса му към правителствената политика. Знаеше също, че всички кучета без изключение лягат в краката му.

Днешният Джак обаче беше съвсем друг. Никога преди това не се беше срещала с него. Мъжът, който помагаше на застрашените да избягат от разкъсваната от революцията страна и безброй пъти беше

рискувал живота си. Мъжът по риза, с отворена яка, който ядеше с лакти на масата и хващаше месото направо с ръка, като през цялото време разговаряше с пъстрата смесица от приятели и спътници. Вероятно това е най-важната част от моя мъж, каза си тя и се облегна назад, за да вижда по-добре профила му. Всичко останало е само фасада, дебел пласт боя, маска. Този мъж тук също беше способен да тласне друг към бедността и смъртта, за да отмъсти за свой близък.

— Сигурно си уморена — каза внезапно Джак и се обърна към нея. — Нахрани ли се добре?

— Повече от достатъчно.

— Тогава ще те заведа да си легнеш.

— Още не — възрази Арабела и посегна към чашата си. — Трябва да се разберем какво ще правим утре.

Тя се обърна към жената, която я бе пропуснала да влезе. Намираха се в нейната къща. Терез явно беше между водещите членове на групата.

Терез опря ръце на масата и рече:

— Ще се преоблечете като продавачка на пазара и ще ви дадем кошница с пресен хляб. Пазачите имат пари. Ще купят хляб от вас и ако ги помолите умело, ще ви пуснат да влезете в женското крило... най-добре кажете, че искате да се отървете от стоката си.

Арабела кимна и се запита какво означава да моли „умело“. Сигурно да ги остави да я щипят отзад.

— Ами ако пазачите изкупят всичко и не ми остане хляб за затворниците?

— Най-отдолу ще сложим няколко хлебчета. Ще им кажете, че са от предишния ден. Пазачите ще кажат, че не ги искат, и тогава ще ги помолите да ви пуснат при жените затворнички, за да им продадете хлебчетата.

Джак остави чашата си.

— Още не съм дал съгласието си — отбеляза той мрачно.

— Тогава отведи жена си в стаята ѝ и поговори с нея — отговори Терез. — Идете на тавана... леглото е широко и там никой няма да ви пречи.

Останалите закимаха одобрително. Джак прехвърли крак през пейката и стана.

— Да вървим.

Арабела се завъртя на пейката и също стана.

— Благодаря ви за вечерята. Беше невероятно вкусно.

— За нас беше удоволствие — засмя се домакинята. — Джак, ако имаш нужда от нещо, знаеш къде да го намериш.

Той кимна кратко, сложи ръка на кръста на жена си и я бутна към задната част на кухнята. Вдигна багажа им от пода и посочи стълбичката, която водеше към тавана. Арабела се изкачи сръчно и се озова на осветен от луната таван, където миришеше на ябълки и сено. Джак се изкачи след нея и издърпа подвижната стълба. После затвори отвора с дървен капак.

Тук ще се настаним, каза си Арабела и се огледа изпитателно. Широк сламеник, покрит с грубо платно. На етажерката няколко сбръчкани ябълки. С изключение на няколкото празни бъчви в ъгъла не се виждаше нищо друго.

— Ако ще останем тук до утре, ще ми се наложи да изляза — каза тихо.

— Зад бъчвите има всичко необходимо. — Джак зарови в пътната си чанта. Когато Арабела излезе иззад бъчвите, той вече бе събул ботушите и разкопчал ризата си. — Не искам да ходиш там — промълви той едва чуто.

— Вече го каза. — Арабела погледна през ниското прозорче и видя покривите и комините на Париж. — Но аз искам да го направя. Освен това не виждам друг начин. Ти можеш ли да предложиш нещо?

Той пристъпи безмълвно зад нея, прегърна я и я привлече към себе си. Тя се обърна бавно в ръцете му и плъзна пръсти по голите му гърди, притисна устни към зърната и вдиша дълбоко земната миризма на кожата му — смесица от кон, кожа и пот. Съвсем различна от обичайната свежа, чиста миризма на пран лен и сушена лавандула. Без да бърза, тя развърза шнуровете на полата си. В малкото, голо помещение изведнъж се усети отчаяна настойчивост, общо желание, което не се нуждаеше от думи. Арабела пусна полата си на земята и я изрита настрана.

Джак отвори бричовите си с една ръка и мушна другата под фустата ѝ, за да помилва бедрата и задничето ѝ. Дватама продължиха да стоят пред огрения от луната прозорец. Арабела свали бричовите му до коленете, погали твърдия, мускулест задник, обхвана пениса между палеца и показалеца си и се притисна към него с нарастващо желание.

Той я хвана здраво и я вдигна върху тесния перваз на прозореца. Тя го обгърна с крака и тялото ѝ се отвори за него. Устата ѝ го погълна жадно, езикът ѝ се гмурна дълбоко в неговата уста. Той проникна в нея и обхвана хълбоците ѝ, за да я задържи. Тя се устреми към него, улови ритъма му и се задвижи все по-бързо по спиралата на удоволствието. Вече беше много близо до върха, когато чу как шепне думи, неразбираеми дори за нея. Захапа устната му, вкуси кръвта и тогава спиралата се разтвори. Арабела извика тихо и той затисна устата ѝ с длан, за да не ги чуят отдолу. Само след секунди и неговият оргазъм запулсира дълбоко във вътрешността ѝ.

Той се отдели от нея и я плъзна надолу по себе си, като ръцете му продължаваха да притискат дупето ѝ. Устните му оставиха топла следа по лицето ѝ.

— Не — отговори бавно и колебливо, сякаш изпълнените със страст минути не бяха прекъсвали разговора им, — не виждам алтернатива.

Арабела се усмихна тържествуващо.

— Аз съм достойна за вас, милорд. Във всяко отношение.

Той се засмя тихо, но очите му си останаха сериозни.

— Не го оспорвам, мила. Никога не съм го оспорвал.

Арабела и Джак наблюдаваха отдалеч големите порти на затвора Льо Шатле. Двете крила бяха отворени и хората влизаха безпрепятствено в двора. Войници, жандарми, търговци. Пазарлъци и груби смехове. Шумна глъчка.

Арабела хвърли бърз поглед към придружителя си. Ако на сутринта не бе проследила предрешването му, никога нямаше да познае мъжа си в този дрипав и мръсен тип с подло изражение. Шалчето на шията му висеше на парцали, черната коса падаше на мазни кичури около небръснатото лице. Износена шапка бе нахлупена дълбоко над челото и скриваше издайническия бял кичур, който за всеки случай беше боядисан. Предните зъби представляваха грозни черни парчета.

Арабела погледна собствената си изпокъсана фуста и босите си крака в дървени обувки — наистина беше подходяща спътница за скитника Джак. Дълбокото деколте на някога бялата блуза беше общито с дантели, ужасно изпокъсани, но разкриваха почти целите й гърди — все едно отиваше на опера в Лондон. Измачканият шал на раменете й не скриваше почти нищо от закръгленостите й. Косата й беше събрана на раздърпан кок на тила и покрита с вехто боне, което със сигурност беше виждало и по-добри дни.

На шията й висеше голяма тръстикова кошница и се удряше в корема й. Кошницата беше пълна с прясно опечен хляб и хлебчета и примамливият им аромат се разнасяше надалеч. Под парче сиво платно беше вторият пласт хляб, също така пресен, предназначен за затворниците. Ако пазачите поискат доказателства, трябваше да им покаже две стари хлебчета.

Арабела си спомни как изглеждаше в Лондон, колко усилия беше положил Джак, за да превърне провинциалното момиче в блестяща светска дама, в идеално допълнение на неговата безупречна еlegantност. Днес беше точно на другия полюс и ако не умираше от страх, сигурно щеше да се изсмее на абсурдната ситуация.

— Сигурна ли си, че ще се справиш? — попита тихо Джак.

— Съвсем сигурна — отвърна тя и се запъти към портите на затвора. Утешителната близост на Джак лека-полека се стопи и тя се почувства слаба и ранима. Сърцето ѝ заби така силно и бързо, че ѝ призля. Въпреки това продължи и се смеси с другите търговци, които вървяха към двора. От трите страни се издигаха сградите на затвора с мънички, затворени с решетки прозорци, които изглеждаха като петна върху обруления от времето сив камък. В двора цареше оживление, дори известно веселие. Мъже хвърляха зарове и играеха карти, жени, облечени като нея, предлагаха всевъзможни стоки. Тежко натоварено магаре чакаше търпеливо в средата на двора, вдигнало глава към яркото слънце, докато собственикът му се пазареше с жандармите за медните тигани и купи в двете кошници.

Арабела спря и огледа обстановката. Сърцето ѝ постепенно се успокои. Вече бе минала портата и се намираще сред ежедневна сцена — макар и на заплашителен фон. Избра групата пазачи, които седяха в сянката на затворена врата до лявата стена на затвора, усмихна се кокетно и направи реверанс пред тях.

— Пресен хляб, граждани! Едно су за един самун, две су за едно хлебче — предложи бодро и повдигна салфетката, за да покаже стоката си. — направо от пещта.

— Самата ти си вкусно хлебче, гражданко — засмя се един от мъжете и ѝ размаха димящата си лула, за да я повика по-близо. — Я да видим какво си имаш...

Арабела му показва кошницата — при това се наведе и разголи гърдите си почти до зърната. Направи го, без да ѝ мигне окото, и дори се засмя, надявайки се да вложи в смеха си изкусително обещание. Тя беше зряла жена и не биваше да се притеснява от потупване и пощипване по дупето.

Жандармът си избра един хляб и впи жаден поглед в гърдите ѝ.

— Хубаво нещо — каза ухилено на другарите си. — Я да видим дали са пресни.

Мръсната му ръка посегна към блузата ѝ. Пръстите му затърсиха зърната. Арабела нададе възмутен вик и отскочи назад.

— Не бива така, гражданино! Аз съм почтена омъжена жена.

— Я виж ти! — провикна се друг пазач, млад мъж с гъста черна брада. — Ела тук, гражданко. Искам да видя хляба ти отблизо.

Арабела отново трябваше да изтърпи унизителния ритуал. Мъжете я заливаха с дръзки шеги и мръсни забележки, които за щастие не изискваха отговори. Достатъчно беше да се мръщи насреща им, да се цупи кокетно и да мърмори някакви неразбираеми възражения, които ги размиваха.

— Добре де, дай ни няколко хлебчета — поиска червенобрадият и намигна на другарите си. — Аз съм донесъл парче салам. Ще закусим славно.

Пазачите се изсмяха гръмко и Арабела се потърси от отвращение. Извади две хлебчета от кошницата и му ги връчи.

— Едно су за двете, гражданино.

Мъжът ѝ подаде монета и тя се обърна ласкателно към другарите му:

— Никъде няма да намерите по-пресни, граждани.

— Така ли? — ухили се един от тях и показа беззъбата си уста. — Да се обзаложим ли, че ти не си свежа като хлебчетата си, миличка?

— Хлябът струва едно су — отговори тя и му връчи една франзела.

Привлечени от миризмата на хляба, се приближиха и други пазачи, за да си купят нещо, и когато кошницата се изпразни, Арабела каза:

— Останаха ми няколко хлебчета от вчера. Как мислите, ще мога ли да ги продам на онези вътре? — И посочи с глава вратата на затвора.

— Със сигурност ще ти се зарадват — изсмя се беззъбият жандарм. — Аз нямам нищо против да те пусна, но само при жените... и внимавай да не те изядат с парцалите. — Той се изсмя дрезгаво и енергично се изсекна.

— Всичко си има цена! — извика другарят му и скочи. — Първо една целувка, гражданинко!

Мъжът миришеше на вкиснало вино, чесън и тютюн, устата му беше влажна. Той обхвана дупето ѝ и притисна устни към устата ѝ. Арабела изтърпя, не смеейки да диша. За нейно щастие мъжът я пусна бързо.

— Отгук. — И с движение на главата посочи вратата в отсрещната стена. Арабела го последва безмълвно.

Пазачът каза нещо на двамата жандарми, които охраняваха вратата — единият бърникаше в устата си, другият внимателно претърсваше брадата си за въшки. Двата кимнаха. Първият се изплю на паважа и отключи вратата с грамадния ключ, висещ на колана му. После махна на Арабела да влезе.

Вратата шумно се затвори подире ѝ. Като чу скърцането на ключа в ключалката, за малко да припадне. Как ще излезе оттук? Никой не си бе направил труда да ѝ каже. Ами ако всички си отидат и я забравят тук? Какво ги беше грижа за някаква си хлебарка? Една затворничка повече или по-малко? — Голяма работа! После си каза, че жандармите я смятат за една от своите. За трудеща се гражданка, която разбира от грубите им шеги.

Арабела спря и се огледа внимателно. Вътре беше мрачно, горещо и задушно, но постепенно очите ѝ привикнаха. Покрай стените бяха насядали неясни фигури. Във въздуха се носеше тихо бучене — като в пчелен кошер, каза си Арабела. Единственият източник на светлина бяха двете катранени факли на отсрещната стена. Тя направи крачка към тях и дървените ѝ обувки затънаха в неописуемата мръсотия, покриваща пода. Някъде плачеше бебе, наблизко пищеше дете.

Няколко фигури се устремиха към нея. Жени. Невероятно мършави, с разбъркани коси, с вехти дрехи. Всички с трескави, гладни очи.

— Имам хляб — промълви тя. Веднага към нея се протегнаха десетки ръце, бръмченето прерасна в оглушителен шум. Арабела погледна безпомощно в кошницата си. Хлябът не беше достатъчен да нахрани едно семейство, камо ли десетките прегладнели, отчаяни жени и деца.

Тя остави кошницата си на пода — не можеше да си представи как ще разпреди хляба, как ще избере на кого да го даде. Очите ѝ свикнаха с полумрака и тя различи чертите на жените, които се нахвърлиха върху кошницата. Отстъпи малко назад и се огледа търсещо. Затворнички лежаха върху сламеници или клечаха покрай стените — очевидно твърде слаби, за да се преборят за парче хляб. Арабела обиколи стените, като спираше пред всяка дрипава жена и се навеждаше, за да зададе все един и същи въпрос:

— Шарлот?

Бледите или зачервени от треска лица ѝ отговаряха с неразбиращи погледи.

Арабела се обърна към отсрещната стена, на която бяха факлите. Огледа се и изведнъж спря да диша. На сламеника точно срещу нея спеше жена със сребърнобял кичур, започващ от средата на челото.

Арабела коленичи до спящата и слъжи ръка на рамото ѝ. Костта се усещаше твърда, кожата беше гореща. Двете червени петна на бузите издаваха, че жената има треска. Дишаше тежко.

— Шарлот? — пошепна Арабела и докосна бузата ѝ. — Шарлот, ти ли си?

Тънките клепачи се вдигнаха бавно и разкриха дълбоко хлътнали очи, също така пронизващо сиви като на Джак. Сенките под тях бяха синкави.

— Кой се нуждае от мен? — попита тя с глас, който издаваше повече сила, отколкото можеше да се съди по вида ѝ. — Коя сте вие? — В зениците ѝ блесна подозрение, примесено с внимание и бдителност. Над нея се бе навела непознатата жена.

— Аз съм жената на Джак — пошепна Арабела. — Ти си Шарлот, нали?

— Джак? — Жената се надигна рязко и Арабела побърза да я подкрепи. — Тук ли е Джак?

— Навън е, чака ме. Той мислеше, че си мъртва.

Жената се облегна тежко на ръката ѝ.

— Наистина бях почти мъртва. Понякога се учудвам как така съм още жива. И досега не знам как оцелях. — Изтощението я надви и тя затвори очи.

— Трябва да си пестиш силите — прихвана я Арабела. — Моля те, облегни се на стената.

Жената изпълни нареждането и когато отново отвори очи, погледът ѝ беше напълно ясен.

— Жената на Джак.

Арабела приседна до нея на мръсния под и стисна мършавата и ръка.

— Казвам се Арабела. Моля те, Шарлот, чуй какво имам да ти кажа.

Шарлот я изслуша неподвижна и безмълвна, без да сваля поглед от лицето и. Когато Арабела свърши, тя отпусна глава и отново затвори

очи.

— Понякога сънувам чудни сънища — прошепна безсилно, — но това не е сън.

— Не, аз съм действителност. — Арабела притисна ръката ѝ до бузата си. — Усещаш ли ме? Аз не съм плод на въображението ти. Аз съм жената на Джак. Скоро ще те измъкнем оттук.

Шарлот помилва бузата ѝ и безсилно отпусна ръка.

— Болна съм — обясни с въздишка. — Остава ми много малко. Не си струва да се излагате на опасност зарад мен.

— Можеш ли да си представиш какво ще каже брат ти, ако те чуе да говориш така? — Арабела отново посегна към ръката ѝ. — Ако знаеш какво изстрада... казали са му, че си била убита в Ла Форс, и сега не може да си прости, че е повярвал.

— По-добре да бях умряла там — въздъхна тихо Шарлот.

— Не — възрази твърдо Арабела. — Трябва само още малко да бъдеш силна. Щом излезеш на чист въздух и видиш слънцето, щом имаш достатъчно за ядене, щом видиш птиците и усетиш аромата на цветята, ще оздравееш.

Безкръвните устни на Шарлот се озариха от лека усмивка. В следващия миг очите ѝ отново се затвориха.

— Признавам, че съм готова да дам малкото оставащ ми живот, за да усетя отново слънцето върху лицето си.

— Ще го усетиш — отговори натъртено Арабела. — Вярвай ми. Вярвай на Джак.

— Готова съм да му поверя живота си — отговори тихо Шарлот и отново се опита да се усмихне. — Често съм се питала коя жена ще е достатъчно силна за Джак. Обичаш ли го?

— От цялото си сърце.

— Ако ти дари сърцето си, то ще е безусловно. Знаеш ли, понякога се отчайвах... мислех си, че никога няма да срещне истинската. Той не е лесен.

— Права си — призна Арабела и избухна в тих смях.

Шарлот се опита да се присъедини към смеха ѝ и веднага се закашля. Арабела видя как парченцето плат, което притисна до устата си, бързо се напои с кръв, и се отчая. Стана, донесе празната си кошница и даде двете салфетки на Шарлот. В момента не можеше да направи нищо повече.

Пристъпът отмина и Шарлот се отпусна с изтощена въздишка. Клепачите ѝ трепкаха неспокойно.

— Ако наистина искате да ме освободите, трябва да стане бързо — проговори немощно.

— Знам. — Арабела се наведе и я целуна по бузата. — Искам да опозная сестрата на мъжа си. — Шарлот я докосна леко по бузата и бързо отпусна ръка. — Доколкото знам, затворниците си имат номера — продължи бързо Арабела, забелязала, че Шарлот се унася. — Кажете ми номера си, моля те.

Настана мълчание. Шарлот дишаше неравномерно, очите ѝ бяха затворени. Арабела беше вече близо до отчаянието, когато зълва ѝ отвори уста.

— Затворница номер 1568 — изрече с последни сили.

Арабела стана и бързо отърси сламките и мръсотията от дрипавата си пола. Приглади косата си назад и се почувства безпомощна като никога досега. Трябваше да донесе одеяло, хубава супа, лауданум... Всичко бе приготвено в пътната ѝ чанта. След миг поклати глава и се опита да прогони потискащото чувство на безнадеждност. Тя бе направила, каквото ѝ бяха възложили. Сега беше ред на другите... на Джак да върнат свободата на Шарлот. Тя знаеше, че той ще го направи.

Надяна празната кошница и се запъти към заключената врата в другия край на помещението. Няколко ръце се протегнаха към нея и опипаха полите ѝ, но тя не ги усети като заплаха. Тези жени излъчваха отчаяние, ала знаеха, че тя не е в състояние да издейства освобождаването им. Повечето проследиха минаването ѝ със затъпели, равнодушни погледи.

Арабела забарабани с юмруци по вратата с отчаяно желание най-сетне да види отново слънцето и да остави зад себе си вонящия на гнило затвор. Обзета от паника, продължи да чука, докато ключът се превърта в ключалката и вратата се откряна. Тя излезе навън с бързи крачки и шумно пое въздух.

— Е, дано си е струвало — ухили се жандармът, който ѝ бе отворил. — Ако аз вляза там, ще успея да им измъкна повече от няколко жалки су, повярвай.

— Аз вземам, каквото мога и където го намеря — отговори тя и побягна, размахвайки кошницата си с увереността на жена, която

навсякъде се чувства у дома си. Излезе през портата тичешком и видя, че Джак стои на същото място, където го беше оставила. Когато стигна до него, той не се помръдна, само в очите му светна мъчителен въпрос.

— Там е — отговори тихо тя.

Той искаше Шарлот да е там. Да е жива. И не искаше. Ако Фламан се бе излъгал, значи тя бе загинала в Ла Форс и той не я бе изоставил на произвола на съдбата. Ала когато реалността проникна в съзнанието му и мъчителното чакане най-сетне свърши, усети радостна възбуда и дълбока, трайна радост. Най-сетне забеляза Арабела, която стоеше пред него и го гледаше сериозно и загрижено.

— Тя е болна, Джак. Изтощена е до смърт. Храчи кръв.

Мракът го изпълни отново.

— Нямаме много време — продължи тя и разтърси ръката му. — Всяка минута в онзи тъмен затвор може да бъде фатална.

— Да не мислиш, че не знам! — Той отблъсна ръката ѝ, обърна ѝ гръб и закрачи бързо към реката.

Арабела остана загледана в гърба му, който все повече се отдалечаваше. После се затича. Не бе очаквала благодарност, но поне по-сърдечна реакция. Все пак не можеше да му се сърди, защото знаеше колко се измъчва.

Настигна го по средата на Пон Ньоф и го хвана под ръка. Като я усети, той веднага забави крачка.

— Прости ми — помоли тихо и помилва ръката ѝ.

— Няма нищо — пошепна задъхано тя. — Какво ще правим?

— Ще потърсим посредник. — Той забърза отново и тя не попита нищо повече, а изчака да стигнат до къщата на Рю де Биевр. Джак я въведе през страничната портичка. Прекосиха малка градина с ровещи кокошки и няколко пръта фасул и влязоха направо в кухнята.

Не всички от предишната вечер бяха там, но Терез се бе навела над печката и разбъркваше яденето, а другите жени чистеха зеленчуци. Най-възрастният мъж седеше в ъгъла до огъня и въртеше шиша с печено. Тези хора живеят добре, каза си Арабела. Откъде имат толкова храна, след като в града цари глад?

След минута в кухнята се втурна непознат млад мъж. Като видя Джак, засия и разпери ръце:

— Джак, мон ами!

— Марсел! — Джак го прегърна сърдечно. — На теб ли дължим този хубав бут?

— Ама разбира се! Вкарах го в града под товар картофи — обясни другият, самодоволно ухилен. — Тъпите жандарми дори не го помиришаха.

Джак се обърна към Арабела:

— Мила, позволи ми да ти представя моя стар приятел Марсел дьо Шомон. В предишния си живот беше виконт дьо Шомон, но сега е само гражданинът Шомон. Марсел, това е жена ми.

Еlegantният поклон на непознатия никак не се връзваше с грубата селска дреха, вълнения панталон и мръсните ботуши. В предишния си живот беше украсявал двора на Луи XVI, но явно и сега не се чувстваше зле. Арабела се запита колко от посетителите в тази къща имат имоти в провинцията. Сигурно достатъчно, за да снабдяват Терез с прясно месо.

— За мен е чест, мадам. — Марсел и целуна ръка и тя се засмя на този абсурден жест. Ноктите ѝ бяха мръсни, Терез и другите жени грижливо бяха натрили ръцете ѝ с пепел.

Мъжът също се засмя, сякаш бе чул хубав виц, и отиде до масата, за да целуне Терез.

— Вино, скъпа моя — поиска важно. — Трябва да пием за Джак и жена му.

— Вчера пихме достатъчно — усмихна се Терез, — но в килера ще намериш бъчвичка хубаво бургундско. — Тя изтри ръцете си в престилката и въпросително погледна Арабела и Джак.

— Шарлот е там — отговори кратко Джак и се отпусна на една пейка.

— Затворница номер 1568 — допълни Арабела.

Терез въздъхна и вдигна поглед към тавана, сякаш искаше да благодари на небето. После започна да вади чаши от шкафа.

— Веднага ще се обърнем към метр Форе. Жан-Марк вече говори с него тази сутрин. Ще го направи срещу прилично обезщетение... много прилично. Той знае кого трябва да подкупи в префектурата.

— За прокурора Форе ли говориш?

— Точно за него. — Терез сложи чашите на масата.

— Изпечен негодник. — Джак забарабани с пръсти по излъскания дървен плот. — Вече съм си имал работа с него.

— И? — попита Терез.

— Много неприятно. Преди няколко години се опита да ме изнудва.

— Как да те изнудва? — Арабела се наведе към него и очите ѝ засвяткаха любопитно. Джак я щипна по носа и се усмихна истински за първи път от много дни насам.

— Любопитството е убило много души, мила моя.

— Каж ми, моля те. За жена ли е ставало въпрос? Да не си тласнал към гибел някое невинно момиче?

Джак се усмихна още по-широко.

— Отговорът на първия въпрос е да, на втория — не. Нищо повече няма да ти кажа. Накрая го изхвърлих от къщата си и метнах шапката подире му.

— Значи сега не можеш да отидеш при него — въздъхна Терез.
— Няма да ти услужи, все едно колко пари ще му предложиш.

— Напротив. — Джак стана отново сериозен. Остави чашата си и се изправи. — Къде да го намеря?

— Рю Сен Оноре. — Терез вдигна рамене. — Метр Форе стана важна личност. Революцията му дойде добре. — Думите ѝ бяха оцветени от горчива ирония.

— Как най-лесно да стигна до него? — Джак я погледна пронизващо, сякаш се опитваше да прочете отговора в очите ѝ.

— Въпросът е по-скоро кой най-лесно ще го убеди — намеси се Арабела. — Какво ще кажете за графиня Дънстън? Това е втората ми титла, а за парижки прокурор тя няма никаква връзка със семейство Сен Жюл.

— Мадам има маниерите и необходимата съобразителност, за да се хареса на негодника Форе — кимна Терез. — Прокурорът се чувства много поласкан от вниманието на аристократите. Английска аристократка, тръгнала да търси изгубената си приятелка, ще отговори на потребността му да се доказва. Особено когато дамата се покаже великодушна. — Тя огледа Арабела с присвити очи. — Разбира се, не в тази смешни дрешки.

— О, аз съм майсторка на маскарада — заяви Арабела. — Чантата ми е пълна с костюми за всякакъв случай. — Тя хвърли поглед към мъжа си, който мълчеше упорито, и промълви: — Джак?

— Защо? — попита той, взе лицето ѝ между ръцете си и я погледна дълбоко в очите, за да проникне в душата ѝ. — Защо правиш това, Арабела?

— За сестра ти — отговори просто тя и издържа на погледа му. — За теб, защото това е единственият разумен план. Защото има изгледи да успее.

И за да изкупя семейните грехове. Но това не беше предназначено за ушите на чужди хора.

Джак отпусна ръце и заговори с обичайния си сериозен тон:

— Какво си донесла освен онзи безнадеждно измачкан костюм за езда?

— Батистената рокля, с която бях на кораба, и още една. Съвсем обикновени, но подходящи за целта.

Той кимна и се обърна към домакинята:

— Терез, ще ни трябва кола. Арабела не бива да върви пеша... Не и когато носи със себе си кралски откуп.

— Веднага ще приготвя каручката — намеси се бодро Марсел. — Ще я почистя и ще направя така, че да изглежда прилично, но не твърде елегантно, за да не привлича излишно внимание. Мадам ще седне на пейката и роклята ѝ няма да се изцапа с пръст от картофите или с кръв от дивеча.

— Аз ще карам — реши Джак и протегна ръка на жена си. — Ела да се преоблечеш, Арабела.

— Само още нещо — обади се Жан-Марк от мястото си до огъня. — Ако още тази вечер освободите виконтесата от Льо Шатле, няма как да я изведете от града, преди да са отворили портите на разсъмване.

— По-добре да я измъкна вечерта, отколкото да я оставя още една нощ в онази адска дупка — изсъска Джак.

— Ще нощувате тук — намеси се Терез. — Виконтесата ще има нужда от почивка и да събере малко сили за дългото пътуване до Англия. — Тя погледна въпросително Арабела, която реагира с кратко кимване. Терез помрачня. Най-лошите ѝ опасения се потвърждаваха.

. Дори да беше забелязал тази безмълвна обмяна на информация, Джак не даде да се разбере. Нетърпеливо посочи на Арабела стълбичката към тавана и тя се подчини безмълвно.

— Ще ти донеса вода — каза той и след няколко минути се изкачи горе с леген и кана гореща вода. Арабела се бе съблякла по риза и сърдито четкаше косата си, за да я направи отново чиста и лъскава.

— Форе е гадна личност — заговори мрачно Джак и наля вода в каната. — Не знам какво си направила днес, за да те пуснат в затвора, но каквото и да е било, при Форе прави обратното. Усмиввай се кокетно, ласкай го, дръж се като истинска английска лейди. Кажу му само най-необходимото. Как в Лондон една емигрантка ти е съобщила, че добрата ти стара приятелка е затворена в Лъо Шатле. Дай му номера и измисли някакво име. Например виконтеса Сеймур... чиста англичанка, с която си израсла заедно...

— Да, да, знам какво трябва да кажа — прекъсна го Арабела, обърна се към него и сложи ръце на гърдите му. — Знам, че сега си в ада... че ти е безкрайно неприятно да оставиш друг да води играта, но човек трябва да използва инструментите, които с му подръка. — Усмихна му се и плъзна палец по устата му. — Не забравяй, че играчът си ти. Ти си този, който знае коя стратегия е най-добрата — кога трябва да се оттеглиш почтено и кога да преминеш в атака.

Той стисна котката ѝ толкова силно, че тя едва не изплака от болка.

— Никога не съм оставял друг да играе играта ми.

— Знам това. Но днес трябва да го направиш.

И той го знаеше. Пусна я и посвети вниманието си на преобразяването ѝ. Само след половин час Арабела изглеждаше неузнаваема в кремавата рокля с тъмен ешарп. Красиво драпирано шалче скриваше гърдите ѝ, косата беше навита на руло на тила. Носеше сламена шапка, стегната под брадичката с панделки в цвета на ешарпа. Меки ръкавици и ниски обувки от козя кожа допълваха тоалета ѝ. Не бе взела никакви скъпоценности и сега се чувстваше странно без колие и обици — липса, която само преди година изобщо не усещаше в родния Кент.

Джак я измери с внимателен поглед и кимна одобрително. После извади от пътната си чанта кожена торбичка и я отвори. Върху сламеника се изсипа поток монети.

Арабела гледаше смаяно купчината блестящи ливри, суверени и гвинеи. Откъде Джак има толкова много монети? Никой банков чек не можеше да се мери с въздействието на златото.

Джак подреди монетите на купчинки и отдели първо ливрите.

— Първо ще дадеш на Форе ливри — обясни той, после прибави шепа гвинеи и затвори торбичката.

— Къде да я прибера? — попита безпомощно тя. Някога можеше да я пъхне под кринолина или да я закрепя на сребърна верижка за талията. Леките дрехи, които носеше днес, не предлагаха скривалища, нямаха и колан за окачване.

Джак я огледа замислено.

— Не е особено прилично, но единственият начин е да я носиш на китката си като вечерна чантичка — каза той най-после. И я дръж здраво.

Той ѝ подаде торбичката и тя изпълни предложението му. Торбичката беше доста голяма, за да изчезне напълно в ръката ѝ, но поне се носеше удобно.

— Има и още нещо. — Джак извади от пътната си чанта копринена торбичка, отвори я и ѝ показа чифт безупречно красиви сапфирени обици. — Почакай, ще ти ги сложа. — Закрепи телчетата на ушите ѝ и обясни — Ще му ги дадеш едва когато ти стане ясно, че е неизбежно. Може би Форе ще насити алчността си с парите. Ще прибере своя дял и ще използва останалото за подкуп.

Лицето му изглеждаше почти грозно, очите му отново бяха станали непроницаеми, но този път Арабела не се почувства засегната. Това нямаше нищо общо с нея. Тя кимна и зачака.

След малко Джак продължи:

— Когато разбереш, че той иска още, ще му дадеш обиците. Трябва да изглежда, сякаш...

— Джак, скъпи, мисля, че знам как да разиграя картите си. Когато сваля тези бледи пламъчета, които блестят на ушите ми, той ще повярва, че съм му дала последните остатъци от богатството си.

— Значи се разбираме — отвърна бързо той и се обърна към стълбичката. — Надявам се Марсел вече да е приготвил колата.

Арабела го последва долу, като внимаваше да не стъпва върху края на роклята си. Колкото и да беше скромна, щеше да изглежда не на място в примитивната кухня. Като я видя, Терез се усмихна, а Жан-Марк избухна в смях:

— Лъскава като прясно изсечена ливра.

Арабела направи реверанс.

— Много ви благодаря, мосю.

— Внимавайте какво говорите! — изсъска Терез.

— Гражданино — поправи се Арабела. — Това беше шега, гражданко Терез. Знам как да говоря. — Тонът ѝ беше доста остър. Чувството, че я приемат като неопитна начинаеща, никак не ѝ харесваше. Не ѝ беше приятно да я смятат за човек, който има нужда от указания и когото трябва да държат под око, за да не направи грешка. Нима сутринта не я бяха затворили в заплашителния мрак на в Льо Шатле?

— Терез не искаше да каже това — намеси се Джак.

— Не, наистина не — кимна жената. — Но ние сме се научили, че едно необмислено изказване може да означава заплаха за живота, мадам. Не бива да ни се сърдите, че сме предпазливи.

Арабела вдигна рамене.

— Не се сърдя, Терез. Знам, че сте длъжни да спазвате правила, които аз още не познавам. Но ви уверявам, че никога, при никакви обстоятелства няма да предам някого от вас.

Терез се усмихна и показа облекчението си.

— Знаем, мадам. Мислите ни ще ви съпровождат. — Тя се обърна към шкафа в дъното на кухнята и извади вълнена наметка с качулка. — Сложете я, моля. Роклята ви ще направи впечатление, да не говорим за обиците.

Арабела взе наметката. Наистина необходима предпазна мярка. Разликата между нея и Джак в моментната му маскировка беше почти комична.

— Благодаря. — Уви се в наметката и внимателно вдигна качулката, за да не размести сламената шапка и въпреки това да скрие сапфирите. Джак ѝ кимна и тя го последва навън.

Колата на Марсел, макар и не изискана карета, беше почти чиста. На капрата беше метнато одеяло, за да държи мръсотията далеч от чувствителни задни части. Не се виждаха нито картофи, нито дивеч. Конят, който стоеше спокойно между оките, изглеждаше здрав и як.

— Аз ще се возя отзад — каза Марсел и подаде юздите на Джак. — В случай че стане нещо неприятно. — Без да изчака съгласието на приятеля си, той скочи отзад в каручката и се сви в един ъгъл, без да забрави да се покрие с парче платно.

Джак вдигна Арабела на дъската. Тя подреди полите си с бързи и точни движения, които го накараха да се усмихне. Метна се на седалката до нея и изплющя с юздите.

Минаха по оживените улици на Париж, прекосиха реката, преминаха покрай Лувъра и Тюйлери. Двата големи комплекса изглеждаха занемарени, градините на Тюйлери бързо подивяваха. Арабела си спомни разказите за клането на швейцарската гвардия и извърна поглед. Не погледна и когато минаха покрай големия площад в края на комплекса, където стоеше гилотината. Колата се вля в потока от превозни средства, без да привлича ненужно внимание. Арабела, която усещаше тежестта на кесията в скута си, беше благодарна за скриващата я наметка.

Стигнаха до улица Сен Оноре и Джак спря пред внушителна къща с двоен портал. Без съмнение беше принадлежала на благородническо семейство, а сега бе преминала в ръцете на новата републиканска аристокрация. Джак се усмихна презрително. Ако Форе се е издигнал до такива висоти, явно е знаел съвсем точно кого да подкупи и на кого да послужи.

— Няма да вляза в двора — рече тихо той. — Форе знае за посещенията ти и вратарят ще те пропусне без много въпроси.

Арабела свали наметката и скочи от колата.

— Ще ме чакаш ли тук?

— Естествено. Ако не се появиш до половин час, ще дойда да те взема.

Тя поклати глава.

— Няма да стане нужда. Лейди Дънстън знае какво да прави. — Погледна с усмивка към него и се опита да го успокои. Страхът и отчаянието личаха във всяка линия на лицето му и в дълбините на очите, където бушуваше буря като в зимно море. Никога не го беше виждала такъв — досега винаги беше успявал да крие чувствата си под безгрижна фасада. Нищо не беше в състояние да разтърси тази фасада. Даже когато изчезваше в своя мрачен свят, оставаше спокоен и не се издаваше. А днес беше отворен като прясна рана.

Метр Форе беше розов и тлъст, самодоволен и надменен. Когато съобщиха за лейди Дънстън, той се надигна небрежно иззад елегантното си писалище в стил Луи XV.

— Лейди Дънстън... очарован съм. — Застана пред нея и се поклони, после ѝ подаде ръка. — Съобщиха за посетителка, но нямах представа, че е толкова прекрасна... — Огледа я от глава до пети и малките кафяви очи засвяткаха, когато погледът му спря върху сапфирените обици.

Носеше традиционната черна адвокатска одежда, но панталонът и жакетът бяха от най-фино кадифе. Ризата му беше обшита с белгийска дантели, жилетката — избродирана със златни цветя. Токите на обувките и копчетата бяха от сребро. Посивялата коса бе грижливо накъдрена и намазана с помада, а когато се приближи към Арабела, тя усети натрапчив аромат на гардении и мускус.

Подаде му ръката си в тънка ръкавица, но си спести реверанса. Аристократките не правеха реверанс пред правистите, дори да имаха висок ранг при новия режим.

— Метр Форе... много се радвам да ви видя...

— Моля, седнете, милейди. Желаете ли чашка шери? Или чай?
— Той побутна към нея крехък позлатен стол.

— Шери, благодаря. — Арабела седна и подреди полите си, като умело скри торбичката отстрани в дошлите на полата.

Форе позвъни за шери и спря пред нея, трийки ръце. Наблюдаваше посетителката си с видимо възхищение.

— Денят е прекрасен — отбеляза самодоволно. — Може би е малко топло.

— Според мен не — отвърна тя с невинна усмивка. Влезе слуга с табла, Форе наля шери и тя отпи от чашата си, благодарна, че ще си вдъхне малко смелост. Въпреки комплиментите и ласкателствата му тя усещаше, че не може да му има доверие. Очите му бяха твърде малки и твърде приближени. Прокурорът Форе беше коварна личност.

Той се отпусна в един също толкова крехък стол насреща ѝ и дебелите му бедра го препълниха. Той кръстоса крака и кимна доволно към блестящите си токи, след което каза:

— С какво мога да услужа на милейди? Бъдете уверена, че ще направя всичко по силите си. — И се усмихна сияещо.

Арабела реши да не губи време.

— Пристигнах в Париж, повикана от безкрайно неприятна юридическа заблуда, сър. Най-добрата ми приятелка е затворена в Льо Шатле. — Усмивката ѝ показва разбиране към неизбежните грешки по време на велики събития като революцията.

— Разбирам — кимна сериозно Форе. — Много е жалко, че подобни неща продължават да се случват — вече съм запознат с няколко такива случая. Предполагам, че знаете номера на затворничката?

— 1568.

Той записа грижливо номера в бележника си и кимна с разбиране.

— Доколкото разбирам, става въпрос за дама от добро семейство? — попита предпазливо. — Вероятно ви е ясно, че това усложнява нещата.

— О, аз не желая да превишавате пълномощията си, метр Форе — увери го с усмивка тя. Наведе се и сложи ръка върху неговата. — Моля ви, сър, направете, каквото можете, за да поправите сторената грешка. Моята приятелка — официалното ѝ име е виконтеса Сеймур — не е францужойка. Съпругът ѝ, бедният виконт, бе екзекутиран. — Някак си успя да му покаже, че одобрява екзекуциите. — Но жена му... вдовицата му... тя не е виновна в нищо. — И се отдръпна, без да откъсва умолителен поглед от лицето му.

Метр Форе поглади гладката си розова брадичка. Очичките му почти се губеха в грубите черти.

— Наистина е много жалко, когато една невинна чужденка попада в хаоса на революцията, която изобщо не я засяга. Но пак повтарям, лейди Дънстън, много е трудно да се издейства освобождаването на една аристократка.

— Трудно, но не невъзможно, надявам се — отговори тя и извади торбичката. Звънът на монетите отекна в стаята като църковна

камбана. — Помислих си, че ще е скъпо — продължи тя и го погледна с честна, открита усмивка.

— Много скъпо, милейди. — Форе отново поглади брадичката си. — Имам добър приятел в префектурата и ще се опитам да го убедя, че трябва да освободи затворничка номер 1568.

— Можете да бъдете уверен в моята вечна благодарност, сър. — Арабела леко повдигна торбичката и я пусна отново в скута си. Форе я следеше с жаден поглед. Протегна безмълвно ръка и тя сложи торбичката на дланта му.

Той премери тежестта ѝ и се опита да прецени колко пари му дават. Стана, промърмори нещо неразбираемо, и излезе от стаята.

Арабела седеше и чакаше с лудо биещо сърце. Нищо не можеше да направи, ако той задържи парите и не изпълни молбата ѝ. Вярно, приятелите на Джак щяха да разпространят случая из цял Париж и Форе щеше да изгуби всички по-нататъшни сделки от този род, а той беше направил кариера и пари именно като посредник. Точно така, каза си Арабела, той не е постигнал сегашната си позиция с кражби и измами, а само с корупция — ако това изобщо беше някакво различие. Пръстите ѝ нервно опипваха сапфирените обици.

Форе се върна след десет минути. Без торбичката. В ръка стискаше пергамент, на лицето му грееше доволна усмивка.

— Е, милейди, обърнахте се към точния човек — заяви бодро. — Нося ви заповед с незабавно действие за освобождаването на затворничка номер 1568 от Льо Шатле.

Арабела се изправи.

— Нямам думи да изкажа благодарността си, сър... Колко признателно ще ви бъде цялото семейство на гражданката в Англия... Думите не могат да изразят чувствата ни.

Погледът му бе прикован в обиците. Сложи пергамента на масата и го покри с две ръце.

— Не са нужни думи, милейди.

Арабела разбра веднага.

— Тогава ще се опитам да изразя благодарността си по личен начин — каза тя и попипа обиците. Сините камъни се залюляха около стройната шия и в дълбините им блесна огън. Погледът на Форе светна жадно. — Възможно ли е да хвърля един поглед върху заповедта за

освобождаването, метр Форе? — Тя му се усмихна и протегна ръка. Вече не беше нужно да лицемери и да крие, че става въпрос за подкуп.

— Естествено, мадам. — Той и подаде пергаментата и тя побърза да го разтвори. Изглеждаше истински. Печатът беше на тайната полиция. Подписът изглеждаше нечетлив, но единствено печатът беше важен.

— Благодаря — прошепна развълнувано тя, нави пергаментата и го мушна в деколтето си. Свали сапфирените обици и му ги подаде. — А това е моята лична благодарност, метр Форе.

Той буквално ги грабна от ръката ѝ и склочи пръсти около тях, сякаш се страхуваше да не изчезнат.

— Желая ви хубав ден, метр. — Арабела кимна и се запъти към вратата.

Форе се втурна да ѝ отвори.

— За мен беше удоволствие да преговарям с вас, милейди.

— Наистина — отвърна тя и леко наклони глава. Слезе по внушителното стълбище, облицовано с мрамор, и изчака слугата да ѝ отвори входната врата. Докато вървеше през двора, имаше чувството, че отворената порта е на мили разстояние. Лесно бе изпълнила мисията си... твърде лесно. Наостри уши, за да открие евентуален преследвач, но не чу нищо. Огледа се скритом, но видя само едно куче, което се изтягаше лениво на слънце. Вратарят ѝ хвърли бегъл поглед и я пропусна да излезе.

Джак бе втренчил поглед в двукрилата порта. Като видя, че Арабела излезе без обиците, въздъхна облекчено. Скочи от каручката и я вдигна на дъската.

— Носиш ли документа?

— Да. — Тя извади навития пергамент от деколтето си. — Отвратителен тип. Поиска ми обиците.

— Очаквах го. — Джак прочете бързо написаното на пергаментата, нави го отново и го пхна в ръката ѝ. После изплющя с камшика. Конят се затътри мързеливо по паважа.

Арабела си спести въпроса къде отиваха.

— Кой ще отиде в затвора?

— Аз — отговори Джак.

— Но теб няма да те пуснат в женското крило.

— Ще ме пуснат. Трябва веднага да измъкнем Шарлот от онова място. — Гласът му звучеше рязко, почти грубо.

Арабела не възрази. Той бе стоял непоносимо дълго на заден план. Сега бе дошло неговото време.

Щом стигнаха пред портите на затвора, Джак скочи на земята. Марсел зае неговото място на капрата и хвана юздите.

— Ние ще чакаме тук.

Джак кимна, взе пергамента от ръцете на Арабела и се запъти към затвора. Арабела протегна шия, за да вижда по-добре. Стискаше ръце в скута си с такава сила, че ноктите ѝ се врязаха в кожата през тънките ръкавици.

Джак каза няколко думи на жандарма, който стоеше на пост пред вратата, и му показва пергамента. Жандармът повика подкрепление и скоро около Джак се събраха десетина пазачи.

— Дали могат да четат? — усъмни се Арабела.

— Горещо-долу — засмя се Марсел. — Сигурно са виждали и други документи като този. Важното е печатът да е истински.

Тя кимна и прехапа долната си устна. Групата се разпадна. Един от жандармите се запъти към вратата на женското крило. Арабела си спомни как бе влязла там сутринта и потрепери. Сега слънцето вече залязваше. Джак последва жандарма, но остана да чака навън.

Шарлот бе коленичила на пода до една родилка, когато в затвора падна лъч слънчева светлина. Веднага обърна глава към източника на светлината и в изтощението ѝ блесна мъничка искра надежда.

Жандармът спря на вратата.

— 1568! — извика гръмко. В първия момент никой не помръдна и пазачът извика номера още веднъж. Шарлот погледна жената, която раждаше и се нуждаеше от помощта ѝ. Погледна другите жени, които се бяха събрали около родилката. Жандармът вдигна рамене и отстъпи назад, готов отново да затвори вратата.

— Чакайте, тя е тук! — извика някой. Една жена изправи Шарлот на крака и я бутна напред. — Ето я. Това е тя.

Пазачът затропа недоволно с крак.

— Хайде, жено, побързай, няма да те чакам вечно!

Две жени хванаха Шарлот под мишниците и я поведоха към лъча светлина. Родилката зад нея изпищя. Шарлот се опита да се върне при нея, но жените я блъснаха грубо напред и тя едва не падна в ръцете на

пазача. Той почти не усети допира до измършавялото ѝ тяло. Хвана ръката ѝ и я повлече след себе си. Вратата на затвора се затвори с трясък зад гърба ѝ.

Щом излязоха в двора, Шарлот спря, ослепена от слънчевата светлина, която обливаше главата ѝ. Откога не беше виждала слънцето? Откога не беше дишала чист въздух?

В следващия момент усети ръцете на Джак. Той я вдигна и я притисна до гърдите си. По бузите му се стичаха сълзи. Пренесе я през двора без никакви усилия. Усещаше, че тя е на края на силите си. И беше толкова лека... сякаш носеше малко дете. Бързо я връчи на Марсел, качи се в каручката и седна отзад. Марсел му върна Шарлот и Джак прегърна нежно сестра си, за да я пази от друсането на колата по паважа.

Арабела се обърна към мъжа си. По бузите му все още се стичаха сълзи и той не ги криеше. Пръстите му милваха нежно измършавялото лице на Шарлот и тя му се усмихваше през сълзи. Арабела изхълца тихо и отново се загледа напред, за да не пречи. Пое дълбоко дъх и си каза, че ролята ѝ е завършена. Шарлот нямаше да живее още дълго и Джак го знаеше, но двамата все пак имаха още малко време да се порадват един на друг. Самата тя щеше да стои на заден план, да предлага помощта си. Джак щеше да има нужда от нея... повече от преди... когато Шарлот си отиде.

Марсел спря пред къщата на Рю дьо Биевр и Джак слезе, без нито за миг да остави сестра си. Терез отвори при първото почукване и извика задавено — дали от ужас или от радост, Арабела не можа да определи. Тя последва малката група по коридора към кухнята, доволна, че стои на заден план, и предостави на Терез да се разпорежда. Скоро Шарлот бе увита в дебели одеяла и настанена на люлеещ се стол пред камината.

— Горещ бульон — каза Терез и грабна големия черпак. Ръцете и трепереха, напрегнатото лице издаваше колко е потресена.

Арабела разбра, че всички тези хора бяха помагали на Джак да спасява невинни хора и да ги извежда от Франция. Те знаеха за напразния му опит да спаси сестра си, сега бяха научили и за катастрофалната заблуда, довела до тази трагедия. И бяха отчаяни като него. Без да каже дума, тя отиде до печката и взе черпака от ръцете на Терез. Жената я погледна учудено, но не се възпротиви.

Арабела напълни купичка със супа и я отнесе до камината. Коленичи до Шарлот и потопа лъжицата.

— Нека аз да я нахраня — помоли Джак. Без да каже дума, Арабела му подаде лъжицата и купичката и отстъпи назад.

Шарлот направи смел опит да се нахрани, но успя да преглътне само няколко лъжички и бе връхлетяна от нов пристъп на кашлица. Арабела знаеше какво се очаква и бързо пхна в ръката ѝ салфетка. Мъчителната кашлица продължи дълго. Накрая страдащата се отпусна изтощено назад и на устните ѝ изби кървава пяна. Арабела изтри устата ѝ и взе салфетката, за да изпере следите от кръв в каменната мивка. После безмълвно избърса запотеното ѝ чело.

Шарлот ѝ благодари с лека усмивка и стисна ръката ѝ.

— Много бих искала... — пошепна тя, но не намери сили да продължи.

— Какво искаш, Шарлот? — Джак коленичи от другата ѝ страна. — За какво копнее сърцето ти, мила?

Клепачите ѝ затрепкаха.

— Баня — отговори просто.

Внезапно всички се наелектризираха и напрежението се разтвори във въздуха. Можеха да направят нещо за Шарлот, което да ѝ донесе истинско облекчение. Напълниха няколко ведра с вода и ги окачиха над огъня, натрупаха още дърва в камината. Донесоха медна вана и цял наръч кърпи. Арабела донесе от чантата си парче сапун, което беше предвидила специално за Шарлот, и собствената си мека батистена нощница.

Шарлот отново протегна ръка към нея и Арабела застана до стола ѝ.

— Ще ми помогнеш ли, Арабела... сестричке?

Арабела пламна от радост. Кимна и помилва измършавялата ръка.

— Всичко, което мога да направя. Кажи ми какво искаш и ще го изпълня.

Джак, който стоеше от другата страна на сестра си, чу думите ѝ и се преизпълни с гордост и любов към жена си. Но накрая в сърцето му остана само дълбока тъга. Тази покълваща връзка щеше да свърши, преди да е започнала.

Щом ваната се напълни, в кухнята останаха само двете жени. Шарлот стана и се подпря тежко на масата, докато одеялата падаха от раменете ѝ.

— Толкова съм мръсна — прошепна тя, докато Арабела ѝ помагаше да се съблече. — Дрехите ми са пълни с въшки. Не ги пипай, моля те.

— Нищо няма да ми стане — възрази Арабела. — Ще ги разрежа, така е по-просто. — Грабна ножицата и разряза дрипите на Шарлот, без да показва ужаса си от въшките, които пъплеха навсякъде. Хвърли дрехите в огъня и проследи доволно как гадинките започнаха да се пукат в пламъците.

— Проклети въшки — промърмори тя. Тънкото тяло на Шарлот беше цялото на червени следи от ухапванията им. Косата ѝ сигурно също беше пълна с въшки. Арабела ѝ помогна да влезе в медната вана и коленичи до нея със сапун и кърпа в ръка. Шарлот ги взе от ръцете ѝ.

— Сама ще се измия — каза тя. Гласът ѝ бе малко укрепнал. — Но ще те помоля да ми измиеш косата... Терез сигурно има катранен сапун.

— Ще я попитам. — Това беше единственото ефективно средство срещу широко разпространените главови въшки. Терез направи съжалителна гримаса и донесе от пералнята купичка с мекия сапун. После продължи да бели картофи, за да намери занимание на ръцете си, докато Шарлот се изкъпе.

Арабела се хвана мълчаливо за работа. Натри косата на Шарлот с кашавата маса и ги разреса с дървен гребен. Косата ѝ не беше мита и подрязвана почти година. Арестуването ѝ беше станало така внезапно, че не бе взела със себе си дори гребен, а по време на затворничеството си твърде рядко беше имала възможност да използва тази проста тоалетна принадлежност.

— Най-добре е да отрежа косата ти — каза Арабела и подсмръкна шумно. Струваше ѝ огромно напрежение да разреши сплъстените коси.

— Направи го — отговори спокойно Шарлот. — Отрежи я до корен, ако трябва.

— Жалко, че мосю Кристоф не е тук — въздъхна Арабела. — Щеше да ти направи модерна къса прическа. Даже Беки щеше да се справи по-добре от мен.

— Просто я отрежи.

Арабела примирено вдигна рамене и изпълни нареждането. Режеше и режеше и сплъстените коси падаха на пода. Наведе се да ги вдигне и ги хвърли в огъня. Колкото и да се стараяше да направи нещо като фризура, подхождаща на фината глава на Шарлот и да оформи извивка около ушите, накрая трябваше да я установи, че не е постигнала зашеметяващ успех.

Шарлот обаче се зарадва истински. Зарови пръсти в късата си коса и въздъхна облекчено. Завъртя глава насам-натам, сякаш беше освободена от тежка верига.

— Чувствам се великолепно... толкова свободна. Благодаря ти, Арабела. Джак никога не би направил това за мен.

— Права си — призна Арабела и се запита как ще реагира Джак, като види остриганата глава на сестра си. — Не вярвам, че ще оцени усилията ми.

Шарлот избухна в тих смях.

— Да си приказва колкото ще. Това изобщо не го засяга, сестричке.

— Готова ли си да станеш? — попита Арабела.

— Да, трябва да побързам, преди отново да съм се изцапала в тази отвратителна вода. Подай ми ръка, моля.

Арабела помогна на Шарлот да стане.

— Има още гореща юда... съвсем чиста. Ако останеш така една минута, ще те облея. — Тя се надигна на пръсти и изля кана топла вода върху главата на зълва си, която потрепери от удоволствие. Вече изглеждаше много по-силна. Пълна противоположност на библейския Самсон, който с косата си загубил огромната си сила, каза си развеселено Арабела, докато помагаше на Шарлот да се изсуши. Облече ѝ нощницата и доволно я приглади.

— Ако знаеш колко дълго съм си мечтала за това — въздъхна Шарлот и се олюля леко. — Отново да съм чиста. Мръсотията е лоша от жаждата, глада и мрака. — По крехкото ѝ тяло отново премина тръпка.

— Мога да си представя — отговори искрено Арабела. Взе ръката на Шарлот и ѝ помогна да се настани удобно на стола. — Искаш ли още малко бульон? Или малко вино?

— Би било неблагоприятно да откажа — отговори с уморена усмивка Шарлот. — Ще опитам и от двете, за да ти доставя радост.

— Мога ли вече да отворя вратата?

— Нека Джак изнесе ваната — помоли Шарлот. — Ще ми бъде неловко, ако някой друг...

Но Арабела беше вече до вратата и говореше с Джак, който влезе забързано и зяпна изумено.

— Какво, по дяволите... — За първи път от много дни насам говореше както преди. — Какво си направила, Арабела? — обърна се гневно към жена си.

— Аз я помолих — обясни Шарлот и в гласа ѝ звънна смях.

— По-точно ми заповяда — подкрепи я Арабела. — Джак, трябва веднага да изнесеш коритото.

Не бяха нужни повече обяснения. Той се натовари с ваната, бутна вратата с лакът и изля последните остатъци от затворничеството на сестра си в градината. Когато се върна, в кухнята отново цареше весело оживление. Шарлот ядеше бульон и сама държеше лъжицата. Глътка вино беше порозовила бузите ѝ. Джак веднага се изпълни с надежда. Дива, ирационална, невъзможна надежда. Ала като видя хлътналите очи и тънката сива кожа, разбра, че е напразно.

Арабела сложи ръка на рамото му. Златнокафявите очи бяха изпълнени с любов и съчувствие.

— Вземи, каквото можеш, любов моя. Радвай се, че сестра ти си е у дома.

Той обгърна раменете ѝ и я целуна по главата. После се настани до сестра си и не мръдна оттам. Бдеше над съня ѝ, говореше ѝ тихо, когато се стряскаше, бършеше устните ѝ след пристъпите на кашлица.

Арабела лежеше будна на сламеника на тавана и се вслушваше в ужасната кашлица. С Шарлот пътуването до Кале щеше да трае много по-дълго от предишното. Тя се опасяваше, че болната няма да оцелее. Опита се да предложи на Джак да останат в Париж, докато сестра му укрепне, но той я отрязва. Не искаше да се забави нито миг. Веднъж бе претърпял провал в опита си да изведе Шарлот от Париж и не искаше да рискува провалът да се повтори. Ами ако тайната полиция размисли... всичко можеше да се случи. Ако претърсят къщата на Рюдьо Биевр...

Арабела не възрази. Нямаше смисъл. Джак се разкъсваше от болка и чувство за вина. Спасяването на сестра му се беше превърнало в мания. Накрая заспа. Сънят ѝ беше неспокоен. Преследваха я образи на жени с трескави очи, вегетиращи в мръсна, миришеща на гнило тъмница. Събуди се преди разсъмване, окъпана в пот и измъчвана от гадене. Някой я разтърсваше по рамото.

— Тръгваме — проговори предупредително Джак. — След пет минути. Марсел ще ни вземе с каручката. Облечи дрехите, които носеше в затвора.

Арабела с мъка отвори очи. Мъжът ѝ вече беше облякъл дрипавия костюм. Тя седна и се опита да забрави кошмарната нощ.

— Ами Шарлот? Какво ще облече? Донесла съм някои неща за нея.

— Терез вече се погрижи. Ти си донесла изискани неща, а не бива да привличаме излишно внимание. Хайде, побързай. — Грабна багажа ѝ и изчезна надолу по стълбичката.

Арабела не успя дори да срещне косата си, защото Джак бе взел всичките ѝ неща. Навлече дрипавите одежди, които бе носила при посещението си в затвора, и приглади косата си с пръсти, после я напъха под бонето. Беше гладна. Стомахът ѝ искаше нещо топло. Слезе с мъка по стълбичката и видя, че кухнята е пълна с хора. Джак стоеше до масата и пиеше кафе. В другата му ръка имаше парче хляб със сирене.

— Яж — заповяда той и посочи масата.

Шарлот седеше до огъня, увита в палто, и се усмихна на Арабела, която си взе парче хляб и малко студено месо и отиде при нея.

— Как се чувстваш днес?

— Малко по-силна — отговори Шарлот. — Терез ме нахрани с овесена каша. — Тя се засмя и веднага задиша накъсано от напрежение.

— Нося лауданум — каза ѝ тихо Арабела. — Може би ще ти помогне да поспиш по време на пътуването.

Шарлот поклати глава.

— Само ако ми стане много зле, мила моя. Искам да остана в съзнание колкото може по-дълго. Толкова отдавна не съм виждала света навън, че не искам да пропусна нищо.

Арабела кимна. Джак глътна последното късче хляб и ѝ махна с ръка.

— Тръгваме — обяви той тихо, наведе се и вдигна Шарлот на ръце. — Марсел е готов с колата. Градските порти отварят след половин час и искам да мина пръв.

Терез и другите жени бяха натрупали в каручката одеяла и възглавници и Шарлот обяви, че се чувства много удобно в гнезденцето си. Джак я уви в топло одеяло и я огледа загрижено.

— Съжалявам, но сега ще те раздрусаме.

— Глупости — отговори спокойно тя. — Не се притеснявай за мен, Джак. Сега най-важното е да се махнем от този град.

— Аз ще седна при Шарлот — каза Арабела и се покатери в каручката. — Ти ще караш с Марсел.

Джак скочи на капрата и изплющя с камшика. Колата затрополи по все още тъмните и пусти улици към портата Сен Дени. По небето вече личаха първите ивици светлина. Когато стигнаха до портата, собствениците на магазини вече отваряха прозорците и вратите. Пред портата чакаше малка опашка коли, желаещи да напуснат града. Повечето бяха селяни, продали продукцията си предишния ден и неуспели да си тръгнат преди затварянето на вратите.

Каручката на Марсел привлече само бегли погледи, когато напусна града в потока от коли. Арабела видя как Джак въздъхна облекчено, когато излязоха на пътя за Кале. Раменете му се отпуснаха и няколко пъти тръсна глава, за да облекчи схванатия си врат.

Шарлот се усмихна и пое дълбоко въздух, когато изгряващото слънце стигна до лицето ѝ. С напредването на деня обаче усмивката ѝ ставаше все по-рядка. Каручката се тресеше, пропадеше в дупки и това я изтощаваше ужасно. Накрая Арабела я прегърна и се опита да я предпази от друсането. Самата тя не се чувстваше добре. Люлеенето ѝ причиняваше гадене, друсането предизвикваше болки в кръста, но тя стискаше зъби и съсредоточаваше цялото си внимание върху Шарлот.

Джак не искаше да спират никъде, където можеха да обърнат внимание на малката група. Нощуваха в една плевня. Марсел отиде в съседното село и се върна с хляб, месо, вино и плодове. Шарлот се опита да хапне нещо, но беше твърде изтощена и падна в сеното, което щеше да ѝ послужи като постеля.

Арабела ѝ предложи лауданум и този път получи съгласието ѝ.

— И ти вземи малко — пошепна Шарлот. — Изглеждаше уморена не по-малко от мен.

— Миналата нощ почти не спях — призна Арабела — но сега сигурно ще заспя веднага. — Тя се отпусна върху сламата до Джак, увита в наметката си. Той я държа през цялото нощ, но тя усещаше, че не я възприема истински. Беше ѝ мъчно, че близостта ѝ не го утешава, но се примири. Грижата за сестра му заемаше цялото му внимание и нямаше време за нищо друго. Тя бе живяла достатъчно дълго с него, за да знае, че когато е така вгълбен в себе си, не може да се приближи до него. Можеше само да се надява, че когато Шарлот напусне Франция и вече няма опасност за свободата ѝ, той ще се обърне отново към жена си. Не си позволяваше да помисли какво въздействие ще му окаже смъртта на сестра му, макар да знаеше, че краят е близко.

Когато на следващия ден пристигнаха в Кале, Шарлот беше толкова слаба, че едва вдигаше глава. Арабела бе цялата схваната. Всяко мускулче и всяка става я боляха, сякаш беше лежала на масата за мъчения. Не ѝ беше нужна особена фантазия, за да си представи как се чувства бедната Шарлот. Тя нямаше плът по костите си, която да я предпази от ужасното друсане, а честите пристъпи на кашлица бързо изцеждаха малкото останала ѝ сила.

Слава богу, корабчето на Том Пери ги чакаше на кея. Стълбичката беше спусната, моряци тичаха от борда към кея и обратно, мъкнеха вързопи с поща, бъчви с вино и коняк, сандъци и кутии със стоки, предназначени за Англия.

Джак скочи от каруцата и се втурна към кея, където Том наблюдаваше товаренето на стоката. Арабела скочи след него, протегна се няколко пъти, разтвори ръце, раздвижи раменете си и вдъхна дълбоко свежия морски въздух.

— Мирише толкова приятно — пошепна немощно Шарлот. — О, боже... чайките. Не вярвах, че ще ги чуя пак. — Надигна се с мъка, хвана се за страничните дъски на каручката и вдигна лице към слънцето и морския бриз. — Стига ми толкова — продължи още тихо и стисна до болка ръката на Арабела. — Достатъчно ми е. Никога не бях помисляла, че ще преживея още веднъж всичко това. — Усмихна се на зълва си и рече: — Не се притеснявай, ако Джак се затвори в себе си. Такъв е още от детските си години. В душата му има тъмни ъгълчета.

— Забелязах го. Имам намерение през следващите години да
проведа основна чистка.

Шарлот се засмя тихо.

— Пожелавам ти много щастие, мила.

Шарлот настоя да седи на палубата, когато корабът вдигна котва и се промуши между другите плавателни съдове в пристанището на път към открито море. Джак стоеше до нея, сложил ръка на рамото ѝ. Дватамата се сбогуваха с Франция — всеки по свой начин. Арабела стоеше на известно разстояние до релинга, без да се намесва. Знаеше, че двамата трябва да преживеят този момент заедно. Най-сетне оставиха пристанището зад гърба си. Малкият кораб увеличи скоростта, тласкан от хладния морски бриз, и червените зидове на крепостта Кале бързо се изгубиха от поглед. Шарлот вдигна глава към брат си.

— Всичко свърши, Джак.

— За нас да. Хайде, ще те отнеса в каютата.

Тя кимна. Силата, която я бе задържала на палубата, за да се сбогува, се бе изчерпала. Сега искаше само да лежи. Джак бързо я отнесе в каютата.

— Арабела ще ми помогне да си легна — каза тихо тя, когато той я положи върху тясната койка.

Той я гледаше с безпомощна мъка и образът ѝ се разми пред очите му. Едва влизането на Арабела го накара да се обърне.

— Ела след малко пак — помоли тя и остави на пода чантата си и каната с вода. Той се наведе да целуне горещото чело на сестра си и тихо напусна каютата.

Арабела не се притесняваше да полага най-интимни грижи за Шарлот, а тя се оставяше с готовност в ръцете ѝ. Лежеше тихо, докато Арабела я съблече и изтри цялото ѝ тяло с хладка вода, а после ѝ помогна да облече нощницата. Глътна лауданума, внимателно дозиран от Арабела, и се помоли да притъпи пристъпите на кашлица и да ѝ помогне да заспи бързо.

— Остани при мен — помоли тя тихо, когато Арабела прибра нещата си в чантата.

— Трябва да се преоблека — отговори Арабела и отвратено показа дрипавите си дрехи. — Представям си какво мисли за мен капитан Пери. Последния път на борда му пътуваха херцог и херцогиня Сен Жюл, прилично облечени. Имахме късмет, че днес изобщо ни взе на борда си. — Думите бяха казани с надежда да развеселят Шарлот, но не постигнаха особен успех. — Ей сега ще си сменя дрехите.

Когато Джак влезе отново, тя беше по риза и триеше ръцете и гърдите си с мокра кърпа, за да отмие праха от пътуването. Той я огледа скритом и установи, че е отслабнала. Лицето ѝ беше по-бледо от обикновено, очите се открояваха на изпитото лице. *Не изглежда добре*, каза си той, *но след последните десет дни това не ме учудва*. Арабела усети погледа му и го дари с колеблива усмивка. Но той не реагира и усмивката ѝ бързо угасна. Почувства се като обект на клинично изследване и се разтрепери. Въпреки това го разбираше. Мислите му бяха съсредоточени единствено върху сестра му.

Джак коленичи до койката. Лауданумът бе започнал да действа и клепачите ѝ натежаха.

— Не ми харесва, че главата ми тежи — прошепна сънено тя.

— Какво ти тежи, мила? — Той се наведе над нея, за да разбере думите ѝ.

— Дадох ѝ лауданум — обясни Арабела и се опита да закопчее чистата си рокля. — От вчера ѝ давам редовно. Притъпява кашлицата.

Джак сбърчи чело.

— Редно ли е да ѝ даваш успокоително?

— Няма друг изход — отговори тя. — Моля те, закопчай ми роклята. — И се обърна с гръб към него. Той изпълни молбата и, но продължи да се мръщи.

— Човек привиква към успокоителните и...

— Какво значение има това в конкретния случай? — Арабела хвърли поглед към койката. Шарлот спеше и дишаше тежко през устата. — Знам, колко ти е трудно, Джак...

— Откъде можеш да знаеш! — Той буквално блъсна ръката ѝ. — Сестра ми е близо до смъртта, а аз не мога да направя нищо, за да ѝ помогна.

— Можеш да направиш последните ѝ часове приятни — отговори твърдо тя. — Можеш да се усмихваш. Поне опитай. Как

мислиш, добре ли се чувства Шарлот, когато я гледаш, сякаш вече лежи в гроба?

Джак я погледна изумено, после рязко разтърси глава и излезе от каютата. Арабела въздъхна. Е, поне бе опитала. Шарлот се размърда и пошепна едва чуто:

— Не се карайте заради мен, Арабела.

— Не се караме — излъга тя и се приближи до койката. — Но трябва да призная, че когато иска, брат ти може да вгорчи живота ми.

Шарлот се усмихна едва-едва.

— Ще ми помогнеш ли да се надигна? Така ще дишам по-леко.

Арабела приседна на койката и положи главата на Шарлот на рамото си.

— По-добре ли е така?

— Да, благодаря ти. — Тя затвори очи и отново заспа.

Арабела устреми поглед към стената на каютата, която се поклащаше в ритъма на лекото вълнение.

— Боже, гади ми се — пошепна тя и бързо се отдели от Шарлот. Едва стигна до нощното гърне. Шарлот се събуди и я проследи със загрижен поглед. За ужас на Арабела Джак влезе в кабината точно когато тя се освобождаваше от последните остатъци от закуската си.

— Какво става? — Той приглади косата от запотеното ѝ лице и я задържа. — Морето е спокойно като езеро, мила моя.

— Това е истинският му глас, каза си Арабела, изпълнен със загриженост, и въпреки смущението си се почувства облекчена. Значи думите ѝ не бяха останали без въздействие.

— Знаеш, че не съм спокойна в морето — пошепна тя, изправи се и изтри устата си с кърпичка.

— Аз ще изхвърля това. — Той взе гърнето от ръцете ѝ и отвори прозорчето. — За щастие вятърът духа в правилната посока. — Изля съда в морето и се обърна, без да затвори прозорчето. — Какво ще правя сега с двама болници? — попита с тон на капризен младеж. — Исках да предложа партия вист на три ръце, но вие двете изглеждате толкова жалки, че се съмнявам дали ще можете да броите картите.

Шарлот успя да се усмихне.

— Главата ми е прекалено замаяна, за да броя. Защо не си поговориш с капитана и не оставиш двете болни дами да се утешават взаимно?

Арабела изплакна устата си с вода от каната и я изплю през прозорчето.

— Умирам от глад — заяви тя енергично. — Шарлот също има нужда да хапне. Защо не ни донесеш нещо вкусно?

— Току-що повърна храната си и веднага искаш нова? — Той я погледна загрижено.

— Така изглежда. — Арабела махна изразително към вратата. — Каквото и да донесеш, със сигурност ще ми хареса. Хляб, сирене, супа, ябълка...

— На вашите услуги, мадам. — Джак се поклони церемониално и излезе от каютата.

Арабела седна отново на койката и нагласи главата на Шарлот в скута си. Пак се зазяпа в стената отсреща, но вече не изпитваше гадене. Странна работа. Или не?

— Боже... — пошепна внезапно.

— Какво има, мила? — Шарлот я погледна замаяно.

— Май изобщо не страдам от морска болест — отвърна Арабела. — Ама че съм глупачка, как не се сетих по-рано... Случиха се толкова много неща, че съвсем забравих. Миналия месец нямах кървене.

— О, мила моя. — Шарлот обхвана ръката ѝ с тънките си, горещи пръсти. — Това е прекрасно. Аз винаги съм искала деца, но не можах да си родя... — Тя затвори очи и добави шепнешком: — Може би така беше по-добре. В Льо Шатле децата не живееха дълго.

Арабела не каза нищо, само държа ръката ѝ, докато Джак се появи с табла, отрупана с всичко, което бе получил от кухнята. Остави я на масата, обърна се към сестра си и се постара да изобрази на лицето си весела усмивка. Ала коравите линии на изтощението и болката останаха. Коленичи до леглото и обеща:

— Веднага щом слезем от кораба, ще отидем в планините. Там въздухът е чист и свеж, Шарлот. Ще се храниш с хубаво мляко, яйца и сметана и скоро ще се закръглиш и бузите ти ще порозовеят.

Тя посегна към ръката му.

— Да, разбира се, мили. Ще си възвърна силите, знам.

Ала хлътналите ѝ очи говореха друго и Джак знаеше, че пламенното му желание да я види отново здрава не може да промени действителността. Поднесе ръката ѝ към устните си и целуна горещите

пръсти. После се изправи бавно и взе една купичка от таблата. Коленичи пред нея и заговори с подчертано бодър тон:

— Хайде, мила, трябва да ядеш, за да оздравееш. — Седна в ъгъла на койката ѝ започна да я храни лъжичка по лъжичка с топла супа от овесени ядки. Шарлот се насили да погълне няколко лъжички, но после промърмори някакво извинение и се извърна настрана. Джак я погледна с безпомощна болка.

— Не би било зле да ни позабавляваш — намеси се бързо Арабела. — Искам да чуя някоя история от безгрижната ви младост. Джак сигурно е правил много глупости, нали, Шарлот?

Сестра му се усмихна с обич.

— Понякога правеше опасни глупости. Никога не зачиташе правилата, по-точно не мислеше за тях. Защо не ми разкажете как се срещнахте?

Във въздуха пламна напрежение. След малко Джак каза:

— За първи път видях Арабела мръсна и запотена да се рови в една цветна лека. Незнайно по каква причина не можах да устоя на гледката.

— Джак, разбира се, беше безупречен — засмя се Арабела. — Отначало не намерих това обстоятелство за неустойимо. Но нали се казва, че противоположностите се привличат. Изглежда и нашият случай е такъв.

— Не бих казал, че стоим в двата противоположни края на вселената — заяви Джак и се зарадва на живите искри в очите на сестра си.

— Според мен щеше да бъде по-добре само единият от нас да е... нетрадиционен — отговори с усмивка Арабела. — Но лично аз мисля, че тогава връзката ни нямаше да е щастлива.

— Боже, как ми се иска да видя детето, което сте създали — въздъхна Шарлот и се опита да се настани по-удобно на тясната койка.

Джак се обърна като ударен от гръм и погледна Арабела, която продължаваше да крепи крехката фигура на сестра му. Арабела се засмя самодоволно.

— Аз не съм от хората, които страдат от морска болест — обясни високомерно. — Вече би трябвало да знаеш, че имам много здрав организъм.

Шарлот се засмя, но напрежението я изтощи. Смехът отприщи ужасяващ пристъп на кашлица и кърпата, с която притисна устата си, се обагри в кръв. Арабела я взе от ръцете ѝ и се наведе за легена, който чакаше до койката. Джак се извърна настрана. Не беше в състояние да понесе мъките на сестра си. Най-сетне пристъпът премина и Шарлот отново се облегна на Арабела. Смъртнобледа, с дълбоко хлътнали очи, черни като пещери. Сините сенки под тях бяха огромни и стигаха чак до скулите. Живите искри бяха угаснали като последното проблясване на догаряща свещ.

Арабела подаде легенчето на Джак, който безмълвно го изпразни и го остави на масата. Арабела отново нагласи главата на Шарлот на рамото си. Тялото ѝ беше крехко като на птичка и тя имаше чувството, че и най-лекото докосване може да го прекърши. Крепеше я внимателно, докато Джак седеше на тясната пейка под прозорчето и се взираше мрачно в далечината. Гърбът му беше скован, раменете стегнати. Арабела усети как животът бавно си отива от болната и повика съпруга си.

— Джак...

Той стана и пристъпи към койката. Коленичи и улови сухата като хартия ръка на сестра си. Притисна я до бузата си и остана така, докато след няколко минути Шарлот изпусна последния си дъх. Очите на Арабела останаха сухи. Джак, чието лице бе обляно от сълзи, плака и за двамата.

Когато той взе тялото на сестра си от ръцете ѝ и го притисна до гърдите си, Арабела стана от койката и тихо излезе от каютата. Съпругът ѝ имаше право да остане сам с мъката си. И да бди над мъртвата.

Погребаха Шарлот в утринния здрач. Безжизненото тяло се плъзна леко в спокойното, оцветено в розово море. Том Пери произнесе просто надгробно слово:

— Предаваме тялото ѝ на морето.

Моряците стояха мълчаливо наоколо, а Джак, вече със сухи очи, проследи от релинга как тялото на сестра му потъна в спокойната вода. Арабела стисна ръката му, макар да знаеше, че той не усеща докосването ѝ. Отново се бе отдалечил от нея. Въпреки това не махна

ръката си, докато напразно се опитваше да се пребори със сълзите. Близостта ѝ с Шарлот бе продължила само няколко дни, но я бе обикнала като сестра. Сега плачеше за загубата, която бяха претърпели тя и детето в утробата ѝ. То никога нямаше да се запознае с леля си, която със сигурност щеше да обогати живота му.

Когато всичко свърши, моряците се разотидоха, Джак благодари на Том Пери и веднага слезе в каютата си. Арабела понечи да го последва, но едва забележимо движение на ръката ѝ показва, че той предпочита да остане сам. След кратко колебание тя се върна горе и стоя там, докато стана съвсем светло и на хоризонта се появи английският бряг.

Усети приближаването на Джак, без да е чула стъпките му. Той застана до нея под първите лъчи на утринното слънце, опря се на перилата и се загледа в спокойните води на Ламанша. После безмълвно протегна ръка към жена си и тя измина без колебание малкото разстояние, което я отделяше от него. Той не я докосна, но двамата бяха толкова близо един до друг, че тя усещаше топлината му.

— Прости ми — прошепна тя задавено.

— Какво да ти простя, Арабела? — Той обърна бавно глава и я погледна. Изражението му беше спокойно. Само в дълбините на очите се четеше болка.

Тя се постара да намери правилните думи.

— За предателството на брат ми.

— О, отдавна съм престанал да те смятам за сестра на Фредерик Лейси — отвърна той, сложи ръка на рамото ѝ и я привлече към себе си. — Аз съм, който трябва да моли за прошка, мила. Мина много време, докато проумея за какво съкровище съм се оженил... и колко малко го заслужавам.

Арабела усети как я обля топла вълна. Пое дълбоко дъх и трепереца облегна глава на рамото му. Най-сетне, най-сетне щеше да се освободи от болката и несигурността.

След минута Джак продължи:

— Имам чувството, че Шарлот е умряла два пъти. Два пъти не успях да я спася. Не знам дали ще го понеса. — Гласът му се пречупи и той зарови лице в ръцете си. Арабела го прегърна и сълзите им се сляха. Споделена мъка... споделена любов. В този момент двамата

бяха неразривно свързани. Тя не намери думи да го утеши. Само го държа здраво, докато той отново намери сили да понесе мъката си.

ЕПИЛОГ

В едно леденостудено януарско утро Мег стоеше на най-долното стъпало пред къщата на Кавендиш Скуеър и махаше на напет кавалерийски офицер със засукани мустачки, който ѝ отговаряше с размахване на украсената си с пера униформена шапка.

— Сбогом, най-скъпа моя. Сърцето ми ще копнее за вас до следващата ни среща.

— О, глупости — отвърна през смях Мег. — Сигурна съм, че казвате това на всяка жена под шейсет години, лорд Томас.

— Улучихте ме право в сърцето — изохка театрално той и се засмя широко.

Мег поклати глава и изкачи стълбата. Точно пред вратата се сблъска с херцог Сен Жюл, който бе изхвърчал от къщата — гологлав, с необичайно бледо лице.

— По дяволите, Мег, защо ви нямаше толкова дълго? — изсъска той и посегна да я отстрани от пътя си.

— Бях на разходка в парка. — Мег го погледна учудено.

— Арабела... лекарят... — Джак направи възбуден жест и понечи да продължи.

— Почакайте, Джак! — Мег хвана ръката му. — Бебето ли идва? — Реторичен въпрос. — Защо вие отивате за лекаря? Изпратете някой слуга.

Той поклати глава.

— Арабела не иска да стоя до нея — обясни с треперещ глас. — Каза, че не можела да ме гледа. По-добре да доведе лекаря. Иначе не знам какво ще правя. Не мога да остана в къщата.

Мег не направи втори опит да го спре. Влезе вътре и завари иначе невъзмутимия Тидмут да кръстосва нервно залата.

— Ох, ето ви най-послед, мис Барат! Нейна светлост...

— Да, да, херцогът ми каза. — Мег изкачи стълбата на един дъх и забърза към стаите на Арабела. Борис и Оскар лежаха в коридора

пред будоара на херцогинята и щом я усетиха, се хвърлиха върху нея с див лай.

— Шшт — спря ги тя. — Млъкнете веднага. Не се вълнувайте. — Бутна ги настрана и заповяда строго: — И да не сте посмели да влезете. — Отвори вратата към будоара и веднага я затвори, развеселена от обвинителните, изпълнени с болка погледи на кучетата.

Вратата към спалнята беше отворена. Бледа и мрачна, Арабела ходеше напред-назад. Лейди Барат и Беки подреждаха парчета лен. Над открития огън се топлеше вода.

— О, Мег, слава богу, че си тук — посрещна Арабела приятелката си. — Болките започнаха така внезапно...

— Чух, чух. — Мег свали бързо палтото и шапката си. — На вратата се сблъсках с бедния ти съпруг, който отиде да доведе лекаря. Никога не съм го виждала толкова уплашен.

— О, Джак е безполезен в момент на криза — отговори Арабела с пренебрежителен жест. — Всеки път излиза от равновесие.

Мег се изкиска доволно. Никой не смееше да описва по този начин хладния, невъзмутим, винаги любезен херцог Сен Жюл.

— Обясних на негова светлост, че когато ражда, жената е малко... раздразнителна — намеси се лейди Барат. — Често казва неща, които не мисли.

— О, аз ги мисля — възрази Арабела, пое шумно въздух и сляпо протегна ръка към Мег, която бързо я улови и извика от болка, когато пръстите на приятелката ѝ се забиха в плътта ѝ.

— Според мен вече е време да легнеш, скъпа Бела — рече спокойно лейди Барат. — Както виждам, нещата се развиват доста бързо.

— А аз си мислех, че при първото дете болките траят вечно — отвърна Арабела и последва съвета ѝ.

— Няма от какво да се оплакваш — усмихна се винаги практичната Мег. — Според мен раждането не е особено приятен процес и колкото по-бързо приключи, толкова по-добре.

Арабела се усмихна вяло.

— Това трябваше да го чуя от устата на мъжа си. Вместо това той кърши ръце и охка и пъшка.

— Не си права, Арабела — протестира лейди Барат. — Той беше съвсем спокоен, преди ти да се разкрещиш.

Беки се появи с кърпичка, потопена в хладна лавандулова вода, и я сложи върху челото на Арабела, която изохка от следващата болка. Мег отново ѝ подаде ръка.

— Казах на Джак, че нямам нужда от лекар — заяви Арабела, когато отново задиша нормално. — Лейди Барат и Беки ще се справят отлично.

— Все пак е по-добре да има лекар, миличка — възрази меко лейди Барат.

— Ето го и него. — Мег бе отишла до прозореца и гледаше навън. — Джак го е извлякъл навън по чорапи.

След малко лекарят влезе в стаята на родилката, а съпругът остана на вратата.

— Ако все още не можеш да ме гледаш, любов моя, веднага ще се махна.

Арабела бе потънала в болката и вече не виждаше нищо около себе си. Утрото премина, дойде следобед, а Джак продължаваше да стои на вратата. Сърцето не му позволяваше нито да си отиде, нито да остане. Целият трепереше от страх. Смъртта на Шарлот бе белязала живота му. Болката беше заровена дълбоко в сърцето му, но той бе намерил своя вътрешен мир. Арабела му бе донесла този мир. А сега бе изложен на опасност да я загуби. Съзнаваше, че не би могъл да преживее тази загуба.

Стоеше безпомощен в края на леглото и се взираше в бледото, разкривено от болки лице на жена си. От време на време бършеше челото ѝ с хладна кърпа. Докато течеше следобедът, той се опитваше да черпи надежда от спокойствието на лекаря, от практичната помощ на лейди Барат, от очевидното безгрижие на Беки. Искаше му се да е като Мег, която бърбеше весело и Арабела реагираше с подобие на усмивка.

Внезапно раздвижване в другия край на леглото алармира за края на раждането. Арабела изпищя и той изохка ужасено. Само след минута прозвуча тънкият плач на новороденото, който го изпълни с учудване. Взря се неразбиращо в окървавеното телце в ръцете на лейди Барат и поклати глава.

— Син — обяви тържествено тя. — Имате син, ваша светлост... Бела, мила моя, прекрасен е. — И сложи малкото на гърдите на майката.

Арабела се усмихна уморено и помилва главичката на момченцето си. После погледна Джак, чиито сиви очи бяха пълни със сълзи.

— Виж какво чудо сме създали, любов моя.

— Не съм сигурен какво точно е моето участие — отвърна той и се опита да се усмихне. Целуна синчето си, целуна и нея. — Чувствам се... особено.

— Чарлз — промълви тя. — Ще го наречем Чарлз.

— Да. — Той се наведе и внимателно пое бебето в ръцете си.

— По-добре го дайте на мен, ваша светлост — намеси се делово лейди Барат. — нали не искаме да настине.

Джак веднага положи бебето върху одеялцето, което бе приготвила дамата.

— Така, а сега излезте за един час. Когато се върнете, Арабела и бебето ще са готови да ви посрещнат — нареди лейди Барат. Иначе се държеше с голяма почтителност, но ролята на акушерка очевидно я беше дарила с толкова авторитет, че не се притесняваше да го командва.

— Ако искате да направите нещо полезно — допълни Мег, забелязала колебанието му, — изведете кучетата. Горките чакат в коридора и са в ужасно настроение.

— Да, видях ги — отвърна сухо той.

— Върви, върви, Джак — подкани го със слаб глас Арабела. — Накарай ги да потичат в парка. Цял ден бяха затворени, защото не искаха да излязат, но с теб ще тръгнат.

Джак огледа нерешително редицата женски лица и се подчини.

— Е, добре. Ще се върна след час. — Наведе се, целуна влажното чело на Арабела и приглади косата ѝ назад. — Но не повече от час, да знаеш.

Тя се усмихна.

— Побързай.

Той излезе и подсвирна на кучетата, които с готовност го последваха по стълбата. Тидмут продължаваше да кръстосва нервно преддверието.

— Ваша светлост...?

— Имам син, Тидмут — съобщи Джак и се опита да си придаде равнодушно изражение, което, разбира се, не му се удаде. — Силно,

здрaво момче. Нейна светлост също е добре.

— Моите благопожелания, ваша светлост. — Строгoтo лице на иконома се озари от усмивка. — Ще позволите ли да кажа новината на персонала?

— Разбира се — усмихна се Джак. — И отворете бъчва от октомврийския ейл, за да празнуват, както подобава.

— Да, ваша светлост. С удоволствие, ваша светлост. — Тидмут се поклони дълбоко и когато отиде да изпълни нареждането, иначе достойната му походка беше лека и безгрижна.

Точно след час Джак се върна в дома си, като си тананикаше бодро. Тидмут съобщи, че лекарят си е отишъл преди петнайсетина минути. Джак изкачи стълбата, вземайки по две стъпала наведнъж, кучетата тичаха пред него. Влезе, без да чука, в стаята на Арабела и донесе със себе си свежестта на студения януарски ден.

Борис и Оскар се хвърлиха към леглото, но Мег успя да ги улови.

— Не сега — извика тя. — Ще ги отведе в кухнята.

Джак имаше очи само за жена си, полегнала сред снежнобелите възглавници. Бледа и спокойна, тя държеше бебето на гърдите си.

— Има нослето на Шарлот — прошепна щастливо тя.

Джак коленичи до леглото. Лейди Барат излезе тихо от стаята и повика Беки с властен жест.

— Не мислиш ли, че съм права? — Арабела попита нослето на бебето. — Миниатюрно копие на носа на Шарлот.

Джак се усмихна. Той не откриваше прилика, но с удоволствие ѝ повярва.

— Чарлз — прошепна и притисна устни към бузката на новороденото. После се обърна към жена си. — Обичам те, Арабела. Няма думи, които да изразят колко те обичам. Просто не мога да си представя как един мъж може да понесе толкова много щастие.

Тя помилва бузата му.

— Същото важи и за жената, любов моя.

Чарлз, маркиз Хейвършам, се прозя сънливо.

— Не изглежда много впечатлен — пошепна Джак с тих смях. Полегна до жена си и сина си и мушна ръка под гърба на Арабела, която скоро заспа изтощено. За първи път в живота си Джак Фортескю изпита истинско задоволство.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.